

NHẤT MAI ĐÔNG TIÊN

Trộm Mảnh

Hàn Vũ Phi dịch

Lữ
Hương Ngữ Văn
Chu
Sơ Chỉ Lỗi

PHI ĐỒ VIỆT NAM

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

**TRỘM MỆNH 1: LƯU HƯƠNG NGƯ VĂN - CHU SA
CHỈ LỐI**

Tác giả: NHẤT MAI ĐỒNG TIỀN

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Thầy trộm mệnh, trộm mệnh cổ vật, đổi lại một lần âm dương tương phùng.

Nam Tinh là một “thầy trộm mệnh”. Thứ cô trộm, không phải mệnh của người sống, mà là linh hồn của món đồ cổ chôn sâu dưới lòng đất cả trăm, nghìn năm.

Chén rượu Thao Thiết rót đầy dòng tham lam, lưu hương ngư văn đốt cháy nghiệt duyên tiền kiếp, đèn lồng hình người lập lòe trong đêm tối, thanh bảo kiếm tước đi tính mạng lương thân.

Chi cần vật chủ còn mệnh, dù có khó khăn đến đâu, Nam Tinh cũng có thể nghịch đảo luật trời, đưa người chết từ cõi âm ti trở về.

Cô liều mạng phá vỡ quy luật sinh tử luân hồi này, rốt cuộc là vì thứ gì?

Mục lục

Mục lục

Phần 1 Chén rượu Thao Thiết

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Phần 2 Lò huân hương hoa văn cá

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Phần 3 Đèn lồng hình người

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

Phần 4 Bảo kiểm đoạn h ầu

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9

Phần 5 B ồ Đ ề ngh ìn m ấ t

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9

Phần 1
Chén rượu Thao Thiết

Chương 1

Khi Tôn Phương vừa ra khỏi nhà, dãy núi xa xa vẫn còn đen như mực. Ấy vậy mà anh ta vừa thắt lại chiếc túi đeo ngang hông, ngẩng đầu lên đã thấy mặt trời ló rạng như chiếc quạt vàng kim dần xòe ra, thoát cái, cả dãy núi đã thoát ra khỏi lớp áo tối tăm của màn đêm.

Tôn Phương nheo mắt đón tia nắng sớm, như muốn che đi ánh vàng lốm đốm đang tỏa ra khắp không gian.

Anh ta cầm khay đĩa vàng trên kệ trúc, chuẩn bị đến khe núi. Chắc hẳn giờ này đã có rất nhiều người ở đó rồi.

Đã giờ nào rồi... Anh ta quay đầu nhìn căn nhà nhỏ xập xệ đằng sau.

Dãy nhà gỗ chật hẹp chừng mười bảy, mười tám căn mà toán thợ đãi vàng đời trước bỏ lại. Tôn Phương và em gái chọn hai căn, Tưởng Chính cũng chọn một căn ở kế bên.

Nhưng đêm qua em gái anh ta và Tưởng Chính lại không về nhà.

Vừa là anh trai, vừa là bạn thân, anh ta hoàn toàn hiểu mình ở đây ít nhiều khiến cho Tưởng Chính và em gái mất tự nhiên, núi Bảo Châu không thiếu mấy căn nhà hoang kiểu này, thế nên cứ cách dăm ba ngày họ lại lên ra ngoài một đêm.

“Thanh niên mà, đôi khi phải có chút kích thích, mới mẻ.”

Tôn Phương lắc đầu cười khổ, thanh niên cái gì, nghe giọng không khác nào ông cụ non, rõ ràng anh ta cũng đâu có già.

Anh ta cũng chỉ mới hai mươi tám, vẫn còn trẻ chán.

Anh ta định đi kiểm tra mấy cái bẫy đặt tối qua xem có con thú rừng nào mắc vào không, tranh thủ nấu một bữa ngon. Cả tháng nay chỉ được ăn bánh bao trắng và cải bẹ, anh ta ngán đến tận cổ rồi.

Mặt trời chậm chậm nhô lên, nắng sớm phủ khắp núi Bảo Châu, nhìn từ xa, ngọn núi như được dát vàng, sáng lấp lánh.

Thợ đãi vàng như Tôn Phương thích tiết trời trong lành thế này, dễ nhận ra vàng lẫn trong cát hơn.

Năm năm trước có một nhóm dân phượt đi ngang qua đây, phát hiện núi Bảo Châu chứa đầy vàng vụn, vừa loan tin đã thu hút vô số người muốn mau chóng phát tài lữ lượt kéo nhau đến. Họ dựng lán đóng trại, bất chấp điều kiện sống thiếu thốn, ăn uống sơ sài, chỉ cần tìm thấy vàng là có thể bù đắp toàn bộ những gian truân ấy.

Người người nhà nhà trầm mê trong thú vui đãi cát tìm vàng.

Nhưng vàng trên núi Bảo Châu cũng có hạn, người cũng vì thế mà vơi dần, đến năm thứ năm chỉ còn lác đác vài người trụ lại. Những lán gỗ bị bỏ hoang, nằm trơ trọi dọc triền núi.

Tôn Phương dẫn em gái đến đây mới được một năm, thi thoảng mới nhặt được chút vàng vụn, gắng gượng lắm mới đủ lo cái ăn cái mặc qua ngày. Ở trên này cái gì cũng thiếu thốn, lại lắm thú hoang, Tôn Phương từng chạm trán lợn rừng một lần, suýt nữa bị húc chết, trên đùi vẫn còn vết sẹo sâu hoắm.

Song có cực khổ thế nào đi nữa, anh ta cũng không rời đi. Vì tiền, cũng vì người.

Hai anh em Tôn Phương bị buôn người bắt cóc từ bé rồi bán đến vùng sơn cốc. Gia đình kia vốn chỉ muốn nuôi một mình anh ta, nhưng đám buôn người thấy đứa em gái ốm yếu như sắp chết, nên coi con bé như hàng tặng kèm, khuyến mãi luôn cho gia đình này.

Năm đó Tôn Phương năm tuổi, em gái hai tuổi.

Anh ta hồi hận khôn nguôi. Tết năm đó, nghe bà nội bảo ba mẹ sắp về nhà, Tôn Phương bèn dẫn em gái ra đường lớn ở đầu thôn chờ ba mẹ. Anh ta còn mua ba viên kẹo, một viên cho em gái ăn trên đường đi, hai viên còn lại để phần ba mẹ.

Ngày cận Tết, xe cộ nườm nượp, hết chuyến xe khách này đến chuyến xe khách khác chạy qua. Đợi mãi mới có một chiếc dừng lại, Tôn Phương kéo em gái chạy ra xem, nhưng người xuống xe không phải ba mẹ họ mà là hai gã đàn ông. Chúng bịt miệng, lôi anh em lên xe.

Đến khi tỉnh lại, cả hai đã ở một nơi lạ hoắc.

Gia đình mua anh em họ rất tốt với Tôn Phương nhưng không hề thương cô em gái. Bữa nào Tôn Phương cũng phải lén để dành một chút cơm, giấu ba mẹ nuôi cho em gái ăn. Qua mấy tháng, gia đình này muốn gửi em gái cho người khác, Tôn Phương đã khóc lóc nài nỉ đến thế nào cũng không được. Thế là lúc người mua đến, anh ta bèn bắc thang rồi trèo lên ống khói mái nhà, hét xuống: “Nếu các người bán em gái tôi đi, tôi sẽ nhảy xuống đây cho các người xem!”

Gia đình kia thấy vậy thì hoảng hốt, không còn ý định bán em gái anh ta đi nữa.

Sau này anh ta được đi học, còn em gái phải theo “mẹ” đi làm ruộng. Anh ta lên tiểu học, rồi tốt nghiệp trung học, em gái vẫn phải làm việc quần quật suốt ngày. Mỗi lần nghỉ lễ được về nhà anh ta lại dạy em gái học chữ, kể cho em nghe những chuyện ở trường.

Khi Tôn Phương lên đại học, nhà họ muốn gả em gái cho một tên thọt già khú để lấy tiền đóng học phí cho anh ta. Thấy anh ta lẳng lặng không nói gì, họ cứ ngỡ anh ta đã cam chịu rồi. Nhưng chỉ vài ngày trước khi nhập học, trời mưa như trút nước, Tôn Phương dắt em gái chạy trốn ngay trong đêm.

Anh ta đã vạch ra tuyến đường tẩu thoát này suốt mười năm.

Nếu không tỏ tường đường đi nước bước thì không có cơ may nào trốn khỏi một nơi núi đồi hoang vắng như thế này, chưa kể còn phải tránh né mấy con chó trong thôn.

Thế nên Tôn Phương đã chờ trận mưa to này suốt kỳ nghỉ hè, chỉ có mưa to mới có thể làm giảm khứu giác của chó. Nhưng cũng vì thế mà việc chạy trốn cũng khó khăn hơn, đến đường núi cũng bị sạt lở, song không liệu lần này thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Hôm đó cả thôn ùa ra, dắt chó đuổi theo, cũng may mưa to ảnh hưởng đến khứu giác của chó. Người trong thôn tay không ra về, cuối cùng Tôn Phương cũng dẫn em gái trốn thoát thành công.

Nhưng anh ta không còn nhớ đường về nhà nữa.

Tôn Phương chỉ nhớ ở cửa thôn có một hàng cây dâu, xuân đến sẽ nở ra nhiều chùm quả màu tím đen, ăn vào môi miệng

và tay chân đều bị nhuộm màu đỏ tím. Quả dâu ấy rất ngọt, ngọt nhất trong các loại quả anh ta từng ăn.

Nhưng anh ta không nhớ nổi nơi đó nữa rồi.

Tôn Phương không dám đi xe khách hay tàu hỏa vì sợ bị người ta chặn đường bắt về. Anh ta chỉ có thể dẫn em gái đi đường núi, trèo qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, đi cả ngày lẫn đêm, đến khi đi khỏi thôn thật xa mới đến đồn cảnh sát báo án.

Cảnh sát hỏi họ tên gì, ở đâu, họ đều không biết. Cuối cùng cảnh sát đành đưa họ đi lấy mẫu máu, lưu lại cách liên lạc, nói rằng có tin tức gì sẽ thông báo sau.

Tôn Phương vét hết tiền tiết kiệm mua một chiếc điện thoại di động để giữ liên lạc với đồn cảnh sát, hy vọng một ngày nào đó sẽ nhận được tin tức của bố mẹ. Thế nhưng anh ta chưa từng nhận được cuộc gọi nào.

Không dám dùng chứng minh nhân dân cũ, hai anh em đành phải đi làm chui, tuy không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng ít ra cũng được sống tự do. Về sau, anh ta tìm được mối làm chứng minh nhân dân giả, tự lấy tên là Tôn Phương còn em gái là Tôn Viện, mang ý trời tròn đất vuông, cuối cùng sẽ có ngày họ gặp lại người nhà.

Càng hy vọng lắm thất vọng càng nhiều. Chiếc điện thoại di động hợp thời rồi cũng biến thành đồ cũ rích.

Nhưng vào hai năm trước, khi Tôn Phương đang làm phục vụ ở một khách sạn, vô tình liếc màn hình tivi, bắt gặp hình ảnh một cặp vợ chồng chợt lướt qua trên bản tin thời sự về núi

Bảo Châu. Anh ta sững sờ, đĩa thức ăn trong tay lật úp xuống đất, “keng” một tiếng vỡ tan tành.

Quản lý và trưởng ca nghe tin chạy đến mắng cho anh ta một trận, hỏi anh ta có phải không muốn làm nữa không. Tôn Phương quả quyết gật đầu. “Đúng, không làm nữa.”

Tôn Viện ở phòng hậu cần nghe tin lập tức chạy đến hỏi có phải anh ta bị ốm không. Tôn Phương chỉ lắc đầu. “A Viện, hình như anh vừa thấy ba mẹ trên ti vi, ba mẹ đang ở núi Bảo Châu, chúng ta đi thôi.”

Tôn Viện ngây người. Đẳng đẳng bao nhiêu năm, anh trai cô chưa bao giờ thấy ai quen mặt. Cô ấy không hề do dự, lập tức thu dọn đồ đạc rồi theo anh trai đến núi Bảo Châu.

Đến núi Bảo Châu, hai anh em đi gõ cửa hỏi thăm từng nhà một nhưng không có kết quả. Hai năm rồi, họ vẫn không thấy có tin tức gì.

Tôn Phương quyết định sẽ rời khỏi núi Bảo Châu trước khi mùa đông đến. Thứ nhất là vì mùa đông núi rừng giá rét khó chịu. Thứ hai, Tôn Viện nói Tưởng Chính đã cầu hôn cô ấy, định cuối năm đưa cô về quê gặp ba mẹ và tổ chức đám cưới.

Tôn Phương không hề muốn em gái cứ tiếp tục phiêu bạt nay chỗ này mai chỗ khác với mình như vậy, Tưởng Chính lại là người tốt, nên anh ta hồ hởi đồng ý. Anh ta định chờ đến ngày em gái kết hôn sẽ lấy tiền để dành nhiều năm của mình ra làm của hồi môn cho cô ấy, tránh để nhà chồng xem thường. Đến khi em gái an ổn, anh ta sẽ tiếp tục quay về tìm ba mẹ họ.

Nhưng có một chuyện khiến anh ta băn khoăn mãi, tại sao họ bị bắt cóc nhiều năm như thế mà không hề có tin tức tìm trở

lạc. Anh ta từng đến rất nhiều trụ sở cảnh sát các tỉnh nhưng cũng không tìm thấy bất cứ ghi chép gì về việc hai anh em họ mất tích. Người ta bảo tin trẻ em mất tích sẽ được truyền đi khắp cả nước, có tin gì sẽ thông báo cho hai anh em. Thế nhưng từ trước đến giờ không hề có một thông báo nào, không hề có lấy một cuộc điện thoại. Nói cách khác, không ai đi tìm họ cả.

Ba mẹ không cần hai anh em họ nữa sao? Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Tôn Phương lại cảm thấy bút rút.

Mặt trời đã lên cao, nắng vàng phủ khắp núi non.

Bóng một người đang tiến đến từ bên kia sông, hình như đang vác thứ gì đó trên vai, chậm chạp bước từng bước.

Tôn Phương nhìn sang, khoảng cách quá xa nên không thấy rõ là ai. Đối phương dần tiến lại gần, Tôn Phương thấy cả người anh ta đầm máu.

Không phải máu của người đang đi mà từ người anh ta đang vác trên vai.

Thân thể kia không còn hình người nữa, đầu như bị nhai nát, mặt mũi biến dạng, cơ thể cũng tả tơi, chỉ có bàn tay buông rủ trước ngực người kia là còn nguyên vẹn.

Trên cổ tay người ấy đeo một chuỗi đá thạch lựu đỏ thẫm. Máu chảy tràn bọc lấy chuỗi hạt, không rõ hình thù.

Tôn Phương ngơ ngác nhìn người kia, từ lúc anh ta chậm chạp đi qua lòng sông đến khi dừng bước trước mặt mình. Màu đỏ của viên đá thạch lựu nơi cổ tay buông thông như chọc thẳng vào mắt đau nhói.

Là Tưởng Chính.

Tưởng Chính lắp bắp. “A Viện... A Viện...”

Em gái anh chết rồi.

Đó là đứa em gái đã cùng anh nương tựa suốt cả cuộc đời.

Chương 2

Quối thu trời se lạnh, mưa lâm thâm cả ngày khiến tâm trạng cũng ủ dột theo.

Trong con ngõ nhỏ, nước mưa từ mái hiên chảy thành dòng nhỏ xuống nền gạch. Nam Tinh cầm ô, thất thần nhìn màn mưa.

Một người đàn ông ôm túi đồ trong ngực đi lướt qua Nam Tinh, theo sau anh ta là một chú chó lông vàng to sụ, con chó cuống cuống chạy theo chủ, đập vào vũng nước bắn tung tóe, dính cả vào ống quần Nam Tinh. Nam Tinh khựng lại, cau mày nhìn theo, chưa kịp lên tiếng thì người đàn ông và chú chó thoát cái đã khuất dạng.

Người đàn ông băng qua con ngõ mấp mô, rẽ ngang màn mưa tí tách, chạy một mạch đến trước một cửa hàng đã nhuộm màu năm tháng, vách tường bám đầy rêu xanh.

Lớp sơn màu xanh lá trên cánh cửa gỗ đã bong tróc loang lổ càng khiến cửa hàng có vẻ tồi tàn, cũ kĩ hơn. Nhưng khi bước vào trong thì khác hẳn, ngay cửa vào là hai chiếc đèn đồng hình người thời Hán dựng hai bên, đối diện cửa chính là một pho tượng Phật uy nghi cao ngang nửa người, bên cạnh là một chiếc ghế gỗ hoàng hoa lê, xung quanh là những món đồ cổ hình thù kì lạ xuyên suốt các triều đại.

Trong mắt người khác, nơi này vô cùng quái dị.

Nhưng với Khưu Từ, đây đều là những thứ vô giá.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Vừa bước vào cửa, Khưu Từ đã nghe thấy tiếng chuông đồng, nhưng nhìn xuống dưới thì không thấy chân móc phải sợi dây nào cả. *Cửa hàng đồ cổ này có máy cảm ứng hiện đại à, sao lại không thấy dây đâu?* Anh ló đầu vào trong, gọi to: “Ông chủ Đào? Ông có dây không, tôi có vài thứ nhờ ông thử hàng.”

“*Thử hàng*” là tiếng lóng của giới đồ cổ, ý là nhờ dân trong nghề giám định vật phẩm giúp. Ông chủ Đào xuất thân từ gia đình săn đồ cổ lâu năm, là bậc tiền bối tiếng tăm trong giới, nhưng trước nay đều ru rú trong nhà, không chịu xuất đầu lộ diện.

Một chiếc điều cày vén tấm rền lên, ông bác đi ra có dáng vóc tròn trịa, cặp kính lão trượt đến chóp mũi mà không thềm đẩy lên. Ông nheo mắt đánh giá người trước quầy, “suyt” một tiếng. “Đừng ồn ào.”

Khưu Từ cười hỏi: “Ông chủ Đào rảnh không? Có người đưa vài món hàng ma cho tôi, muốn nhờ ông xem giúp.”

Ông chủ Đào “ừ” một tiếng, người tìm đến đây đều là dân trong nghề. Ông rất hiếm khi giám định đồ cổ cho người khác, huống chi đây là thứ được đào từ mộ cổ ra.

Thông thường hàng ma không được đưa ra thị trường vì chính phủ quản lý rất chặt. Còn ông chủ Đào chỉ làm người giám định, không mua cũng không bán. Đây vốn không phải cách làm ăn của nhà họ Đào, trước kia nhà họ Đào chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng làm, có thể xem là gian thương đích thực. Nhưng ông chủ Đào lại một mình một kiểu, người lớn trong nhà khuyên bảo hết lời vẫn không được.

Ông chủ Đào tên đầy đủ là Đào Đại Vệ, nhưng đây cũng không phải tên khai sinh của ông. Từ khi mới mười tuổi, ông theo cha đến Hồng Kông chạy hàng, được thấy rất nhiều thứ mới mẻ, chẳng hạn như ti vi, phim truyền hình... nhất là phim xã hội đen đình đám một thời. Ông chủ Đào xem nhiều phim Hồng Kông, hâm mộ Khương Đại Vệ, người từng đóng rất nhiều vai anh hùng, bèn xin cha đổi tên thành Đại Vệ để thực hiện ước mơ trở thành anh hùng.

Tên của ông vốn là Đào Quảng, do ông cụ Đào đặt cho. Con cháu cùng thế hệ của nhà họ Đào đều có tên là Quảng X, Quảng Y, thế nên ban đầu ông cụ Đào nhất quyết không cho cháu đích tôn đổi tên, nhưng vì sau vẫn phải nhượng bộ trước thẳng cháu bướng bỉnh, hết khóc lại đòi tuyệt thực.

Tên thì đổi được, nhưng ông vẫn không thể trở thành anh hùng. Vì nghĩa vụ chăm sóc ba mẹ và trọng trách sinh kế của gia tộc, cuối cùng ông chủ Đào vẫn kế thừa cửa hàng đồ cổ này, dần dần trở thành cây đa, cây đề trong giới.

Ông chủ Đào ngồi xuống ghế, gác điếu cày ở bên cạnh. Khưu Từ nhanh nhẹn cầm bật lửa lên châm cho ông. Khi bật lửa đánh đá lạch cạch hai tiếng bùng lên tia lửa, anh mới phát hiện không có thuốc để châm, liền khựng lại, ngạc nhiên hỏi: “Không có thuốc à?”

“Hừ!” Ông chủ Đào gõ gõ điếu cày xuống bàn như đang gảy bớt tàn thuốc. “Trong tiệm đây hàng, sao hút được, cai rồi.”

Khưu Từ cười vạch trần. “Điếu cày vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc, ông mới cai đúng không?”

“Quan sát tốt đấy.” Ông chủ Đào bỏ điếu cày xuống bàn.
“Hàng gì thế?”

Khưu Từ lấy túi đồ ra, lột mấy lớp vải bọc không thấm nước bên ngoài, chìa ra ba đồng tiền cổ.

Ông chủ Đào nhìn chốc lát rồi thủng thẳng phán: “**Sinh khanh**^[1E]”

Khưu Từ cười giả lả. “Không hổ danh là ông chủ Đào.”

Đặc trưng của tiền cổ mới khai quật không lâu là màu gỉ đẹp hơn tiền đã khai quật được một thời gian. Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, nhưng đa số màu sinh khanh đều tươi, nhìn lướt qua như thấy được cảnh chủ nhân ngôi mộ mang theo sử dụng khi còn sống.

Lái buôn văn vật có thể dùng hóa chất tẩm vào tiền cổ khai quật đã lâu, giả làm sinh khanh để nâng giá, bán cho một vài “chú gà con” không thạo nghề.

Ông chủ Đào cầm mảnh tiền lên ngắm nghía, đây không phải tiền đồng, mà là một mảnh Tề Minh Dao.

Tề Minh Dao là tên gọi một loại tiền tệ được phát hành bởi nước Tề, một trong bảy nước hùng mạnh thời Chiến cơ Quốc. Thân đao nhỏ hẹp, dài 13.8 centimet, nặng khoảng 14 gram. Do niên đại quá xa xưa, giới khảo cổ hay giới trộm mộ cũng hiếm khi khai quật được, có được một mảnh Tề Minh Dao đã vô cùng hiếm quý.

Thế mà chàng trai trẻ này lấy được những ba mảnh, xem ra không hề tầm thường. Nhưng ông chủ Đào tung hoành trong giới đồ cổ mấy chục năm nay, tâm đã sớm lạng như nước, cho

dù có ai mang *Lan Đình tự*^[2E] của Vương Hi Chi hay xe gỗ của Gia Cát Lượng đến trước mặt thì ông cũng không dao động.

Khưu Từ thấy ông chủ Đào không có phản ứng như dự liệu, biết mình đã tìm đúng người, bèn cất lời: “Ông chủ Đào, tiền này là thật hay giả?”

“Thật, tỉ lệ cũng tốt, có thể bán được giá cao.”

Khưu Từ thấy ông chủ Đào chỉ nói một lời rồi thôi, bèn đi thẳng vào vấn đề. “Ông chủ Đào biết Tề Minh Dao này được khai quật ở đâu không?”

Ông chủ Đào kìm lòng không đặng, lại rít một hơi điếu cày, xoa dịu nỗi khổ cai thuốc của mình. “Nước Tề, vùng Sơn Đông hiện nay. Năm đó nhà Tần thống nhất sáu nước xong đã hạ lệnh “thư đồng văn xa đồng quỹ^[3E]”, Tề Minh Dao không được sử dụng nữa, đương nhiên là không lan truyền rộng rãi.”

“Nhưng ba mảnh Tề Minh Dao này lại được phát hiện ở nơi cách Sơn Đông ba tỉnh, đây chỉ là một ít trong số đó thôi. Không biết vì lẽ gì mà bị lưu lạc đến tận nơi đó?”

Ông chủ Đào rít một hơi “thuốc” thật sâu. “Năm đó vua đời cuối nước Tề trọng dụng Hậu Thắng, cậu của ông ta. Nhưng Hậu Thắng lại làm phản, nhận vô số vàng bạc châu báu hối lộ của nước Tần, khuyên vua Tề đầu hàng, quy phục nhà Tần. Vua Tề nghe theo để rồi bị bỏ đói đến chết, còn Hậu Thắng phản quốc thì mang theo vàng bạc châu báu cao chạy xa bay, từ đó không rõ tung tích.”

Khưu Từ cảm phục. “Ông chủ Đào quả nhiên uyên bác, chuyện gì cũng nắm rõ.”

Ông chủ Đào khẽ cười, không để tâm đến lời khen này, hỏi lại: “Cậu đào được Tề Minh Dao này à?”

Khưu Từ cười trừ. “Tôi làm gì có bản lĩnh này, chỉ mua đi bán lại kiếm chút tiền lãi thôi. Cảm ơn ông chủ Đào giúp đỡ, cái này coi như chút lòng thành của tôi.”

Ông chủ Đào không đoái hoài đến xấp tiền Khưu Từ để lại, cũng chẳng buồn liếc nhìn bóng dáng anh rời đi.

Khưu Từ cất ba mảnh tiền cổ, vừa đi ra cửa thì gặp một cô gái xinh đẹp đang thu ô đi vào. Ánh mắt cô khựng lại, bất chợt bật ô ra “bụp” một tiếng, nước trên ô văng đầy mặt anh. Khưu Từ tỉnh cả người, không còn tâm trạng ngắm người đẹp nữa, lộ ra nụ cười châm chọc. “Không thấy đằng trước có người à?”

Nam Tinh cười khẩy vẻ lạnh lùng. “Lúc này ở trong ngõ chó nhà anh cũng có thấy người đâu.”

“Chó nhà tôi?” Khưu Từ nhìn ra xa, quả nhiên thấy chú chó vàng ở cửa, bộ lông ướt sũng nước mưa đang thè lưỡi nhìn anh. Anh cười gượng. “Không trông nó cẩn thận, là lỗi của tôi.”

Nam Tinh thấy thái độ Khưu Từ cũng đành hoảng nên không so đo với anh nữa, “bụp” một tiếng xếp ô lại, đi vào trong.

Khưu Từ nhận thấy cô thông dong đi vào cửa hàng như thể đã là khách quen. Đến khi rời khỏi mái hiên, bị nước mưa lạnh lẽo xối vào, anh mới ngờ vực quay đầu nhìn cửa hàng cổ kính xập xệ. *Sao cô ấy đi vào cửa mà không nghe thấy tiếng chuông nhỉ?*

Anh nhíu mày, cúi người vuốt ve chú chó vàng đang sán đến gần. “Có mỗi chiếc đui gà thì ban này tao đã cho mày rồi, giờ

không còn gì cho mày ăn nữa đâu. Xin lỗi, tao không chăm sóc mày được, đi tìm người khác làm chủ nhân mày đi.”

Chú chó vàng ngạp ngừng vẫy đuôi rồi chạy đi.

Ông chủ Đào đang hút “thuốc”, thấy Nam Tinh cầm chiếc ô ướt sũng đi vào thì trợn tròn mắt, chỉ vào ô của cô rồi chỉ ra ngoài. “Ô, ô.”

Nam Tinh chau mày nhìn ra cửa. “Giá đựng ô đặt bên ngoài của ông đâu?”

“Lại bị ve chai nhặt mất rồi.”

“Bảo ông đổi cái mới đi, cứ dùng cái thùng cũ xì, chả trách người ta tưởng là ve chai.” Nam Tinh đặt ô tựa vào cửa, vừa phủi nước dính trên tay áo vừa đi vào.

“Cửa hàng đồ cổ sao lại có đồ mới được chứ.” Ông chủ Đào rót cốc trà cho cô. “Uống đi cho ấm.”

“Trà?” Nam Tinh cầm cốc lên ngửi thử, hương thơm xộc vào mũi, là *trà thật*. Cô ngẩng đầu hỏi: “Rượu của ông đâu? À, còn thuốc lá nữa?”

“Cai rồi, cai rồi, cai hết rồi. Sáng nay đi lấy kết quả khám bệnh, sợ chết rồi.”

Nam Tinh lặng thinh.

Ông chủ Đào trầm ngâm nói: “Tôi vẫn nhớ, Cổ Long từng viết một đoạn thế này, cư sĩ Cổ Tùng nói với Mộc Đạo Nhân, nếu ông ta không uống rượu thì chắc chắn có thể sống đến ba trăm tuổi. Mộc Đạo Nhân trả lời: “Nếu không được uống rượu thì tôi sống đến ba trăm tuổi để làm gì?” Cô có biết khi đó tôi hâm mộ Mộc Đạo Nhân này đến thế nào không? Nhưng giờ mắc bệnh nan y, tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng”

Ông ngồi thu lu trên chiếc ghế gỗ, ngả người ra sau, từ tốn nói tiếp: “Bởi vì tôi còn chuyện quan trọng hơn chưa làm, chẳng hạn như tôi muốn một lần được làm Đào Đại Vệ, chứ không phải là ông chủ Đào.”

“Thế nên ông đã cai luôn thú vui lớn nhất của mình là thuốc lá và rượu.”

“Đúng vậy, nếu phẫu thuật thành công, tôi sẽ bỏ mặc cửa hàng này, tận hưởng thú tiêu dao an nhàn.”

Nam Tinh nhìn ông chủ Đào, lặng người khi nghĩ đến... chuyện ông muốn rời khỏi đây.

“Tôi mua vé máy bay đi núi Bảo Châu cho cô rồi, cô phải cẩn thận.” Ông chủ Đào dặn dò. “Đầu cô gái kia nát bấy, bất kể bị tai nạn hay do con người làm, cô cũng phải cẩn thận.”

Thấy ông chủ Đào nhắc mình cẩn thận đến tận hai lần, Nam Tinh đoán được tấm ảnh thân chủ gửi đến chắc chắn là rất thâm hiểm, ngay cả ông chủ Đào từng gặp không ít sóng gió trong đời cũng thấy không yên tâm.

Ông chủ Đào thấy cô không chạm vào trà, ủ rũ hỏi: “Cô không nếm thử trà tôi đích thân pha à?”

“Quay về rồi uống” Nam Tinh khựng lại, dịu giọng. “Chúc phẫu thuật thành công.”

Nói rồi, cô cầm ô bỏ đi.

Ông chủ Đào biết thừa cô là người ngoài lạnh trong nóng. Ông tựa vào chiếc ghế gỗ hoàng hoa lê, khẽ ngâm nga một khúc nhạc.

“Gâu.”

Ngoài cửa vang lên tiếng chó sủa. Ông chủ Đào ngẩng đầu nhìn ra, thấy một con chó vàng ướt mèm dưới mưa.

Ông nhìn con chó một hồi lâu, thấy bộ lông nhếch nhác và đôi mắt đen láy luôn hấp háy của nó, dù không thích nuôi chó mèò nhưng vẫn mềm lòng. “Vào đi, ngoài trời mưa to đấy.”

Chương 3

Sân bay tấp nập người qua lại, xe cộ đông nghịt bên ngoài, người chen chân kín mít bên trong. Trong sảnh đèn điện sáng choang, soi rõ mồn một từ người đến đồ vật.

Nam Tinh cao khoảng 1m67, dáng người mảnh mai thanh thoát, nổi bật giữa đám đông, hầu như ai đi lướt qua cũng phải ngoái lại nhìn.

Thế nhưng cũng chỉ là cái nhìn thoáng qua của những người xa lạ mà thôi.

Máy bay lại đến trễ, nhưng Nam Tinh cũng đã quen với việc này. Cô xem giờ trên đồng hồ đeo tay khi loa thông báo máy bay hạ cánh, *muộn nửa tiếng rồi.*

Xe buýt chở khách từ cửa sân bay ra máy bay chật kín người. Cả xe không ai nói chuyện, khác hẳn với cảnh huyên náo trong phòng chờ khi nãy.

“Di chuyển vào trong chút nữa đi, cho xin một chỗ nào.”

Giọng nói vang lên ở cửa xe hơi quen, Nam Tinh đứng cạnh cửa nhìn lại, thấy một người đàn ông đang chực bước lên xe.

Chẳng phải... Đây chính là chủ nhân chú chó làm văng nước vào quần cô trong ngõ sao? Anh ta cũng đến núi Bảo Châu à?

Nhưng chưa hẳn, từ sân bay còn phải bốn ba thêm hơn ba trăm cây số mới đến núi Bảo Châu, chưa kể trên đường còn có cả trăm ngã rẽ, chưa chắc đã cùng đường với cô.

Nam Tinh thấy anh ta sắp đi lên bèn quay đầu, tránh né ánh mắt Khưu Từ cũng đang nhìn lướt qua. Nhưng Nam Tinh ở gần cửa, Khưu Từ đi lên cũng đứng luôn ở cửa, không chen vào trong nữa, mà trong xe đã chật như nêm, anh có cố cũng không chen vào được. Nam Tinh đành quay mặt đi, nhưng bị vướng chiếc ba lô to đùng sau lưng, không nhúc nhích nổi, chỉ một lát cổ đã cứng đờ vì mỏi.

Xe buýt chạy đến gần máy bay thì dừng lại, cửa mở ra. Nam Tinh nhác nhìn người kia, chờ anh xuống xe mới đi xuống. Cô cố tình đi sau cùng, cách anh hơn mười mét.

Cô là hành khách cuối cùng lên máy bay, những người khác đều đã yên vị. Cô cầm vé máy bay dò tìm ghế của mình, chưa đi được mười hàng đã nghe thấy tiếng gọi: “Hi, trùng hợp quá!”

Nam Tinh khựng lại, Khưu Từ liền đứng dậy. “Nếu cô ngồi đây thì chúng ta có duyên quá rồi.”

Nam Tinh vẫn cố chấp dò lại số ghế của mình, vậy mà lại đúng chỗ đó thật.

Thấy cô kiểm tra vé máy bay những hai lần, Khưu Từ hấp háy mắt, cười nói: “Tôi đã bảo chúng ta có duyên mà mau ngồi đi.”

Anh nhiệt tình như thế đang mời Nam Tinh vào nhà mình ngồi chơi vậy. Nam Tinh vươn tay nhét ba lô lên khoang hành lý nhưng có vẻ hơi chật vật. Khưu Từ vừa định đứng lên giúp thì đã thấy cô kiễng chân, khẽ bập người lên, dễ dàng nhét ba lô vào khoang.

Khưu Từ nhìn động tác của cô, thoáng sửng sốt. “Hình như cô biết võ à?”

“Chỉ tập thể thao thôi.” Nam Tinh chối, lại nhìn vị trí ngồi. Khưu Từ ngồi cạnh cửa sổ, chính giữa là ông bác đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô thoáng an tâm, Khưu Từ cũng không thể làm nhảm với cô khi bị một người xa lạ chặn ngang được.

Hiển nhiên cô đã đánh giá thấp Khưu Từ, anh ngang nhiên ló đầu sang hỏi: “Cô mang theo ba lô to đùng, lại ăn mặc thế này, không phải đi đãi vàng đấy chứ?”

Nam Tinh phản bác: “Sao anh biết tôi không phải phượt thủ?”

Khưu Từ quan sát cô tỉ mỉ, trông không hề giống kiểu người tham lam thiếu tiền, anh bèn chìa tay với cô. “Khưu Từ.”

Nam Tinh ngỡ ngàng nhưng vẫn nắm lại tay anh. “Nam Tinh.”

Trên tay có vết chai, không phải cậu ấm; móng tay được cắt ngay ngắn gọn gàng, kẽ móng cũng sạch sẽ.

Tay không hề mịn màng mềm mại, còn có một vết chai, không giống người thường làm việc nặng, nhưng tuyệt đối không phải như tiểu thư con nhà giàu.

Hai bàn tay nắm lấy nhau, đôi bên cùng đánh giá và phỏng đoán về đối phương.

Chuyến bay kéo dài ba tiếng đồng hồ. Sau khi đèn tắt, thấy Khưu Từ không nói gì thêm, Nam Tinh thoáng thở phào. Cô không thích giao tiếp với người lạ, hơn nữa mới vừa chạm mặt Khưu Từ lúc mang đồ đến cửa hàng của ông chủ Đào, giờ lại gặp ở đây, cảm giác không được tự nhiên.

Chỉ cần hỏi thăm ông chủ Đào là sẽ biết Khưu Từ đến cửa hàng đồ cổ làm gì, không chừng làm nghề giống cô.

Khi máy bay đáp đất, mặt trời đã ngã về Tây.

Máy bay vừa hạ cánh, Nam Tinh nhận tin ngay cho ông chủ Đào, lát sau ông gửi lại cho cô một tấm ảnh. Chưa kịp mở ra xem thì Nam Tinh phát hiện phía sau có người rảo bước đi theo mình.

“Nam Tinh, cô có người đón không? Cô đi du lịch bụi một mình thật à, phải cẩn thận đấy, bên ngoài nhiều kẻ xấu lắm.”

Nam Tinh mỉm cười, người đứng mà thân thiện được thế này đúng là hiếm, nhưng như vậy chưa đủ để cô thành thật. “Bạn tôi đang chờ bên ngoài.

“Vậy thì tốt.” Khưu Từ vỗ tay. “Tôi cũng có bạn đang chờ, có duyên gặp lại nhé.”

Nam Tinh vỗ tay chào anh. Khưu Từ vội vã rời đi như đang có việc gì gấp gáp. Nam Tinh mở bức ảnh ông chủ Đào vừa gửi.

Tê Minh Dao. Kèm theo chữ Tôm khô.

Hợp tác với nhau nhiều năm, Nam Tinh hiểu hai chữ này có ý nghĩa gì. Tê Minh Dao là vật phẩm có giá trị thời Chiến Quốc, nhưng thông thường ở nơi chôn tiền chắc chắn còn có nhiều đồ cổ đáng giá hơn. *Khưu Từ đang lần theo Tê Minh Dao để tìm đồ cổ sao?* Nam Tinh nhíu mày.

Núi Bảo Châu là một vùng nơi hẻo lánh, cách xa nội thành, hồi phong trào đãi vàng rầm rộ còn có xe khách đưa đón tận nơi, nhưng giờ thời thế thay đổi, nhà xe không vào nữa.

Nam Tinh gọi một chiếc taxi. Tài xế nghe cô muốn đến núi Bảo Châu thì cảnh báo ngay từ khi cô mới lên xe: “Cô có mang theo thức ăn không? Trước kia còn có người vận chuyển thức ăn đến đó bán, giờ không có đâu. Mà đàn bà con gái như cô đi

đãi vàng làm gì, phơi nắng hai ngày kiểu gì chẳng khóc lóc đòi về.”
Vừa nói anh ta vừa tranh thủ đưa danh thiếp cho cô. “Muốn về thì gọi tôi, tôi tính giá rẻ cho.”

Nam Tinh cất danh thiếp, hỏi dò: “Đi mất bao lâu?”

“Năm, sáu tiếng, hay cô ngủ lại đây một đêm đi, giờ đi ngay thì đến nơi cũng đã là nửa đêm rồi.”

“Ở đó có người đang chờ.”

Vừa đi tài xế vừa hỏi tiếp: “Cô từ đâu đến?”

“Thượng Hải.”

“Thượng Hải thì tốt mà.”

Nam Tinh “ừ à”, lật xem bản đồ núi Bảo Châu. Địa thế hiểm trở, thảo nào người ta vẫn chưa đào đường hầm cao tốc đến đây. Núi này không dễ đào, kể cả có muốn dùng thuốc nổ để phá núi cũng khó.

Nam Tinh cất bản đồ, nghiêng đầu tựa vào ba lô thiếp đi.

Tài xế thấy cô gật gù, cười nói: “Cô gái gan dạ quá nhỉ, không sợ tôi giả làm tài xế cướp à.”

Nam Tinh không mở mắt, giọng nói lạnh như dao băng: “Anh nên thấy may mắn vì anh không phải tài xế giả dạng, nếu không anh đã chết rồi.”

Xe đến chân núi Bảo Châu thì đã là 1 giờ 20 phút sáng.

“Đến rồi, đến rồi.”

Nghe tiếng lão Hạ, Tôn Phương đang ôm đầu gối ngủ gục lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, đúng lúc đèn xe chiếu thẳng vào mắt anh ta. Không biết do thiếu máu hay do

đèn quá chói mắt, Tôn Phương cảm thấy mắt mình nhòe đi, loạng choạng một hồi mới đứng vững.

Lão Hạ không buồn dìu Tôn Phương, chỉ vỗ vai để anh tỉnh táo lại, còn mình thì chạy đến cạnh xe.

Một cô gái trẻ mới tầm hai mươi tuổi bước xuống xe. Lão Hạ vốn cho rằng đây là trợ lý của ông chủ Đào, nhưng cửa xe đóng lại rồi chạy mất dạng. Lão Hạ ngẩn ngơ. “Cô là ông chủ Đào?”

“Không phải.” Nam Tinh trả lời gọn lỏn.

Lão Hạ ngơ ngác, bỏ tiền mời người đến, vậy mà lại là cô gái trẻ măng, có thể xử lý được chuyện này không?

Nam Tinh ngược mắt nhìn lão Hạ, lại nhìn người phía sau ông.

Tôn Phương vừa chạy đến, thấy Nam Tinh thì cũng khá bất ngờ. Ba ngày không rửa mặt cạo râu, trông Tôn Phương cực kỳ lôi thôi, hai mắt đỏ ngầu, nét mặt đờ đẫn, nom như quỷ đói. Anh ta cất tiếng, giọng khản đặc: “Tôi muốn biết em tôi chết thế nào.”

Lão Hạ cẩn thận hỏi: “Cô thật sự có thể hồi sinh Tôn Viện sao?”

Nam Tinh gật đầu. “Có thể.”

Chỉ cần có người thuê, cô có thể hồi sinh bất cứ ai. Cái giá là đôi mắt của người thuê, kiếp sau họ phải chịu cảnh mù lòa, nhưng trước giờ chẳng ai quan tâm chuyện này, chung quy người ta sống kiếp nào hay kiếp ấy.

Chương 4

Ban đêm tầm nhìn hạn chế, đá dưới chân ngổn ngang chắn lối đi, chưa kể kẽ đá còn lởm chởm cỏ dại và dây gai.

Lão Hạ xách đèn lồng vừa đi vừa nói: “Cô đừng sợ, tuy trong núi nhiều thú rừng nhưng hồi xưa từng bị dân ở đây đuổi đánh hết rồi, chúng không dám đến gần người đâu.”

Nam Tinh để ý đèn lồng trong tay lão Hạ đã bạc phéch, mòn vẹt cũ kĩ đến mức không còn nhận ra màu sắc ban đầu, tò mò hỏi: “Sao ông không dùng đèn pin mà dùng đèn lồng?”

“Trên núi không tiện sạc pin, đồ sạc để dành dùng cho điện thoại di động rồi. Ăn uống cũng bất tiện..” Lão Hạ vừa nói vừa lắc đầu cười khổ. “Thật ra bất tiện mọi bề, sợ cô ở không quen, ngày mai lại kêu gào đòi đi.”

Nam Tinh hỏi tiếp: “Ông ở đây lâu chưa?”

“Hơn bốn năm rồi, gần như là nhóm người đầu tiên đến núi Bảo Châu này.”

Ba người đi hơn nửa tiếng vẫn chưa đến nơi. Dọc đường có rất nhiều nhà gỗ nhỏ, đa số đều xập xệ, gỗ mục rơi lả tả, vài cái lều rách bươm chỉ còn trơ trọi mấy cọc sắt. Có thể thấy được bốn năm trước núi Bảo Châu đông đúc thế nào.

Lại đi thêm hai mươi phút thì gặp một lòng sông gần như đã cạn. Lão Hạ luôn miệng nhắc Nam Tinh phải cẩn thận. “Ở đây vốn có ván gỗ bắc qua, nhưng hai ngày trước có con gì đi qua giẫm vỡ rồi.”

Trèo khỏi lòng sông, Nam Tinh quay đầu nhìn về phía sau. Nương theo ánh trăng leo lét, cô loáng thoáng thấy con sông này chảy xuyên qua dãy núi.

Lão Hạ lắc nhai: “Nghe bảo sông này vốn là thông thủy nhưng đến đời nhà Thanh thì đổi nhánh trên thượng nguồn nên nước sông không còn chảy xuống đây nữa. Về sau thì có một đám thanh niên rảnh rỗi đến thám hiểm, phát hiện dưới lớp bùn toàn vàng vụn, thợ đãi vàng nghe tin kéo đến, không bao lâu khắp núi đông nghịt người.”

Ông thở lấy hơi rồi nói tiếp: “Vàng càng ngày càng hiếm, người cũng thưa dần. Đừng nói là vàng, ngay cả bụi vàng cũng không có.”

Nam Tinh thắc mắc. “Vậy sao các ông vẫn còn ở đây?”

Lão Hạ than thở: “Bên ngoài cũng chẳng dễ sống hơn được bao nhiêu, ở đây ít ra thoảng vẫn có thể tìm được chút vàng. Hơn nữa...” Ông bỗng hạ giọng, ra vẻ thần bí. “Nghe nói nơi này có núi vàng, chẳng qua là chưa ai tìm ra.”

Giọng ông như có ma lực, khiến người ta bất giác im lặng theo, chỉ còn âm thanh lạo xạo khi giẫm lên đất đá. Nam Tinh ngẩng đầu nhìn Tôn Phương đi đằng trước, bóng lưng gầy gò cô độc.

Lão Hạ thở dài. “Tôn Phương và Tôn Viện cũng đáng thương, bị bắt cóc từ khi còn bé, mãi sau mới trốn ra được, sống nương tựa vào nhau. Thế mà em gái lại ra đi... Hy vọng lát nữa A Viện sống lại có thể chỉ ra hung thủ.”

“Không nhanh vậy đâu.” Nam Tinh cắt lời. “Ông biết điều kiện giao dịch là gì không, cô ấy có thể sống lại, nhưng chỉ được

mười phút, mà mười phút kia cũng là trộm mới có.”

“Trộm ở đâu?” Lão Hạ giật mình, cười khan hỏi: “Không phải từ người sống chứ?”

“Không phải.”

“Dã thú hả?”

Nam Tinh vẫn lắc đầu.

Lão Hạ nghĩ mãi không ra, đành than vắn thở dài: “Chỉ cần A Viện sống lại là được, ít nhất phải biết hung thủ là ai, nếu không Tôn Phương không sống nổi nữa.”

Đi thêm chừng hai mươi phút, Tôn Phương ở tuốt đằng trước bỗng đột ngột dừng lại.

Đèn lồng trong tay lão Hạ suýt va vào anh ta. Thấy Tôn Phương đờ đẫn nhìn dãy núi âm u liền run giọng hỏi: “Cậu lại nghe thấy gì sao?”

“Ừ.” Tôn Phương nhìn chăm chăm vào ngọn núi. “Là A Viện, A Viện đang khóc.”

Lão Hạ hơi lảng tai, không nghe được, nhưng Nam Tinh lại nghe rất rõ. Quả thật có người đang khóc, tiếng khóc đứt quãng vọng đến từ nơi rất xa, vang vọng trong rừng sâu núi thẳm.

Tôn Phương run run chỉ vào ngọn núi. “Hôm đó, A Viện được người ta công về từ nơi đó.”

Nam Tinh ngược mắt trông theo, cảnh đêm đen kịt, không nhìn rõ dáng núi, chỉ thấy con đom đóm le lói bay lượn giữa sườn núi. Nhưng hiện giờ đã là cuối thu, nhiệt độ trên núi lại lạnh lẽo, âm u như tiết đầu đông, sao lại có đom đóm? Hơn nữa nơi này cách sườn núi cũng mấy trăm mét, con đom đóm kia

phải to cỡ nào thì người ở chân núi mới nhìn thấy ánh huỳnh quang ngay đuôi nó được?

Hình như không phải đom đóm mà trông giống một chiếc đèn lồng hơn.

“Ban đầu tôi đưa A Viện đến đây tìm ba mẹ, không ngờ ba mẹ còn chưa tìm thấy mà A Viện thì nằm lại chỗ này mãi mãi.” Tôn Phương gằn từng câu từng chữ: “Tôi thấy họ ở đây trên ti vi, tôi không lừa A Viện.”

Lão Hạ thấy tinh thần Tôn Phương lại bất ổn, liền vỗ vai anh ta, thở dài nói: “Về thôi, cô Nam Tinh đã bôn ba cả ngày rồi.”

Tôn Phương nhìn sang Nam Tinh, thấy tuổi tác của cô cũng xấp xỉ em gái mình, thoáng ngẩn ngơ phút chốc rồi hoàn hồn, tiếp tục dẫn đường đi về phía chỗ ở của họ.

Đi thêm mười phút nữa mới đến được nơi họ ở, cũng là nhà gỗ nhỏ như mấy căn Nam Tinh vừa thấy trên đường đi đến đây, nhưng nhờ có người sinh sống nên trông không quá tồi tàn.

Quan sát thấy có sáu nhà vẫn sáng đèn, Nam Tinh dò hỏi: “Trễ thế này còn nhiều người chưa ngủ à?” Không có điện, không có wifi, cô thật sự không biết mọi người thức muộn đến thế để làm gì.

Lão Hạ giải thích: “Dã thú trên núi sợ ánh sáng, bọn tôi phải đốt đèn mới yên tâm đi ngủ được.”

Nam Tinh nhìn ánh đèn trên núi, liên tưởng đến điều lão Hạ nói, chân mày khẽ chau lại.

Tôn Phương bất chợt quay người lại hỏi: “Những nhà không đốt đèn là nhà trống, cô muốn ngủ ở đâu?”

Nam Tinh trả lời ngay tắp lự: “Phòng Tôn Viện.”

Tôn Phương sống người, nhưng nghĩ đến thân phận của cô thì vẫn gật đầu, dẫn cô đến trước cửa một căn nhà gỗ. Tôn Phương chậm chạp mở cửa, bên trong cũng thấp đèn. Đèn là do anh ta thấp, phòng này không sáng đèn thì anh ta không ngủ được. Thấy ánh sáng ấy, anh ta có cảm giác em gái vẫn còn ở bên mình.

Nam Tinh đi vào, đóng cửa lại, quan sát căn nhà gỗ chỉ cỡ năm, sáu mét vuông, bên trong chỉ đặt một chiếc giường rộng một mét và một chiếc bàn nhỏ. Trên bàn có gương, lược và một chiếc hộp nhỏ. Cô mở hộp ra, bên trong đựng ít mỹ phẩm và trang sức đơn giản. Trên tường treo vài vật trang trí làm bằng đá và mấy bông hoa cắm trong khe gỗ đã khô cong. Dù vật chất thiếu thốn, Tôn Viện vẫn mang tâm tư của thiếu nữ, thích cái đẹp, thích sạch sẽ.

Nam Tinh nằm trên giường trải nệm mềm, thiếp đi trong tiếng dã thú vang vọng khắp núi rừng.

Cô tỉnh lại khi tia nắng ban mai xuyên qua khe gỗ hẹp, chiếu thẳng lên mặt. Nam Tinh ngồi dậy, lấy kem đánh răng và bàn chải trong ba lô ra, men theo tiếng nước chảy đi đánh răng rửa mặt. Nước chảy xuống từ núi cao, tạo thành một khe suối nhỏ. Khi cô quay về, thấy nhà gỗ phía chên chéch cũng có người ra ngoài.

Là một cậu thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Đối phương vươn vai, lưng còn chưa duỗi thẳng đã thấy có cô gái đi ra khỏi nhà Tôn Viện, thoạt nhìn cũng trẻ tuổi trạc Tôn Viện. Cậu ta sợ đến suýt khụy xuống, miệng đang ngáp cũng

cứng đờ, kinh ngạc “ú ớ” gì đó trong cổ họng, không thốt nên lời.

Nam Tinh điềm tỉnh nhìn cậu ta. “Xin chào.”

Lúc này cậu thiếu niên mới nhận ra cô không phải hồn ma của Tôn Viện, khuôn mặt trắng bệch sợ hãi cũng dần hồng hào lại. Lão Hạ nghe thấy động tĩnh bên ngoài vội rời giường mở cửa, vừa mặc áo khoác vừa giới thiệu: “A Đản, đây là Nam Tinh, cháu gái tôi.”

A Đản quan sát chị gái xinh đẹp kia, lại quan sát lão Hạ, nheo mắt nghi ngờ. “Cháu gái chú thật à? Chị này đẹp thế mà.”

“Hừ!” Lão Hạ lườm cậu ta. “Cút đi thẳng nhãi.”

A Đản sợ ông, không, đúng ra là cậu ta sợ hết mọi người ở đây, vội vàng cầm lấy đồ rửa mặt chạy đi.

Lúc này Lão Hạ đã mặc quần áo ngay ngắn trở ra. “Cậu ta tên là A Đản, mới mười sáu tuổi, không chịu học hành đàng hoàng mà lại chạy đến đây tìm chốn bồng lai tiên cảnh gì đó, thật phí hoài. Tôi muốn đi học nghiêm chỉnh mà không có cơ hội, vậy mà cậu ta...”

Nam Tinh ngắt lời. “Tôn Phương đâu?”

“Đang ngẩn ngơ trong nhà, dạo này toàn như vậy. Còn nữ có Tưởng Chính nữa, cũng đờ đẫn suốt cả ngày.”

“Tưởng Chính là ai?”

“Bạn trai của A Viện, hôm đó cũng chính Tưởng Chính cũng A Viện xuống núi. Hai đứa nó đã đến bước bàn chuyện cưới xin, tình cảm rất khăng khít, không ngờ.” Lão Hạ sực sùi, sờ túi tìm thuốc lá.

Nam Tinh hỏi thêm: “Tuớng Chính đi cùng Tôn Viện mà không biết Tôn Viện chết thế nào sao?”

Lão Hạ rít một hơi thuốc, mùi thuốc lá nồng nặc, lửa cháy đỏ rực, thoát cái điếu thuốc chỉ còn lại một đoạn. Ông giẫm tắt tàn thuốc, trả lời: “Bị dính lời nguyên.”

“Lời nguyên gì?”

Ánh mắt lão Hạ thâm trầm. “Truyền thuyết nói rằng ngọn núi này có giấu vàng, chủ nhân chỗ vàng đó là Kim Vương. Lúc chết hẳn đã hạ lời nguyên lên phần mộ của mình, phàm ai đến gần mộ cổ đều phải chết. A Viện chết quá thảm... Quá thảm...”

Mấy ngày qua trời không mưa, hòn đá dưới đất vẫn còn vết máu nhỏ xuống từ người Tôn Viện hôm đó.

Vết máu khô đọng lại trên đá cuội, như thể hòn đá bị nhuộm màu nâu đen.

Tí tách!

Nam Tinh như nghe được tiếng máu Tôn Viện nhỏ xuống ngày ấy.

Ánh nắng dần phủ kín núi Bảo Châu, xua đi làn sương mù dày đặc.

Chương 5

Lão Hạ vốn không trông chờ gì nhiều ở cô gái này, thế nhưng quan sát cô từ tối qua đến giờ, dù nghe thấy điều gì mặt cô cũng không biến sắc, cũng chẳng hề sợ hãi điều gì thì cũng yên tâm hơn nhiều.

Ông thoáng nhen nhóm hy vọng.

Nam Tinh hỏi: “Núi Bảo Châu còn bao nhiêu người? Sườn núi lấp lánh ánh lửa tối qua có người ở không?”

Lão Hạ châm thêm điếu thuốc. “Để sinh hoạt thuận tiện và cũng vì lý do an toàn, bình thường mọi người sẽ không ở lại trên núi. Giờ cũng chỉ còn lại mười mấy người ở quanh núi, khu vực này chỉ có mấy người chúng tôi thôi.”

Nam Tinh nhìn mấy căn nhà chưa mở cửa. “Ai ở đó?”

“Tôi, anh em nhà họ Tôn và Tưởng Chính, còn có A Dẫn cô vừa gặp và một người họ Tiền. Chúng tôi thường như gọi cậu ta là ông chủ Tiền, cậu ta không phải thợ đãi vàng”

“Không phải thợ đãi vàng?” Đến đây không đãi vàng, lẽ nào muốn làm Đào Tiềm **[4E]**?

Lão Hạ cười nói: “Ông chủ Tiền vẫn còn trẻ, chừng hơn ba mươi, cậu ta đến đây sớm hơn cả tôi, nhưng không phải vì vàng mà là vì người đãi vàng. Cậu ta chuyên vận chuyển mấy thứ như thóc gạo, bột mì, chăn mền, bát đĩa, hương muối, xà phòng lên đây bán với giá cao. Hồi trước ai cũng có tiền, chẳng buồn

tốn công ra trấn mua mà tranh thủ thời gian đi đãi vàng, mua của cậu ta cho tiện. Cậu ta khôn khéo lắm, công việc tuy vất vả nhưng tiền kiếm được không kém chúng tôi là bao.”

Nam Tinh nhìn vào căn nhà lão Hạ chỉ, không có gì đặc biệt so với nhà những người khác. “Bây giờ không còn ai ở đây nữa, sao anh ta vẫn chưa đi?”

“Ai biết đâu. Trước kia cậu ta còn dậy sớm hơn cả chim, nhưng có lẽ sau vụ việc của A Viện mà thần hồn nát thần tính, không bao giờ lộ mặt ra ngoài trước khi mặt trời đứng bóng, trời vừa sẩm tối là đóng chặt cửa lại, nói là sợ gặp phải A Viện.”

“Ông chủ Tiên nhát gan nhỉ?”

“Dám đi lại một mình vào nửa đêm thì nhát cái gì.” Lão Hạ kín đáo liếc ra sau, thấp giọng nói: “Ông chủ Tiên với Tôn Phương từng có xích mích với nhau.”

“Xích mích gì?”

“Có đánh nhau một trận, nhưng không ai tiết lộ nguyên do.” Rồi Lão Hạ bồng giật mình. “Ồ, sao cô lại hỏi cung như cảnh sát thế nhỉ?”

“Cảnh sát từng đến đây à?” Nam Tinh thắc mắc.

“Không. Tôn Phương sợ báo cảnh sát thì họ sẽ mang A Viện đi, mà có khi lại không bắt được hung thủ, nên mới nhờ tôi tìm cô đến.”

Nam Tinh vốn muốn hỏi thêm một câu nữa, nếu cảnh sát chưa đến đây, sao lão Hạ lại bảo cô hỏi cung giống cảnh sát. *Lão Hạ đã từng bị cảnh sát hỏi cung rồi sao?* Nhưng biết lão Hạ sẽ không tiết lộ thêm liên quan người rời đi. “Tôi đến sườn núi kia xem thử.”

Tuy núi Bảo Châu có truyền thuyết Kim Vương, nhưng Nam Tinh không cho rằng Tôn Viện chết vì lời nguyên này.

Trong phòng cô ấy tràn đầy oán khí. Cô ấy chết oan.

Mới sáng sớm ông chủ Tiên đã bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức. Anh ta mở hé cửa, không ngờ lại nhìn thấy một cô gái lạ. Chờ cô đi rồi ông chủ Tiên mới ra ngoài dò hỏi: “Lão Hạ, cô gái vừa nãy là ai thế?”

“Cháu gái tôi, tên Nam Tinh.” Lão Hạ trả lời. “Nhìn quầng thâm mắt cậu kia, phải mất ngủ mấy hôm rồi ấy nhỉ.”

“Ừ.” Ông chủ Tiên năm nay mới ba mươi, đỉnh đầu cạo nhẵn, chỉ giữ lại chùm tóc đuôi ngựa sau gáy, trông khá lãng tử. Anh ta nhận điều thuốc từ tay lão Hạ, ngồi xuống tảng đá cạnh ông, hít vài hơi rồi mới dõm hỏi: “Ông cho cháu gái đến nơi khỉ ho cò gáy này làm gì?”

“Thanh niên trẻ lại thấy mấy nơi này có vẻ hay ho, mấy ngày nữa không chịu được khổ lại đòi về ngay thôi.” Lão Hạ đáp cho có lệ rồi chuyển đề tài: “Khi nào cậu ra trấn mua hàng, nhớ mua giúp tôi hai gói mì và mười gói cải bẹ.”

“Không cần dầu ăn à?”

Lão Hạ nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Không cần.”

Ông chủ Tiên cười. “Nghèo đến vậy vẫn không chịu đi, ông muốn làm gì ở đây?”

Lão Hạ hỏi ngược lại: “Còn cậu ở đây làm gì?”

Ông chủ Tiên rút điều thuốc, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Muốn tình bạn của chúng ta có thể trường tồn với thời gian.”

Lão Hạ mắng: “Vớ vẩn.”

Ông chủ Tiên cũng bật cười, lại nhìn chăm chăm bóng dáng cô gái chỉ còn là một chấm nhỏ ở đằng xa, hỏi dò: “Cô ấy đi đâu thế?”

“Núi Tam Bảo.”

Xung quanh Bảo Châu là núi, bao quanh vùng đất trống này. Tính từ đường vào dãy núi, mọi người đặt tên lần lượt là là núi Đại Bảo, núi Nhị Bảo... cứ theo thứ tự cho dễ nhớ.

“À...” Ông chủ Tiên xoa cần cổ đau nhức của mình. “Tôi vào ngủ thêm chút nữa.”

“Đi đi, nhớ mua mì và cải bẹ cho tôi đấy.”

“Nhớ rồi.” Ông chủ Tiên cười khà khà. “Mùa thu rồi, trên núi càng ngày càng lạnh, áo khoác bông của ông cũng rách rồi, có cần mua áo mới không?”

Lão Hạ không chịu được lạnh, mùa hè người ta mặc áo cộc tay còn ông mặc áo dài tay, trời vừa sang thu ông đã phải mặc áo bông, cả đời ông chủ Tiên chưa từng gặp ai sợ lạnh đến vậy.

Lão Hạ từ chối: “Không có tiền.”

“Ông keo chết đi được.”

Ông chủ Tiên vừa vào nhà chốc lát thì một cánh cửa gần đó mở ra. Tôn Phương mắt đỏ ngầu, lê lét thân hình tàn tạ đi ra. Lão Hạ nhìn là biết tối qua anh ta ngủ không ngon, gọi chuyện: “Nam Tinh đi núi Tam Bảo rồi, gan thật.”

“Tôi cũng đi.”

Anh ta loạng choạng bỏ đi, để lại lão Hạ ngồi xồm hút hết điếu này đến điếu khác.

Khi A Đản quay về, dưới chân lão Hạ đã đầy đầu lọc thuốc lá. A Đản hỏi: “Đến chỗ sông Tiểu Sa không?”

“Đi, không đào ra được bảo bối thì chết đói mất.”

“VẬY ông đi đầu sông, tôi ra cuối sông nhé.”

“Ừ.” Lão Hạ vứt bao thuốc trống rỗng, bước đến cửa phòng Tướng Chính đá một cú, mắng: “Chết ở trong đây rồi à, còn sống thì ra phơi nắng đi, người yêu chết nhưng ba mẹ cậu đang chờ cậu về nhà đấy.”

A Đản thấy có vẻ quá đáng, vội vàng lôi lão Hạ đi.

Cánh cửa gỗ hồi lâu mới mở ra, một thanh niên dáng vóc cao lớn xuất hiện. Anh ta hướng đôi mắt vô hồn nhìn cả khu nhà vắng hoe.

Vết máu thâm sì trên tảng đá đập thẳng vào mắt anh ta.

“A Viện...”

Người con gái anh ta yêu, người con gái anh ta sắp cưới làm vợ đã mất rồi.

Đường núi Tam Bảo vốn cheo leo, gập ghềnh, nhưng trước kia thợ đãi vàng đi lại nhiều đã tạo ra một con đường mòn. Sau này ít người qua lại, con đường mòn bị cỏ dại che lấp, cao đến tận thắt lưng.

Một tay Nam Tinh cầm lưỡi hái mượn của lão Hạ, tay còn lại gạt bụi gai chắn đường, quần áo bị kéo xước không ít, tay cũng bị trầy vài vết. Cô trèo lên vị trí nhìn thấy “đom đóm” tối qua, đi một vòng xung quanh. Chừng nửa tiếng, phát hiện vài giọt sáp đỏ dính trên cành lá cao ngang hông, Nam Tinh dừng bước, đưa

tay cạy tróc lớp sáp ra. Cô ngồi xổm xuống quan sát, mấy cành cây vắt ngang mặt đất đều bị giẫm gãy.

Có người đã đi qua con đường này, sáp nền vẫn chưa khô hẳn, đoán là mới nhỏ xuống chưa đến hai ngày. Dấu chân giẫm lên cành lá vẫn còn mới. Nhưng từng này chưa thể chứng minh đây chính là “con đom đóm” cô thấy đêm qua.

Sột soạt... sột soạt...

Là âm thanh bụi cỏ bị giẫm. Có người đang đi đến.

Nam Tinh nhanh như cắt trốn phía sau thân cây, ngay cả hơi thở cũng khẽ hẳn.

Tiếng sột soạt ngày càng gần, kèm theo đó là tiếng thở phì phò. *Không phải dã thú, là con người.*

Nam Tinh nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy một người công một bao tải đồ đạc trên lưng, nhìn góc cạnh giống mấy dụng cụ kiểu xẻng và búa. Người nọ cũng ngồi xổm nhìn mấy nhánh cây gãy, lát sau mới đứng dậy. Nam Tinh nhìn mặt người mới đi đến, sững sốt, khuôn mặt này không hề lạ lẫm chút nào.

Khư Từ.

Khư Từ cũng nhận ra có người đang quan sát mình, ngẩng phắt đầu lên nhìn sang cây cổ thụ. Song người kia ản núp với tốc độ cực nhanh, gần như biến mất sau thân cây ngay giây phút anh ngẩng đầu lên. Anh cười đánh tiếng. “Đừng trốn nữa, tôi thấy rồi.”

Nam Tinh khựng lại chốc lát, cuối cùng quyết định bước ra khỏi thân cây. Khư Từ vốn đang tươi cười nhưng khi nhận ra Nam Tinh thì đứng hình, một lát mới cười gượng. “Trùng hợp thật, thế giới rộng lớn thế này, thế mà chúng ta lại gặp nhau.”

Nam Tinh không có cảm tình với anh chút nào, đành rằng ai cũng thích cái đẹp, nhưng không phải cứ đẹp là cô thích.

“Thật trùng hợp.”

“Đi đãi vàng à?”

“Ừ.” Nam Tinh lấp liếm. “Anh cũng vậy à?”

“Đúng thế.”

Tôi tin anh/ cô mới lạ.

Khưu Từ lại cất lời: “Vậy chúng ta mạnh ai nấy đi thôi, có duyên thế này, tôi nghĩ không cần nói hẹn gặp lại đâu.”

Nam Tinh cố nén không nhướng mày lên, cố tình nói: “Hẹn gặp lại.”

Khưu Từ nhếch miệng cười. Cô gái này nhạt nhẽo thật.

Sườn núi cao chót vót, không có đường mòn, vô cùng khó đi, song Nam Tinh nhận ra Khưu Từ cũng cả bao dụng cụ mà bước chân rất vững chãi.

Rõ ràng anh ta cũng là người tập võ.

Nam Tinh lại tốn gần một tiếng mới trèo lên đỉnh núi. Núi Tam Bảo không phải một trong bốn ngọn cao nhất của dãy Bảo Châu, nhưng từ đây có thể nhìn thấy đỉnh ba ngọn núi còn lại.

Địa thế dãy Bảo Châu được các thầy phong thủy xếp vào loại “Sa”, bốn núi tụ họp, bên trong có huyết. Huyết chính là vùng đất bằng phẳng mà nhóm lão Hạ sinh sống lọt thỏm giữa bốn ngọn núi này. Vốn dĩ địa thế rất đẹp, nhưng dãy Bảo Châu này lại có con đường lớn xuyên qua núi, phá hỏng bố cục núi non, biến thành mảnh đất xấu.

Đây không phải nơi tốt để mai táng.

Từ xưa đến nay, giới quyền quý đều chú trọng phong thủy, nếu Kim Vương trong truyền thuyết chọn núi Tam Bảo làm mộ phần, là nơi bảo vệ di sản của mình thì quá khó hiểu.

Trực giác mách bảo Nam Tinh rằng núi Bảo Châu này không có mộ cổ, cũng không có đồ cổ.

Trộm mệnh, không phải trộm mệnh người sống. Thứ Nam Tinh muốn trộm là mệnh của những vật sống duy nhất trên đời bị Diêm Vương quên lãng, chính là những thứ bị chôn vùi dưới đất hàng trăm nghìn năm kia.

Chương 6

Trên đường xuống núi, Nam Tinh nhìn thấy Tôn Phương đang trèo lên.

Mấy ngày liền Tôn Phương không ăn uống gì, sắc mặt tái nhợt, trông vô cùng thiếu sức sống. Gặp Nam Tinh, Tôn Phương lướt đôi mắt vô hồn nhìn cô từ trên xuống dưới, mấp máy đôi môi nhợt nhạt khô nứt. “Về thôi, một mình cô lên đây rất nguy hiểm.” Dừng lại một lát lại thấp giọng nói tiếp: “Tôi không muốn cô giống em gái tôi.”

Nam Tinh nhìn vẻ mặt trầm mặc của anh ta, ngậm ngừng nói: “Cảm ơn.”

Giọng nói của Tôn Phương tràn ngập lo lắng, như thể anh ta đã xem cô thành người em gái đã mất, khiến Nam Tinh không nỡ từ chối sự quan tâm của anh ta.

“Tôi sẽ nhanh chóng tìm được món đồ giúp hồi sinh em gái anh, mấy ngày tới anh không cần nói cũng không cần làm gì cả.”

“Tôi giúp gì được cho cô không?”

Nam Tinh lắc đầu, Tôn Phương cũng không hỏi thêm nữa. Anh ta luôn kiệm lời, tập trung làm việc, cần cù chăm chỉ. Từ bé anh ta đã luôn tự trách vì để hai anh em bị bắt cóc. Mãi sau này khi chuyển về núi Bảo Châu anh mới vui vẻ hơn một chút, cảm thấy cuộc sống đã đi theo quỹ đạo, nào ngờ chỉ trong chớp nhoáng, cơn ác mộng đã quay trở lại.

Nam Tinh hỏi dò: “Sao anh không báo cảnh sát?”

“Cảnh sát đến chắc chắn sẽ đưa A Viện đi, nếu họ không thể phá án thì sao? Trên đời này có rất nhiều vụ án treo, cái chết của A Viện rất kì lạ, đúng không?”

Nam Tinh khẽ chau mày. “Anh tin rằng đây là lời nguyên của Kim Vương sao? Không nghi ngờ bất cứ ai à?”

“Có.”

“Ai?”

Tôn Phương thốt ra chẳng chút chần chừ: “Lão Hạ.”

Nam Tinh kinh ngạc. “Tại sao anh lại nghi ngờ lão Hạ, không phải đêm đó người ra ngoài với em gái anh là Tưởng Chính sao?”

“A Chính không có lý do gì để giết A Viện cả.” Tôn Phương lập tức phản bác, không muốn cô nghi ngờ bạn thân mình. “A Chính kể, đêm đó, sau khi nến cháy hết, cậu ta chạy đi tìm cành cây khô, nhưng khi quay về thì nghe có tiếng người chạy khỏi nhà, còn A Viện đã bị giết chết. Cây nến đốt dở kia là tôi đưa cho họ. Tôi vốn định cho họ cây mới, không ngờ chưa kịp về nhà thì họ đã đi rồi. Là lỗi của tôi... Nếu ban đầu tôi không đưa cho họ cây nến cũ, A Chính sẽ không phải để lại A Viện một mình lâu như vậy. A Chính không đi, A Viện sẽ không chết...”

“Vậy sao anh lại nghi ngờ lão Hạ?”

“Cô thấy lão Hạ thân với tôi lắm đúng không? Trước khi em gái tôi chết, lão Hạ không hề thân với chúng tôi. A Viện mất rồi, ông ta bỗng thay đổi thái độ, lo lắng, chăm sóc cho tôi như người anh cả trong nhà.” Tôn Phương nắm chặt tay, hốc mắt đỏ

hoe. “Nếu không phải vì chột dạ, tại sao ông ta lại thay đổi thái độ nhanh như thế?”

Phân tích thế này khá có lý, trường hợp tội phạm quay về hiện trường sau khi gây án để quan sát chiều hướng của vụ án cũng không phải là hiếm. Lão Hạ bất chợt có hành động thân cận như vậy quả thực dễ khiến người ta nghi ngờ. Nhưng Nam Tinh biết lão Hạ không phải hung thủ.

“Là lão Hạ, là lão Hạ... Đợi A Viện sống lại, tôi nhất định sẽ giết ông ta!” Tôn Phương nghiến răng ken két.

Nam Tinh đã hiểu ý của lão Hạ, nếu không tìm được hung thủ thì Tôn Phương cũng không muốn sống nữa.

Tôn Phương của hiện tại đã biến thành một cái xác biết đi.

Nam Tinh từng tận mắt chứng kiến cảnh người thân chết trước mặt mình, nhưng cô vẫn sống. Giống Tôn Phương, cô cũng phải tìm được hung thủ.

“Đưa tôi đến chỗ A Viện và Tưởng Chính ở đêm đó đi.”

Tôn Phương dờ dẫm gạt đầu, nhanh chóng xốc lại tinh thần, dù hai mắt vẫn hằn đầy tia máu. Anh ta đưa Nam Tinh đến gần chân núi, nơi đó có hơn mười căn nhà gỗ nhỏ, tất cả đều xập xệ vô cùng, hoàn toàn không có người sinh sống. Nhà gỗ ở đây đều xây theo cùng một kiểu kết cấu, có một cửa ra vào nhỏ và một cửa sổ lớn, cửa nhỏ là để phòng ngừa dã thú tấn công, cửa sổ là để chạy trốn nếu bị dã thú tấn công.

Nam Tinh cúi người đi vào, vừa liếc mắt đã thấy vết máu thấm đầy sàn gỗ.

“Là của A Viện.” Thấy cô nhìn vết máu, Tôn Phương cất giọng khô khốc. “Máu của A Viện...”

Nam Tinh ló đầu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhà gỗ gần đó nhất cách họ hơn một mét. Cô cúi đầu nhìn, phần bùn đất gần cửa sổ khá bằng phẳng, dường như bị nén chặt lại, nhưng phần bùn đất bên cạnh lại tươi xốp hơn.

Có người cố ý đến đây san phẳng rồi. Tại sao?

Nam Tinh nhẩy lên bệ cửa sổ, nhìn xuống. Nếu nhẩy xuống từ vị trí này sẽ vừa vịn đáp xuống phần đất bằng phẳng kia.

Che dấu chân à?

Cô quay đầu lại hỏi: “Sau khi A Viện mất, núi Bảo Châu có mưa ko?”

“Không có.”

Nam Tinh khẽ gạt đầu. Căn nhà gỗ này cũng có oán khí của A Viện, thậm chí còn đậm hơn cả phòng ở của cô ấy.

Khi Nam Tinh và Tôn Phương trở xuống chân núi thì cũng đã đến giờ cơm trưa.

Mấy thợ đãi vàng còn bám trụ lại thực ra khá rảnh rỗi nên ăn cơm rất đúng giờ giấc. Tiền đã không kiếm được, nếu đến sức khỏe cũng không giữ nổi nữa thì xem như họ mất trắng.

Lão Hạ ăn mì sợi với cải bẹ. A Đản là người miền Nam, bữa nào cũng phải ăn cơm nên tự rán một quả trứng gà. Ông chủ Tiền sung túc nhất, sống cũng thoải mái hơn, dùng nồi đất nấu món cơm niêu lạp xưởng, bên cạnh còn có một lon bia và nửa quả dưa hấu. Giữa vùng núi Bảo Châu thiếu thốn này, anh ta quả thật sống quá sung sướng. Tưởng Chính ăn bánh bao. Thấy

Tôn Phương trở về, anh ta chỉ vào bát to có ba chiếc bánh rồi cứ thế quay về nhà mình.

Anh ta không dám đối mặt với Tôn Phương.

Thật ra Tôn Phương không hề trách Tưởng Chính, vì anh ta biết Tưởng Chính cũng cần rút vô cùng. Thế nhưng ngày nào chưa bắt được hung thủ, ngày đó hai người còn chưa thể nhìn mặt nhau.

Lão Hạ hỏi thăm Nam Tinh: “Cô ăn gì chưa? Tôi nấu cho cô chút mì.”

“Tôi có mang theo đồ ăn.” Nam Tinh khoanh chân ngồi trên đá sỏi, bóc gói lương khô to đựng trong túi, lấy một miếng bỏ vào miệng.

Ông chủ Tiên cười khen: “Không ngờ cháu gái ông chịu khổ giỏi nhỉ, lương khô khô không khốc thế mà cũng nuốt được, còn mua cả gói to, tiết kiệm hơn cả ông.”

Anh ta vừa nói vừa cười, sơ sẩy bị sặc ớt, hợ sù sụ. Lão Hạ thấy vậy cười hả hê. “Lo cho mình trước đi.”

Nam Tinh đang trệu trạo nhai lương khô thì bỗng nhìn thấy một bình nước đưa đến trước mặt. Cô ngược mắt nhìn theo cánh tay gầy tong teo kia, trông thấy cậu thiếu niên đang đứng cười ngượng ngùng.

A Đản nhún vai. “Lương khô khó nuốt lắm, bị mắc nghẹn mới tìm nước thì không kịp đâu.”

“Cảm ơn.” Nam Tinh nhìn cậu. “Cậu bỏ học à?”

A Đản khựng lại, không ngờ một người xa lạ lại hỏi thẳng cậu ta câu này. Cậu ta nhìn Nam Tinh, thoáng cảm thấy Nam

Tinh không có ý phán xét, cũng không có vẻ nhiều chuyện, mà giọng nói còn nhuốm chút quan tâm.

“Nghiện game.” A Đản than thở. “Ba tôi đưa tôi vào trường cai nghiện, họ đánh dữ quá, tôi tưởng mình chết luôn rồi, nhưng ba mẹ vẫn không chịu đón tôi về nhà. Khi đó tôi nghĩ nếu không trốn đi thì chắc tôi bỏ mạng ở đó mất. Không ngờ tôi trốn được thật, nhưng không có chỗ nào để về, đành chạy đến nơi này.”

Nam Tinh gật gù, nhìn nốt muỗi đốt sưng phồng trên cổ cậu ta, mu bàn chân để trần cũng có vết thương. Đang tuổi ăn tuổi lớn mà người cậu ta lại gầy như que củi.

“Chị Nam Tinh, chị có biết tối qua chị ở nhà của ai không? Đó là nhà của chị A Viện. Chị A Viện... mới mất mấy ngày trước...” A Đản cắn môi. “Lão Hạ bảo chị A Viện bị dính lời nguyền của Kim Vương, nhưng em lại cho rằng chị A Viện bị người ta giết chết.” Cậu ta thấp giọng, giọng nói gằn như chìm chìm trong tiếng quát tháo của lão Hạ và ông chủ Tiền bên kia.

Nam Tinh nhìn cậu ta. “Cậu không tin truyền thuyết Kim Vương à?”

“Không tin, em thích khoa học tự nhiên, em học giỏi môn Lý nhất.” A Đản tự hào khoe. “Có điều em học lệch, điểm tổng kết cuối học kỳ thấp lè tè, ba em cứ mắng em lười học. Thật ra em cũng không thích chơi game mấy, nhưng ba em khẳng khái là vậy, còn đưa em đến trại cai nghiện...”

Kể đến đây, A Đản hơi ử rữ. Sống trong trại cai nghiện còn khó chịu hơn gấp trăm lần ở núi Bảo Châu. Cậu ta thở hắt ra.

“Hôm chị A Viện chết, ông chủ Tiên đi ra ngoài. Ông chủ Tiên quan tâm đến chị A Viện lắm, lúc nào cũng đổi đồ cho chị ấy, còn nhiều hơn cả bọn em.”

Nam Tinh chợt nhận ra cậu ta có ẩn ý gì đó. “Em có phỏng đoán gì à?”

A Đản nhìn cô chăm chăm. “Em nghi ngờ ông chủ Tiên giết chị A Viện. Em không tin lời nguyên, em chắc chắn là có người đã giết chị ấy. Kẻ đó chắc chắn là ông chủ Tiên!” A Đản chẳng mấy may do dự.

Nam Tinh không tiếp lời, cô nhìn lướt qua người ở đây, dường như ai cũng có khả năng giết Tôn Viện. Lão Hạ nói là Kim Vương, Tôn Phương nói là lão Hạ, A Đản nói là ông chủ Tiên. Có phải ông chủ Tiên cũng đã thâm xác định một hung thủ tình nghi nào đó không? Mặc dù ai cũng nghĩ đến một đối tượng tình nghi, song nhìn vẻ bề ngoài lại như không ai hoài nghi ai cả.

Cô không phải cảnh sát, cũng không phải thám tử, không muốn lãng phí công sức đi tìm manh mối bắt hung thủ. Điều duy nhất cô cần làm là tìm được một thứ đồ thuộc về côi âm có dính líu đến Tôn Viện, mượn mệnh để Tôn Viện sống lại, những việc khác đều không liên quan đến cô.

Nam Tinh ăn lương khô xong thì xách ba lô đứng dậy. A Đản ngạc nhiên. “Chị không cần uống nước à?”

“Ừ, tôi đi dạo quanh đây một chút.”

Mấy người còn lại nhìn theo bóng dáng cô rời đi, không khí cũng trở nên gượng gạo.

Hồi lâu sau, Tưởng Chính lên tiếng: “Tôi đã đặt vé máy bay rồi, qua đầu thất của A Viện, tôi sẽ rời đi.”

Mọi người càng trầm mặc hơn, bỗng ông chủ Tiên cười lạnh. “Hung thủ giết người.”

Tưởng Chính ngây người, thoát cái sửng cồ. “Anh đừng tưởng tôi không biết anh có ý với A Viện, hôm đó người đến nhà gỗ nhỏ trong núi Tam Bảo là anh đúng không? Tôi nhặt củi quay lại nghe thấy có người chạy ra khỏi nhà, người đó chính là anh!”

Ông chủ Tiên bốc hỏa, nện mạnh nôi đất xuống, cười khẩy. “Cái gì mà nện cháy hết? Cái gì mà có người chạy ra khỏi nhà? Đều do cậu nói bừa! Rõ ràng A Viện bị cậu giết hại!”

Lúc này Tôn Phương vốn im lặng bất ngờ xông đến, đâm thẳng vào mặt ông chủ Tiên.

Ông chủ Tiên hét lên, cú đâm làm anh ta ngã xuống đất, rụng cả một chiếc răng. Tôn Phương túm lấy cổ áo anh ta, bồi thêm một cú đâm. Tưởng Chính cũng nhào vào giúp một tay, thoáng chốc ông chủ Tiên đã bị đánh tơi tả, không sức đâu mà đáp trả. Cũng may có lão Hạ kịp phản ứng, vội đến khuyên ngăn.

Nam Tinh chưa đi xa, vẫn nghe thấy tiếng động trong khu nhà gỗ, nhưng không hề ngoảnh lại.

Nhưng cô nghe được một câu.

Tưởng Chính nói, đêm đó anh ta nhặt củi quay về thì nghe thấy có người chạy ra khỏi căn nhà gỗ Tôn Viện ở. Khi đó Tưởng Chính đi từ cửa trước, vậy người kia chỉ có thể trốn qua cửa sổ.

Người kia làm gì? Là hắn đã giết A Viện sao?

Sau khi A Viên chết, chắc chắn hung thủ đã quay lại hiện trường để xóa dấu chân mình để lại khi chạy trốn.

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, ánh nắng chói lóa khiến đầu óc người ta mụ mị. Cô nghĩ, lòng người đôi khi còn đáng sợ hơn cả lời nguyện Kim Vương. Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vững chãi, Nam Tinh vô thức nhìn sang, đích thực có người đang đi về phía này từ dưới chân núi Tứ Bảo. Người kia đeo một chiếc túi to đùng trên lưng, bốn năm món dụng cụ lòi ra ngoài. Anh ta đi ngược sáng, chiếc bóng in xuống mặt đất như bức tượng nghìn tay.

Đang mải mê ngắm nghĩa tảng đá dưới chân, Khưu Từ chợt cảm nhận có người đang nhìn mình, anh ngẩng đầu lên rồi lập tức bật cười. “Trùng hợp thật đấy, tôi đã bảo rồi mà, không cần nói hẹn gặp lại đâu.”

Chương 7

Nếu không phải Nam Tinh tự tay đặt vé máy bay, nếu không phải việc con chó vàng giảm nước là chuyện không thể sai khiến được, thì chắc hẳn cô sẽ cho rằng Khưu Từ đang bám đuôi mình.

Khưu Từ cảm thán: “Nếu không phải do trùng hợp, tôi sẽ nghĩ cô đang bám đuôi tôi.”

Nam Tinh bị cướp lời, khẽ bật cười. Khưu Từ thấy cô cười quá lạnh lùng vội vàng nói: “Được rồi, tôi chỉ đùa thôi mà.”

“Anh định đi đâu?”

Khưu Từ chỉ bừa về phía đông nam, Nam Tinh lập tức nói: “Tôi biết anh sẽ không đi về hướng đó.”

Khưu Từ cười ngượng ngùng. “Cô đi trước đi, nửa tiếng nữa tôi sẽ đi. Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không đi về phía đông nam. Nếu còn gặp nhau tiếp thì cô đưa ngày tháng năm sinh để tôi tính bát tự, biết đâu chúng ta có duyên trời định.”

Nam Tinh không đáp mà bỏ đi luôn, lạnh lùng hết như con sói cô độc trên thảo nguyên. Khưu Từ chắc chắn cô không phải thợ đãi vàng, nhưng chắc chắn cũng không giống anh. Chờ cô đi xa, Khưu Từ mới ngồi ngồi xếp bằng bắt đầu sắp xếp mấy hòn đá trên mặt đất.

Trận pháp chỉ to bằng hai gang bàn tay, nhưng hình ảnh hiện ra lại bao quát cả núi Bảo Châu.

Thái Cực Bát Quái đồ.

Lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái^[5E], hai con cá một trắng một đen từ trong trận đá bơi ra, sống động như thật.

Cũng may không chỉ về hướng đông nam.

Nghĩ đến cô gái lạnh lùng, kiêu kỳ kia, Khuu Từ thở phào nhẹ nhõm. Anh đâu muốn bị coi là kẻ biến thái thích theo dõi người khác.

Anh đưa tay gạt trận đá đi, thoát cái hai con cá âm dương biến mất.

Nam Tinh quay đầu nhìn ra sau, không hề thấy bóng dáng Khuu Từ. Cô bỏ ba lô xuống, lấy trong ngăn bí mật ra một tờ giấy đen, nhóm lửa.

Giấy gặp lửa nhanh chóng bắt cháy. Khi ánh lửa tàn lụi, tờ giấy vốn nên biến thành tro tàn lại trở thành một tờ giấy trắng, như thể vừa được tẩy uế. Không khí thoáng mùi mực nước.

Nam Tinh rút tờ giấy lên không trung. Trời lặng gió, nhưng trang giấy lại bay về nơi xa.

Cô rảo bước đuổi theo.

Giấy bay qua con sông khô cạn, dừng lại phía đối diện. Nam Tinh chợt nhớ ra lúc đến, cô cũng đi qua con sông này. Lão Hạ từng nói con sông này vốn không sâu đến vậy, nhưng vì thợ đãi vàng điên cuồng đào cát nên lòng sông dần dà trở nên sâu hơn.

Nam Tinh đứng trong lòng sông, dõi mắt nhìn ra xa. Lòng sông sâu đến nỗi cô có cảm giác như đang đứng giữa hai vách

dốc đứng. Cô nghe thấy tiếng gió, tiếng động vật, tiếng chim hót nhuộm màu thê lương.

Đội Nam Tinh trèo lên bờ sông thì tờ giấy trắng kia mới bay tiếp, tận tụy như một hướng dẫn viên, đưa cô vào ngọn núi khác. Ngọn núi này có địa chất tương tự núi Bảo Châu, nhưng thế núi không hiểm trở bằng, mà vì không ai lui tới đây nên không có đường mòn, khắp nơi đều là dây gai mọc xiên vẹo.

Tờ giấy trắng bay lượn trên không trung như cánh diều bị gió thổi tung, Nam Tinh vừa đuổi theo tờ giấy vừa thỉnh thoảng ngoái lại đằng sau để đảm bảo không có ai theo dõi.

Giấy trắng bay lên đỉnh núi thì bắt đầu chao xuống. Nơi nó dừng lại chính là chân ngọn núi trước mặt. Tờ giấy lượn một vòng trên không trung rồi tan thành tro bụi.

Nam Tinh kinh ngạc, không ngờ lại là nơi này. Lúc đứng trên đỉnh núi, cô đã quan sát địa hình dãy núi đối diện. Tuy thế núi như rỗng nhưng hình dáng lại như rắn, đó là đại hung. Chọn một nơi như thế này làm nơi chôn cất xui rủi vô cùng, thậm chí nước mất nhà tan.

Thế nhưng, tờ giấy trắng lại dừng ngay chỗ này.

Nam Tinh ngồi xuống, bốc một nắm bùn, bồng khựng lại. Cô quay đầu nhìn ra sau, chỗ cỏ dại cao hai mét phát ra tiếng sột soạt, *có người đang đi về phía này*. Cô cúi đầu nhìn nắm đất trong tay, lấy một chiếc túi trong ba lô ra nhét vào, vừa kịp lúc đối phương xuất hiện.

Không ngờ lại là A Đản.

A Đản gạt dây gai, thấy Nam Tinh thì nhoẻn cười. “Em thấy chị leo lên núi nên muốn chỉ cho chị đường tắt. Ai ngờ chị đi

nhANH quá, em đi đường tắt mà còn chậm hơn chị.”

Nam Tinh hiểu ra, thảo nào khi này cô không thấy ai đằng sau mà A Đản lại xuất hiện ở đây.

“Chị Nam Tinh, chị đang tìm gì thế? Chị muốn đi đâu, em dẫn chị đi, em quen đường ở đây lắm.”

“Đi dạo xung quanh thôi.” Nam Tinh nói bừa. “Đi về nào.”

“Vâng.” A Đản cầm một con dao đốn củi, thân dao dài thượt, lưỡi dao sáng loáng. Con dao bầu sắc bén chém qua cỏ dại chắn đường, nhanh chóng mở ra lối đi. Cậu dẫn đường đi một mạch, lát sau mới ngoái lại hỏi: “Chị Nam Tinh, chị không đến đây đãi vàng đúng không?”

Nam Tinh đi theo cậu thiếu niên gầy gò, hỏi ngược lại: “Em cũng nhận ra à?”

A Đản lập tức bật cười. “Dĩ nhiên rồi, không có thợ đãi vàng nào giống chị, không mang khay cũng không mang dao bầu, chỉ đeo chiếc ba lô leo núi nặng trĩu.”

“Vậy em đoán chị làm gì ở đây?”

“Không biết nữa, nhưng chắc chắn cũng không phải cháu của lão Hạ. Lão Hạ xấu òm, chị thì xinh, sao có thể là họ hàng được. Hơn nữa lão Hạ rất khách sáo với chị, không giống người lớn trong nhà chút nào.”

A Đản vẫn vừa đi vừa chém cỏ mở đường, vô tình chém vào dây mây có gai, gai mây móc vào tay đau điếng vội vàng rút tay lại, con dao trong tay vung lên theo quán tính, nện vào mu bàn chân, chân bị chém liền rỉ máu, nhuộm đỏ cả mũi giày. A Đản đau đớn ngồi sụp xuống, vội vàng cởi chiếc giày bị chém rách.

Nam Tinh vội cởi ba lô, lấy thuốc và băng gạc ra cầm máu giúp cậu.

“Còn may..” Mặt A Đản trắng bệch. “Còn may em đi giày, nếu không chân em què luôn rồi. Tiếc là giày hỏng rồi.” A Đản tiếc rẻ. “Vá lại có thể đi được nữa không giày đắt lắm, không mua nổi, cũng không phải muốn mua là mua được. Trước kia chị A Viện còn sống... Chị ấy thường sửa giày và vá quần áo giúp em. Chị ấy tốt với em như em trai ruột vậy. Sau này không còn ai sửa giày dép cho em nữa...” A Đản lẩm bẩm, lại nhớ đến Tôn Viện. Nghĩ đến đây, mắt cậu hằn lên nét căm hờn. “Chị Nam Tinh, ông chủ Tiền chính là hung thủ, hẳn thật sự là hung thủ, sao chị không nghi ngờ hẳn?”

“Những chuyện này em nên nói với cảnh sát mới phải.”

A Đản thoáng sửng người.

Nam Tinh thấy chân cậu ta đã ngừng chảy máu, bèn rắc chút thuốc bột rồi dùng băng gạc quấn lại cho cậu ta.

Sột soạt... sột soạt...

Lại có người đi về phía này.

Nam Tinh đang bận quấn băng, không tiện đứng dậy xem là ai đến. Đợi đối phương đến gần cô mới ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau rồi cùng lóe lên tia nghi ngờ. Nam Tinh nhìn mặt, quấn xong băng liền cất lời: “Tốt rồi, em nhờ anh ta cũng về đi, dù sao lát nữa anh ta cũng sẽ lần đến khu nhà gỗ thôi.”

Khư Từ ngờ ngàng. “Đây không phải hướng đông nam, là cô đi lệch hướng mà.” Anh thật sự không muốn bị coi thành tên biến thái chuyên theo dõi người khác.

Nam Tinh lườm anh, cầm lấy ba lô và dao bầu. “Tôi mở đường.”

“Tôi...” Khưu Từ dở khóc dở cười. *Thôi rồi, đúng là tình ngay lý gian.* Anh gọi với theo: “Này, cô đưa ngày tháng năm sinh cho tôi đi.”

Nam Tinh không buồn quay đầu lại. Cô biết Khưu Từ không bám theo mình, nhưng sao tuyến đường hai người đi lại giống nhau đến thế. Cô nhú mào, quay đầu nhìn phía Khưu Từ.

Khưu Từ không cúi người công A Đản ngay mà đang đưa mắt nhìn ra xa, hướng về phía vị trí tờ giấy trắng vừa dừng lại, lẩm bẩm “đúng là oan gia” rồi mới công A Đản lên.

Khi họ trở lại khu nhà gỗ, ông chủ Tiên đang ngồi phơi nắng ngoài cửa, thấy có thêm người lạ liền hỏi: “Mới đến hả?”

Anh ta bán hàng cho cả dãy núi Bảo Châu, gặp hết tất cả mọi người, người anh ta không biết chỉ có thể là người mới.

“Đúng vậy, mới đến.” Khưu Từ hỏi người trên lưng. “Cậu ở đâu?”

A Đản chỉ một căn nhà, Khưu Từ công cậu ta đi thẳng vào trong. Căn nhà này chật hẹp nhưng đồ đạc được sắp xếp chỉnh tề, trong khe gỗ còn cắm hoa tươi, trông khá tao nhã.

Anh đặt A Đản xuống rồi đi ra, quan sát xung quanh, toàn là nhà gỗ nhỏ.

Ông chủ Tiên là thương nhân, thoát cái đã đoán được ý Khưu Từ, lập tức nói: “Nhà trống nhiều lắm, anh thích căn nào thì cứ việc.”

“VẬY TÔI KHÔNG KHÁCH SÁO NHÉ!” KHƯU TỪ NGOÁI LẠI NHÌN NAM TINH ĐANG ĐỨNG PHÍA XA.

Ông chủ Tiên lại cười nói: “XEM RA HAI NGƯỜI BIẾT NHAU NHỈ!”

“CỨ CHO LÀ VẬY.” NAM TINH QUAY ĐẦU LẠI NHÌN KHƯU TỪ, CÀNG NHÌN CÀNG THẤY KÌ LẠ CÒN KHƯU TỪ CHỈ IM LẶNG CƯỜI VỚI CÔ.

Ông chủ Tiên cảm thấy giữa hai người có bí mật, lập tức hỏi dò: “CHÚ EM ĐANG NGHĨ GÌ THẾ?” *Tính nước của người đẹp kia à, anh ta có thể giúp một tay,* ông chủ Tiên thích nhất là lo chuyện bao đồng.

Khưu Từ thở dài. “TÔI ĐANG NGHĨ, NƠI NÀO CÓ SÔNG HOÀNG HÀ, TÔI MUỐN NHẢY XUỐNG”

Để rửa đi hiềm nghi anh ta là kẻ biến thái.

Chương 8

Tối nay ông chủ Tiên quyết định đãi khách cho hết số thực phẩm còn lại, ngày mai nhập hàng mới. Ông chủ Tiên phân công lão Hạ rửa rau, sai Nam Tinh và Khưu Từ đi nhặt củi. Lão Hạ nhanh chóng ôm rau đi, nhưng Nam Tinh thì vẫn bình chân như vại. Ông chủ Tiên thắc mắc: “Nam Tinh, cô không ăn à?”

Nam Tinh ngồi khoanh chân xem bản đồ trong tay, không buồn ngẩng đầu lên, từ chối luôn: “Không ăn.”

Ông chủ Tiên lúng túng. Quả nhiên là người mới đến, bụng vẫn còn dầu mỡ. Nếu bị nhốt ở núi Bảo Châu này cả tuần thì chắc chắn sẽ không có thái độ như vậy.

Khưu Từ đứng dậy. “Tôi đi nhặt cho, tôi muốn ăn thịt.”

Ông chủ Tiên không muốn lát nữa cả đám đàn ông bọn họ chề chén mà chừa lại một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm. *Vậy còn thú vị gì nữa!* Anh ta suy nghĩ một chút rồi đặt cây nến trước mặt Nam Tinh. “Cô trông đồ đạc vậy nhé!” Anh ta lại quay sang nhìn Tưởng Chính và Tôn Phương, khẽ thở dài.

Khu nhà nằm ngay chân núi Bảo Châu, thứ sẵn nhất là gỗ, Khưu Từ nhanh chóng nhặt được một ôm củi to. Anh hướng ánh mắt về khu trại, từ chỗ này có thể nhìn thấy ánh nến lập lòe, soi sáng bóng lưng cô đơn của người con gái.

Đến tận lúc này, tuyến đường của họ vẫn trùng nhau.

Anh được Bát Quái đồ dẫn đường còn cô thì sao?

Khưu Từ lại cười khổ, trước khi giải được nghi vấn này, anh thật sự phải làm kẻ biến thái rồi.

“Nhặt củi xong rồi à? Mang một chút qua nhóm lửa đi.”

“Được.”

Nam Tinh thấy mọi người đã ngồi quây quần đông đủ bên đống lửa, chỉ thiếu A Đản. Mọi người bận bịu chuẩn bị nướng thức ăn, không ai nhắc đến chuyện đi gọi cậu ta. Cô nghĩ A Đản vì cô nên mới bị thương, bèn đi qua gọi.

Cô mở cửa ra, nhìn thấy A Đản đang ngồi bên giường. Khe hở trên giường có một đóa hoa đã héo. Nam Tinh sững người, bông hoa này giống bông hoa cắm trong nhà Tôn Viện.

“Sao vậy chị Nam Tinh?” Ánh nến lập lòe hắt bóng vào khuôn mặt cậu thiếu niên, không nhìn rõ người ngồi đó đang có biểu cảm gì.

Nam Tinh thông báo: “Đến giờ ăn tối rồi.”

Lão Hạ ló đầu vào. “Tôi công cậu ta ra ngoài, cô mau về chỗ ngồi đi.”

Trước khi rời đi, Nam Tinh lại liếc đóa hoa trong góc giường. Vị trí cắm hoa của hai căn nhà gỗ giống hệt nhau.

Củi cháy lép bép, rượu đã được khai, đồ ăn cũng gần chín. A Đản không kịp chờ thức ăn chín đã nhét vào miệng vừa xuyết xoa vừa nhai ngấu nghiến.

Ông chủ Tiên thấy cậu ta ăn chật vật quá, bèn cười ngăn lại. “Chưa chín đâu, đợi chút nữa hẵng ăn.”

“Có ăn là tốt rồi, hồi tôi ở trại cai nghiện còn chẳng có mà ăn.” Vừa nói A Đản lại gắp thêm miếng thịt nữa.

Lão Hạ cần nhần: “Đã ra ngoài lâu vậy rồi, thế mà hể mở miệng lại nhắc trại cai nghiện.”

Ông chủ Tiên vội đổi đề tài, quay sang nhìn Khưu Từ đang chăm chú nướng thịt. “Chú Khưu đến đây đãi vàng à?”

Khưu Từ cười đáp: “Anh không ngại có thêm đối thủ cạnh tranh chứ?”

“Hi, câu này chú phải hỏi lão Hạ, đông người tôi còn vui gần chết! Ngày mai tôi sẽ ra ngoài nhập hàng chú cần mua gì không? Nói trước nhé, giá cao gấp ba bên ngoài đấy.”

“Tạm thời thì chưa, sau này cần sẽ tìm anh.”

“Được.” Ông chủ Tiên đưa một chai rượu cho Khưu Từ. “Uống đi, còn có ba chai thôi.”

“Tối nay không có ma hát à?” Lão Hạ quấn kín áo, nhìn về phía sườn núi Tam Bảo..

Tướng Chính luôn trầm mặc ít nói cũng nhìn theo lão Hạ, hồi lâu sau mới nói: “Kể từ sau khi A Viện chết thì chỗ đó liền có tiếng ma hát, thế mà tối nay lại im bật.

Tôn Phương khựng người nhưng không nói lời nào.

Lão Hạ dợm hỏi: “Ý cậu là có người giả ma à?” Vừa dứt lời, lão Hạ liền tự bác bỏ: “Ai lại rảnh rỗi như vậy chứ!”

“Ai biết được.” Tướng Chính nhìn hai vết bầm trên mặt ông chủ Tiên, cuối cùng vẫn mở lời: “Bán tôi một chai rượu.”

Ông chủ Tiên buổi trưa mới bị họ đánh một trận nhưng không hề chấp nhận, vớt chai rượu sang cho Tướng Chính. “Không cần tiền, đã bảo tôi đãi rồi mà.” Dứt lời, ông chủ Tiên lại cúi xuống nướng thịt, than thở: “Núi Bảo Châu này tà ma quá.”

Khưu Từ cười hỏi: “Ông chủ Tiên nói đến chuyện Kim Vương à? Ai cũng bảo Kim Vương ở núi Tam Bảo, nhưng theo phong thủy thì nơi đó không phải địa điểm đẹp để mai táng đâu.”

Ông chủ Tiên ngạc nhiên. “Cậu am hiểu phết đấy nhỉ, đúng là nơi đó phong thủy không tốt. Có người bảo Kim Vương vốn muốn được chôn ở núi Long Vương, cũng chính là thượng nguồn con sông này. Ra khỏi dãy Bảo Châu là có thể nhìn thấy có hai ngọn núi, đều là long mạch, nhưng một ngọn giống rồng, một ngọn giống rắn, núi rồng thì có lợi cho đời sau, nhưng núi rắn thì sẽ làm cho nhà tan cửa nát, người không biết rất dễ lẫn lộn.”

Nam Tinh lắng lắng nghe, câu này nói rất đúng.

“Theo tin đồn thì khi người ta chuẩn bị an táng Kim Vương ở núi Long Vương thì gặp động đất, đành chôn ở gần đó, kho báu chuyển đến cũng bị chôn vùi, vì thế Kim Vương lòng mang oán niệm, nguyên rửa tất cả những ai đến gần kho báu của ông ta.”

A Đản xen vào: “Vậy là có kho báu chôn dưới chân núi Bảo Châu thật hả?”

Lão Hạ phản bác: “Không thể nào, nếu có thật thì đám thợ đãi vàng đã tìm được từ lâu rồi.”

A Đản ngẫm nghĩ. “Cũng đúng.”

“Hi, lão Hạ, ông cố tình phá đám tôi đúng không?” Ông chủ Tiên đang mắng lão Hạ, bỗng một cơn gió lớn thổi xuống từ trên núi, nghe như tiếng khóc lóc thở than. Cả đám bỗng chốc im bật.

Khư Từ nướng xong một xiên thịt, đi đến ngồi cạnh Nam Tinh, đưa cho cô. “Kẻ biến thái đến rồi đây.”

Nam Tinh ngập ngừng. “Tôi không ăn thịt.”

“Không ăn hả? Thịt ngon vậy mà không ăn.” Anh ra chiều tiếc nuối. “Tôi nghe nói mấy hôm trước chỗ này xảy ra một vụ án mạng, nếu cô không phải thợ đái vàng, trông cũng không giống dân phượt, lẽ nào cô là cảnh sát?”

Nam Tinh nghiêng đầu nhìn chăm chăm Khư Từ. “Vụ án này không có ai báo cảnh sát, sao anh biết có án mạng?”

“Không có bí mật nào là mãi mãi.” Khư Từ bâng quơ trả lời câu hỏi của cô. “Hơn nữa tôi ở đây cả ngày trời, tán gẫu với nhóm lão Hạ cũng nghe ngóng được chút ít. Nếu ngồi với cô thì chắc chắn tôi chẳng moi được thông tin gì, cô kín như bưng ấy.” Khư Từ ghé sát đến, gần như dán vào mặt cô. “Buổi sáng lúc tôi đến chân núi Tam Bảo thì bắt gặp có người theo dõi cô. Vừa khéo, người theo dõi cô khi nãy cũng chính là hắn.”

Nếu không phải anh lập tức lên tiếng thì Nam Tinh đã vặn đầu anh rồi. Nam Tinh nhìn về phía A Đản đang ngồi đối diện đồng lửa.

Thức ăn dự trữ của ông chủ Tiên không nhiều, cả đám nhanh chóng xử sạch. Đồng lửa dần tàn, ai nấy trở về phòng ngủ.

Nam Tinh vừa định trở về phòng thì Tôn Phương đi đến, thấp giọng hỏi: “Chuyện A Viện còn bao lâu?”

“Chậm nhất ba ngày.” *Nhanh thì có lẽ là ngày mai.*

Tôn Phương đỏ mắt gật đầu, anh ta đi hai bước rồi quay lại, cổ họng khô khốc. “Nếu cô lừa tôi, tôi sẽ giết cô.” Giọng nói

khàn khăn lạnh lẽo, không chút nhân tính.

Nam Tinh không trách anh ta, nhưng cũng không tán đồng cách làm của anh ta.

Nắng mai chưa ló rạng, Nam Tinh đã chui ra khỏi cửa sổ trong âm thanh rỉ rả của núi rừng. Cô cố tình để ý phòng của Khưu Từ, thấy không có động tĩnh gì mới đi đến vị trí tờ giấy trắng hôm qua.

Ông chủ Đào nói Khưu Từ muốn tìm tung tích chủ nhân Tế Minh Dao, vậy thứ anh muốn tìm và thứ cô muốn tìm rất có thể cùng một chỗ.

Cô nhất định phải tìm được món đồ cổ liên quan đến Tôn Viện trước khi anh mò đến đó.

Ánh nến trong phòng Khưu Từ sáng ngời, soi rọi tất cả vật dụng đơn sơ.

Nhưng trong phòng không có một bóng người.

Chương 9

Nam Tinh quay lại nơi tờ giấy trắng biến mất ngày hôm qua. Cô cúi người ngồi xổm, đặt năm ngón tay lên bãi cỏ xanh.

Thình thịch. thình thịch...

Lòng đất tràn đầy sức sống truyền nhịp đập tới lòng bàn tay cô, y như trái tim người sống.

Bên dưới có sinh mệnh. Không phải người, không phải động vật, càng không phải ma quỷ. Chúng có sinh mệnh, song không mấy người có thể cảm nhận được.

Là đồ cổ bị chôn sâu dưới lòng đất.

Đồ cổ có sinh mệnh mới có thể sống đến ngày rời khỏi lòng đất. Đồ cổ chết đi sẽ hóa thành đất bùn, đất đỏ, biến mất hoàn toàn trong dòng thời gian vô tận.

Nam Tinh phủi bùn trên tay rồi rút một tờ giấy đen ra đốt. Ánh lửa tắt ngóm, màu đen cũng dần phai, để lại một tờ giấy trắng. Giấy trắng chạm đất, hai góc giấy biến thành đôi chân bước lên lối qua đồng cỏ đại dầm sương.

Mảnh giấy lắc lư cái “đầu” đi về phía trước, gạt cỏ đại tạo thành tiếng sột soạt như thể đang nói chuyện.

Nam Tinh thấy nó hết nghiêng trái lại nghiêng phải thì rử mắt ngẫm nghĩ rồi cất tiếng hỏi: “Có phải có rất nhiều ngã rẽ nguy trang không?”

Sột soạt, sột soạt.

“Không có ngã rẽ sao?” Nam Tinh cau mày.

Giấy trắng dính sương, “thân thể” càng lúc càng nặng, càng lúc càng mềm, cuối cùng không đi nổi nữa, thả hồn hển, vồ một góc giấy xuống đất, sau đó tan thành hơi nước, hòa vào màn sương.

Nam Tinh ngồi cạnh chỗ nó mới nằm xuống, bốc một nắm đất lên ngửi, xác định có thể đi vào từ nơi này.

Ở bên kia triền núi, hai con cá nhanh chóng lướt qua rừng cây, thân thể chúng to lớn, nhưng lại không hề gây ra tiếng động nào.

Khư Từ tập trung dõi theo, ghi nhớ những nơi chúng đánh dấu.

Hai con cá trắng, đen nhạt dần rồi biến mất trong không trung, vạn vật trở về với tĩnh lặng.

Khư Từ khẽ cười. *Bản đồ đã hoàn chỉnh.* Ngọn núi này có một mộ cổ rất lớn, mai táng chủ nhân Tề Minh Dao mà anh đang tìm kiếm, bên trong còn có rất nhiều đồ cổ.

Trong Thái Cực Bát Quái đồ có một con cá dương màu trắng, một con cá âm màu đen. Cá trắng mắt đen, cá đen mắt trắng, mắt trắng nhìn thông cõi dương, mắt đen nhìn thông cõi âm.

Khư Từ đi hướng ánh mắt ra xa. Nơi có con mắt đen kia là lối đi thông đến địa cung.

Mặt trời đã ló rạng, đồng lửa hôm qua còn chưa tắt hẳn, lão Hạ vừa thức dậy, rừng mình bởi hơi lạnh, thấy lửa vẫn chưa tắt bèn lao đến sưởi ấm.

Lát sau A Đản cũng đi ra. Cậu ta ôm bình nước, nhìn phòng Nam Tinh vẫn sáng đèn, lại quay đầu hỏi lão Hạ: “Chị Nam Tinh không giống khách đãi vàng chút nào, lão Hạ, ông nói dối đúng không?”

Lão Hạ không đáp, A Đản lại tiếp tục thăm dò: “Chị Nam Tinh là cảnh sát các người mời đến à?”

“Thằng nhãi này sao lắm lời thế!” Lão Hạ quay đầu nhìn A Đản, lại nhìn sang phòng ông chủ Tiên. “Ông chủ Tiên này thật là, ngáy như sấm rền, đứng tận đây vẫn nghe thấy.” Nói xong, cảm thấy mình đánh trống lảng quá trơn tru, liền thở hắt ra một hơi.

Thế mà A Đản lại sững người, quay lại nhìn chằm chằm vào phòng của ông chủ Tiên, quả thật có tiếng ngáy. Cậu ta ngẩng phắt lên. “Ông chủ Tiên lúc nào ngủ cũng ngáy thế sao?”

“Đúng thế, nhưng tên đó nhất định không chịu nhận. Người ngáy làm sao biết được chứ, chỉ khổ kẻ ngủ kế bên là tôi thôi.” Lão Hạ thấy sắc mặt cậu ta hơi tái nhợt, bèn hỏi thăm: “Cậu sao thế?”

A Đản cắn răng. “Sau khi chị A Viện qua đời, trên núi bắt đầu có tiếng ma khóc, còn có đom đóm bay qua bay lại. Kể từ đêm đó, ông chủ Tiên luôn ngủ sớm dậy trễ, nhưng ban đêm không hề có tiếng ngáy của anh ta.”

Lão Hạ sững sốt, vội bịt miệng A Đản lại. *Tại sao ông chủ Tiên phải giả ma?* Lão Hạ biết chắc chắn cái chết của Tôn Viện không liên quan gì đến Kim Vương, nhất định có một hung thủ đang ẩn nấp đâu đây. Mà ông chủ Tiên đột nhiên ngủ sớm dậy trễ,

hành vi lén lút vụng trộm, lại bỗng đứng trở nên hào phóng là đáng nghi nhất.

“Đêm chị A Viện bị giết, tôi bắt gặp ông chủ Tiên đi ra ngoài lúc trời sẩm tối.” A Đản gạt tay lão Hạ ra, nhấn mạnh lần nữa: “Là ông chủ Tiên giết chị A Viện.”

Lão Hạ thất kinh, nhìn thái độ khăng khăng của A Đản, bỗng có cảm giác cậu thiếu niên trước mặt còn đáng sợ hơn ông chủ Tiên. Buổi tối hôm Tôn Viện chết, lão Hạ và ông chủ Tiên đánh bài với nhau đến gần mười hai giờ đêm. Ông chủ Tiên có giết Tôn Viện không thì lão Hạ không biết, nhưng ông chắc chắn A Đản đang nói dối. Vậy thì người rời đi khi trời vừa sẩm tối rất có thể là A Đản, nếu không cậu ta đã biết hôm đó ông và ông chủ Tiên cùng đánh bài đến đêm. Hai người còn cãi nhau âm ỉ, nếu A Đản ở nhà, cậu ta chắc chắn phải nghe thấy.

Cậu ta đang che giấu điều gì?

Lão Hạ bỗng nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ. Những người ông quen biết lâu nay lại không như ông tưởng, toàn là ma quỷ!

Dãy núi gần dòng sông khô cạn, chim kêu quang quác, vỗ cánh qua rừng cây xào xạc. Tiếng gió rít lọt vào lòng núi, vọng lại âm hưởng trầm thấp giữa địa cung không người.

Nam Tinh mới đứng ở cửa vào địa cung đã nghe thấy âm thanh bên trong.

Phàm là mộ địa, lối vào duy nhất chính là bia đá, mà ngôi mộ này rất kì lạ, cửa vào đã mở sẵn, dường như là lối đi dành cho người sống chứ không phải hồn ma người chết. Nam Tinh

nhớ đến truyền thuyết ông chủ Tiên kể tối qua, thăm nghĩ có lẽ Kim Vương thực sự là bị ép chôn ở đây.

Nam Tinh cởi chiếc ba lô to dùng trên lưng, hướng mặt về phía cửa vào, nghiêng người gieo mình xuống. Khoảnh khắc Nam Tinh chuẩn bị va vào đất núi, cửa địa cung bỗng mở ra, giống như miệng vực thẳm nuốt chửng lấy cô.

Hai cỏi âm dương vẫn luôn song song tồn tại.

Chóp mũi Nam Tinh nồng lên thứ mùi âm u lạnh lẽo. Cô chậm rãi mở mắt, thắp đèn chong, cảnh tượng hoang tàn theo ánh sáng lờ mờ dần hiện ra trước mắt. Lầu gác nơi xa sụp đổ, ngói rơi lả tả, cửa điện, cột nhà nằm ngổn ngang, một cây trụ trơ trọi đè vào đất núi. Chỉ có con thú lạ trên đầu cũng [6E] vẫn hiên ngang nhìn trời.

Không người, không quý, chỉ có khung cảnh lạnh lẽo, vắng lặng.

Mỗi bước Nam Tinh giẫm xuống đều dấy lên bụi đất bay mù mịt, để lại dấu chân sâu hoắm trên nền đất.

Rộp!

Không biết mình vừa giẫm lên thứ gì, Nam Tinh bèn ngồi xổm xuống, gạt lớp bụi đất dày cộm, một khúc xương lộ ra. Cô cẩn thận phủ bụi đất trên xương đi, nhìn thấy một cái đầu lâu cùng bộ xương đen ngòm, chắc hẳn người này chết vì trúng độc. Nam Tinh cảm giác nền đất khá gập ghềnh, liền tiếp tục phủ đi tro bụi, xương càng lúc càng nhiều, có người bị gãy yết hầu, có người bị trúng thuốc độc mà chết.

Trong lòng Nam Tinh dấy lên một dự cảm không lành, cả địa cung dường như toàn xương người.

Đèn chong bông đồng đưa, chỉ rõ phương hướng trong địa cung lặng gió. Nam Tinh cầm đèn chong, men theo hướng ánh sáng chỉ, băng qua mặt đất rải đầy xương trắng. Xuyên qua cung điện, bước từng bậc thang, Nam Tinh tìm thấy ngôi báu mà chỉ chủ nhân địa cung mới được ngồi.

Trên chiếc ghế ngọc thạch ở chính điện cũng có một bộ xương đen kịt.

Nam Tinh khá bất ngờ, cô đoán chủ nhân ngôi mộ đã giết những người ở bên ngoài, nhưng dường như chủ nhân ngôi mộ này cũng chết vì lý do tương tự.

Cô đi đến trước ngôi báu, nhìn chén rượu trên bàn tay đen đúa. Cô phỉ nhẹ tro bụi dính trên chén rượu kia, để lộ ra hình dáng mấy nghìn năm trước của nó.

Chén rượu bằng đồng thau, điêu khắc hoa văn mặt thú thịnh hành nhất thời ấy. Đồng thau kết hợp với thân thú mang lại khí khái trang nghiêm, biểu trưng cho sự uy nghiêm, thần bí hoặc đại diện cho vị thế của chủ nhân, rất được giới quyền quý yêu thích.

Cô quan sát hoa văn mặt thú trên chén rượu, là một con Thao Thiết. Thao Thiết tượng trưng cho sự sung túc, dồi dào và may mắn. Nhưng trong mắt Nam Tinh, Thao Thiết là loài thú tham ăn, đến nỗi nó còn ăn chính cơ thể của mình. Nam Tinh loáng thoáng cảm nhận được hơi thở quanh quẩn trong nhà gỗ của Tôn Viện.

Sự tham lam vô độ.

Đây chính là thứ cô muốn tìm, thứ duy nhất có thể hồi sinh Tôn Viện.

Chén rượu nhỏ như biết có người muốn trộm mệnh của nó, bỗng vùng vẫy kịch liệt, muốn thoát khỏi bàn tay xương. Bộ quần áo trên người bộ xương lập tức tan rã, vãi vụn lơ thơ rơi xuống đất.

Nam Tinh lạnh mặt, đưa tay tóm lấy chén rượu muốn chạy trốn kia. Chén rượu run bần bật, rượu trong chén như dòng sông cạn khô chảy ngược, dâng đầy miệng gợn sóng lăn tăn. Con Thao Thiết trên chén cũng há chiếc miệng tham lam, trông vô cùng sống động.

Cung điện cũng rung lắc dữ dội, nhưng không có cây cột nào đổ xuống.

Rượu trong chén tràn ra, chảy trên mặt đất hóa thành một dòng sông cuộn cuộn. Nam Tinh dõi theo con sông, thấy được bên kia bờ sông có hai con cá một đen một trắng đang bắt an bơi quanh một người đàn ông.

Cô sững người, hết nhìn Khưu Từ lại nhìn con sông đang dậy sóng quay cuồng.

“Khưu Từ!” Nam Tinh hét lên, lao thẳng về phía anh. Khưu Từ chưa kịp hoàn hồn đã bị ấn chặt hai vai, đẩy thẳng xuống sông.

Khưu Từ kinh ngạc, anh cảm giác sống lưng mình lạnh ngắt, cơ thể cứ thế rơi tòm xuống nước. Nhưng anh không hề nghe thấy tiếng nước vang vọng, thay vào đó là tiếng vó ngựa dồn dập.

Đế đô nước Tề huyền ảo, nhưng cảnh phần hoa này sẽ sớm biến thành hoang tàn.

Năm 221 trước Công Nguyên, nước Tần bá chiếm các phương, bảy cường quốc thời Chiến Quốc chỉ còn lại nước Tề oằn mình chống đỡ, hòng thoát khỏi sự thôn tính của nước Tần.

Chương 10

Tòa thành mười ba cổng, đã từng huyền náo nhộn nhịp, dòng người qua lại như mắc cửi, mà giờ đây chỉ còn lại cảnh tiêu điều. Đại quân Tấn đang đóng ở phía Bắc như hổ rình mồi, đã tâm thống nhất thiên hạ càng không cần phải che giấu. Nước Tề nằm trong cảnh cá nằm trên thớt.

Người trên phố không thấy người cỡi dương đến từ mấy nghìn năm sau, song Nam Tinh và Khưu Từ thì thấy được họ. Nam Tinh còn nhìn thấy hai con cá lớn quanh quần bên Khưu Từ, một đen một trắng, không có mắt.

Khưu Từ cất tiếng hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Nước Tề.”

Khưu Từ biết mình đang ở cõi âm, nhưng “người” ở đây trông sinh động như thật, lại nhìn sắc mặt ủ dột của người đi đường, dường như hiểu ra gì đó. “Bây giờ là...”

“Năm 221 trước Công Nguyên.”

Thời điểm nước Tần thống nhất Trung Hoa.

Khưu Từ quan sát cảnh vật xung quanh, hết sức kinh ngạc.

Nam Tinh thấy anh không hỏi han gì mà chỉ mãi mê ngắm nghía, ánh mắt ngập tràn sự hưởng thụ, là hưởng thụ chứ không phải khát khao chiếm hữu.

Phải thừa nhận rằng Nam Tinh khá bất ngờ.

Cô từng gặp rất nhiều người đam mê đồ cổ, những kẻ thường xuyên tiếp xúc với đồ cổ đắt giá, nếu thấy cảnh trước

mắt chắc chắn sẽ không che giấu nỗi lòng tham.

Nhưng trong mắt Khưu Từ, Nam Tinh không tìm thấy chút dục vọng nào.

Đường phố dần méo mó, cảnh vật cũng nhanh chóng lùi về sau hai người. Tiếng huyên náo bị tua nhanh, lú lú như bầy muỗi vo ve hỗn loạn.

Quân Tần một mặt tấn công miền tây nước Tề, mặt khác lại tiến thẳng về Lâm Tri - kinh đô nước Tề, dùng kế giương đông kích tây làm quân Tề không kịp trở tay, vua Tề đầu hàng, không chiến mà bại.

Mà lúc này, Hậu Thắng, thừa tướng nước Tề, cũng là kẻ khuyển vua đầu hàng, mang theo cả trăm hòm châu báu chạy khỏi nước Tề. Trăm hòm kho báu, một nửa là vợ vét từ quốc khố, một nửa là tiền hối lộ của vua Tần. Vua Tần muốn hãn khuyển vua Tề đầu hàng, hãn đã làm được, chẳng mấy may đau nỗi đau mất nước.

Chỗ kho báu này đủ cho hãn sống xa hoa một đời.

Nước có là gì, nhà tính là chi.

Tiếng cười càn rỡ của Hậu Thắng vọng ra từ trong xe ngựa, dội vào tai Nam Tinh, làm cô thấy vừa ngu xuẩn vừa nực cười.

“Nếu nước Tề giúp nước Triệu trong trận Trường Bình thì chưa chắc đã mất nước nhanh đến vậy.” Khưu Từ nhìn theo xe ngựa phóng như bay. “Đạo lý tham cái nhỏ mất cái lớn đến trẻ con cũng hiểu, nhưng Hậu Thắng không hiểu.”

Xe ngựa xuôi theo hướng Nam, băng qua núi non trùng điệp, tiến vào chân một ngọn núi địa thế trập trùng. Chẳng bao lâu sau, trong lòng núi xuất hiện thêm một địa cung.

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn xung quanh, đối diện ngọn núi này chính là dãy Bảo Châu.

“Hóa ra đây là mộ của Hậu Thăng thật.” Khưu Từ nhìn mấy mảnh Tề Minh Đao trong tay, cười nhạt. “Ông chủ Đào đúng là nhân vật thần thánh trong giới đồ cổ, vừa nhìn đã đoán trúng phóc.”

“Ai đưa Tề Minh Đao cho anh? Nếu người kia có thể đào được hàng ma, sao lại không biết mộ địa ở đây? Vậy hẳn đào từ đâu ra?”

Khưu Từ mỉm cười. “Hiếm khi nghe cô hỏi nhiều đến vậy. Tôi cũng muốn nói cho cô biết, nhưng tiếc là không thể.”

Câu trả lời này không lọt tai Nam Tinh chút nào, nhưng Khưu Từ là kiểu đã muốn nói sẽ không cần cô hỏi, mà không muốn thì đánh chết cũng không hé răng. Nam Tinh im lặng, nhìn hai con cá bơi bên cạnh Khưu Từ, Nam Tinh ở gần anh nên bị đuôi cá quét qua vài lần. Cô không thật sự có cảm giác bị chạm vào, nhưng nhìn đuôi cá phát phơ trước mặt thì không dễ chịu chút nào.

“Anh có thể bảo cá của anh dừng lại không?”

Khưu Từ giật mình. “Cô thấy được cá của tôi à?”

Đuôi cá lần nữa sượt qua mặt cô, Nam Tinh chau mày. “Thấy.”

Khưu Từ sửng sốt rồi lại cười vẻ thấu hiểu. “Cũng đúng, cô có thể vào mộ cổ, là người trong huyền môn, thấy được cũng chẳng có gì lạ.”

“Bảo chúng đi chỗ khác đi, nếu không tôi bắt chúng làm cá kho tộ đấy.”

“Đừng dọa chúng, đâu phải cá chép đâu, kho không ngon.”
Khưu Từ cười hì hì, ánh mắt dừng lại ở chén rượu trên tay Nam Tinh. “Đây là chén gì thế?”

“Chén rượu Thao Thiết.” Mắt con Thao Thiết trên chén sáng quắc, nhìn chăm chăm cung điện. Nó như vật còn sống nhưng bị nhốt lại vào chiếc chén. Ngón trỏ Nam Tinh lướt qua nhưng mắt con Thao Thiết không hề nhắm lại.

“Chúng ta đang ở thời đại chén rượu từng sống.”

Khưu Từ khẽ chau mày. “Sống?”

“Mỗi món đồ sẽ trải qua trăm, nghìn năm, vô số chủ nhân, nhưng nó không nhớ hết mọi chuyện mà chỉ lưu giữ ký ức có ấn tượng sâu sắc nhất và mang ký ức này theo suốt cả cuộc đời.”

“Ý cô là mọi đồ vật đều có sinh mệnh?”

“Đúng. Đồ vật nào cũng có sinh mệnh, cho dù là đồ cổ bị chôn sâu mấy nghìn năm. Khi ký ức phai nhạt, chúng sẽ bị oxy hóa và biến mất.”

Khưu Từ không tìm được sự tò mò trong lòng. “Rốt cuộc cô là ai, sao lại biết được những chuyện này, cô đến đây với mục đích gì?”

Nam Tinh ném cho anh một nụ cười lạnh thay cho câu trả lời.

“Cung điện đã xây xong, dư thừa lương thực, dù bên ngoài chiến tranh loạn lạc cũng không ảnh hưởng đến vùng núi hoang rừng sâu này.” Người đàn ông mặc quần áo sang trọng ngồi trên ngai báu, đắc ý cười. “Năm đó Triệu và Sở ngoan cố

chống chọi nào được kết quả gì! Như Hậu Thắng ta chẳng phải tốt hơn sao?”

Mũi kiếm trong tay hộ vệ còn đang nhỏ máu. Dưới đất la liệt thi thể của thợ thủ công đã xây cất địa cung.

Trong mắt Hậu Thắng không hề có một tia thương xót, hần cất tiếng cười hiểm độc. “Ban rượu.” Hậu Thắng vung tay áo, lớn tiếng nói: “Các người đã theo ta, ta tuyệt nhiên không để các người chịu thiệt, từ nay hãy cùng ta hưởng thụ vinh hoa phú quý này đi!”

Hai bình rượu được đưa ra, một bình đưa cho nhóm hộ vệ, một bình trong tay Hậu Thắng. Hậu Thắng rót đầy rượu, nâng chén. Nhóm hộ vệ uống một hơi cạn sạch, rượu ngon trôi xuống bụng, cơ thể như bị hàng vạn côn trùng cắn xé.

Tiếng thét thảm thiết xuyên qua cung điện đào nguyên, hòa vào sự tĩnh lặng của núi rừng.

Hậu Thắng chẳng mảy may dao động, hờ hững dạo một vòng giữa những xác chết rải đầy dưới chân. Hần chậm rãi quay về chiếc ghế cẩm thạch, tự rót cho mình một chén rượu. Rượu cho hộ vệ có độc, rượu của hần thì không.

“Người phản bội nước Tề cuối cùng cũng sẽ có ngày phản bội ta, sao ta có thể an tâm giữ lại các ngươi? Nhưng ta không hề muốn bạc đãi các ngươi, địa cung này chính là món quà ta tặng các ngươi, hãy mang xuống hoàng tuyền mà hưởng thụ đi.” Hần cười gian hiểm, địa cung này dù xa hoa nhưng đâu có là gì so với số châu báu hần sắp mang đi. Để lại một địa cung, xem như trấn an vong hồn.

Khưu Từ thở dài. “Lúc tìm được địa cung tôi đã thấy kì lạ, sao lại có người xây mộ ở ngọn núi rần mà không phải ngọn núi rồng kể bên, hóa ra ngay từ ban đầu Hậu Thăng đã quyết định chuốc thuốc độc giết người đi theo hần ở đây.”

“Tham lam.” Nam Tinh nhìn chén rượu của Hậu Thăng, cũng chính là chén rượu Thao Thiết cô đang cầm trong tay. Lẽ nào cái chết của Tôn Viện cũng liên quan đến lòng tham?

“Khùng khục...” Hậu Thăng đang cười sang sảng bỗng ho sù sụ, nôn ra một ngụm máu đen sậm. Hậu Thăng trợn to mắt chòng chọc nhìn chén rượu trong tay, con Thao Thiết như đang nhếch mép cười.

Chén rượu Thao Thiết này là một trong vô số vật báu vua Tần đưa đến, còn cố ý nhắc rằng toàn thiên hạ chỉ có một cái, tinh xảo vô cùng, cực kỳ xứng với hần.

“Doanh Chính..” Hậu Thăng nắm chặt cái chén tửm độc, đến khi chết vẫn nhìn chăm chăm về cửa địa cung.

Xây mộ cho kẻ khác, lại thành nơi vùi xác chính mình.

Cỏ mọc chim bay, bốn mùa luân chuyển, hoa cỏ xanh tươi che kín lối vào.

Ầm... Không biết năm nào đó xảy ra động đất, cả núi rừng rung lắc, địa cung sụp đổ. Năm tháng qua đi, phế tích hoang tàn nằm lạng dưới bóng rừng già.

Tiếng nước chảy dần biến mất, Khưu Từ chợt phát hiện họ đã quay về địa cung ban đầu, nhưng trước mắt không còn dòng sông nữa. Tất thảy như một giấc chiêm bao, không biết đường vào, càng chẳng rõ lối ra.

Chén rượu Thao Thiết trong tay Nam Tinh không còn sáng bóng như khi mới lấy được. Cô cất chén rượu đi, đến lúc trở về dãy núi Bảo Châu để hồi sinh Tôn Viện rồi.

Chương 11

Thấy cô toan rời đi. Khưu Từ lập tức đuổi theo. Nam Tinh vừa đi được hai bước đã dừng lại, ngoái đầu nhìn anh. “Anh không ở lại đào mộ à?”

Khưu Từ bật cười. “Đào mộ? Trộm mộ ấy hả? Sao cô không đoán rằng tôi là nhà khảo cổ học?”

“Nhà khảo cổ không ai xông vào di chỉ bừa bãi như anh.” Nam Tinh thẳng thừng vạch trần. “Nơi này rất rộng, kho báu của Hậu Thăng chắc chắn được giấu ở quanh đây.”

Nếu không cần kho báu thì anh đi theo cô làm gì?

“So với chỗ kho báu đó, tôi lại muốn xem cô lấy chén rượu làm gì hơn.”

Nam Tinh nhìn anh, không tài nào đoán được thân phận anh là gì. Cô nghĩ ngợi chốc lát rồi lên tiếng: “Chuyện gì cũng cần giao dịch, tôi cho anh đi theo, anh dẫn tôi ra ngoài.”

Khưu Từ hiểu ý đồ của cô. Cô có thể đi vào thì đi ra không phải chuyện khó khăn gì. Chẳng qua cô biết anh nhất định sẽ đi theo cô nên mới bảo anh dẫn cô ra ngoài, nói đúng hơn là muốn xem anh vào bằng cách nào.

Anh cười xòa, cái gì cũng có cái giá của nó. Anh nhặt lên một thanh kiếm, vẽ Thái Cực Bát Quái đồ trên mặt đất. Hai con cá đang bơi trên khoảng không lập tức trở vào trong trận, lơ lửng vờn quanh. Mắt đen của cá trắng biến mất, mắt trắng của cá đen xuất hiện, đây là đường đi thông đến dương gian.

Nam Tinh nhíu mày quan sát, bỗng Khưu Từ nắm lấy tay cô, Nam Tinh không kịp trở tay, liền bị anh lôi vào con mắt trắng kia. Một luồng sáng trắng lóe lên, bên tai cô vang muồn vòn âm thanh. Khi xung quanh tĩnh lặng, Nam Tinh mở mắt ra, họ đã đứng trước cửa địa cung, cỏ dại mọc chằng lối vào.

Khưu Từ vẫn cầm tay cô. “Tay cô lạnh thế, còn lạnh hơn cả lúc ở trên máy bay.

Nam Tinh lạnh mặt rút tay về, cứ thế cầm chén rượu trở về khu nhà gỗ.

Trời đã tắt nắng. Cô ra ngoài từ sáng sớm đến tối mịt, vậy mà nhiệt độ không chênh lệch nhiều.

Hai con cá kia biến mất tăm như chưa từng xuất hiện. Nam Tinh biết Thái Cực Bát Quái đồ rất phức tạp, vậy mà Khưu Từ lại sử dụng thành thạo, rõ ràng không chỉ nhờ vào quen tay hay việc mà còn cần thêm năng khiếu. Nếu là trước đây, nhà họ Nam họ nhất định sẽ thu nhận anh làm đệ tử.

Trong lúc ấy, lão Hạ đang rối rít bàn bạc với ông chủ Tiên có nên đi tìm Nam Tinh đã biến mất cả ngày nay hay không. Ông chủ Tiên bình chân như vại, nhìn lên đỉnh núi rồi cảm thán: “Lão Hạ, ông diễn sâu quá rồi, cô ấy có phải thợ đãi vàng đâu, người ta là nữ cảnh sát đến điều tra án mạng mà còn cần ông lo à.”

“Cô ấy không phải cảnh sát.” Lão Hạ phản bác. “Cô ấy giống cảnh sát chỗ nào?”

Ông chủ Tiên cười khinh khỉnh. “Giống y hệt. Ông xem dáng vẻ hiên ngang mạnh mẽ và khả năng trèo đèo lội suối của cô ấy đi. Chưa kể, ông và Tôn Phương nhân lúc đêm hôm khuya khoắt ra ngoài núi đón cô ấy cũng rất khả nghi. Ông thì thôi không nói, nhưng Tôn Phương lại khác, em gái vừa mất, sao có tâm trạng đi theo ông? Bảo cô ấy là thợ đãi vàng nghe quá vô lý. Chắc chắn là hai người lén lút báo án, cô ấy là cảnh sát đến điều tra vụ án thì đúng hơn.”

Lão Hạ lặng thinh. Nếu ông chủ Tiên đã nói vậy thì những người khác chắc cũng có cùng suy nghĩ, thảo nào ai nấy đều khách sáo với Nam Tinh.

“Xem đi, Tào Tháo về rồi kìa.”

Được ông chủ Tiên nhắc nhở, lão Hạ vội nhìn sang quả nhiên nhìn thấy Nam Tinh và Khưu Từ, liền chạy đến bên cạnh. “Cô đi đâu thế, sao không nói tiếng nào?”

Nam Tinh dừng bước, nhìn thoáng qua khu trại chưa đủ người. “Phiên ông gọi mọi người đến đông đủ, tôi tìm được thứ có thể hồi sinh Tôn Viện rồi.”

Lão Hạ sửng sốt, dường như không thể tin vào thứ mình vừa nghe thấy. Nghĩ đến chuyện sắp bắt được hung thủ, ông kích động vô cùng, gật đầu liên hồi. “Được, được tôi đi gọi họ đến đây.”

Khưu Từ kinh ngạc nhìn cô. *Hồi sinh?* Trước khi anh đến đây đã biết nơi này có người chết, nhưng không ngờ Nam Tinh lại đến đây vì việc này. Anh nghĩ ngợi một hồi lâu, bỗng nảy ra một suy đoán gần với thân phận cô.

Thầy trộm mệnh.

Người có thể dùng sinh mệnh của đồ cổ để kéo dài sinh mạng cho người chết.

Anh luôn cho rằng đây chỉ là tin đồn, không ngờ thầy trộm mệnh thực sự tồn tại.

Những người được mời đến nghe thấy Tôn Viện sẽ sống lại liền nhanh chóng tụ tập, mỗi người một tâm tư. Có người hoang mang, có người kinh ngạc, có người nghi ngờ.

Chiếc bàn trang điểm được ghép từ mấy tấm ván gỗ đơn sơ mà Tôn Viện thường dùng được mang ra ngoài, nhanh chóng biến thành bàn thờ đón linh hồn Tôn Viện trở về.

Tất cả đều biết ý giữ im lặng, đều là người trưởng thành, không ai nghi ngờ Nam Tinh lấy chuyện này ra đùa giỡn. Nhưng làm sao hồi sinh được người chết? Ai cũng đã tận mắt chứng kiến cái chết của Tôn Viện, sao cô có thể sống lại được?

Ông chủ Tiên cười nhạt. “Sao đây, muốn giả thần giả quỷ để dọa hung thủ đầu thú à?”

“Hồi sinh gì đó đáng sợ lắm.” A Đản nhỏ giọng. “Chị Nam Tinh không phải cảnh sát à?”

“Tôi cứ tưởng thế, không ngờ lại là kẻ buôn thần bán thánh.” Ông chủ Tiên cười khẩy.

Tôn Phương không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào chiếc bàn em gái từng dùng. Anh ta vẫn chưa biết có nên tin Nam Tinh hay không. Khi ông chủ Đào liên hệ, anh ta còn cho rằng đó là kẻ lừa đảo, nhưng sau khi được ông gửi thông tin về các vụ án khác, anh ta chợt nghĩ, *hay là thử xem sao?*

Tướng Chính luôn đứng ở cửa, hết nhìn Nam Tinh lại nhìn chiếc bàn gỗ. Anh ta vẫn nhớ như in, chính tay anh ta đã đóng chiếc bàn trang điểm này cho A Viện. Nhưng bây giờ nó lại được dùng làm bàn thờ hồi sinh cô ấy.

Nam Tinh đặt chén rượu Thao Thiết lên bàn, rê ngón tay vẽ từng đường từng nét ký hiệu xung quanh chiếc chén. Ông chủ Tiên sốt ruột lên tiếng: “Rốt cuộc cô định hồi sinh A Viện bằng cách nào, giờ đã là thế kỷ XXI rồi, bớt lừa người đi.”

“Nếu cô ấy thực sự là thầy trộm mệnh thì không phải lừa đảo đâu.” Khưu Từ nhắc nhở. “Anh đã từng nghe nói đến án mạng Nam Đình chưa? Nếu chưa thì cũng phải nghe đến vụ án liên hoàn Đài Anh, hay vụ án mười rạp chiếu phim rồi chứ? Tuy không có tin tức chính thức, nhưng chắc hẳn anh cũng biết trong đó có một điểm chung, chính là có tin đồn xác chết sống dậy, tuy rằng luôn bị cảnh sát bác bỏ.”

Ông chủ Tiên đương nhiên đã từng nghe đến những chuyện li kì này. Anh ta thêm phần tin tưởng, song anh ta không tài nào nghĩ ra mục đích của Nam Tinh là gì.

“Thầy trộm mệnh... là gì?” Tướng Chính im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng cất lời.

Ông chủ Tiên nhíu mày. “Nghe nói họ có thể trộm mệnh cho người khác, cũng chính là giúp người chết kéo dài sinh mệnh, nhưng có điều kiện giao dịch.”

Lão Hạ xen ngang: “Nói đơn giản là lát nữa A Viện có thể sống lại và chỉ ra hung thủ.”

“Người chết có thể sống lại á?” Tướng Chính và A Đản đồng thanh lên tiếng.

Lão Hạ gật đầu. “Nếu như chuyện này có thật.”

Ông chủ Tiền bồng giễu cợt Tưởng Chính đang sững sờ đứng bên cạnh. “Ồ, người mình yêu sâu sắc sắp sống lại mà trông anh không vui lắm nhỉ?”

Tưởng Chính trừng mắt nhìn anh ta. “Dĩ nhiên tôi vui rồi, nhưng trên đời làm gì có chuyện này, tôi không muốn bị thất vọng thôi!”

Róc rách...

Tiếng nước chảy cắt ngang cuộc cãi vã.

Róc rách...

Dòng nước lấp lánh hắt ra thứ ánh sáng dị thường giữa sắc trời tối đen.

“Nhìn chén kia kìa!” Lão Hạ kinh hô, mọi người vội nhìn sang chiếc bàn. Chén rượu vốn khô khốc lại đang dần dâng đầy nước.

Mùi rượu thoang thoảng lan tỏa khắp xung quanh. Rượu nhẹ nhàng sóng sánh trong chén rồi tràn ra bên ngoài như suối, chảy tràn ra bốn phía.

Người xung quanh vội né, song không tránh kịp, rượu cứ thể chảy tràn qua chân. Nhưng họ không hề có cảm giác như ẩm ướt, bấy giờ mới nhận ra chỉ là ảo ảnh.

Ánh trăng phủ lên chén rượu đồng thứ màu bồng bạc, một cô gái mặc đồ trắng xuất hiện trên bàn thờ.

Là Tôn Viện.

Tôn Viện xuất hiện đột ngột khiến nhóm lão Hạ kinh sợ vô cùng. Chỉ có Tôn Phương thoát cái ghen ngào, run rẩy đưa tay chạm vào mặt em gái. Thế nhưng ngón tay lại xuyên thẳng vào

hư vô, ngoại trừ cảm giác lạnh lẽo ra thì không có gì cả. Anh ta ngỡ ngàng nhìn ảo ảnh sống động này, uất nghẹn đến mức nói không nên lời.

“Là giả thôi...” Ông chủ Tiên nín thở, cũng đưa ngón tay chạm thử nhưng không cảm nhận được gì.

Tôn Viện chân trần ngồi trên bàn, đôi mắt đen ngòm trông vô cùng kì dị. Mọi người căng thẳng theo dõi, bỗng Tôn Viện quay đầu lại, nhóm lão Hạ sợ đến mức lùi về sau.

“Hình chiếu, nhất định là hình chiếu.” Tưởng Chính nhìn chăm chăm vào tay Nam Tinh. Trên tay cô không có bất cứ máy móc nào, trên bàn ngoài chén rượu cổ ra cũng không có bất cứ thứ gì khác.

Tôn Viện há miệng, đầu xoay phắt lại 180 độ, hai mắt trống rỗng nhìn chòng chọc Tưởng Chính đứng phía sau.

Tưởng Chính sợ hãi nhìn hai mắt Tôn Viện, như thể sợ sẽ bị hút vào hố đen kia. Anh ta cố hết sức quay đầu đi, thở hỗn hển.

Ông chủ Tiên như nhận ra điều gì đó, túm lấy cổ áo Tưởng Chính. “Là mày giết A Viện!”

“Không thể nào...” Tôn Phương bàng hoàng. “Sao A Chính lại là hung thủ... Hai đứa sắp kết hôn... A Viện rất yêu cậu, đối xử tốt với cậu như vậy, sao cậu lại giết A Viện...”

“Không phải tôi, không phải tôi giết A Viện.” Tưởng Chính hất mạnh tay ông chủ Tiên, gào lên. “Tôi không giết cô ấy, ai bảo cô ấy trêu tôi, chạy vào ẩn núp trong hang động. Ai bảo cô ấy nói bên trong có kho vàng, còn kéo tôi đi xem. Tại sao cô ấy không chiếm làm của riêng đi, nhiều vàng như thế, cả hang động toàn là... vàng.”

Tướng Chính cười như điên, tay như đang ôm lấy một đồng vàng, mắt trợn trừng nhìn Tôn Phương. “A Viện bảo muốn xuống núi nói cho anh biết. Cô ấy làm gì cũng nhớ đến anh. Tôi bảo A Viện giữ lại số tiền này để kết hôn, nhưng A Viện không chịu. Cô ấy muốn nói cho anh biết, bất kể tôi dễ dàng thế nào cô ấy cũng muốn nói cho anh. Ở đây có bao nhiêu thợ đãi vàng, ai nấy mũi thính như chó, vàng sẽ bị chia năm xẻ bảy hết! Không được! Tôi ở đây chịu khổ nhiều năm thế rồi, làm sao có mặt mũi về nhà đòi ba mẹ cho tiền tổ chức đám cưới cơ chứ?”

Lão Hạ sấn tới. “Cho nên mà giết A Viện? Nuốt hết số vàng một mình?”

“Tôi không giết cô ấy.” Tướng Chính còn đang suy nghĩ đến số vàng kia, đau khổ như có mũi dao khoét vào tim. “Tôi khuyên cô ấy chờ đến buổi sáng rồi hẵng xuống núi. Nhưng nếu thật sự chờ đến sáng thì vàng sẽ bị chia hết...”

Giọng lão Hạ khản đặc. “Cho nên mà giết A Viện?”

Tướng Chính ngẩng đầu nhìn ông, lớn tiếng phản bác: “Tôi không giết cô ấy, là tự cô ấy giết mình!”

Tôn Phương run rẩy gần từng chữ: “Tại sao mà lại ra tay tàn độc đến vậy... Đầu A Viện không có chỗ nào lành lặn... Tại sao mà lại ra tay tàn độc đến vậy?” Từng câu từng chữ như cửa vào tim đau điếng, ánh mắt đỏ ngầu phức tạp, giữa bàng hoàng và phần nộ còn thấp thoáng một chút đau lòng.

Đứa em gái anh ta yêu thương nhất, lại bị chính người bạn anh ta coi như anh em trong nhà giết hại.

“Do cô ấy sống dai quá...” Tướng Chính lắc đầu. “Tôi đập hai phát rồi nhưng cô ấy vẫn chưa chết. Tôi đành... đập thêm hai

phát... Không... bốn phát... mười phát...”

“Mày điên rồi!” Lão Hạ lớn tiếng. “Khốn nạn! Mày là thằng khốn nạn!”

Tướng Chính không đếm xỉa đến lão Hạ mà quay sang ghim chặt đôi mắt đầy oán hận vào Tôn Phương. “Anh coi tôi là bạn thân, nhưng sao không nói cho tôi biết anh tìm thầy trộm mệnh đến đây?”

Nam Tinh nhìn Tướng Chính. Nếu biết thân phận của cô từ trước, có phải hẳn cũng tìm cơ hội giết cô không?

“Anh không hề coi tôi là bạn! A Viện cũng không hề yêu tôi!”

Lão Hạ không kìm nén nổi nữa, xông lên đâm thẳng một cú thật mạnh vào mặt hắn. “Cậu ta không nói cho mày biết, là vì sợ mày sẽ lên lút giao dịch với thầy trộm mệnh! Nhưng không ngờ, mày chính là hung thủ!”

Tướng Chính lão đảo, nghe thấy câu này liền cười như điên dại. “Ai tìm thầy trộm mệnh cho cô ấy chứ tôi thì không! Cho dù hung thủ không phải tôi, tôi cũng không tìm!”

Tôn Phương đang cố nén nỗi đau dữ dội, cuối cùng cũng sụp đổ bởi câu nói này. Anh ta giận điên lên, đè Tướng Chính dưới đất. Tôn Phương bồng móc con dao găm luôn mang theo bên người mấy ngày nay, muốn đâm vào tim Tướng Chính. Nhưng dao còn chưa chạm vào ngực hắn thì tay đã bị chặn lại. Khưu Từ sa sầm nét mặt. “Giết hắn thì anh cũng phải ngồi tù.”

Ông chủ Tiên phun nước bọt vào mặt Tướng Chính. “Làm vậy thì hời cho hắn quá, không phải hẳn sẽ diện lắm sao, vậy thì đưa hắn đến sở cảnh sát, cho hắn ngồi tù một gông!”

Lão Hạ cũng vội khuyên. “Đúng, đúng, cậu làm vậy không đáng đâu.”

Nhưng Tôn Phương không nghe thấy gì cả, chỉ cần nghĩ đến em gái chết thảm anh ta liền mất hết lí trí. Khưu Từ thấy ánh mắt Tôn Phương ngập tràn sát khí, hoàn toàn bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can, bèn dụi giọng hỏi: “Cậu chết rồi, sau này ai nhớ cở trước mộ A Viện, ai sẽ nhớ đến A Viện?”

Tôn Phương ngỡ ngàng, im lặng hồi lâu mới buông dao xuống. Lão Hạ vội giật lấy con dao trong tay anh ta, sợ đến mức cả người đầm đìa mồ hôi.

A Đản cất lời: “Mau đưa hủ đến sở cảnh sát trên trấn đi, báo thù cho chị A Viện.”

“Tôn Viện còn chưa sống lại hủ đâu.”

Nghe thấy câu này, bọn họ đồng loạt nhìn sang Nam Tinh. Nam Tinh khẽ hất mặt. “Tôi vẫn chưa hoàn thành nghi lễ, Tôn Viện còn chưa đích thân chỉ ra hung thủ.”

Ai nấy đều sững sờ.

Chương 12

Không ai ngờ Tôn Viện chưa “sống lại” thật sự, lão Hạ vội hỏi: “Không phải hung thủ là Tưởng Chính sao? Hắn chính miệng thừa nhận rồi mà?”

“Tưởng Chính nói mình là hung thủ, nhưng nhiệm vụ của tôi là hồi sinh Tôn Viện để cô ấy tự mình chỉ ra hung thủ.”

A Đản không đồng ý. “Nếu đã biết hung thủ rồi thì đâu cần hỏi tiếp nữa, như thế thì quá tàn nhẫn với anh Tôn...”

“Không...” Tôn Phương nghẹn ngào. “Tôi muốn gặp A Viện.” Anh ta muốn gặp em gái mình, dù chỉ là mười phút. Dù biết rõ A Viện chỉ xuất hiện như một linh hồn, anh ta cũng muốn nhìn em gái thêm lần nữa.

“Nhưng hồi sinh chị A Viện, ép chị ấy chỉ hung thủ là Tưởng Chính thì cũng quá tàn nhẫn với chị ấy.” A Đản lắc đầu. “Tàn nhẫn quá.”

Nam Tinh liếc nhìn A Đản, lạnh giọng nói: “Tôn Viện sẽ không có tri giác, tuy giống như sống lại để chỉ ra hung thủ, nhưng cũng không thể xem là sống lại thật.”

Khưu Từ nghĩ ngợi. “Giống như ba hồn bảy vía không nguyên vẹn ấy hả?”

“Đúng. Hơn nữa, một khi nghi lễ đã bắt đầu thì không thể bỏ dở giữa chừng.” Ngón tay Nam Tinh vẫn đặt trên bàn từ đầu, khẽ vạch một đường ra ngoài, hoàn thành nét cuối cùng.

Đôi mắt trống rỗng của Tôn Viện dần có máu thịt, có ánh sáng vốn nên có.

“A Viện!” Giờ khắc này Tôn Phương mới rơi lệ. Người em gái sống nương tựa vào anh ta từ tấm bé đã mất rồi, anh ta không biết sau này phải làm sao, có cần tiếp tục tìm ba mẹ không, tìm được rồi phải ăn nói với ba mẹ thế nào, chẳng lẽ nói em gái bị giết rồi sao?

Rượu trong chén Thao Thiết lắng xuống, như một con rồng nước quay về bên cạnh Tôn Viện vừa “sống lại”.

“Tôn Viện, ai là hung thủ giết chết cô?” Nam Tinh đành giọng hỏi.

Tôn Viện từ từ quay đầu lại, ánh mắt dừng trên từng khuôn mặt của mỗi người. Lúc nhìn đến Tưởng Chính, tay phải của cô chậm rãi giơ lên.

Thấy Tôn Viện chỉ vào mình, Tưởng Chính đang vùng vẫy cuối cùng cũng dừng lại, ngơ ngác nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc kia trong hồi hận. “Anh xin lỗi, A Viện.”

Tưởng Chính giờ đã thực sự hối hận, nhưng hoàn toàn vô ích. Từ giây phút anh ta bị lòng tham thao túng thì đã là quá muộn rồi.

Lão Hạ lặng lẽ thở dài, chợt phát hiện tay trái Tôn Viện cũng giơ lên, chỉ vào một người khác. “Sao lại như vậy?”

A Đản sững người khi thấy nhìn ngón tay kia chỉ vào mình, bối rối nặn ra nụ cười. “Sao lại chỉ vào tôi.”

Ông chủ Tiên phản ứng lại trước tiên, xông đến túm lấy cổ áo A Đản, gầm lên: “Mày cũng là hung thủ! Bọn mày cùng giết A Viện!”

“Tôi không có! Gán tội cho người ta theo chỉ điểm của người chết không phải quá nực cười sao? Bằng chứng đâu?” A Đản gào lên: “Buông ra!”

Tướng Chính như nhớ ra gì đó. “Đêm đó tôi chỉ đập vào đầu A Viện hai lần rồi đi đến hang động. Nhưng lúc trở về tôi lại nghe thấy trong nhà gỗ có tiếng động, tưởng A Viện còn sống mới ra tay lần nữa. Lúc đó không phải là A Viện còn sống, mà là tiếng cậu chạy trốn, đúng không?”

“Khi đó chị A Viện chưa chết!” A Đản nổi giận đùng đùng. “Chị ấy chỉ hôn mê bất tỉnh thôi. Tôi thích chị A Viện, tôi yêu chị ấy, nhưng chị ấy không yêu tôi! Chị A Viện... Tại sao chị không yêu em, tại sao lại chỉ yêu Tướng Chính, em tốt với chị như thế, tại sao chị không yêu em? Tại sao lại đi ra ngoài vào buổi tối? Chị là đồ vô liêm sỉ, đáng đời chị!”

Nam Tinh nhớ lại vị trí cắm hoa trong nhà A Đản, quả thực giống hệt với chỗ cắm hoa trong phòng Tôn Viện.

Ông chủ Tiên nổi giận. “Vậy nên mày giết cô ấy?”

“Hà...” A Đản nhìn họ đầy khiêu khích. “Tôi chỉ đi đến căn nhà gỗ nhỏ kia thôi, không có bằng chứng là tôi giết người.”

“Chắc hẳn cậu còn nhớ dấu chân ngoài cửa sổ căn nhà gỗ trên núi Tam Bảo.” Nam Tinh lạnh nhạt lên tiếng. “Dấu chân rất nhỏ, giống cỡ giày của phụ nữ.”

A Đản sửng sốt, buột miệng hỏi. “Dấu chân gì?”

“Cho dù sau đó cậu quay lại xóa đi, nhưng cậu xử lý quá vội vàng, mặt đất ngoài nhà gỗ rất tươi, dấu chân sâu hoắm, chỉ cần gạt sạch bùn đất là thấy dấu chân còn ở đó.”

Khưu Từ cười giấu cợt, bổ sung thêm. “Một dấu chân có thể cho thấy cỡ giày và cả đường vân nơi đáy giày.

A Đản ngần ngợ. Nếu Tôn Viện không thích cậu ta, tại sao lại tốt với cậu ta như vậy? Cậu ta thích A Viện, nhưng A Viện không thích cậu ta, cô ấy thích Tưởng Chính, còn muốn kết hôn rồi theo hẳn rời khỏi đây.

Đêm đó thấy Tôn Viện và Tưởng Chính đi ra ngoài, cậu ta lén đi theo, bất ngờ phát hiện Tôn Viện nằm gục trong nhà gỗ, đầu be bét máu. Khi Tôn Viện tỉnh lại, cậu ta vốn định đưa cô xuống núi, nhưng nghĩ đến chuyện của Tôn Viện và Tưởng Chính thì lại không muốn cứu nữa.

“Chị A Viện, chị thích em không?”

Cô ấy chần chừ.

Chỉ một khoảnh khắc im lặng ấy của Tôn Viện cũng đủ khiến cậu ta mất hết lý trí. Cậu ta không biết mình đập xuống bao nhiêu lần, tảng đá nhuộm máu trong tay như có thứ ma lực chết người.

A Đản quỳ dưới đất, im lặng hồi lâu nhưng không hề hối hận.

“Là lỗi của chị ấy.” Dứt lời, A Đản cất tiếng cười sảng sặc, chẳng hề giống tiếng cười của một cậu thiếu niên.

Một cánh chim vút qua bầu trời u tối, hệt như con chim đang hấp hối mà cậu ta nhìn thấy trong sổ cai nghiệm năm đó. Nó thật tự do, còn cậu ta, ai sẽ đến đón cậu ta đây? Không có, cậu ta đã bị cả thế giới này ruồng bỏ.

Tiếng cười dần tắt, A Đản thất thần nhìn núi Tam Bảo tối mịt phương xa, lẩm bẫm. “Đúng, là tôi giết chị ấy.”

Dòng rượu ngừng chảy, không còn tiếng nước róc rách, màn đêm lại trở về vẻ tĩnh mịch vốn có.

Hình bóng Tôn Viện dần trở nên mờ nhạt, Tôn Phương nhìn em gái đang từ từ buông tay xuống, nhận ra sắp sửa đến lúc biệt ly, run rẩy hỏi: “Có thể kéo dài tính mệnh cho con bé không? Tôi có thể trả đôi mắt suốt mười kiếp, cho dù không bao giờ nhìn thấy ánh sáng nữa...”

“Không thể.” Nam Tinh lạnh giọng ngắt ngang. “Nếu anh không nhanh chóng từ biệt thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

Tôn Phương sửng sốt, anh run rẩy đưa tay, khẽ xoa mái đầu hư ảo của cô ấy, ghen ngào. “A Viện, anh sẽ tiếp tục đi tìm ba mẹ, tìm đường về nhà. Em cứ đi trước nhé, anh sẽ đến nhanh thôi.”

Tôn Viện mặt không cảm xúc, không lên tiếng, cũng không cử động.

Nam Tinh đã sớm quen với việc này, mệnh trộm từ đồ cổ cũng không thể tụ hội cả ba hồn bảy vía, cô cũng chỉ có thể khiến người chết làm một việc duy nhất. Nếu khách hàng đã yêu cầu chỉ ra hung thủ, thì ngoại trừ chỉ ra hung thủ, người sống lại chắc chắn sẽ không nói được gì khác.

Tôn Phương đau khổ cố gắng giơ tay vuốt ve đầu em gái, như khi còn bé họ đứng ngoài đường lớn trước cửa thôn chờ ba mẹ vậy, cúi đầu nói cho con bé biết. Ba mẹ sắp về rồi.

Gió lướt qua, một giọt nước mắt nhỏ xuống chén rượu Thao Thiết khô cạn.

Tôn Viện hoàn toàn biến mất.

Tôn Phương không chịu đựng thêm được nữa, ngồi sụp xuống òa khóc.

Nắng mai vẫn ló rạng sau áng mây trên núi, soi sáng cả dãy Bảo Châu.

Lão Hạ thức cả đêm, thấy ánh sáng hắt vào cửa sổ bèn lập tức ra ngoài hít thở không khí. Ông vừa đi ra đã thấy ông chủ Tiên ngồi cạnh đồng lửa tàn, dưới đất ngổn ngang đầu lọc thuốc lá. Ông ngồi xuống bên cạnh, lục túi áo tìm bật lửa.

Ông chủ Tiên khẽ cười, mắng một câu “đồ ngốc” rồi lấy bật lửa châm thuốc cho ông.

Lão Hạ rít sâu một hơi, hồi lâu mới mở lời: “Người giả ma ở núi Tam Bảo mấy ngày nay là cậu đúng không?”

Ông chủ Tiên rít một hơi thuốc. “Là tôi.”

“Sao cậu phải làm vậy?”

“Tôi vẫn luôn cho rằng A Viện bị người ta giết chết, muốn xem thử có ai chột dạ không”

“Tại sao phải làm vậy?” Lão Hạ hỏi lại lần nữa, nhưng mục đích câu hỏi thì khác hẳn.

Điếu thuốc của ông chủ Tiên đã sắp cháy đến ngón tay, anh ta trầm mặc nhìn dãy núi phía xa. “Tôi thích A Viện.” Anh ta vừa nói vừa cười cay đắng. “Tôi biết Tôn Phương không thích tôi, anh ta nghĩ tôi là một tên gian thương đục nước béo cò, sẽ không đối xử tốt với A Viện. Nhưng tôi rất thích A Viện, cô ấy cười rất xinh, lại lương thiện. Nhưng Tôn Phương không cho tôi

tiếp xúc với A Viện, còn đánh tôi một trận. Tên nhóc đó đánh đau thật.”

Lão Hạ không cười nổi nữa. “VẬY RA ĐÂY MỚI LÀ NGUYÊN NHÂN MÀ HAI NĂM QUA CẬU KHÔNG RỜI NÚI BẢO CHÂU À?” NGƯỜI LÀM NGHỀ BUÔN BÁN LỄ RA ĐÃ BỎ CÁI ĐẤT KHỈ HO CÒ GÁY NÀY TỪ LÂU RỒI.

“TÔI KHÔNG Ở LẠI NÚI BẢO CHÂU NÀY NỮA, KHÔNG CÒN Ý NGHĨA GÌ HẾT.”

Lão Hạ gật đầu. “ĐÚNG, KHÔNG CÒN Ý NGHĨA GÌ NỮA.”

Tôn Phương trông chừng Tưởng Chính và A Dẫn cả đêm. Lúc Nam Tinh đi đến, nét mặt của Tôn Phương càng hằn lên vẻ mệt mỏi, không hề có chút nhẹ nhõm vì bắt được hung thủ.

Nam Tinh hiểu, cho dù bắt được hung thủ thì đã sao, Tôn Viện cũng không sống lại được nữa.

Thấy Nam Tinh ra khỏi nhà, lão Hạ vút thuốc lá chạy đến. Tôn Phương cũng đứng dậy, biết đã đến lúc trao cho cô đôi mắt kiếp sau của mình. Kiếp sau, anh ta sẽ trở thành người mù.

Không biết kiếp sau anh ta có được gặp lại em gái không?

Nam Tinh bình thản nhắc: “ĐẾN LÚC GIAO MẮT RỒI.”

“ĐƯỢC.” Tôn Phương khẳng khái. “PHẢI GIAO DỊCH THẾ NÀO? LÀ...” Anh ta đột nhiên nhận ra cô không nhìn mình.

Cô đang nhìn lão Hạ.

Lão Hạ thoáng cười. “NGƯỜI GIAO DỊCH LÀ TÔI, KHÔNG PHẢI CẬU.”

Tôn Phương sửng sốt. “TẠI SAO... TẠI SAO ÔNG LẠI MUỐN THỰC HIỆN GIAO DỊCH NÀY?”

“Tôi nợ hai anh em cậu.” Lão Hạ cười xòa, ánh mắt xa xăm.
“Tôi biết ba mẹ cậu.”

Chương 13

Tôn Phương hoàn toàn không ngờ tới chuyện này. Lão Hạ ôm ngực, khẽ thở dài, dường như phải dùng toàn bộ sức lực mới gọi được ký ức trở về. “Hơn hai mươi năm trước, tôi và ba mẹ cậu cùng làm ở một nhà máy, sống trong cùng ký túc xá, còn ở ngay cạnh phòng nhau. Họ rất tốt với tôi, xem tôi như em trai ruột, có gì ngon cũng chia cho tôi một phần, tôi ốm họ cũng chăm sóc tận tình. Thế nhưng họ lại qua đời vào một ngày cận Tết, bị trộm đột nhập vào nhà, mất tiền, cũng mất luôn mạng. Cảnh sát đến nhà máy hỏi thăm xem có ai nhìn thấy hung thủ không, tôi nói không thấy, nhưng thật ra hôm đó...”

Lão Hạ không sao ngăn nổi nước mắt. “Tôi đã thấy mặt hung thủ. Hôm đó tôi khó chịu trong người nên về ký túc xá nghỉ ngơi, đúng lúc ấy nghe nhà kế bên có tiếng động, bèn nhìn qua cửa sổ. Tôi thấy mẹ cậu ngã dưới đất còn ba cậu đang đánh nhau với người kia, tôi định lao vào nhưng cửa đã khóa trái. Tôi định hô hoán, nhưng hung thủ không chớp mắt liền giết ba cậu, lại nhìn ra ngoài, tôi liền hoảng hồn co cẳng bỏ chạy. Tôi còn nhớ, lúc ba mẹ cậu được cảnh sát mang đi, họ còn không nhắm mắt. Họ đang nhìn tôi, tôi biết, họ đang nhìn tôi. Nhưng tôi không dám nói.... Tôi sợ bị tên kia giết...”

Lão Hạ khó nhọc kể lại câu chuyện đã cất giấu trong lòng suốt hai mươi ba năm, nỗi đau ngàn ấy năm cũng hiện trên gương mặt, co rúm lại. Năm đó, ông đến núi Bảo Châu để lánh

đời vì không thể buông bỏ nỗi đau vật trong lòng, tự lừa bản thân rằng chuyện kia chưa từng xảy ra.

Mãi đến khi Tôn Viện chết, nghe Tôn Phương kể chuyện, ông mới biết được mục đích anh em họ đến đây. Toàn bộ câu chuyện đều giống như lời cặp vợ chồng trẻ đã kể năm xưa. Tôn Phương và Tôn Viện là con của họ, nhưng hai anh em không hề hay biết ba mẹ mà họ vất vả tìm kiếm bao nhiêu năm ròng đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

“Bắt được hung thủ chưa?” Tôn Phương bình tĩnh lạ thường.

“Bắt được rồi, nhưng tôi... Khi đó tôi không nên bỏ chạy, nhờ vậy mà hắn có thể ung dung tự tại được hai năm.” Lão Hạ luôn canh cánh việc này, dù hung thủ có bị bắt thì ông vẫn không thể buông được gông xiềng trong lòng. “Chắc chắn họ rất hận tôi, tại sao lúc ấy tôi lại bỏ chạy, tôi không nên bỏ chạy...”

“Họ không hận ông!” Nam Tinh bình thản lên tiếng. “Họ đang ở đây, họ vẫn luôn đi theo ông.”

Nam Tinh khẽ nhướng mắt, nhìn ra sau lưng lão Hạ. Từ lần đầu gặp lão Hạ, cô đã thấy một cặp vợ chồng chừng ba mươi tuổi luôn đi theo sau ông. Họ đã theo lão Hạ rất lâu.

Tôn Phương nhận ra cặp vợ chồng năm đó anh ta nhìn thấy trên ti vi thật sự là ba mẹ mình, nhưng lúc đó họ đã chết rồi. Khi đó thợ đãi vàng được phóng viên phỏng vấn ở núi Bảo Châu chính là lão Hạ.

Tôn Phương không hề nhìn lầm.

Lão Hạ thoáng giật mình, Tôn Phương cũng nhìn ra sau lưng ông. Lão Hạ bắt đầu run rẩy, nỗi bất an hiện rõ trên khuôn

mặt. Không phải ông sợ, mà ông biết rằng quả nhiên họ không tha thứ cho ông. “Tôi xin lỗi... Tôi xin lỗi...”

“Họ không hận ông” Nam Tinh nhìn làn khói lơ lửng giữa không trung chậm rãi nói: “Họ chỉ muốn nhờ ông nói cho hai đứa con của họ biết rằng họ sẽ về nhà muộn một chút.”

Cô vừa dứt lời, cặp vợ chồng trẻ liền gật đầu với Nam Tinh rồi hóa thành hai luồng khí, tan vào hư không.

Vì lời nhắn này mà họ đã chờ rờn rã hai mươi ba năm.

Tôn Phương nhìn làn khói tan biến, biết ba mẹ mình đã rời đi rồi. Bao năm tìm kiếm cuối cùng đã có kết quả, nhưng kết quả này lại là thứ anh ta không mong muốn nhất.

Lão Hạ cảm thấy người mình ấm hơn một chút, ánh nắng ban mai vẫn như trước, nhưng không còn hai luồng âm khí bám theo, dường như cơ thể ấm áp hơn nhiều.

“Ba mẹ không hề bỏ rơi hai anh em cậu.”

Lão Hạ biết quê Tôn Phương ở đâu, định cùng Tôn Phương báo cảnh sát xong sẽ dẫn anh ta về quê. “Ông bà nội cậu vẫn khỏe mạnh, nhất định họ sẽ rất mừng khi thấy cậu trở về. Họ cũng đi tìm hai anh em cậu, chỉ là thời gian quá lâu, có lẽ khi đó hệ thống thông tin vẫn chưa phát triển nên suốt nhiều năm vẫn... Thôi, không bàn những việc này nữa, cứ quay về rồi nói sau.” Lão Hạ trấn an Tôn Phương, cho anh ta thêm can đảm và chỗ dựa để sống tiếp.

Ông chủ Tiên ghé đầu qua, khẽ hỏi: “Có phải ông hay gửi tiền cho họ không? Thảo nào ông bủn xỉn như vậy.” Dứt lời, anh ta nhét một tấm thẻ vào tay lão Hạ. “Mật khẩu là sáu số 0, trong đó có chút tiền, coi như tôi làm quà ra mắt ông bà cụ.”

“Sáu số 0?” Lão Hạ hỏi lại. “Cậu không sợ bị người ta ăn cắp à?”

“Hi, bị ăn cắp thì kiếm lại thôi.” Ông chủ Tiên ung dung rời đi, chuyến này có lẽ sẽ không quay lại núi Bảo Châu nữa. “Tôi đi đây, sau này có duyên gặp lại.”

Lão Hạ vẫy tay, nhìn theo bóng lưng ông chủ Tiên. Ông chủ Tiên đi rồi, lão Hạ mới thấy vắng lặng. Ông cúi đầu nhìn thẻ ngân hàng, nghĩ đến mặt khẩu, thoáng giật mình.

Là 0? Hay là... Viên^[7E]?

Tiếng còi xe cảnh sát ngày một gần. Nghe tiếng, Tôn Phương quay đầu nhìn về phía núi Bảo Châu, dường như nuối tiếc điều gì đó. Lão Hạ vỗ vai Tôn Phương. “Đi thôi.”

Tôn Phương gật đầu, nói với Nam Tinh: “Cảm ơn.”

“Ừ. Tạm biệt.” Nam Tinh chào lại.

Nam Tinh thả thù lao giao dịch vào chén Thao Thiết, bất ngờ chú ý đến giọt nước mắt dưới đáy. Cô thoáng giật mình, giọt nước mắt này là của Tôn Viên.

Linh hồn đã chết vốn không nên có bất cứ cảm xúc nào.

Cô nhìn hồi lâu, chợt nhận thấy có người đi ra bèn cất chén rượu đi.

“Cô Tinh, cô còn chưa đi à, có cần tôi chờ một đoạn không?”

Nam Tinh không quay người lại, từ chối. “Không cần, hy vọng chúng ta không cùng chuyến bay chiều về.”

Khư Từ nở nụ cười. “Cô nói cứ như tôi thật sự là tên biến thái theo dõi cô vậy.”

“Không phải theo dõi, mà là nghe lén.”

“Tôi còn chưa kiện các người sáng sớm đã làm ồn ngoài cửa sổ của tôi, hại tôi không ngủ ngon đấy.” Khưu Từ đi đến cạnh cô, nhìn con đường cái quanh quẽ không một bóng người trước mắt. “Tại sao cô lại nói cho lão Hạ biết có cặp vợ chồng đi theo ông ta, cô không nói cũng đâu ảnh hưởng gì?”

Nam Tinh liếc anh, đã nghe lén *lại nhiều chuyện*. Cô đáp lời: “Bởi vì muốn cho anh nghe lén thêm được một chút.”

Khưu Từ bật cười. “Gọi xe chưa?”

“Rồi.”

Khưu Từ im lặng chốc lát mới quay đầu nhìn dãy núi đằng sau. “Cô biết sao nơi này gọi là Bảo Châu không?”

Hiếm khi Nam Tinh nổi tính tò mò. “Tại sao?”

“Bảo Châu này vốn không có nghĩa là báu vật mà được mượn ý từ câu “Bảo châu thị bính”^[8E], nghĩa là xem nhẹ tiền tài, vứt bỏ lòng tham.”

Giống như Thao Thiết, vì quá tham lam nên ăn luôn cả thân thể mình, người đến núi Bảo Châu này đều hiểu nhầm ý nghĩa tên của nó.

Khưu Từ quay sang cười với Nam Tinh. “Đưa tay đây.”

Nam Tinh chẳng buồn liếc nhìn anh, hướng chỉ là đưa tay.

“Lạnh lùng thật.” Khưu Từ cảm thán. “Sau khi gặp cô ở núi Tam Bảo, lúc xuống núi, cá của tôi phát hiện được một hang động. Trong hang động kia có rất nhiều vàng, có vẻ là chỗ Tượng Chính và Tôn Viện phát hiện ra.”

“Ừ.”

“Đáy vốn dĩ không phải vàng, chỉ là pyrit sắt^[9E] thôi.”

Khư Từ xòe bàn tay, trên tay anh là một thỏi vàng óng ánh.

Nam Tinh giật mình. “Hóa ra Tướng Chính còn chưa nhìn rõ đã giết Tôn Viện.” Nam Tinh lẩm bẩm. “Thao Thiết là sinh vật tượng trưng cho lòng tham, nên nó chính là món đồ cổ có thể hồi sinh Tôn Viện.”

Khư Từ thở dài, khẽ bóp nhẹ, thỏi pyrit sắt vỡ vụn trong lòng bàn tay.

Nơi xa có hai chiếc xe chạy đến, một chiếc đến đón Khư Từ, chiếc còn lại đón Nam Tinh.

Trước khi lên xe, Nam Tinh nghĩ ngợi rồi nói: “Tạm biệt.”

Khư Từ cười xòa. “Không nên nói “tạm biệt” thì hơn.”

Nam Tinh vẫn kiên quyết. “Không, tạm biệt.”

Khư Từ cười tươi rói hơn. “Được rồi, hẹn gặp lại.”

“Thấy chưa, tôi nói rồi mà, một cô gái như cô đi đãi vàng làm sao nổi. Nghe nói chỗ này còn xảy ra án mạng lúc tôi đi vào còn thấy xe cảnh sát hú còi chạy ra đấy.” Người lái xe lái nhai.

Nam Tinh nhìn theo chiếc xe vừa lướt qua.

Đó là chiếc xe chở Khư Từ, Range Rover, biển xe bảy con số.

Cách dãy núi Bảo Châu càng xa, Khư Từ càng cảm giác người mình ấm hơn, anh ngả người ngồi trên xe cho thật thoải mái.

Lê Viễn chưa bao giờ thấy Khư Từ mệt mỏi như vậy.

Khưu Từ đưa bản đồ cho Lê Viễn, vẫn nhắm mắt. “Mộ Hậu Thăng, đây là bản đồ.”

Lê Viễn nhận lấy, nhìn qua loa rồi hỏi: “Sao lần này mệt vậy?”

Khưu Từ im lặng hồi lâu mới mở mắt ra. “Này, anh có biết gì về thầy trộm mệnh không?” Anh muốn hiểu rõ về thầy trộm mệnh, muốn biết thêm về Nam Tinh.

Tại sao cô cũng có thể vào mộ cổ, còn có thể trộm được mệnh từ đồ cổ, và cả... hồi sinh người chết.

Phần 2

Lò huân hương hoa văn cá

Chương 1

Thượng Hải không mưa, bầu trời trong vắt.

Nam Tinh không thích trời mưa, cũng không thích trời nóng. Vừa xuống máy bay, cô đã che ô về phòng Điền Tử, mắt hướng về tháp chuông cuối ngõ. Nam Tinh nóng đến nổi mệt mỏi rã rời. Cô đi vào ngõ Điền Tử, bước chân càng lúc càng chậm rồi dừng lại trước cửa tiệm đồ cổ Đào Gia. Thấy cửa đang mở, Nam Tinh khẽ thở phào.

“Gâu!”

Tiếng chó sủa vang lên, Nam Tinh nghiêng đầu nhìn sang, thấy một chú chó vàng to lớn đang ngồi chễm chệ bên cánh cửa, le lưỡi ra với cô.

Sao chú chó này nhìn quen mắt thế nhỉ?

Nam Tinh chau mày. *Chẳng phải đây là chó của Khưu Từ sao? Sao chó của anh ta lại ở đây?*

Người trong nhà nghe tiếng chó sủa bèn đi ra, nhìn thấy Nam Tinh thì cười đơn đả: “Cô là cô Nam Tinh à? Đúng là còn đẹp hơn trong ảnh. Tôi là Phùng Nguyên.”

Nam Tinh quan sát người đàn ông trước mặt, anh ta chừng hai lăm, hai sáu tuổi, trông khá khó ưa. Nhưng rõ ràng là anh ta biết cô, hơn nữa còn đi từ trong tiệm ra. Cô lạnh giọng hỏi: “Sao anh lại ở đây? Ông chủ Đào đâu?”

Phùng Nguyên cười đáp: “Ông ấy tạm giao cửa hàng cho tôi, từ giờ tôi sẽ quản lý mọi việc, bao gồm cả việc liên lạc khách

hàng cho cô.”

Nam Tinh trầm mặc, hồi lâu mới lên tiếng: “Ông chủ Đào được chôn cất ở đâu?”

“Hả?” Phùng Nguyên ngơ ngác, vội vàng xua tay. “Không, không không, ông ấy vừa phẫu thuật xong, tất cả đều thuận lợi, chỉ chưa làm việc nặng được nên mới nhờ đến Sở Môi giới chúng tôi.”

“À.” Nam Tinh đi thẳng vào cửa hàng, hờ hững nói: “Câu khi này không cần kể lại cho ông chủ Đào.”

“...”

Nam Tinh lấy chén rượu Thao Thiết trong ba lô ra, đặt vào một góc kệ. Kệ này đựng mấy trăm món đồ cổ với các niên đại khác nhau, món nào cũng có câu chuyện riêng của mình.

Phùng Nguyên tinh mắt nhìn thấy trong chén rượu có nước, nhanh nhẹn cầm khăn định lau đi thì bị Nam Tinh ngăn lại. Anh ta giải thích: “Đồ cổ không thể dính nước được.”

“Nước mắt, không phải nước.” Là giọt nước mắt cuối cùng Tôn Viện để lại trước khi rời khỏi nhân gian.

Phùng Nguyên chau mày, nhưng ông chủ Đào đã dặn mọi việc đều phải nghe theo cô. Anh ta chợt nhớ ra gì đó, khẽ vỗ đầu. “Ôi trời, mãi mê nói chuyện mà quên mất. Đây là danh thiếp của tôi.”

Nam Tinh cầm tấm danh thiếp. *Phùng Nguyên, Nghề nghiệp: môi giới, Chức vụ: quản lý.*

Phùng Nguyên tưởng có thể bắt tay vào việc luôn, nào ngờ Nam Tinh cứ cầm điện thoại, không biết đang nhắn tin với ai, bèn hỏi dò: “Cô Nam Tinh đang nhắn tin cho ai thế?”

“Ông chủ Đào.” Cô buông điện thoại xuống. “Xác nhận xong rồi, anh không phải tên lừa gạt.”

Phùng Nguyên lau mồ hôi, anh ta mà cố tình lừa đảo thì đã cuỗm hết đồ cổ trong cửa hàng đi từ lâu rồi, còn ở đây làm gì. “Chúng ta đi xem hồ sơ của khách hàng mới nhé! Bên kia gấp lắm, hơn nữa họ trả thù lao những ba đôi mắt cơ.”

“Đưa ra ba yêu cầu đúng không?”

“Không, chỉ có một thôi.”

“Vậy một đôi là được rồi.”

“Không, họ kiên quyết muốn hiến ba đôi.”

Nam Tinh giật mình, cô đã thực hiện cả trăm giao dịch, nhưng tất cả đều là một đôi mắt đổi một yêu cầu. Đây là lần đầu tiên có khách đổi những ba đôi mắt cho một yêu cầu.

Phùng Nguyên giải thích: “Khách hàng là ba anh em nhà họ Trịnh. Cả nhà họ đang đi du lịch thì ông Trịnh đột tử. Ông Trịnh là người sáng lập tập đoàn Uông Hải, mà vì ông ấy không để lại di chúc nên mới xảy ra chuyện tranh giành tài sản giữa ba người con.”

Nam Tinh chau mày. “Họ không mời luật sư à?”

“Nếu mời luật sư sẽ ảnh hưởng không tốt đến tập đoàn. Lúc tôi liên lạc cho bên đó, họ đồng ý ngay, chỉ có một yêu cầu là phải nhanh.”

Giờ thì Nam Tinh đã hiểu vì sao giao dịch lần này lại có ba đôi mắt rồi. Ba anh em họ không ai chịu đứng ra giao dịch một mình.

“Thật ra thì ông Trịnh đã có ý định lập di chúc sau khi cả nhà đi du lịch về, không ngờ lại chết bất đắc kỳ tử. Thế nên ba

người họ muốn biết bố mình định phân chia tài sản như thế nào.” Phùng Nguyên đưa tập tài liệu cho cô. “Hiểu đại khái rồi chứ?”

“Ừ. Thù lao là ba đôi mắt, điều kiện là hồi sinh ông Trịnh, để chính miệng ông ấy phân chia tài sản.”

“Đúng. Theo quy tắc cũ, ông chủ Đào lấy tiền, cô lấy hàng. Dĩ nhiên, lần này còn phải chia hoa hồng cho tôi.” Phùng Nguyên nói tiếp: “Bên kia yêu cầu gặp nhau tại địa điểm hẹn trước đêm nay.”

“Tôi còn phải làm chút việc, anh đi trước đi.”

“Được.” Phùng Nguyên quay người dọn dẹp bàn. “Vậy tôi ra sân bay đây. Tôi đã đặt vé máy bay cho cô rồi, lát nữa cô xuống máy bay thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ đón cô.”

“Được.” Nam Tinh nhận thấy Phùng Nguyên có phong thái làm việc khá dứt khoát, hơn nữa còn nắm rõ công việc của cô. Cô cúi xuống nhìn danh thiếp trong tay lần nữa, lật sang mặt sau.

Sở Môi giới Âm Dương.

Nam Tinh nhướng mày. Phùng Nguyên đã đi ra ngoài nhưng chuông trong cửa hàng không hề kêu.

“À này, cô Nam Tinh.” Phùng Nguyên ra đến cửa bỗng quay đầu lại. “Khi nào đi thăm ông chủ Đào thì cô mang con chó theo nhé. Tôi và cô đều phải đi công tác, không ai chăm sóc nó, bảo ông ấy tìm người chăm sóc tạm mấy hôm.”

“Tôi không đến bệnh viện. Đây là chó của ông ấy à?” Nam Tinh hỏi lại.

Không phải của Khuu Từ sao? Chẳng lẽ lần trước cô mắng nhầm người?

Phùng Nguyên cười xòa. “Chó của ông ấy đấy, ngoan lắm. Tôi đi trước đây, tối nay gặp.” Phùng Nguyên vuốt đầu chú chó vàng, một tay xách cặp công văn, tay còn lại chụp mũ lên đầu rồi rời đi.

Nam Tinh ngồi một lúc, chắc chắn anh ta đã đi thật mới cầm dây dắt chó đứng dậy. Cô đi ra cửa, chuông vẫn không động đậy. Chú chó vàng thấy có người đi ra, rướn đầu sủa “gâu” một tiếng, lúc bấy giờ chuông mới vang lên tiếng leng keng vui tai.

Cô cúi đầu nhìn chú chó đang ngồi xồm dưới đất. “Mày có muốn đi thăm ông chủ Đào không?”

“Gâu gâu.”

Nam Tinh gật đầu. “Ngoan lắm.”

Bệnh viện không cho mang chó vào, nhưng có lẽ cũng nhiều người dẫn theo thú cưng đến đây, nên bệnh viện để riêng một phòng trực dành riêng cho thú cưng. Nam Tinh buộc chú chó trong phòng trực rồi đi thăm ông chủ Đào.

Ông chủ Đào mới phẫu thuật xong, vẫn đang trong giai đoạn theo dõi, chưa được đi ra ngoài. Lúc Nam Tinh đi vào, ông còn đang nằm ngẩn ngơ trên giường, mãi đến khi cô bước đến cạnh giường thì ông mới nhận ra. “Cô về rồi à?”

“Ừm.” Cô toàn nghe câu chào này ở cửa hàng đồ cổ, bây giờ nghe trong bệnh viện lại thấy là lạ. Nam Tinh ngồi xuống. “Chó

của ông muốn gặp ông, nhưng bệnh viện không cho vào, phải buộc ở ngoài.”

Ông chủ Đào mỉm cười. “Lần này thế nào, thuận lợi không?”

“Chắc Phùng Nguyên kể với ông hết rồi còn gì.”

Dĩ nhiên ông chủ Đào biết hết rồi, nhưng ông rõ ràng đang muốn gợi chuyện. Ông nhìn cô, cười khỏ. *Nam Tinh này thật là!* Trước khi lên bàn mổ, ông chỉ lo mình chết rồi Nam Tinh sẽ phải làm sao. Ông luôn coi cô như cháu gái của mình.

Nam Tinh nhìn đĩa táo trên kệ bèn hỏi: “Ăn táo không?”

“Chưa ăn được.” Ông chủ Đào hỏi lại: “Lát nữa phải đi à?”

“Ừm. Khi nào xuất viện?”

“Tùy tình hình.” Ông chủ Đào tiếp tục hỏi thăm. “Mang đủ đồ chưa?”

“Rồi.” Nam Tinh nghĩ ngợi. “Sao ông tìm được Phùng Nguyên?”

“Cậu ta rất đáng tin. Làm sao tìm được à? Làm nghề này dĩ nhiên cũng có vài người có thể tin tưởng rồi.” Ông chủ Đào giải thích. “Phùng Nguyên là môi giới rất giỏi, chỉ có điều nhát gan quá, cô đừng dọa cậu ta sợ đấy.”

Nam Tinh không thích mùi bệnh viện, chỉ nghĩ thôi đã thấy ruột gan cồn cào.

“Đi làm việc nhanh đi, tôi ở lại đây tỉnh dưỡng nghĩ ngơi thêm.”

“Chó thì sao?”

Ông chủ Đào nhìn đồng hồ treo tường. “Cô mang về trước, cho nó ăn một bữa rồi đi. Tôi sẽ nhờ người nào đó chăm sóc tạm.”

Nam Tinh gật đầu, trước khi ra về còn ngoảnh lại quan sát ông chủ Đào. Sau khi phẫu thuật, trông ông già đi rất nhiều.

Nhìn giống như ông cố của ông ấy năm xưa vậy.

Ngày cô tiễn ông cố của ông chủ Đào lần cuối tại bệnh viện cũng nồng nặc mùi thuốc khử trùng như thế này.

Chương 2

Đảo Tú Thủy khá gần đất liền, đi phà chỉ mất mười phút là đến. Nước biển bao quanh đảo, cô lập nó với trung tâm thành phố nhộn nhịp nơi xa.

Nam Tinh đeo ba lô, đứng xếp hàng trước quầy bán vé, đợi nửa ngày cuối cùng cũng mua được vé đi ra đảo.

35 tệ. Đúng với giá mà anh tài xế taxi đưa cô đến đây nói. “Trước kia chỉ cần 8 tệ, bây giờ phải mất những 35 tệ.”

Nam Tinh cầm vé đứng chờ trong hàng người dài dằng dặc, nghĩ đến cái điện thoại đánh rơi trên xe, không khỏi ảo não. Không có điện thoại để đặt vé qua mạng nên cô mới phải đứng xếp hàng dưới ánh nắng chói chang thế này. Nhưng cũng may là cô chỉ đánh rơi di động, ví tiền còn trên người.

Chiếc phà chạy đến từ phía đằng xa, cập vào bờ trong nắng gió.

Khách chờ phà lũ lượt đi lên, nhồi nhét chật kín, Nam Tinh gần như không thở nổi, mùi mồ hôi xộc vào mũi. Nam Tinh dựa vào thành phà, thầm nghĩ không biết bao lâu mới cập bến.

Phà cập bến vào đúng giữa trưa, nắng như đổ lửa.

Nam Tinh mở chiếc mũ bị đè bẹp đội lên đầu. Cô đi một hồi vẫn không tìm được tán cây nào để tránh nắng.

“Mua bản đồ không cô ơi, đảo Tú Thủy rộng lắm, có bản đồ tiện hơn.” Một chị trung niên bán bản đồ sáp lại. Thấy Nam Tinh không đếm xỉa đến mình, chị ta bèn nói tiếp: “Cô muốn

tìm hàng quán ngon, khách sạn đẹp trên đảo không? Có ghi hết trong bản đồ này này, tiện lắm!”

Cuối cùng Nam Tinh cũng đứng lại, nhìn cuốn sổ tay du lịch in hình một góc đảo. “Bao nhiêu tiền?”

“Không đắt đâu, 18 tệ thôi.”

Nam Tinh chê: “Đắt quá.”

“VẬY 15.”

Nam Tinh biết có thể mặc cả hơn nữa, nhưng thấy chị ta phờ nểng đầm đìa mồ hôi cũng không nỡ, bèn đồng ý trả 15 tệ.

Cô bỏ bản đồ vào ba lô, định lấy điện thoại gọi cho Phùng Nguyên nhưng sờ vào túi mới nhớ ra mình đã đánh rơi điện thoại trên xe rồi. Cô hỏi chị bán hàng: “Chị cho tôi gọi nhờ điện thoại chút được không?”

Chị bán hàng nhìn cô chăm chăm, che túi lại theo bản năng. “Tôi không có điện thoại di động.” Nói xong, chị ta liền bỏ đi.

Nam Tinh phờ người dưới nắng đến đau cả đầu. Cô hỏi mấy cửa hàng liền, chủ cửa hàng vừa nghe cô muốn mượn điện thoại thì lập tức cảnh giác, vội vàng từ chối. *Con người với nhau mà sao lại chẳng có chút lòng tin nào thế này.*

Nam Tinh ngồi dưới cây cổ thụ bến phà chờ Phùng Nguyên. Vé máy bay do anh ta đặt, anh ta biết giờ cô xuống máy bay, cũng tính toán thời gian cô di chuyển đến đây, liên lạc với cô không được ắt hẳn sẽ chạy ra bến phà tìm. Nhưng cô ngồi chờ cả tiếng đồng hồ mà không thấy bóng dáng Phùng Nguyên đâu.

Nam Tinh định đi tìm quán ăn nhỏ nào đó có máy điều hòa để lót dạ, tiện thể bổ sung nước, nhưng vừa đứng dậy thì chợt thấy đầu vầng vát.

Cô cau mà bước đi, không được bao xa đã thấy một quán ăn nhỏ có cửa kính đóng kín mít, đoán bên trong có điều hòa nên đi vào. Không khí mát mẻ ập vào mặt, nhiệt độ chênh lệch rõ rệt khiến cô rùng mình.

Ngồi một lát cô mới thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn không sao tìm được bóng dáng Phùng Nguyên giữa dòng người qua lại.

Phùng Nguyên thì không thấy tăm hơi, nhưng cô lại gặp một người quen khác. Có điều đó lại là người cô không hề muốn bắt chuyện.

Cô không muốn trở thành kẻ biến thái chuyên bám đuôi người khác.

Khưu Từ đi rất nhanh, thoát cái đã hòa vào dòng người.

Nam Tinh tiếp tục ngồi trong quán dõi mắt nhìn đám đông, hy vọng Phùng Nguyên sẽ xuất hiện. Cô uống một cốc nước, gọi vài món ăn. Quán này khá đông khách, cô mới ngồi nửa tiếng đã bị nhân viên phục vụ để ý. Nam Tinh vẫn điềm nhiên ngồi thêm nửa tiếng nữa làm nhân viên phục vụ khó chịu ra mặt, chốc chốc lại đi đến hỏi cô muốn ăn uống thêm gì nữa không như đuổi khéo.

Nam Tinh vừa bước ra khỏi quán đã bị bầu không khí hầm hập nóng bức bao trùm, chênh lệch nhiệt độ càng khiến cô choáng váng hơn.

Cứ ngồi chờ Phùng Nguyên như thế này cũng không có ích gì, Nam Tinh quyết định đi hỏi thăm về ba anh em nhà họ Trịnh. Tập đoàn Uông Hải tiếng tăm lẫy lừng, nếu ông Trịnh

đến đây thì có lẽ dân trên đảo ai cũng biết. Nhưng hỏi thăm từ chủ cửa hàng lẫn quản lý đảo đều không thu hoạch được gì.

Nam Tinh than, mới chỉ mất điện thoại thôi đã rơi vào cảnh tệ hại thế này.

Nam Tinh nghĩ thầm, nếu không tìm được Phùng Nguyên hoặc người nhà họ Trịnh thì tối nay cô đành phải đến Sở Môi giới Âm Dương để hỏi cách liên lạc với Phùng Nguyên vậy.

“Nam Tinh?”

Nam Tinh tựa vào tường, ngược mắt lên, nhìn thấy Khưu Từ.

Khưu Từ định nói đùa là mình thật sự trở thành kẻ theo dõi cô mất rồi, nhưng thấy sắc mặt xanh xao của cô liền vội vàng nghiêm túc hỏi: “Sao vậy? Bị cảm nắng hả?”

Nam Tinh nhú mày, đầu nặng trĩu, ngực ngột ngạt.

Khưu Từ nhìn xung quanh, thấy bên cạnh có một quán nhỏ bèn chỉ vào đó. “Cô vào kia ngồi đi, tôi đi mua thuốc cho cô.”

“Đợi đã.”

Khưu Từ dừng bước, tay bị cô giữ lại nhét vào một tờ tiền. Anh buồn bực, cô gái này đúng là lạnh lùng, mệ đến mức này rồi mà vẫn cố chấp không chịu nhận ân tình của anh. Anh vung vẩy tờ tiền. “Tiền mua thuốc còn dư xem như phí chạy vạt của tôi nhé.”

Nam Tinh cũng có ý này. Cô lại quay về quán kia một lần nữa, gọi hai cốc nước lạnh trước ánh mắt hình viên đạn của nhân viên phục vụ. Cốc nước được bưng lên đúng lúc Khưu Từ quay về. Anh mau lẹ xé gói thuốc, đưa ống thuốc nước cho cô. “Thuốc nước này hơi khó uống nhưng hiệu quả lắm.”

Nam Tinh uống một ống rồi ngồi nghỉ thêm chốc lát, người cũng hồi lại được chút ít. Khưu Từ thắc mắc: “Hôm nay không nóng lắm, sao lại bị cảm nắng được, lẽ nào cô phơi nắng lâu quá?”

“Ừm.” Nam Tinh nhìn anh, định ngỏ lời mượn điện thoại.

“Chờ người à?”

“Ừm.”

Khưu Từ nghĩ ngợi. “Người làm việc nhanh gọn như cô đâu phải kiểu ôm cây đợi thỏ suốt cả mấy tiếng. Trừ phi là có chuyện gì đó, tôi đoán...”

“Tôi đánh rơi điện thoại rồi.” Nam Tinh ngập ngừng nhớ đến lời Phùng Nguyên dặn là khách hàng muốn gặp mặt sớm, đành vút bỏ sĩ diện, cất lời hỏi: “Anh có mang theo điện thoại không?”

“Có.” Khưu Từ đưa điện thoại đến trước mặt cô. “Cô không mượn điện thoại của người ta sao? Cứ chờ như vậy như dưới nắng gắt à?”

Nam Tinh mở điện thoại, lấy danh thiếp của Phùng Nguyên trong túi ra. “Có mượn, nhưng không ai cho.”

Khưu Từ khó hiểu. Theo lý ai cũng thích cái đẹp, đáng ra người xinh đẹp như cô đi mượn đồ thì phải rất dễ dàng chứ nhỉ. “Mượn mấy người?”

“Tám.”

Khưu Từ kinh ngạc. “Tám người mà không ai cho cô mượn à?”

“Ừ.”

“Cô mượn thế nào?” Khưu Từ nghi ngờ.

“Anh có thể cho tôi gọi nhờ một cuộc điện thoại được không?”

Câu này không có vấn đề gì. Lạ nhỉ! Khưu Từ chợt nhớ ra. “Cô mượn với vẻ mặt thế nào?”

Vẻ mặt thế nào ư? Nam Tinh nhìn anh, Khưu Từ nhìn lại cô, vẻ mặt cô lạnh nhạt, ánh mắt xa cách, vô cùng khó gần. Khưu Từ bỗng bật cười. “Vẻ mặt này hả? Là tôi thì tôi cũng không cho cô mượn.”

Nam Tinh kinh ngạc. “Tại sao?”

“Bởi vì thái độ của cô không ổn, cứ như người ta thiếu tiền cô vậy.”

“Tút...” Điện thoại lập tức được kết nối.

Nam Tinh vừa nói tên tuổi, bên kia đã cuống cuống nói: “Cô Nam Tinh, sao cô lại tắt điện thoại, tôi ở bến phà chờ cô cả buổi. Bây giờ cô đang ở đâu, tôi đến đón cô, cô ở yên bên đó, tôi lập tức qua ngay.”

Nam Tinh định đi ra xem tên quán thì Khưu Từ ngồi bên cạnh đã đọc địa chỉ giúp cô. Phùng Nguyên dặn đi dặn lại cô đừng đi đâu rồi mới cúp máy.

Khi cô cúp điện thoại, Khưu Từ đã thanh toán xong tiền nước.

Nam Tinh chưa kịp trả điện thoại lại cho anh thì điện thoại bỗng rung lên, màn hình phát sáng. Cô vô tình nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình. Lê Viễn. Nam Tinh nghĩ ngợi, hình như cô đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi.

Khưu Từ nhận lấy điện thoại, nghe vài câu rồi nói: “Được, gặp được một người bạn, lát nữa em đến”. Anh cúp máy, cần

thận quan sát thấy sắc mặt cô đã bình thường trở lại mới lên tiếng. “Tôi đi đây.”

“Tạm biệt.” Nam Tinh dè dặt nói thêm: “Cảm ơn.”

Khưu Từ hơi bất ngờ, hóa ra cô cũng không lạnh lùng như anh tưởng, thậm chí còn có lúc đáng yêu. Anh nghĩ ngợi một lát rồi dặn: “Nếu người kia không đón được cô thì gọi cho tôi, số điện thoại của tôi là 0xxx...”

Nam Tinh bỏ ngoài tai, Phùng Nguyên đâu đến mức không đáng tin như vậy.

Khưu Từ rời đi, Nam Tinh ngồi thêm một lát mới thấy Phùng Nguyên hốt hển chạy đến, ngồi phịch xuống ghế thở hắt ra. “Hóa ra cô ở bến phà bên này, tôi lại chờ cô ở bên kia.”

“Có tận hai bến phà à?” *Thảo nào.* Nam Tinh đoán anh ta không liên lạc được với cô sẽ đi ra bến phà, lại không ngờ có đến những hai bến. “Tôi đánh rơi điện thoại rồi.”

“Lát nữa tôi mua cho cô cái mới, chuyện này nói sau đi. Đi thôi, tôi dẫn cô đến biệt thự nhà họ Trịnh, họ sắp mắng chết tôi rồi.” Phùng Nguyên vội vội vàng vàng đứng dậy. “Đi thôi, nhanh lên.”

Còn chậm trễ nữa ba anh em nhà họ Trịnh sẽ trừ tiền hoa hồng của anh ta mất.

Nam Tinh chợt nhớ đến cái tên trên màn hình điện thoại của Khưu Từ, hỏi dò: “Anh nghe đến tên Lê Viễn bao giờ chưa?”

Phùng Nguyên vừa đi vừa đáp: “Lê của bình minh, Viễn của phương xa à?”

“Đúng vậy.”

“ Dĩ nhiên từng nghe rồi, người thừa kế tập đoàn Viễn Dương, cháu đích tôn nhà họ Lê.”

Nam Tinh bưng tỉnh, thảo nào thấy quen quen. *Khưu Từ và Lê Viễn có quan hệ ra sao nhỉ?*

Bất kể thế nào đi nữa, Nam Tinh vẫn chưa hiểu rõ về Khưu Từ, nhưng ít ra giờ cô không ghét anh nữa. Dù sao anh cũng là người bị cô trưng bản mặt đòi nợ mà vẫn vui vẻ cho cô mượn điện thoại.

Không sao ghét nổi.

Chương 3

Người nhà họ Trịnh âm thầm đến đảo này du lịch, lại chọn căn biệt thự biệt lập gần bờ biển. Biệt thự khoảng bốn năm trăm mét vuông, cộng thêm cả vườn hoa bao bọc xung quanh thì phải lên đến hơn bảy trăm mét vuông. Nam Tinh và Phùng Nguyên vừa đi vào cổng chính đã có xe đến đón hai người. Khi họ đến vườn hoa sau biệt thự thì vẫn chưa có ai. Dưới mái đình bày sẵn bàn ghế nhìn thẳng ra biển.

Phùng Nguyên nói khẽ: “Hiện giờ ba anh em nhà họ Trịnh mâu thuẫn gay gắt, vẫn chưa công bố tin ông Trịnh qua đời.”

Nam Tinh cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của người chết trong biệt thự. Cô ngược mắt nhìn căn biệt thự đằng xa, trông bên ngoài trang nhã sang trọng, nhưng ai ngờ bên trong lại có quầng khí đen. “Họ mâu thuẫn thì chắc hẳn cần một người đứng ra chủ trì, hiện giờ ai là người quản lý việc nhà họ Trịnh?”

Phùng Nguyên vừa định trả lời đã thấy nơi xa có người đi đến, vội đứng dậy, khom người nói với Nam Tinh: hơ “Người quản lý đến rồi.”

Nam Tinh nhìn theo Phùng Nguyên, thấy một bà cụ mái tóc bạc phơ vấn gọn gàng sau gáy, trang phục đơn giản nhưng toát ra vẻ thanh lịch đang tiến đến, theo sau là một nhóm người, nhìn quần áo, Nam Tinh đoán họ là người giúp việc. Tuy bà cụ đã bảy mươi tuổi song thần thái quắc thước, đôi mắt sáng ngời, chắc hẳn là người có cá tính mạnh mẽ.

Bà dẫn người giúp việc đi đến, từ xa đã mỉm cười với họ, đến gần thì khẽ gật đầu. “Cô là cô Nam Tinh à, để cô chờ lâu rồi, vô cùng xin lỗi. Tôi họ Hà, là quản gia nhà họ Trịnh. Cô có thể gọi tôi là quản gia Hà, còn nếu không ngại cứ gọi tôi là bà Hà.”

Nam Tinh khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Bà Hà cười cho biết: “Tôi làm ở tập đoàn Uông Hải ba mươi năm, khi lớn tuổi thì được ông Trịnh sắp xếp công việc này.”

Bà vừa dứt lời thì có người bưng trà tới.

Phùng Nguyên lại thăm thì rỉ tai cô: “Bà Hà làm quản lý cho tập đoàn Uông Hải từ hồi mới thành lập, là nguyên lão cấp cao, tiếng nói rất có trọng lượng trong tập đoàn lẫn nhà họ Trịnh.”

Bà Hà mời họ ngồi xong mới ngồi xuống, mọi hành động, cử chỉ đều không khác gì nữ chủ nhân nhà họ Trịnh.

Nam Tinh nhớ trong hồ sơ có nhắc bà Trịnh sức khỏe yếu, sinh con út xong chưa được mấy năm thì qua đời, sau đó ông Trịnh cũng không tái giá. Tuy có rất nhiều tin đồn mập mờ về ông Trịnh và bà Hà nhưng cũng chỉ dừng lại ở lời đồn đại mà thôi.

Bà nghiêng đầu nói với người bên cạnh: “Cậu đi hỏi ba người họ xem có cần tôi đích thân mời mới chịu ra đây không.”

Người giúp việc lập tức chạy vào biệt thự.

Chỉ một lát sau, Nam Tinh thấy vài người đi ra khỏi căn biệt thự. Đi đầu là con trai cả của nhà họ Trịnh, Trịnh Uông bốn mươi một tuổi, tướng tá cao lớn, đi đứng hiên ngang giống hệt ông Trịnh; theo sau là con trai út Trịnh Hải, ba mươi lăm tuổi, dáng dấp thanh tú nhưng mũi nhỏ, môi mỏng, trông khá hà khắc; người cuối cùng chậm rãi đi ra là con gái giữa nhà họ

Trịnh, Trịnh Tiêu, ba mươi bảy tuổi, là một người phụ nữ đẹp nhưng xương gò má và lông mày hơi cao.

Ba người trước sau đi ra, sắc mặt ai nấy đều sa sầm. Bà Hà làm như không nhìn thấy, gọi họ ngồi xuống, lần lượt giới thiệu cho Nam Tinh.

“Thực ra chúng tôi đã từng nghe qua về thầy trộm mệnh, cũng chỉ cho rằng đó là trò lừa bịp kiếm tiền. Mãi đến khi ông chủ Đào đích thân liên hệ và quản lý Phùng đảm bảo thì chúng tôi mới quyết định thử xem. Đây là giải pháp ổn thỏa nhất với chúng tôi ở thời điểm này, cũng nhờ cô Nam Tinh giữ bí mật về việc ông Trịnh qua đời, nếu không giao dịch này sẽ bị hủy bỏ.”

Khoảnh khắc ấy, bà Hà như từ quản gia nhà họ Trịnh biến thành người quản lý tập đoàn Uông Hải. Bà quay sang hỏi ba anh em nhà họ Trịnh: “Cô cậu có gì muốn hỏi không?”

Trịnh Uông lên tiếng: “Khi nào giao dịch hoàn thành?”

Nam Tinh ấn định thời gian. “Chậm nhất ba ngày.”

“Lâu quá.” Trịnh Tiêu nhíu mày. “Chúng tôi tốn bao nhiêu tiền mời cô đến đây mà vẫn phải chờ ngày à?”

Nam Tinh không buồn liếc mắt, chỉ đứng đưng đáp: “Cô có thể mời người khác.”

Trịnh Tiêu quen lần lượt người khác, bị Nam Tinh chặn họng thì tức đến trợn trừng mắt. Phùng Nguyên vội hòa giải. “Cô Nam Tinh nói đùa thôi, cô Trịnh đừng để ý. Cuộc giao dịch này đúng là tốn nhiều tiền của, nhưng vẫn ít hơn phí luật sư nhiều. Suy cho cùng ba ngày cũng không quá lâu, đúng không? Chuyện cô Nam Tinh làm người bình thường không làm được đâu.”

Dưới ánh mắt cảnh cáo của bà Hà, Trịnh Tiêu lập tức im bật. Trái lại, Trịnh Hải nãy giờ vẫn im lặng lại lên tiếng: “Tôi đã sắp xếp chỗ ở cho cô rồi, cô lặn lội đường xa đến đây chắc mệt lắm, nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy bắt đầu.”

Nam Tinh yêu cầu luôn. “Tôi muốn xem phòng ông Trịnh một lát.”

Bà Hà gật đầu, căn dặn người bên cạnh: “Cậu đi sắp xếp đi.”

Thấy Nam Tinh không buồn đếm xỉa đến thiện ý của mình, Trịnh Hải cau mày. Chờ người giúp việc đưa Nam Tinh và Phùng Nguyên đi, anh ta liền gỡ vẻ ôn hòa trên khuôn mặt. “Tôi cũng về phòng đây.”

Anh ta vừa đi, Trịnh Uông và Trịnh Tiêu cũng không nán lại nữa, mạnh ai về phòng người đấy.

Bà Hà đưa mắt nhìn nơi xa, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Phòng ông Trịnh ở tầng ba, ban công hướng ra biển. Phòng rất lớn, ba mặt vách đều kê giá sách, vừa vào cửa đã ngửi được mùi sách thơm.

Thi thể ông Trịnh không ở đây mà được đặt trong kho lạnh vốn được dùng để chứa hoa quả tươi. Phòng này chưa được quét dọn, lúc Nam Tinh đi vào vẫn thấy có nhiều dấu vết bị lục soát.

Là ba anh em nhà họ Trịnh vào đây tìm di chúc sao?

Không khí trong phòng này vô cùng bình lặng, không có oán khí. Ông ta không bị giết, mà chết tự nhiên.

Cốc, cốc!

Người gõ cửa không chờ bên trong lên tiếng đã đi thẳng vào. Phùng Nguyên nhìn ra cửa, thấy là Trịnh Uông bèn giả lả chào hỏi. Trịnh Uông cũng khách sáo đáp lời, thấy Nam Tinh vẫn

chăm chú quan sát phòng, bèn dò hỏi: “Cô Nam Tinh có phát hiện gì không?”

Phùng Nguyên khẽ thở dài.

Trịnh Ưông lại cất lời: “Tôi có chuẩn bị một món quà cho cô Nam Tinh, khi nãy đông người quá nên không tiện đưa.”

Phùng Nguyên nhận thay Nam Tinh, mở hộp ra thấy một sợi dây chuyền kim cương, lập tức sửng sốt, vội vàng đưa cho cô.

Nam Tinh thoáng nhìn viên kim cương, không cần nghĩ ngợi nhiều, lập tức quay mặt từ chối. “Tôi không cần tiền, chỉ cần mắt thôi.”

“Đáng tiếc tôi chỉ có một đôi mắt, nếu không, có bao nhiêu sẽ tặng cho cô hết.”

Nam Tinh bị anh ta quấy rầy, cảm thấy hơi phiền, nếu không nói thẳng thế nào anh ta cũng sẽ ở lì không chịu đi. “Anh Trịnh có gì muốn nói à?”

Trịnh Ưông thấy cô thẳng tính nên cũng không buồn lòng vòng nữa. “Tôi là con trai cả của ba tôi, là đứa con ba tôi thương yêu nhất, người trong tập đoàn đều thừa nhận năng lực của tôi. Tôi tự thấy mình thích hợp thừa kế gia nghiệp hơn đứa em trai chỉ biết lảng nhãng đàn đúm và đứa em gái được nuông chiều từ bé kia. Cho nên lúc ba tôi sống lại, nhờ cô Nam Tinh tốn chút tâm tư, cô muốn gì tôi cũng cho hết.”

“Điều kiện giao dịch là do anh chị quyết định, tôi chỉ có thể khiến ông ấy sống lại và hoàn thành một yêu cầu. Trừ việc này ra, ba anh sẽ không thể nói thêm gì khác dù chỉ một câu.”

Trịnh Ưng vẫn cố chấp. “Cô có bản lĩnh phi thường có thể khiến người chết sống lại dù chỉ trong mười phút, vậy sao lại không có cách nào đổi di chúc được? Cô muốn thế nào tôi cũng chiều hết.”

Phùng Nguyên đoán nếu Trịnh Ưng còn nói thêm gì nữa, với tính tình của Nam Tinh, cô ấy chắc chắn sẽ quát lên “Tôi muốn anh rút”. Anh ta vội xen vào. “Năng lực anh Trịnh xuất chúng, chắc chắn ông Trịnh cũng tin tưởng giao lại tập đoàn cho anh.”

Trịnh Ưng thấy họ từ chối khéo thì cau mày.

“Sao anh cả lại đến đây?” Trịnh Hải đứng ngoài cửa nghe thấy giọng anh mình thì cất tiếng chầm chọc: “Mấy hôm trước anh còn bảo phòng ba xui xẻo nên không chịu đi vào mà.”

Trịnh Ưng quay đầu lại nhìn Trịnh Hải, ánh mắt lạnh lẽo. “Vậy chú đến đây làm gì?”

“Em có bảo nơi này xui xẻo bao giờ đâu.”

Trịnh Ưng lạnh lùng liếc Trịnh Hải một cái rồi bỏ đi.

Trịnh Hải cười nhạt, lại quay người nói: “Cô Nam Tinh xinh đẹp trời phú, sao lại ăn mặc mộc mạc thế. Nếu tôi biết có người đẹp đến thì đã chuẩn bị quần áo trang sức cao cấp nhất cho xứng tầm với nhan sắc của cô rồi.”

Phùng Nguyên nhìn nét mặt Nam Tinh, than thầm. Anh sợ cô sắp vung tay đánh bay tên công tử hào hoa này, bèn đi đến đứng chặn giữa hai người. “Cô Nam Tinh không thể bị quấy rầy khi làm việc, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tiến độ, chắc anh Trịnh cũng mong muốn mau chóng biết được di chúc từ chính miệng ông Trịnh đúng không?”

Trịnh Hải giật mình. “Tôi không giống anh chị tôi, họ thích tiền, tôi thì không. Tôi hiểu ba tôi nhất, từ hôm ba mất, chưa đêm nào tôi được ngon giấc. Hy vọng cô Nam Tinh nhắc với ba tôi rằng tôi rất nhớ ông.”

“Nhất định rồi, anh Trịnh ra ngoài trước nhé.” Phùng Nguyên nửa đẩy nửa khuyen, cuối cùng cũng đuổi được cậu ấm này ra ngoài.

Nam Tinh bị người nhà họ Trịnh làm phiền đến chán ngán, lạnh giọng hỏi: “Lát nữa cô Trịnh kia cũng chạy đến đây à?”

Phùng Nguyên vội vàng trấn an. “Cô Trịnh là kiểu phụ nữ góc ghech đơn thuần, chỉ quan tâm mình có xinh đẹp hay không, mặt có nếp nhăn không, có cần đi căng da không. Cô ta không đến đây đâu, cô cứ yên tâm làm việc đi.”

Vừa dứt lời, giọng Trịnh Tiêu đã vọng vào từ ngoài hành lang. Phùng Nguyên nhăn mặt, vội chạy ra cửa, quả nhiên thấy Trịnh Tiêu đang đi về phía này. Anh ta đang không biết nên giải thích với Nam Tinh như thế nào thì đã không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Cửa sổ mở toang, gió biển ùa vào thổi tung rèm cửa dập dờn.

Phùng Nguyên hốt hoảng, *Nam Tinh bị ép nháy cửa sổ luôn rồi!*

Chương 4

Nam Tinh trốn ra khỏi nhà họ Trịnh, bước đi trên con đường rậm rạp cây cối. Đi hết con đường rừng là ba ngã rẽ nhỏ thông tới cùng một đường lớn, Nam Tinh rẽ vào con ngõ vắng vẻ nhất. Trong ngõ còn có những hẻm nhỏ khác, Nam Tinh đi thêm một đoạn rồi dừng lại ở một hẻm nhỏ không một bóng người, lấy tờ giấy đen trong ba lô ra đốt.

Ánh lửa cháy hết, giấy trắng hiện ra.

Mảnh giấy trắng nhấc một góc lên đánh hơi trong không khí, hồi lâu sau mới trở một hướng, song góc giấy lại đảo tới đảo lui, dường như do dự gì đó rồi chuyển hướng.

Một lúc lâu sau vẫn không xác định phương hướng, mảnh giấy giật dỗi phủ xuống đất rồi bốc khói nghi ngút.

Nam Tinh làm nhiệm vụ rất nhiều lần nhưng hiếm khi thấy nó thế này. Lần duy nhất nó tự thiêu là khi phải thăm dò ở địa cung quá sâu, không cảm ứng được đồ cổ.

Hòn đảo nhỏ này không có dấu vết của mộ cổ, đồ cần tìm không thể nào bị giấu ở địa cung. Vậy chỉ có khả năng là món đồ cổ này đã bị niêm phong rồi.

Nam Tinh thấy giấy trắng không tìm được gì, bèn lấy từ trong ba lô một chiếc hộp dài cỡ cánh tay, rộng bằng hai ngón tay ra. Cô mở nắp hộp, bên trong là một cây bút lông và một hộp mực chu sa nhỏ.

Cô nhắc bút chấm vào chu sa rồi chậm rãi buông bút ra. Chiếc bút lông chấm chu sa dựng thẳng, xoay tròn một vòng, cuối cùng ngả thân, để lại một đường mực đỏ mờ ảo nổi thẳng về phía bắc.

Nam Tinh cất bút vào ba lô rồi đi theo đường mực đỏ.

Du khách dọc đường đông đúc nhưng không ai nhìn thấy đường mực đỏ kia.

Nam Tinh băng qua hai con ngõ rồi rẽ vào một hẻm nhỏ, cuối đường là một tòa nhà có du khách ra vào nườm nượp, giống điểm tham quan.

Cô ngẩng đầu nhìn, là viện bảo tàng.

Nam Tinh chợt nhận ra lý do tờ giấy trắng không tìm được đồ rồi. Viện bảo tàng chứa vô số các loại đồ cổ, khí trường lẫn lộn đã gây nhiễu mảnh giấy.

Nam Tinh mua vé vào cửa đi tham quan như một du khách thông thường. Cuối đường màu đỏ chính là món đồ cổ cô muốn tìm, cũng là tính mệnh cô cần trộm để đổi lấy mười phút sinh mệnh cho ông Trịnh.

Nam Tinh nhìn thấy khí trường hư ảo giao thoa, còn nghe được cả tiếng cãi vã của các món đồ cổ.

“Cái bô đổi diện kia, mày cách xa tao một chút, sao mày lại có thể ở cùng với thanh kiếm đồng thau như tao chứ.”

“Không đấy, không đấy, hun chết mày, hun chết mày.”

“Đông người quá, đông người quá.”

“Năm đó tôi có thể hiệu triệu hàng vạn tinh binh!”

“Hồ phù thời Chiến Quốc mà bây giờ vênh vào cái quái gì.”

“Im miệng, im miệng!”

Nam Tinh vừa đi vừa nghe, mấy thứ đồ cổ này già khủi đế rồi mà vẫn âm ỉ hệt như trẻ con. Cô lướt mắt qua dãy đồ cổ, xuyên qua vô số lớp kính, nhìn thẳng vào một góc khuất.

Sợ chỉ đồ chỉ thẳng đến góc này.

Nam Tinh đến gần, thấy một chiếc lò huân hương bằng đồng thau nhỏ nhắn, chỉ cỡ một bàn tay, trên thân khắc hoa văn cá chép vô cùng tinh xảo. Nam Tinh cảm thấy lò huân hương này tĩnh lặng đến kì lạ, không có hơi thở như đồ cổ bình thường, dường như đang hấp hối.

Nam Tinh quay người đi ra khỏi viện bảo tàng, gọi điện cho Phùng Nguyên.

Phùng Nguyên đang trốn Trịnh Tiêu ở phía sau biệt thự nhà họ Trịnh, thấy cô gọi đến liền vội vã bắt máy, ủ rũ oán trách: “Lần sau cô có thể báo một tiếng trước khi nhảy cửa sổ không, Trịnh Tiêu tưởng tôi giấu cô, sắp xé xác tôi đến nơi rồi.” Ca thán một hồi anh mới hỏi: “Bên cô tiến triển thế nào rồi?”

“Tìm được đồ cổ có liên quan đến ông Trịnh rồi, nhưng nó ở trong viện bảo tàng.”

“Vậy phải làm sao?”

“Trước khi trời tối, anh đưa bản vẽ thiết kế của viện bảo tàng cho tôi, tôi chờ anh ở quán nước trưa nay.”

Phùng Nguyên sững người, lập tức hiểu ý. “Không phải cô định trộm bảo tàng đấy chứ?”

Tút...

Điện thoại bị cúp ngang.

Nam Tinh nhìn sắc trời, còn ba tiếng nữa bảo tàng mới đóng cửa. Cô phải đi thu lại sợi đỏ kia, tuy hầu hết người bình thường đều không thấy được nó, nhưng bớt phiền phức vẫn tốt hơn.

Cô rảo bước trở về con ngõ khi này.

Nam Tinh thấy có người đứng trong ngõ, hơi sững sốt, mà người kia dường như cũng nhận thấy có người đến, nghiêng mình nhìn Nam Tinh.

Lại một lần nữa chạm mặt, cả hai đều không mấy ngạc nhiên.

“Cô khỏe hơn chút nào chưa?” Khưu Từ thấy cô rảo bước đi đến thì mỉm cười tự trả lời. “Xem ra khỏe rồi nhỉ.”

Nam Tinh vốn định âm thầm thu lại sợi chỉ đỏ, nhưng nghĩ đến người trước mặt là Khưu Từ lại thôi. Anh đã biết cô có thể quay về quá khứ, giờ thấy thêm một sợi chỉ đỏ cũng chẳng sao. Có điều cô khá ngạc nhiên khi Khưu Từ cũng thấy sợi đỏ này. *Rốt cuộc anh có thân phận gì, sao lại có thể thấy được mọi thứ? Rõ ràng anh không phải đồng môn của cô, nếu không anh đã chẳng tỏ ra bất ngờ khi trông thấy cô ở địa cung.*

Khưu Từ hơi kinh ngạc khi thấy cô bình thản cuộn sợi dây đỏ lại, cả người toát ra vẻ nhã nhặn, nữ tính hiếm có. Khưu Từ thất thần nhìn cô, dường như không tin vào mắt mình.

“Đừng có nhìn tôi.”

Khưu Từ cười xòa. “Cô thật sự không tò mò tôi là người thế nào sao?”

“Hỏi thì anh nói à?”

“Hay thế này đi, chúng ta trao đổi. Cô nói cho tôi biết thân phận của cô, tôi cũng nói cho cô biết tôi là người thế nào.”

Nam Tinh không buồn trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Tôi là thầy trộm mệnh, anh biết thừa rồi mà vẫn muốn làm giao dịch lỗ vốn này à?”

Khưu Từ nói thẳng: “Tuy biết cô là thầy trộm mệnh, có thể trộm được mười phút tính mệnh đồ cổ cho người chết, nhưng trộm thế nào thì đâu ai biết. Ít nhất tôi không biết, nên chúng ta cứ làm giao dịch đi.”

“Không.” Nam Tinh quyết đoán. “Tôi từ chối.”

Câu trả lời vốn nằm trong dự liệu nhưng Khưu Từ vẫn thờ dài tiếc nuối. “Trên đời này làm gì có người nào không tò mò chứ.”

Nam Tinh thu sợi dây xong thì tạm biệt luôn. “Tôi phải đi đây, anh đi đâu?”

“Cô đi đâu? Theo quy tắc cũ, tôi sẽ đi hướng ngược lại.”

Nam Tinh gật đầu, đi về phía bên phà.

Khưu Từ chờ cô đi rồi mới đi về hướng ngược lại. Khi đi ngang qua bảo tàng, anh thoáng băn khoăn. Anh biết, trộm mệnh cần đồ cổ, mà nơi nhiều đồ cổ nhất trên đảo này ngoài biệt thự nhà họ Dương, chính là bảo tàng. Khi này Nam Tinh vừa khéo cũng đi từ hướng này đến.

Biệt thự nhà họ Dương nằm ngay sau lưng viện bảo tàng. Khưu Từ ấn chuông cửa, người giúp việc thấy anh thì khẽ khom người. “Anh Dương và anh Lê đang chờ anh.”

Phùng Nguyên làm việc rất nhanh nhẹn, trời chưa tối đã gom đủ tài liệu.

Nam Tinh xem bản vẽ. “Đã xây ba mươi năm rồi à? Nhìn bên trong lại không thấy lâu đời đến vậy.”

Phùng Nguyên khen: “Tinh mắt đây. Viện bảo tàng mới được trùng tu hai năm trước, nhưng vẫn giữ nguyên kết cấu kiến trúc.”

“Trùng tu?”

Phùng Nguyên giải thích. “Trên đảo Tú Thủy có một người sưu tầm đồ cổ họ Dương, anh ta thấy viện bảo tàng cũ kĩ quá nên tài trợ toàn bộ chi phí trùng tu, còn quyên tặng mười mấy món đồ cổ vô giá, là một người sưu tầm đồ cổ rất có tâm. Tiếc là...”

Nam Tinh ngược mắt. “Tiếc?”

“Hồi trẻ anh ta bị ngã ngựa nên liệt cả hai chân, bảy tám năm nay phải di chuyển bằng xe lăn.” Phùng Nguyên nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Biệt thự của anh ta ở ngay sau viện bảo tàng.”

“À.”

Phùng Nguyên quan sát hai bên, rụt rè hỏi: “Cô định trộm đồ trong viện bảo tàng thật hả? Bị bắt là toi đấy, đó là tài sản quốc gia, làm vậy là phạm pháp.”

Nam Tinh bỏ ngoài tai. “Anh về nhà họ Trịnh trước đi, tôi tự giải quyết.”

“Nhưng cô định trộm thật hả?”

Nam Tinh lạnh mặt, Phùng Nguyên nhận ra vẻ mặt “đăng đăng sát khí” của cô, sợ đến mức chộp vội lấy cốc nước, đánh trống lảng, chỉ sợ bị cô làm thẹn. Nam Tinh cố dần nổi bực dọc, trước kia ông chủ Đào không bao giờ hỏi han rầy rà thế này, dù

cô có bảo muốn đi trộm máy bay thì ông chủ Đào cũng không ý kiến gì.

Cô muốn đổi người môi giới.

Phùng Nguyên biết cô không thích giải thích nhiều, dè dặt nói: “Không nói cũng không sao.”

“Tôi sẽ trả lại nguyên vẹn không sót mẻ, cũng không để ai phát hiện ra.” Nam Tinh cố kiềm chế, hỏi: “Còn vấn đề gì nữa không?”

Phùng Nguyên vội lắc đầu, không dám hỏi thêm nữa. “Tôi chờ tin cô, có vấn đề gì thì gọi cho tôi.”

“Được.”

Viện bảo tàng đóng cửa vào lúc sáu giờ tối, bên trong có hai bảo vệ tuần tra, hai người trực ở phòng giám sát. Tuy không có máy chống trộm công nghệ cao nhưng trong này lại lắp đầy camera, trà trộn vào bằng cách nào cũng sẽ bị camera quay lại.

Hai giờ khuya, cảnh đêm tĩnh mịch, đảo Tú Thủy không còn du khách qua lại, áng mây đen Nam Tinh thấy trong con ngõ trước khi trời tối dần che phủ bầu trời, khiến cả hòn đảo tối mù. Cô đi đến bãi cỏ không có camera bên ngoài viện bảo tàng, lấy ra một xấp giấy đen trong ba lô.

Giấy đen bay đi, bám vào cửa sổ viện bảo tàng, trèo lên tường rồi cuộn mình che camera lại.

Nam Tinh lập tức chạy đến mở khóa, năm giây sau cửa mở ra. Giấy đen đi trước, che hết camera dọc đường, Nam Tinh tức tốc chạy qua. Chờ Nam Tinh đi khỏi, mảnh giấy đen cũng lập tức rút đi. Người quan sát từ phòng giám sát thấy camera lúc

đen lúc trắng giống như thiết bị chụp chèn, chỉ lên tiếng nhắc nhau: “E là camera hỏng rồi, mai gọi người đến sửa đi.”

Người khác tiếp lời: “Tôi đi xem thử.”

Camera tối đen giây lát rồi khôi phục bình thường, bảo vệ đi tuần một vòng cũng không phát hiện gì cả. Anh ta đi ra cửa sau, thấy cửa vẫn khóa, không có gì khác thường.

Nam Tinh vừa rời khỏi đó ba giây trước, vẫn còn đang núp ở bức tường sau viện bảo tàng, đến giờ mới cúi đầu nhìn lò huân hương trong tay.

Trong viện bảo tàng, mấy “hàng xóm” của lò huân hương đang rớt rít đánh giá “kẻ” mới đến này.

“Chú em, cái lò kia đi đâu rồi? Cô gái khi nãy là ai, tuổi tác không nhỏ, còn lớn hơn cả tôi đấy.” Món đồ trắng men thời Thanh lên tiếng.

“Mày dám gọi nó là chú em à, không biết lớn nhỏ.” Chén sứ trắng thời Tống bên cạnh mắng. “Gọi anh đi, thi cùng thế hệ với tao đó.”

Xung quanh nháo nhào, tờ giấy đen nín thở đứng yên ở vị trí vốn là lò huân hương. Nhìn từ camera, mọi người vẫn thấy hình dáng của lò huân hương như không có gì thay đổi.

Chương 5

Tuy đã là ba giờ đêm, nhưng ba anh em nhà họ Trịnh vừa nghe tin Nam Tinh trở về đã bật dậy khỏi giường.

Nam Tinh về, có nghĩa là ông Trịnh sẽ sớm sống lại.

Phùng Nguyên thấp thỏm cả đêm, thấy cô quay về mới thở phào nhẹ nhõm. Có điều khi nhìn thấy món đồ cô cầm trên tay, tim anh ta vẫn thót lại, thậm chí nguyên rủa trong lòng. *Ôi bà cô ơi, cô trộm đồ về thật à? Sáng mai viện bảo tàng kia không nháo nhào lên mới lạ ấy.*

Anh ta vừa lau mồ hôi vừa bước đến. “Đây là thứ có thể hồi sinh ông Trịnh hả?”

“Đúng vậy, chẳng qua..” Nam Tinh chau mày nhìn lò huân hương trong tay, không hiểu sao lại có cảm giác bất ổn. Món đồ cổ này có sinh mệnh, nhưng rất yếu, thậm chí còn có chút quái lạ. Thấy ba anh em kia đã đi xuống, cô càng nhúu mày chặt hơn. “Tôi muốn đến phòng ông Trịnh một lát, bảo họ đừng đến làm phiền.”

Cô chạy lên cầu thang bên kia, ba anh em họ Trịnh đi xuống cầu thang bên này nhìn thấy cô bỏ chạy bèn toan gọi với theo hỏi tình hình, nhưng bị Phùng Nguyên nghiêm túc cảnh báo: “Cô Nam Tinh cần làm lễ, nếu bị anh chị quấy rầy là hỏng chuyện đấy.”

Trịnh Tiêu nóng vội hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

“Nhanh thôi, nhanh thôi.”

Trịnh Ưng sốt sắng. “Tốt nhất xong trong tối nay, ngày kia là thứ Hai, biết được di chúc của ba tôi thì vẫn còn một ngày để suy nghĩ đối sách, hạn chế tổn thất của tập đoàn xuống mức thấp nhất.”

Trịnh Hải vừa nghe xong lập tức nhíu mày giấu cợt. “Anh cả tính toán nhanh nhạy nhỉ.”

Trịnh Ưng không thèm phí lời đôi co với Trịnh Hải.

Nam Tinh vào phòng ông Trịnh, đóng cửa lại, nhanh chóng đặt lò huân hương xuống, bắt đầu vẽ bùa.

Thế nhưng, bùa đã vẽ xong mà lò huân hương vẫn không có phản ứng gì.

Quả nhiên.

Lát sau, Phùng Nguyên gõ cửa đi vào, thấy cô ngồi xổm, sầm mặt nhìn lò hương im im dù đã được vẽ bùa xung quanh. Anh ta quan sát một lúc “Sao thế?” tiếng hỏi:

“Lò huân hương này là giả.”

Phùng Nguyên kinh hoàng. “Không thể nào, sao viện bảo tàng lại có đồ giả được?”

Nam Tinh thần nhiên. “Sao lại không? Để bảo vệ vài văn vật dễ hư hại, người ta thường không trưng bày văn vật thật mà thay vào đó là sản phẩm mô phỏng, tất nhiên chuyện này luôn được giữ bí mật.”

Phùng Nguyên hiểu ra, dù sao du khách cũng chỉ nhìn qua lớp kính bằng mắt thường, rất khó phân biệt thật giả. “Vậy lò huân hương này cũng thuộc trường hợp kia à?”

Nam Tinh nhìn Phùng Nguyên, không nói gì, ánh mắt lộ ra sự tin tưởng.

Phùng Nguyên lập tức hiểu ý, cầm điện thoại đi ra ngoài.
“Tôi sẽ nhờ người trong sở điều tra thêm.”

Danh sách văn vật được bảo tồn ở viện bảo tàng nhanh chóng được gửi đến. Tuyệt nhiên không có lò huân hương hoa văn cá.

Nam Tinh cau mày. Tại sao người trong viện bảo tàng lại không phát hiện ra món đồ giả này? Chẳng lẽ đã có kẻ đến trộm lò huân hương rồi? Nhưng niên đại của lò hương này không quá lâu đời, chưa kể ở viện bảo tàng còn nhiều thứ đáng giá hơn nhiều, tên trộm chỉ lấy lò huân hương không mấy giá trị này thì vô lý quá. Huống chi hẳn còn cất công tìm thợ lành nghề mô phỏng lại lò hương này, kỹ thuật cực kỳ tinh xảo. Tiền thuê thợ chế tác cũng đủ để mua hai lò huân hương này rồi.

Nếu lò huân hương thật không ở trong viện bảo tàng, vậy chỉ có một khả năng... Bị người ta đánh tráo rồi.

Người đánh tráo này chắc chắn phải rất giàu có.

Nam Tinh nghĩ ngợi hồi lâu, bỗng nhớ đến hướng bút chu sa chỉ. Cô xác nhận lại với Phùng Nguyên. “Chiều nay anh nói, hai năm trước có một người sưu tầm đồ cổ họ Dương tài trợ tiền trùng tu bảo tàng phải không?”

Phùng Nguyên gật đầu. “Đúng thế!”

“Anh còn nói biệt thự của anh ta ở ngay sau viện bảo tàng?”

“Không sai.”

Nam Tinh nghĩ ngợi, rất có thể hướng bút chu sa chỉ là nhà của người họ Dương kia, song lò huân hương vô tình nằm chắn giữa nên cô mới nhầm lẫn như vậy.

Sơ suất quá rồi!

Nam Tinh phải đến nhà người họ Dương kia, vẽ bùa theo dõi trên cửa nhà đối phương, nếu có lò huân hương thật thì cô có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, lỡ như lò huân hương thật ở đó thì chuyện không đơn giản chút nào.

Thông thường đồ cổ thuộc sở hữu cá nhân đều được bảo vệ rất nghiêm ngặt, đột nhập vào chắc chắn không phải chuyện dễ dàng gì.

Cách thì chắc sẽ có thôi, nhưng trước tiên phải xác nhận lò huân hương có ở chỗ người họ Dương kia không đã.

Phùng Nguyên thấy cô đi ra ngoài mà không cầm theo lò huân hương, lập tức đuổi theo, hỏi: “Phải xử lý lò huân hương giả này thế nào đây?”

“Để đây trước, tìm được lò huân hương thật thì trả nó về.”

“Được, được.”

Ba anh em họ Trịnh chờ bên ngoài nghe thấy bốn chữ “lò huân hương giả” liền cuống cuống cả lên. Trịnh Tiêu xông lên chất vấn: “Giả? Có nghĩa là không thể trộm được mệnh à? Cô làm ăn thế nào vậy, cô cũng là giả đúng không trên đời này làm gì có thầy trộm mệnh, đồ lừa bịp!”

Trịnh Hải vốn đã bị Nam Tinh phớt lờ hai lần, đến lúc này cũng không ra vẻ ga lăng nữa, cười khẩy. “Ai nghĩ ra trò tìm thầy trộm mệnh thế, còn không bằng mời luật sư.”

Trong ba người, chỉ có Trịnh Uông dù sắc mặt cũng cực kỳ khó coi nhưng không lên tiếng châm chọc.

“Hai cô cậu đừng có bừa bãi, người là do tôi mời đến, cô cậu lên án người ta là đang lên án tôi đấy.”

Thấy bà Hà khoan thai bước đến, Trịnh Tiêu và Trịnh Hải không dám nói gì nữa. Bà Hà lại nói tiếp: “Mới có nửa ngày, chuyện khiến người chết sống lại dễ dàng thế sao? Đi về phòng hết đi.”

Ba người họ không phục, nhưng vẫn quay về phòng.

Bà Hà hơi khom người với Nam Tinh. “Xin lỗi, ông Trịnh quá nuông chiều mấy đứa nó, cứ lấy lý do hồi bé chúng theo ông ấy chịu cực khổ, nên sau khi có tiền chúng muốn gì ông ấy cũng chiều.” Bà khẽ thở dài. “Đúng là chiều hư chúng nó rồi, cái tính hống hách kia thực sự không chữa nổi nữa. Cô Nam Tinh đừng tính toán nhé, cô cứ từ từ mà làm, không ai giục cô đâu.”

Nam Tinh không hề đoái hoài đến lời giễu cợt của họ, cô chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện đi sang nhà họ Dương, xem thử lò huân hương thật có ở đó không.

Bà Hà vốn đã lớn tuổi, tỉnh giấc lúc nửa đêm thế này khiến tinh thần bà uể oải, dù có quay về phòng nằm lại cũng không ngủ tiếp được. Thấy Nam Tinh vẫn tỉnh táo, cộng thêm tính tình lãnh đạm của cô nên bà bỗng thấy đồng cảm, bèn lên tiếng: “Nếu cô không buồn ngủ thì cùng tôi ra vườn hoa đi dạo chút nhé.”

Nam Tinh xem đồng hồ, ban đêm là thời khắc đồ cổ sống động nhất, nếu qua đó bây giờ thì hơi thở đồ cổ mãnh liệt trong biệt thự nhà họ Dương cũng sẽ át đi hơi thở của lò huân hương. Vẫn nên chờ đến sáng mai qua đó thì hơn.

“Được.”

Đêm khuya vườn hoa tĩnh lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu âm ran.

Bà Hà đi khá chậm, bước chân nặng nề, khẽ tâm sự: “Năm đó tôi mua cây giống rồi sai người trồng chỗ này.”

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn mấy gốc cây ít nhất đã hơn mười năm tuổi, khen: “Đẹp lắm.”

Bà Hà cười nói: “Ông ấy cũng rất thích.” Bà hồi tưởng. “Tôi làm gì ông ấy cũng thích, người hiểu rõ sở thích của ông ấy nhất là tôi. Cho dù ông ấy không sống lại được tôi cũng biết ông ấy muốn phân chia tài sản thế nào. Ba đứa con, mỗi đứa một phần. Ông ấy không hề thiên vị bất cứ đứa nào, nhưng đứa nào cũng cho rằng ông ấy thiên vị hai đứa kia hơn.”

Bà lại than thở: “Trước kia ông ấy mãi mê kiếm tiền, mãi về sau mới nhận ra, muốn cứu vãn thì đã muộn, cuối cùng lại qua đời ở hòn đảo mà ông ấy luôn nặng lòng này.”

Nam Tinh khó hiểu. “Cứu vãn?”

“Cứu vãn cái nhà này. Ông ấy thường nói với tôi, thời điểm ông ấy thấy vui vẻ nhất không phải là lúc giàu có nhất, mà là thời tay trắng lập nghiệp, ngày ngày dẫn theo ba đứa con ngồi dưới tán cây hóng mát trong vườn, đốt nhang muỗi, kể chuyện cho chúng nghe.” Bà Hà mỉm cười. “Đừng cho rằng người giàu rủng mủ, ai lại hoài niệm tháng ngày nghèo khó trắng tay chứ. Nhưng đấy chính là chuyện ông ấy nhắc đến nhiều nhất. Hồi đầu tôi còn chê cười ông ấy, sau này không cười được nữa.”

Nghĩ đến lúc ông Trịnh kể lại chuyện này, bà nhớ lại nét mặt tiếc nuối của ông. “Sau khi biết sức khỏe mình yếu dần, ông ấy đã định phân chia tài sản rồi, nhưng lại đề ra một điều kiện là muốn mấy đứa con cùng ông ấy đến đảo Tú Thủy nghỉ ngơi một thời gian. Biệt thự này đã xây được mười năm, nhưng cả

nhà họ chưa từng đến ở với nhau ngày nào. Nếu không phải muốn phân chia tài sản thì chắc họ cũng chẳng đến. Không ai ngờ ông ấy lại đột tử, chẳng để lại câu di ngôn nào.”

Bà Hà không than vãn, chỉ tường thuật với giọng rất điềm đạm nhưng Nam Tinh vẫn cảm nhận ra được nỗi huyệt hẫng trong đó.

Nam Tinh cất lời, phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Khi ông Trịnh tỉnh lại, phân chia tài sản xong e rằng sẽ loạn hơn. Ba anh em họ không hòa thuận, hôm nay ai cũng chỉ hy vọng ông Trịnh để lại toàn bộ tài sản cho mình.”

Thấy cô nói vậy, bà Hà cười ngược. “Đúng là một cô gái thực tế và lạnh lùng, còn bi quan hơn trái tim già cỗi như tôi, nhưng cô nói hoàn toàn đúng.”

“Nếu đã biết vậy, sao bà còn muốn tìm thầy trộm mệnh? Nếu không phải bà bắc cầu dắt mối, ba người họ đã mời luật sư rồi.” Nam Tinh thắc mắc.

“Đúng vậy, hiện tại tôi chỉ trì hoãn việc chúng trở mặt với nhau thôi.”

“Vậy sao bà lại muốn tìm tôi?”

Bà Hà im lặng hồi lâu, ngẩng đầu nhìn hàng cây dưới bóng đêm. “Tôi muốn gặp lại ông ấy thêm lần nữa.”

Khuôn mặt già nua, nhưng giọng điệu lại như một cô gái mới lớn.

Gia tài bạc tử thì sao, bà chưa hề ngó ngang, chỉ muốn gặp lại ông một lần. Dù biết rõ ông không thể thực sự sống lại, dù biết rõ việc này sẽ khiến người ta đau lòng hơn, dù biết rõ sẽ phải trải qua thêm một lần ly biệt.

Bà vẫn muốn gặp lại ông.

Chương 6

Nắng mai vừa hửng, bến phà đảo Tứ Thủy lại đi vào hoạt động.

Biệt thự nhà họ Dương tọa lạc giữa đảo, ngay gần viện bảo tàng đông người qua lại. Trong vườn hoa có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang ngồi xe lăn phơi nắng, gương mặt góc cạnh, sắc sảo mà cương nghị, hai mắt khép hờ như đang chìm trong tâm sự nặng nề.

“Bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng từ tốn như gió xuân phơi phơi vang lên bên tai, Dương Giang Hà mở mắt, ánh mắt đầy ánh nắng, sáng quắc nhưng vô cùng ôn hòa.

Cô gái vừa lên tiếng đang đứng trước mặt anh ta trạc hai mươi tuổi, đương độ trẻ trung, thanh tú duyên dáng giọng nói cũng dịu dàng. Cô khom người. “Em đã cẩn thận dặn người làm xay nhuyễn đậu nành. Sữa đậu nành thơm lắm, nhà bếp nấu rồi.”

Dương Giang Hà nắm tay cô. “Không phải dạo gần đây em hay kêu mệt sao? Đừng dậy sớm thế, ngủ thêm một lát đi. Vừa rồi anh tỉnh lại không nhìn thấy em, tưởng em đi đâu rồi.”

Triệu Thiến gật đầu. “Thảo nào lúc quay lại em thấy chỉ còn vài người, anh sai họ đi tìm em à?” Cô ghé đến hôn lên trán anh. “Em đâu có bỏ trốn, anh sợ gì chứ. Dù em trốn đi chẳng phải anh vẫn tìm được hay sao.”

“Không tìm được.”

Triệu Thiến sững sờ, giơ tay che ánh mắt đang nhìn xuống chân của anh. “Em không trốn.” Cô đi vòng ra sau, đẩy xe lăn. “Trong nhà lạnh, chúng ta phơi nắng thêm một lát nhé, anh Khư cũng sắp thức dậy rồi.”

“Ừ, lát nữa anh sẽ nói với Khư Từ chuyện lò huân hương.”

Triệu Thiến thoáng lặng người. “Không nói cũng không sao.”

“Tôi qua Khư Từ xem qua lò huân hương, nói muốn tìm chủ cũ của nó không khó. Chỉ cần đưa lò huân hương cho Khư Từ xem, anh ta nhất định sẽ tìm ra nơi nó được đào lên, từng nằm trong mộ của ai. Anh ta không tính sai đâu.”

Triệu Thiến ngập ngừng. “Nhưng đổi lại anh ta muốn được xem toàn bộ đồ sưu tầm của anh. Anh Khư kia thật kì lạ, tốn nhiều công sức đi tìm cổ mộ, lại chỉ đề ra yêu cầu này chứ không cần lấy đi món đồ cổ nào.”

“Có Lê Viễn bảo lãnh, sẽ không vấn đề gì đâu. Nếu có vấn đề thật thì người bị ảnh hưởng danh dự là Lê Viễn.” Dương Giang Hà trấn an. “Trong phòng có camera, chúng ta cũng luôn có mặt trong lúc anh ta ở đó, không cần lo lắng.”

Triệu Thiến hỏi dò: “Anh Lê và anh Khư có quan hệ thế nào? Thân thiết như vậy, lại không giống bạn bè. Anh Lê nổi tiếng là người cẩn trọng, thế mà lại đứng ra bảo lãnh chuyện ma quái tâm linh của anh Khư, thậm chí còn cất công đến tận đây nữa.”

Dương Giang Hà đưa tay ra sau, đặt lên mu bàn tay Triệu Thiến đang đẩy xe. “Chúng ta không cần phân tích sâu mấy

chuyện này. Chẳng phải em luôn cảm thấy bứt rứt vì cái lò huân hương kia sao, lại không cho anh vớt đi, vậy để anh ta tìm nguyên nhân xem thế nào.”

Triệu Thiến biết không thể lay chuyển được Dương Giang Hà, đành mỉm cười. “Anh đã mời người đến rồi, em nghe anh thôi.”

Phơi nắng nửa tiếng, người giúp việc đến báo khách đã thức giấc. Triệu Thiến đẩy Dương Giang Hà vào nhà, chuẩn bị dùng bữa sáng với khách.

Khưu Từ đi xuống lầu, cất lời chào buổi sáng với hai người họ. Ăn sáng xong, Dương Gia Hà hỏi vào vấn đề chính: “Tối qua anh Khưu đã xem lò huân hương, anh có chắc sẽ tìm được chủ cũ của nó không?”

“Có, nhưng lò huân hương kia từng trải qua nhiều triều đại, xác suất được dùng làm vật bồi táng cũng cao, nên sẽ tốn nhiều thời gian.” Khưu Từ nói thẳng: “Nếu anh Dương quyết định ủy thác tôi làm việc này thì tôi chỉ có một yêu cầu thôi, không thúc giục.”

Dương Giang Hà đồng ý. “Dĩ nhiên, xử lý triệt để cũng là yêu cầu duy nhất của tôi, chắc chắn không giục. Lát nữa tôi sẽ sai người đưa tài liệu giám định lò huân hương cho anh.”

“Tôi sẽ tự mình giám định, tài liệu có thể sai sót, lãng phí thời gian.”

Dương Giang Hà nhìn Khưu Từ, không hề thấy anh bất lịch sự mà chỉ tự nhủ mình tìm được một chuyên gia hơi khác người. “Cẩn thận một chút cũng tốt.”

Ăn sáng xong, Triệu Thiến cầm chìa khóa đến căn phòng cất giữ lò huân hương.

Thế nhưng đợi một hồi lâu mà Triệu Thiến vẫn chưa trở về, Dương Giang Hà bỗng cảm thấy bất an. Vợ anh xưa nay làm việc gì cũng nhanh nhẹn và có quy tắc, nếu bị chậm trễ dù chỉ một chút cũng sẽ sai người quay lại báo một tiếng.

Anh ta dặn Khưu Từ chờ rồi tự mình đến phòng tìm Triệu Thiến. Vừa vào phòng anh ta đã thấy cô đứng bất động, tay ôm lò huân hương.

“Thiến Thiến.”

Triệu Thiến nghe tiếng gọi thì quay người, bấy giờ mới hoàn hồn.

Xe lăn đi chuyển, dừng trước mặt cô, Dương Giang Hà lo lắng. “Em sao vậy?”

“Có chút là lạ.” Triệu Thiến nói. “Bình thường khi cầm lò huân hương em có cảm giác đau nhói như bị kim châm, nhưng hôm nay không có cảm giác gì cả.”

Dương Giang Hà cầm lò huân hương, xem xét một hồi vẫn không thấy có điểm gì bất thường. Anh ta lại đảo mắt khắp phòng sưu tầm, cũng không có gì đáng ngờ.

Khưu Từ ăn sáng xong, đang nhâm nhi sữa đậu nành, thấy Dương Giang Hà và Triệu Thiến đi ra, sắc mặt không được bình thường, liền đặt cốc sữa xuống nhưng không hỏi han gì.

“Anh Khưu.” Dương Giang Hà đến trước bàn ăn mới lên tiếng: “Tối qua tôi có kể với anh, vợ tôi và lò huân hương này có duyên, cô ấy vừa nhìn thấy nó ở viện bảo tàng là thích ngay. Sau khi tôi mang nó ra ngoài, bất cứ khi nào Thiến Thiến chạm

vào là sẽ thấy lòng dạ khó chịu, cho nên tôi muốn nhờ anh điều tra nguyên cớ. Nhưng khi này cô ấy chạm vào lại không có cảm giác gì nữa, anh có thể xem xem vấn đề nằm ở đâu không?”

Khư Từ nhìn lò huân hương đặt trên bàn, đương nhiên anh đã biết.

Một sợi chỉ màu đỏ mờ ảo đang quấn lấy lò huân hương.

Anh đưa tay ấn vào lò, cảm giác được nó đang run lên khe khẽ. *Đây chính là sợi đỏ Nam Tinh thu lại tối qua, hôm nay lại thả ra ư? Vì sao nhỉ?* Khư Từ chợt nhớ ra Nam Tinh là thầy trộm mệnh, lẽ nào lần này cô cần trộm mệnh của chiếc lò này?

Thảo nào nó run đến vậy, tính mệnh đang ngàn cân treo sợi tóc mà.

Dương Giang Hà thấy anh không lên tiếng bèn chủ động hỏi: “Anh Khư nhìn ra được gì rồi sao?”

“Ừ, tôi đi ra ngoài một chuyến, hai người cất lò trước đi.” Khư Từ định nói thêm đừng để bị người ta trộm, nhưng lại sợ mình lên tiếng nhắc nhở sẽ khiến Nam Tinh gặp rắc rối, bèn im lặng.

Tuy Nam Tinh lạnh lùng nhưng không hề có ý xấu. Khư Từ đứng dậy đi theo sợi chỉ đỏ, xuyên qua bảo tàng, chạy về phía ngõ hẻm. Còn chưa đến vị trí hôm qua Khư Từ đã thấy Nam Tinh đang đi về phía này.

Nam Tinh không hề bất ngờ khi chạm trán Khư Từ ở khắp mọi nơi. Cô lập tức đi đến chỗ anh, chủ động chào: “Trùng hợp quá.” Sau đó lại nói: “Tạm biệt.”

Khư Từ thấy cô lạnh lùng chào hỏi, lạnh lùng từ biệt thì buồn cười, quay người hỏi cô: “Nam Tinh, có phải lần này cô

cần trộm mệnh của lò huân hương hoa văn cá không?”

Nam Tinh dừng bước, quay đầu nhìn anh với vẻ nghi ngờ.
“Sao anh biết?”

“Bởi vì tôi mới rời khỏi nhà anh Dương, cái lò kia bị sợi chỉ đỏ của cô quấn chặt, sắp bị dọa chết rồi.” Khưu Từ nói thẳng: “Anh Dương thích náo nhiệt nên không ngại sống gần viện bảo tàng đông người qua lại. Vườn hoa nhà anh ta có rất nhiều người làm vườn, trong nhà cũng đông người giúp việc, ngoài cửa phòng sưu tầm đồ cổ cũng luôn có người túc trực.”

Nam Tinh khẽ chau mày, Khưu Từ nói tiếp: “Tôi tin cô có thể vào được, nhưng tôi nhớ lần lấy chén rượu Thao Thiết cô đã gây ra động tĩnh khá lớn, cho nên khả năng đánh cắp được lò huân hương từ chỗ anh Dương rõ ràng rất nhỏ.”

“Quả nhiên lò huân hương ở chỗ Dương Giang Hà.” Nam Tinh thẳng thừng nói tiếp: “Lò huân hương là vật họ đánh tráo từ viện bảo tàng, tôi có trộm đi cũng không hề sai trái.”

“Dĩ nhiên không sai, nhưng anh Dương coi trọng lò huân hương như vậy, nếu nó bị đánh cắp, anh ta chắc chắn sẽ không để yên. Một khi anh ta muốn, chắc chắn có thể tìm ra cô.”

Anh không muốn cô gặp phiền phức.

Nam Tinh hơi bất ngờ khi nhận ra Khưu Từ không định nói cho Dương Giang Hà biết chuyện này.

Thấy cô im lặng, Khưu Từ cũng chột ngộ ra dường như anh đang bảo vệ cho cô, không muốn để cô mạo hiểm. Anh im lặng chốc lát mới nói: “Lò huân hương kia rất quan trọng với chị Dương, họ không trộm nó vì lòng tham.”

Anh đột nhiên cảm thấy chuyện Dương Giang Hà và Nam Tinh muốn làm đã có cách giải quyết chung. “Nam Tinh, cô muốn làm một giao dịch với anh Dương không?”

“Giao dịch gì?”

“Chị Dương có duyên với lò huân hương kia, họ muốn tìm hiểu duyên phận ấy rốt cuộc là gì. Nếu cô có thể giải quyết được thì có thể anh Dương sẽ cho cô mượn lò huân hương đấy.”

Nghe cũng ổn, chẳng qua Nam Tinh không muốn làm giao dịch này thông qua Khưu Từ. Cô nghĩ ngợi, bỗng hiểu ra. “Hóa ra công việc của anh không phải là trộm đồ cổ, mà là giải quyết khúc mắc giúp người ta à? Lần này là giúp chị Dương tìm ra duyên phận với lò huân hương?”

Khưu Từ không ngờ cô nhạy bén đến vậy, dường như chỉ cần anh tiết lộ thêm một chút, cô nhất định sẽ đoán ra tất cả, bèn cười xòa. “Cũng giống cô thôi, Hòa thị bích [10E] và thẻ trúc thời Chiến Quốc trong mắt tôi đều như nhau.”

Anh không nhắm đến giá trị của món đồ cổ, mà chỉ tiếp xúc với đồ cổ để xử lý một số việc.

Nam Tinh hỏi tiếp: “Sao anh muốn chuyển giao dịch này cho tôi? Vậy anh hoàn thành nhiệm vụ thế nào?”

Khưu Từ đáp nhanh gọn: “Tôi sẽ đề nghị anh Dương đáp ứng hai điều kiện, một cái của cô, một cái của tôi.”

“Vậy là anh không phải làm gì cả?”

Khưu Từ ngẫm nghĩ, hình như anh thành kẻ ngồi mát ăn bát vàng rồi.

Nam Tinh mím môi. “Lẽ ra anh nên làm cho công ty môi giới mới đúng.” Cuối cùng quyết định. “Tôi từ chối hợp tác.”

Khưu Từ nhìn bóng dáng xa dần của Nam Tinh, nghĩ đến nhà họ Dương canh chừng nghiêm ngặt, vừa hết sức tò mò muốn biết cô sẽ trộm thế nào, vừa lo lắng cô sẽ chuốc phải phiền phức.

Nghĩ đến đây, anh cũng nổi gót cô trở về nhà họ Dương, hy vọng không phải chứng kiến cảnh Nam Tinh bị bắt.

Chương 7

Trên lò huân hương có hoa văn hình cá chép. Trước kia khi nhìn mấy con cá chép này, Triệu Thiến luôn cảm thấy chúng như đang bơi quanh thân lò. Nhưng giờ cá chép không bơi nữa, khi chạm vào cũng không còn cảm giác châm chích.

Dương Giang Hà thấy cô cứ nhìn chăm chăm lò huân hương từ sáng đến giờ, ánh mắt trĩu nặng tâm tư. Anh lấy làm khó hiểu, tại sao cô cứ một lòng say mê cái lò này, cho dù mỗi lần chạm vào đều đau đớn như bị kim nhọn đâm vào tay.

Cô nói rất nhiều lần rằng cái lò này ghét cô, mỗi lần nhìn nó, tâm trạng cô luôn trở nên bức bối một cách khó hiểu. Dương Giang Hà còn nhớ, lần đầu tiên khi nhìn thấy lò huân hương ở viện bảo tàng, Thiến Thiến đã không tìm được mà rơi lệ. Sự việc lạ lẫm này khiến anh bất an, bằng bất cứ giá nào, anh cũng muốn giải đáp câu đố này.

“Thiến Thiến.”

Triệu Thiến đang gục trên bàn chăm chăm nhìn lò huân hương, nghe thấy liền nhồm dậy, chậm rãi tựa vào người Dương Giang Hà. “Không có động tĩnh gì, như chết rồi vậy.”

Dương Giang Hà vuốt tóc cô. “Khư Từ đang đi thăm dò rồi.”

“Anh Khư có đáng tin không?”

“Chưa từng nghe nói anh ta thất bại.” Dương Giang Hà lại an ủi. “Lát nữa rồi biết, nếu anh ta không điều tra ra được gì, anh

sẽ tìm cách khác.”

Sống mũi Triệu Thiển cay cay, cô khẽ nói: “Hãy làm cho nó sống lại... Chỉ cần nó sống lại, muốn em làm gì cũng được.”

Dương Giang Hà cau mày, định nói đây chỉ là một lò huân hương, nhưng lại sợ nói ra chỉ khiến cô khó chịu hơn nên đành đổi lời. “Không ai quan trọng hơn em, kể cả nó.”

Triệu Thiển ngược mắt nhìn anh. “Có chứ, anh quan trọng mà.”

Dương Giang Hà ngỡ ngàng, trái tim có sắt đá đến mấy cũng phải tan chảy. Anh ôm lấy cô, tuy rằng đôi chân đã bị liệt, song cánh tay anh vẫn vững chãi mạnh mẽ. Cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, tâm trạng Triệu Thiển cũng tốt hơn, thủ thủ: “Chiều nay phải ra ngoài phải không, có khách nào đến sao?”

“Anh không cần ra ngoài nữa.”

“Vậy anh ở yên đây nhé, em ngủ một lát.”

“Ừ, em ngủ đi.”

Cô gối lên chân anh, một lát sau đã ngủ thiếp đi. Đạo này cô quá mệt mỏi, sớm đã không còn chút sức lực nào nữa.

Dương Giang Hà cúi đầu hôn lên má Triệu Thiển rồi ngồi yên, sợ rằng chỉ một cử động nhỏ cũng có thể khiến cô tỉnh giấc.

Nam Tinh đứng ngoài vườn hoa chờ hồi lâu vẫn không tìm được cơ hội ra tay.

Người bình thường sẽ có phần kiêng kỵ đồ cổ, cho rằng đồ vật được đào lên từ mộ người chết rất nặng âm khí. Bởi vậy cô chưa thấy ai yêu thích đồ cổ đến mức ôm đi ngủ cả. Ấy thế mà giờ cô lại gặp phải chuyện hiếm có này.

Cô cũng có thể tùy ý đi vào mộ cổ, kể khi không có lối vào, vì nơi đó thuộc về cõi âm. Nhưng nhà người sống thì lại khác. Huống chi đồ bị người ta ôm khư khư trong lòng, hoàn toàn không có cách nào lấy được.

Nam Tinh đành chờ đối phương buông tay. Cô đứng bên hông nhà họ Dương, vừa khéo có thể né được camera. Nhưng chờ mãi đến hoàng hôn mà người kia vẫn ôm khư khư món đồ cổ ấy.

“Không được rồi.” Trong vườn vang lên tiếng nói, sợi chỉ đỏ càng trở nên sắc sỡ.

Nam Tinh nhìn sợi chỉ, biết rằng lò hương đang ở rất gần mình. Cô ló đầu nhìn qua hàng rào, nhìn thấy một chiếc xe lăn.

Đầu bên kia sợi chỉ đang quấn quanh chiếc lò huân hương có hoa văn hình cá chép, nằm gọn trong một đôi tay trắng nõn. Cô men theo bàn tay ấy nhìn lên, thấy một cô gái còn rất trẻ. Ánh mắt Nam Tinh sưng lại, lò huân hương cũng rung lên theo.

Nhận thấy lò hương trong tay có phản ứng, Triệu Thiển cúi đầu, song chỉ trong giây lát nó lại im lìm trở lại, liền thở dài. “Lại bất động rồi.”

Chiều nào Dương Giang Hà cũng đến vườn hoa đi dạo, hôm nay thấy tâm trạng vợ mình không tốt, bèn quay đầu đề nghị. “Đưa nó cho anh đi.”

Triệu Thiển cười khổ, đặt lư hương vào tay anh, cảm thấy thần trí mình rối loạn mất rồi.

Nam Tinh tựa vào vách tường im lặng hồi lâu, đợi đến khi không nghe thấy tiếng họ nữa mới lấy điện thoại ra, bấm số của

Khưu Từ. Thật ra cô cũng không cố ý nhớ số anh, chỉ vì trí nhớ cô quá tốt, anh mới đọc một lần cô đã thuộc luôn.

Tiếng chuông vang lên từ căn phòng ngay trên đầu Nam Tinh. Cô ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc bên kia bắt máy.

“A lô?”

“Là tôi, Nam Tinh đây.” Nam Tinh nói nhanh. “Tôi đồng ý.”

“Lời cầu hôn của tôi à?”

“...”

Cô nghe thấy tiếng cười trầm khàn ngả ngớn của Khưu Từ vang lên trong điện thoại.

“Cô đang ở đâu? Tôi đến tìm cô.”

“Dưới cửa sổ phòng anh.”

Cửa sổ bật mở, Khưu Từ nhòai người nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy Nam Tinh. Anh hớn hở nói: “Tôi xuống ngay, chờ một chút.” Khưu Từ vội vã đi xuống tầng, lúc này Nam Tinh đã chờ ở cổng. Vừa mở cửa anh vừa nói: “Sao cô chịu đổi ý thế?”

Nam Tinh không đáp lời, đi thẳng vào vấn đề. “Dẫn tôi đi gặp Dương Giang Hà.”

Khưu Từ đưa cô vào nhà, vừa đi vừa hỏi: “Cô không sợ tôi không thuyết phục được anh ta rồi để lộ mục đích của cô à?”

“Anh ta sẽ đồng ý.” Nam Tinh trả lời không hề do dự. “Đây là nghiệt duyên của anh ta.”

Khưu Từ giật mình. “Nghiệt duyên?”

Nam Tinh lại im lặng, Khưu Từ chưa từng gặp cô gái nào kiệm lời như cô. Anh dò hỏi thêm. “Nhưng cô nói đồ cổ sẽ sống với ký ức sâu sắc nhất của nó, cho nên dù anh Dương có duyên với nó cũng đâu thể chắc chắn rằng có thể tìm ra được đoạn

nghiệt duyên kia đúng không? Ờ, không đúng, tại sao lại là nghiệt duyên của anh Dương mà không phải chị Dương? Rõ ràng chị Dương mới là người có cảm giác đau nhói khi chạm vào nó cơ mà?”

Nam Tinh dừng bước, xoay người nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh có nhiều câu hỏi quá đấy.”

Khưu Từ tức im bật. Nam Tinh cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Nghe Khưu Từ nói có thể tìm ra bí mật của lò huân hương, Dương Giang Hà và Triệu Thiến lập tức đến phòng khách. Bên cạnh Khưu Từ có thêm một cô gái lạ, vẻ mặt lạnh nhạt, xa cách.

Khưu Từ giới thiệu: “Anh Dương, chị Dương, đây là trợ lý của tôi, Nam Tinh. Cô ấy có thể giúp anh chị tìm ra chân tướng, chỉ là chúng tôi cần thêm một điều kiện.

“Anh nói đi.”

“Sau khi hoàn thành, chúng tôi muốn mượn lò huân hương một lát, khoảng một tiếng đồng hồ thôi.”

Dương Giang Hà cau mày. “Mang đi sao?”

“Đúng vậy, mang đi.”

Dương Giang Hà không nói lời nào, Triệu Thiến cũng rơi vào trầm mặc, hồi lâu mới lên tiếng từ chối: “Không được.”

Khưu Từ bình tĩnh nói: “Tôi đứng ra bảo lãnh.”

Triệu Thiến cau mày, lắc đầu. “Việc này không liên quan đến lòng tin, xin anh Khưu thứ lỗi. Tôi muốn biết tại sao hai người phải mang nó đi.”

“Có việc cần dùng” Khưu Từ không muốn nói nhiều.

Triệu Thiến vẫn lắc đầu, nếu không có lý do chính đáng, cô tuyệt đối không để họ mang lò huân hương đi, cho dù Lê Viễn có đích thân đứng ra bảo lãnh cũng không được, nhưng nghĩ đến chuyện chồng mình vẫn hợp tác làm ăn với nhà họ Lê, bèn nói: “Những thứ khác tôi đều có thể đồng ý, trừ việc này.”

Nam Tinh cất tiếng hỏi. “Anh chị đã từng nghe nói đến thầy trộm mệnh chưa?”

Dương Giang Hà chau mày quan sát cô, hỏi lại: “Lẽ nào cô là thầy trộm mệnh?”

“Đúng vậy, lò huân hương này là vật phẩm tôi cần dùng để hoàn thành nhiệm vụ.”

Triệu Thiến thắc mắc. “Tại sao lại là nó?”

“Nó có khí trường phù hợp với khách hàng của tôi.” Nam Tinh giải thích. “Có lẽ vì bản chất hai sự việc giống nhau hoặc có duyên tương ngộ. Cụ thể là nguyên do nào thì phải xem ký ức lúc trộm mệnh mới biết được.”

Dương Giang Hà và Triệu Thiến lần đầu nghe được mấy việc này, không hiểu gì cả. Ngay cả Khưu Từ từng tiến vào thế giới khác với cô cũng ngỡ ngác.

Trộm mệnh là một thuật tâm linh.

“Anh Dương, chị Dương” Nam Tinh kiên nhẫn nói tiếp: “Tạm thời tôi chưa cần mang lò hương đi, tôi chỉ xin một căn phòng trong vòng nửa tiếng để có thể gỡ mối duyên của anh chị với lò huân hương, chỉ cần gỡ được thì sau này chị Dương sẽ không còn thấy khó chịu khi thấy nó nữa.”

Dương Giang Hà nhìn sang Khưu Từ. “Anh nói hết cho cô ấy biết à?”

“Không hề.” Khưu Từ cũng không hiểu Nam Tinh biết được việc này từ đâu, trong khi đây là lần đầu cô gặp vợ chồng Dương Giang Hà.

Dương Giang Hà không quyết định thay vợ mình. Triệu Thiến suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành nhượng bộ. “Nếu thật sự có thể tháo gỡ nghi ngờ trong lòng thì tôi có thể cho cô mượn.”

Nam Tinh gật đầu. “Phiền chị Dương sắp xếp cho tôi một căn phòng, không cho bất cứ ai vào, dù nghe thấy bất cứ tiếng động nào cũng phải ở yên bên ngoài.”

Người nhà họ Dương không đông, phòng trống cũng nhiều. Nam Tinh chọn căn phòng nằm ở góc hành lang, vừa định đóng cửa thì Khưu Từ đã đưa tay ngăn cản, mỉm cười với cô. “Tôi cũng muốn xem.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

“Tôi sẽ buồn lắm đấy.”

Nam Tinh khẽ cười, không nói không rằng khéo cánh cửa lại. Khưu Từ thấy tay mình sắp bị kẹp đến nơi, vội lách người qua, cảm thán: “Cô nhẫn tâm thật đấy.” Anh ngả ngớn. “Dù sao tôi cũng đã đi theo cô đến thời Chiến Quốc một lần rồi, thêm một lần cũng đâu có sao?”

“Có.” Nam Tinh hờ hững. “Đi vào một lần, tuổi thọ sẽ giảm đi một chút, anh không sợ à?”

Khưu Từ sững sờ, hỏi ngược lại: “Cô vào mấy lần rồi? Có phải tuổi thọ của cô cũng bị giảm đi rất nhiều không?”

Nam Tinh vốn định dọa để anh rút lui, nào ngờ anh lại chỉ quan tâm đến tuổi thọ của cô. Phản ứng của người thường luôn

là quan tâm đến chính mình.

“Tôi lừa anh thôi.” Nam Tinh quay người, cầm lò huân hương bước đến bên bàn.

Khưu Từ nửa tin nửa ngờ, hy vọng đúng là cô chỉ nói đùa, vì chỉ tính hơn trăm vụ liên quan đến trộm mệnh mà anh biết thì số tuổi thọ cô đã bị rút đi nhiều đến nhường nào.

Chẳng biết từ lúc nào mà căn phòng lại phảng phất hương thơm, kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ. Khưu Từ nhìn phía trước, lò huân hương không hề có lửa mà lại có làn khói trắng nhàn nhạt bay lên.

Khói dần dày đặc, như sương sớm dập dờn bao phủ trong thung lũng.

Một cô gái rảo bước đi về phía anh, làn váy phất phơ, mái tóc đen nhánh dài đến eo tung bay trong gió. Khưu Từ hoàn hồn, liếc mắt sang Nam Tinh.

Hương thơm nồng nàn hơn, gót sắt vang dội bên tai, thoát cái mùi thuốc súng xộc lên, xung quanh là chiến trường, khói lửa bốc cao.

Sau khi nhà Đường diệt vong, phân trấn các nơi tự lập nước, hình thành cục diện Ngũ Đại Thập Quốc, là thời kỳ phân tranh kịch liệt nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Chương 8

Hai phong thư khẩn cấp vượt qua tám trăm dặm được gửi đến phủ tướng quân.

Lúc người hầu đưa thư cho Hồng Diệp, nàng đang phối hương liệu trong phủ, chờ Sở Lập về. Hấn không thích đốt hương, nhưng thấy nàng thích nên cũng không cấm cản. Nhưng mỗi lần ra cửa, hấn đều tắm rửa, thay quần áo mới, gột sạch mùi hương vấn vít. Tuy phiền phức, nhưng hấn chưa lần nào than phiền hay bắt nàng từ bỏ sở thích này.

Hồng Diệp buông hương liệu xuống, gỡ sáp đỏ niêm phong, lấy thư ra xem.

Chỉ vài chữ ít ỏi, nhưng lại như mũi dao đâm thẳng vào tim nàng. Nàng thở dài thườn thượt, cõi lòng như có gông xiềng nghìn cân.

Sở Lập được thuộc hạ đưa về từ biên thành, xe ngựa dừng ở cửa phủ, hấn được người ta khiêng xuống. Hai chân Sở Lập bị tướng địch làm trọng thương, sau này không thể đi lại được nữa.

Hồng Diệp không ra cửa đón hấn mà chờ đến khi hấn về phòng, cũng đợi những người khác ra ngoài hết mới tần ngần đi vào, cố cười. “Tướng quân đã về rồi, thiếp có nấu món chàng thích đây.”

Sở Lập đang ngồi chờ dẫn trên sạp, thấy nàng gượng cười thì càng đau lòng. Hấn đưa tay ôm lấy nàng thật chặt, khẽ giọng.

“Ta không sao, nàng đừng khóc.”

Hồng Diệp nép vào lòng hắn, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời. Nàng im lặng hồi lâu mới dùng tay áo quẹt đi dòng nước mắt, ngẩng mặt lên nói: “Thiếp không khóc, trước nay chàng luôn bận bịu không ở bên thiếp, bỏ mặc thiếp ở trong phủ, giờ chàng có thời gian dành cho thiếp rồi.”

Sở Lập thâm thở dài, hai bên đều giấu kín tâm tư, gắng gượng an ủi lẫn nhau. Hắn vốn định đánh xong trận này sẽ cưới nàng, tránh cho trong ngoài phủ có lời điều tiếng. Nhưng với tình trạng thế này, kẻ tàn phế như hắn sao xứng với nàng nữa? Hồng Diệp rất đẹp, dẫu không tìm được một tướng quân khác thì ít ra cũng có thể tìm được một người chồng lành lặn. Giờ đây thời thế đổi thay, hắn không biết bộ dạng này của mình có thể che chở nàng một đời vô lo hay không.

Mùa xuân mưa nhiều, những giọt mưa từ mái hiên rơi xuống từ năm này sang năm khác đã xói mòn mặt đất thành từng lỗ nhỏ đọng đầy nước.

Hồng Diệp muốn đốt hương, nhưng vừa cầm lò huẩn hương lên thì thoáng liếc qua Sở Lập ngồi trên sạp, cuối cùng quyết định bỏ xuống.

“Đốt đi.” Sở Lập buông cuốn sách trong tay. “Chẳng phải hương này có tác dụng an thần hay sao? Nàng cứ đốt đi.”

Hồng Diệp rủ rủ đáp: “Nhưng chàng không thích, chàng luôn nghĩ đàn ông mà có mùi thơm trên người sẽ kì lắm mà.”

Sở Lập yên lặng chốc lát, thử cử động chân mình. *Hoàn toàn không có cảm giác.* Hắn cúi gầm, nặng nề nói: “Giờ không ra nổi cửa nữa, cần gì để ý mấy việc này.”

Hồng Diệp khựng lại, buông lò hương, đi đến quỳ cạnh sạp. “Tướng quân, chàng đừng nghĩ vậy, sau này chàng vẫn có thể dẫn binh đánh giặc.”

Sở Lập biết hai chân mình đã hoàn toàn tàn phế. Lúc kẻ địch chém hắn rơi xuống ngựa, hắn cứ ngỡ đối phương sẽ giết mình, nhưng đối phương chỉ cắt đứt gân hai chân hắn rồi nghênh ngang rời đi.

Hắn thà bị kẻ địch giết quách đi cho xong.

Nhưng người kia không làm vậy, chỉ để cho hắn nổi nhục nhã khôn tả.

Hắn thà chết trên sa trường, còn hơn sống lay lắt như thế. Nhưng khi tỉnh táo lại, nhớ đến Hồng Diệp còn chờ hắn trở về, liền quyết định sống tiếp. Hồng Diệp không có người thân, nếu hắn cũng chết, nàng sẽ sống như thế nào đây?

Hắn cố gắng sống sót, ít nhất khi hắn còn sống, triều đình sẽ phần nào nhớ đến chiến công của hắn mà ban bổng lộc.

“Tướng quân.” Hồng Diệp cúi đầu nhìn tay hắn, ngập ngừng lên tiếng.

“Nàng muốn nói gì?”

“Tướng quân.” Hồng Diệp lại gọi hắn lần nữa, hít vào thật sâu. “Chàng cưới thiếp đi, thiếp muốn danh chính ngôn thuận ở bên chàng, chăm sóc cho chàng.”

Sở Lập sửng sốt. Từ ngày hắn trở về, Hồng Diệp vẫn luôn chăm sóc cho hắn, hắn thấy nàng gây rộc đi. Hắn rời mắt, nhìn

vào sách lần nữa. “Ta sẽ không cưới nàng.”

Hồng Diệp thẳng thốt. “Tại sao?”

Sở Lập không đáp lời.

Hồng Diệp chờ dẫn hồi lâu, không biết vì hấn sợ liên lụy nàng hay vì hấn cho rằng xuất thân của nàng quá hèn mọn. Nàng vốn là cô nhi, lang bạt đầu đường xó chợ, nay đây mai đó, nếu không được hấn nhặt về có lẽ đã sớm bị người ta đánh chết rồi. Hấn đưa nàng về phủ tướng quân, cho nàng ăn cơm, cho nàng áo ấm, giữ nàng ở bên mình. *Chỉ vậy đã rất tốt rồi.*

Vậy mà nàng lại dám đòi hỏi vị trí phu nhân tướng quân ư?

Hồng Diệp lòng dạ rối bời, buổi tối không sao yên giấc, chưa đến vài ngày đã gầy xọp đi.

Mà Sở Lập đã quyết định đưa nàng đi.

Người đến chuyển lời là quản gia, tướng quân hy vọng nàng rời phủ, không cản trở lại nữa. Hồng Diệp không đi, lặng lẽ quỳ trước cửa phòng hấn.

Nàng quỳ một đêm, Sở Lập cũng thức trắng một đêm. Sáng ra mở cửa thấy nàng quỳ trên đất, hấn chỉ muốn lao đến ôm choàng lấy nàng nhưng đôi chân đã không còn nghe lời chủ nhân nữa.

“Ta là kẻ tàn phế, binh quyền sớm muộn sẽ bị tước đi, đến khi đó đừng nói phú quý, e rằng ngay cả cơm no áo ấm cũng không thể cho nàng, bù lại nàng còn phải chăm sóc ta cả đời. Giờ nàng rời đi, ta không trách nàng.”

“Cho nên tướng quân sợ liên lụy đến thiếp, mới không chịu cưới thiếp sao?” Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn hấn, khuôn mặt

sáng người. “Hóa ra không phải vì chàng chê thiếp xuất thân hèn mọn ư?”

Sở Lập ngây người.

Xuân đi thu đến, Sở Lập bị thu hồi toàn bộ binh quyền, may sao triều đình niệm tình hãn có công, ban cho hãn bổng lộc cũng hậu hĩnh. Hồng Diệp đã thành Sở phu nhân, tháng nào cũng phải tính toán từng đồng bổng lộc. Muốn duy trì phủ tướng quân không phải chuyện dễ. Nàng cắt giảm người trong phủ, định tiết kiệm chút ngân lượng để lo liệu cho sau này.

Nhưng sức khỏe Sở Lập càng lúc càng yếu, bệnh tật triền miên. Binh quyền đã bị thu hồi, chàng càng không thích ra ngoài, suốt ngày ở lì trong phòng.

Hôm đó Sở Lập tỉnh lại, không thấy Hồng Diệp bên cạnh, hãn định gọi người hầu vào nhưng nghĩ ngời dậy cũng chẳng để làm gì, thế là cứ nằm đó chờ nàng về.

Hồng Diệp không ra khỏi thành, hiện giờ chiến tranh loạn lạc, ngay cả Hoàng Thành cũng không mấy an toàn. Nàng mặc áo bào rộng len lỏi trong ngõ hẻm, cúi đầu đi một mạch, chốc chốc lại cảnh giác nhìn hai bên. Đến khi nàng dừng bước thì đã cách phủ tướng quân rất xa.

Nàng thấy có người đứng chờ đằng trước, nhận ra bóng dáng đối phương, bèn rảo bước đi đến.

Người kia nghe tiếng bước chân, quay người nhìn nàng. Ánh mắt gã sắc bén, Hồng Diệp bị nhìn chòng chọc đến mức run rẩy. Nàng cố bình tĩnh, chủ động cất tiếng hỏi: “Cha mẹ ta có khỏe không?”

“Khỏe.” Gã đưa phong thư cho nàng.

Hồng Diệp lập tức mở ra xem, xác nhận là nét chữ của cha mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trái tim nàng nhanh chóng thất lại, mỗi lần gã xuất hiện đều không mang đến tin tốt đẹp gì.

“Đã đến lúc giết Sở Lập.”

Hồng Diệp ngây dại. “Chàng đã tàn phế, cũng không còn binh quyền, sao các người vẫn không chịu buông tha cho chàng?”

“Sao hử, người thật sự cho rằng mình có thể làm thê tử của hắn à?” Giọng điệu gã đàn ông lạnh lẽo, tràn ngập vẻ châm chọc. “Người tưởng mình có thể trong sạch ở bên cạnh hắn sao? Có phải người đã quên, là ai hằng năm hun đúc cho hắn, khiến hắn choáng váng ngã ngựa trên chiến trường rồi bị cắt gân chân?”

Hồng Diệp loạng choạng. Phải, nàng đã quên, lừa người lâu như vậy, bản thân đã tự đem lời nói coi thành thật mất rồi. *Cô nhi? Trốn chạy?* Nàng cười nhạt, ngay cả tuyến đường Sở Lập đi qua ngày hôm đó cũng đều nằm trong tính toán của nàng.

Thứ hương nàng đốt năm này tháng nọ, thế mà lại là thứ ăn mòn thể xác con người, mà kẻ trúng độc lại chẳng mảy may hay biết.

Nam tử nói thêm: “Giết hắn thì người có thể trở về đoàn tụ với gia đình như giao hẹn ban đầu của chúng ta.” Sở Lập là tuyến phòng vệ duy nhất của vương triều này, chuyện hắn bị thương đã khiến triều đình hoảng loạn, chỉ cần chàng ngã xuống, thôn tính đất nước này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Gã bỏ hương liệu vào tay nàng ra lệnh: “Làm nhanh đi.”

Hồng Diệp thần thờ nhìn hương độc trong tay.

Nàng đi thật lâu, thật lâu mới về đến phủ tướng quân. Nàng biết hẳn tốt với nàng, cũng dành trọn tâm tư cho nàng. Mà trái tim nàng cũng trao cho hẳn mất rồi. Nhưng nàng không thể bỏ mặc cha mẹ không lo.

Sở Lập, chàng đi rồi, thiếp liền trả lại tính mạng này cho chàng.

Mãi suy nghĩ, nàng không để ý người hầu trong phủ đã đi đâu hết. Đến khi bước đến trước phòng, nghe Sở Lập đang nói chuyện với phó tướng, nàng quay bước định tránh đi, đúng lúc này lại nghe thấy họ nhắc đến tên mình. Nàng dừng bước theo bản năng, giọng nói bên trong không lớn, nhưng nàng nghe rõ từng chữ một.

“Tướng quân, phải làm vậy thật sao? Phu nhân không hề làm sai việc gì.”

“Đúng vậy, Hồng Diệp không làm sai gì cả, nhưng không thể giữ nàng ấy lại.” Giọng Sở Lập quả quyết. “Ta biết sức khỏe ta thế nào. Ta không sống được bao lâu nữa, nhưng nàng vẫn là một cành hồng hạnh trẻ trung xinh đẹp, không thể để nàng làm bại hoại gia phong nhà họ Sở. Nên sau khi ta chết, người nhất định phải giết nàng, chôn nàng cùng ta, bảo vệ thanh danh nhà họ Sở.”

Hồng Diệp tựa vào tường, gần như không thở nổi, cả người run bần bật, nước mắt tràn ra khóe mi. Nàng cố nén tiếng khóc, vịn tường lê từng bước chân.

Sở Lập muốn giết nàng, sao Sở Lập lại muốn giết nàng?

Hồng Diệp trốn ra khỏi cửa sau, òa khóc nức nở.

Mấy ngày trôi qua, Sở Lập yếu đến nỗi không thể rời khỏi giường. Sáng sớm hôm ấy, vừa tỉnh lại, Sở Lập thấy Hồng Diệp đang ngồi trước bàn trang điểm chải mái tóc đen nhánh dài đến eo. Không biết hẳn lấy sức lực từ đâu mà nhóm người dậy gọi nàng: “Hồng Diệp.”

Hồng Diệp quay đầu lại, đứng lên đỡ hẳn ngồi dậy, thuận thực cuộn chăn lót sau lưng hẳn.

“Tóc nàng dài quá rồi.” Sở Lập khẽ mân mê một lọn tóc của nàng. “Hai năm trước nàng vào phủ, tóc còn gần như bết vào nhau.”

“Khi đó thiếp thật đáng thương, đúng không?” Hồng Diệp cụp mắt. “Nếu không được chàng nhặt về, thiếp đã chết từ lâu rồi.”

“Nhặt gì chứ?” Sở Lập khựng lại, buông lọn tóc kia ra. “Ta mệt rồi, nàng đi ra ngoài đi.”

Hồng Diệp cũng không muốn ở lại lâu, vắn gọn tóc lên. “Thiếp đi chuẩn bị bữa sáng.”

Trước khi đi, nàng còn đốt lò huân hương như hai ngày trước. Hương liệu đặt bên cạnh lò chỉ còn dư lại một chút. Nàng liếc nhìn số hương liệu còn lại, do dự vươn ngón tay ra, bàn tay run rẩy dừng lại giữa khoảng không.

Hương độc hết cũng là lúc Sở Lập ra đi mãi mãi.

Hồng Diệp yêu hẳn, nhưng lại cảm thấy mình đã bị hẳn phản bội. Nghĩ đến đây, nàng quả quyết cầm hương liệu cơ bỏ vào lò, đốt cháy. Hương thơm lượn lờ quanh phòng.

Sở Lập bắt đầu thích ngửi mùi hương này, bởi vì trên người Hồng Diệp cũng có mùi hương này. Nàng thường bận rộn

chuyện trong phủ, hiếm khi ở trong phòng. Khi nàng không có mặt, mùi hương hiện hữu ở đây như thể nàng luôn ở bên cạnh hẳn.

Hắn trầm ngâm nghĩ ngợi, dần dần bị khói độc nuốt chửng rồi chìm vào giấc ngủ.

Sở Lập qua đời.

Đêm đó, Hồng Diệp mang theo tất cả tiền nhà họ Sở bỏ trốn. Nàng vẫn sợ, sợ nhìn thấy cảnh hạ táng Sở Lập. Hắn bạc tình với nàng nhưng nàng vẫn yêu hắn, không muốn thấy hắn bị chôn vùi trong lòng đất. Nàng muốn dùng số tiền này chăm lo cho cho mẹ, sống nốt phần đời còn lại.

“Xin phu nhân đừng bước.”

Vừa ra khỏi cổng thành, Hồng Diệp đã chạm trán phó tướng của Sở Lập. Nàng nhìn đối phương, tay giấu ra sau lưng, nắm chặt con dao găm giấu trong tay áo.

“Phu nhân không tham gia lễ hạ táng của tướng quân mà đã vội vã rời đi thế sao?”

Hồng Diệp cắn chặt môi. “Ta biết người muốn giết ta, chôn ta cùng Sở Lập.”

Phó tướng im lặng, nhìn nỗi căm hận trong mắt nàng, không đành lòng cũng không nguyện ý để mặc nàng mang nỗi căm hận tướng quân cả đời. Hắn lớn tiếng nói: “Tướng quân chưa bao giờ muốn giết người!”

“Ta nghe thấy, ta nghe thấy hết rồi. Sở Lập sợ ta phá hoại danh tiếng nhà họ Sở, muốn giết ta!”

“Tướng quân gạt người thôi.” Phó tướng nhe răng
“Tướng quân cố ý cho người nghe thấy, người biết phu nhân

không muốn đi, nhưng bệnh người đã nguy kịch, không thể bảo vệ người được nữa. Tướng quân sợ người sẽ bám trụ ở Sở gia không chịu đi... Ngài thà để người hận ngài, cầm theo tiên của mà rời đi.”

Hồng Diệp ngẩn ngơ, lắc đầu. “Không thể nào...”

Phó tướng hỏi ngược lại: “Tại sao không thể? Phu nhân không phát hiện ra hôm đó người hầu trong phủ đều rời đi hết sao? Bởi vì tướng quân đã sắp xếp hết rồi! Tướng quân giỏi võ như thế, lẽ nào không biết người đang ở ngoài?”

“Không thể nào..” Hồng Diệp nhớ lại mọi việc, cảm nhận được chuyện này là thật. Nhưng nàng không muốn thừa nhận, vì một khi thừa nhận, vậy nàng... đã trở thành thứ gì... Nàng đã chính tay giết chết Sở Lập.

Là nàng đích thân giết Sở Lập.

“Tướng quân dặn dò cả trăm lần, không cho phép tôi nói việc này với người, nhưng sao tôi có thể nhẫn tâm như vậy được? Sao tôi có thể để người tướng quân yêu sâu đậm hận ngài cả đời?”

“Im miệng!” Hồng Diệp quát lớn: “Ta không tin!”

Phó tướng nhìn Hồng Diệp, biết những lời này quá tàn nhẫn với nàng, cũng không đành nói thêm gì nữa, chỉ để lại hai tiếng “bảo trọng” rồi rời đi.

Cả người Hồng Diệp bủn rủn, nàng ngồi sụp xuống góc tường.

“Đích thân người đã giết chết Sở Lập, lại khóc lóc ở đây cho ai xem?”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau, Hồng Diệp giật nảy mình, quay người nhìn lại.

“Nhưng dù đau khổ, người cũng không quên mang theo tiền của hắn.” Gã đàn ông nhìn bọc đồ to tướng bên cạnh nàng, nhếch mép cười giễu cợt. “Người lấy hết tiền của hắn, muốn mang về cho cha mẹ người dùng à?”

“Đúng vậy, hai năm qua họ làm con tin khổ cực lắm rồi, ta hy vọng sau này sẽ không bao giờ dính líu gì đến các người nữa.” Hồng Diệp phản nộ, hận ý lộ rõ trên nét mặt.

Gã đàn ông kinh ngạc. “Hai năm? Hai năm gì chứ? Ta tính xem...” Hắn làm bộ bấm tay tính toán, bỗng cười rộ lên. “Họ chỉ chịu khổ ba ngày thôi, làm gì đến hai năm!”

Hồng Diệp chột thất thân. “Người nói gì? Không thể nào... Không thể nào! Chữ viết kia rõ ràng là của cha ta, họ luôn viết thư cho ta, do chính người mang đến...” Nàng bỗng chốc hiểu ra, *là giả... tất cả là giả.*

Nàng òa khóc thất thanh, vừa đau lòng vừa hối hận. Là vì cha mẹ, vì Sở Lập, hay vì sự nực cười của bản thân?

Gã thấy nàng gập người khóc rống lên, lặng lẽ đi đến định giết người diệt khẩu. Bỗng nhiên Hồng Diệp nhào đến, đâm thẳng con dao vào ngực gã.

Kẻ kia bàng hoàng, máu tóa ra khỏi lồng ngực.

Hồng Diệp giết người mà không hề sợ hãi, chỉ có nỗi căm phẫn đến tột cùng. Ngay khoảnh khắc nàng rút dao ra, một con dao ngắn cũng đâm vào bụng nàng. Nàng đau đớn đẩy đôi phương, loạng choạng ngã xuống.

Hồng Diệp ôm bụng đầy máu, tựa vào vách tường lạnh lẽo, nhớ đến cảm giác được dựa vào lồng ngực ấm áp của Sở Lập. Nàng muốn quay về phủ tướng quân, nhưng phủ tướng quân không còn Sở Lập nữa rồi.

Nàng không còn Sở Lập nữa.

Hãy cho chàng sống lại... Nếu chàng có thể sống lại, muốn ta làm gì cũng được... Nhưng dù nàng nói bao nhiêu lần, Sở Lập cũng không sống lại được nữa. Hắn đã chết rồi. Đến chết vẫn nghĩ cách để nàng vui vẻ sống tiếp.

Nhưng Hồng Diệp lại cho rằng hắn thật sự muốn giết nàng.

Ngoài thành ánh đao kiếm lóe sáng, âm thanh ồn ào huyên náo. *Lại một cuộc binh đao.*

Hơi thở Hồng Diệp yếu dần, trước mắt dường như có bóng hình Sở Lập. Nhưng có mùi hương không biết bay đến từ nơi nào khiến ảo ảnh lập tức biến mất. Nàng nhìn chăm chăm lò huân hương rơi xuống từ bọc quần áo.

Cá đang nghịch nước, làn khói lượn quanh.

Nàng dốc hết sức lực không biết từ đâu ra, đưa bàn tay dẫm máu cầm chặt lò huân hương, ném đi thật xa. Lò huân hương lăn lông lốc dưới đất, tro tàn rơi ra, hòa vào bụi đất.

Đến chết, Hồng Diệp vẫn nhìn chăm chăm lò huân hương kia, không thể nhắm mắt.

Chương 9

Sương khói bao phủ khắp căn phòng dần tan, bên tai vẫn còn âm thanh binh đao hỗn loạn. Cho đến khi sương mù tan hết, tiếng ồn ào náo động mới ngưng hẳn.

Khưu Từ bỗng hiểu tại sao Nam Tinh lại đồng ý làm giao dịch với anh rồi. Hồng Diệp, bây giờ là Triệu Thiên, còn Sở Lập chính là Dương Giang Hà.

“Nghịch duyên.” Khưu Từ nhìn sang chiếc lò không biết đã sạch máu từ khi nào.” Hồng Diệp chết đi, mang theo oán niệm quá nặng, nhiều năm trôi vẫn không thể gột sạch oán khí.”

Nam Tinh chạm vào lò huân hương, nó không còn run rẩy nữa, như thể biết cô sẽ không làm gì nó.

Khưu Từ lại hỏi: “Cô nói xem, có phải Triệu Thiên là gián điệp đối thủ cạnh tranh cử đến, tái diễn chuyện năm xưa không?”

Nam Tinh không nhìn được lườm anh, ánh mắt đầy sự ghét bỏ.

Thấy cô nhìn mình với ánh mắt như vậy, Khưu Từ chỉ biết cười trừ. “Cô có thể trở về quá khứ, quay về hiện tại, còn tôi thì không am hiểu gì về chuyện này, chỉ biết tìm đồ thôi.”

Nam Tinh sống bao năm trên đời, người có thể hiểu được cô một phần nghìn đã hiếm hoi, ấy vậy mà Khưu Từ lại biết rõ đến vậy. Nếu nhà họ Nam vẫn còn, họ nhất định sẽ nhận Khưu Từ làm đệ tử. Anh có tài năng thiên bẩm, tuy rằng hơi lảm mồm.

“Sao cô trông có vẻ nuối tiếc vậy?” Khưu Từ chạm tay vào lò huân hương, cảm nhận được nó yên tĩnh đến lạ, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Nó thấm máu của Hồng Diệp, do mang nặng oán khí của cô ta nên luôn bất an khi nằm trong tay Triệu Thiến. Bây giờ cái lò yên tĩnh rồi nghĩa là khúc mắc trong lòng Hồng Diệp đã vơi đi?”

Nói cách khác, nếu Triệu Thiến là gián điệp kinh doanh, muốn hủy hoại Sở Lập một lần nữa thì chắc chắn chiếc lò huân hương kia sẽ không chịu để yên. Vậy là Triệu Thiến kiếp này thật sự đến để trả nợ và nối lại duyên phận kiếp trước rồi.

Thế gian luân hồi, cuối cùng vẫn quay về điểm xuất phát.

Anh thấy Nam Tinh cất lò đi, định xuống lầu. Khưu Từ nghĩ ngợi, không biết Nam Tinh có định kể lại cho họ về nghiệp duyên năm đó không? Anh rất thương cảm cho cảnh ngộ của Hồng Diệp, chuyện vốn không nên trở thành như vậy. Chẳng phải người ta đã nói kiếp nào ra kiếp ấy hay sao?

Mà kiếp này Dương Giang Hà vẫn thích Triệu Thiến.

Triệu Thiến cùng Dương Giang Hà chờ dưới lầu, nghe thấy tiếng động trên tầng, ngửi thấy mùi hương lạ lan tỏa, Triệu Thiến lo lắng không yên, suýt chút nữa đã đi lên xem tình hình. Nhưng Dương Giang Hà vẫn kiên định giữ cô lại.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Nam Tinh và Khưu Từ đi xuống, Triệu Thiến sốt sắng đi đến, khi nhìn thấy chiếc lò huân hương, cô bỗng ngẩn ngơ. Dường như có làn gió trong lành thổi bay tâm trạng bồn chồn của cô, khiến cô bình tĩnh trở lại.

“Đã xong rồi.” Nam Tinh đặt chiếc lò vào tay Triệu Thiến. “Lò huân hương đã sống lại, sẽ không khiến cô nhói đau nữa,

khúc mắc của nó đã được gỡ bỏ rồi.”

Dương Giang Hà đi đến, thắc mắc. “Khúc mắc gì?”

Triệu Thiến ôm chiếc lò trong ngực, quả nhiên cảm nhận được hơi thở sống động của nó, hơn nữa cảm giác châm chích và nỗi buồn thương vô cớ dâng lên mỗi khi chạm vào nó đã biến mất. “Khúc mắc gì?”

“Cô và anh Dương...” Nam Tinh nhẹ nhàng nói. “Kiếp trước là một cặp tình nhân, do ma xui quỷ khiến nên bỏ lỡ nhau.”

“Vậy có liên quan gì đến nó?”

“Khi ấy cô dùng chiếc lò này đốt hương, anh Dương rất thích.”

“Nhưng vì sao chiếc lò lại chỉ nhận ra tôi?”

“Vì cô sử dụng nó mỗi ngày, còn anh Dương hằng năm ra ngoài đánh giặc, tiếp xúc với nó không nhiều.”

Triệu Thiến giật mình, cúi đầu nhìn Dương Giang Hà, khẽ mỉm cười. “Hóa ra anh từng là tướng quân.”

Dương Giang Hà không bận tâm lắm chuyện kiếp trước, tướng quân cũng được, kẻ hèn cũng chẳng sao, đều đã là quá khứ rồi. Anh ta nắm tay Triệu Thiến. “Dù trước đây anh có thân phận gì, chúng ta vì thứ gì mà bỏ lỡ nhau, kiếp này anh sẽ không cho phép nó lặp lại nữa.”

Triệu Thiến khẽ gật đầu.

Lò huân hương ngoan ngoãn nằm trong tay Triệu Thiến, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Cô ấy đưa chiếc lò cho Nam Tinh. “Đúng theo giao kèo, chúng tôi sẽ cho cô mượn nó.” Rồi cô quay sang nói với Khưu

Từ. “Tương tự như vậy, anh có thể đi xem tất cả đồ cổ chúng tôi sưu tầm.”

“Cảm ơn.”

Nam Tinh vừa cất lò vừa kín đáo liếc Khưu Từ. *Anh tốn nhiều công sức thế kia chỉ vì muốn xem đồ cổ người ta sưu tầm?* Nam Tinh ngẫm nghĩ rồi nói với Triệu Thiến. “Có thời gian cô nên đến bệnh viện khám xem.”

Triệu Thiến kinh ngạc. “Tôi... bị bệnh gì sao?”

Nam Tinh thoáng nhìn bụng cô ấy rồi rời mắt đi ngay, không nói tiếp nữa.

Dương Giang Hà chột hiểu ra, tim thoáng rộn rã. Anh từng nghe câu “thiên cơ bất khả lộ”, quyết định không làm khó Nam Tinh, khẽ hỏi vợ: “Gần đây em thường thích ngủ, đúng không? Kinh nguyệt cũng muộn hai tháng rồi phải không?”

Triệu Thiến ngỡ ngàng, ngón tay run run đặt lên bụng, lòng dạ xốn xang không dám tin.

Khi Nam Tinh và Khưu Từ vừa rời khỏi biệt thự, Dương Giang Hà liền gọi tài xế đưa Triệu Thiến đến bệnh viện. Hai người đi trong ngõ nhỏ, nhìn theo chiếc xe chạy qua đường cái.

Nam Tinh trầm mặc chốc lát mới nói: “Nếu Hồng Diệp cảnh giác hơn một chút thì liền có thể nhận ra ba mẹ cô ấy sớm đã không còn trên đời. Nếu cô ấy tin tưởng Sở Lập nhiều hơn một chút thì đã không đi sai một bước, lầm lỡ cả đời.”

Cuối cùng biến bản thân thành kẻ vừa đáng thương vừa đáng hận.

Khưu Từ khó hiểu. “Vậy sao cô còn giúp họ?”

Nam Tinh không trả lời, cúi đầu nhìn lò huân hương trong tay. “Đi đi, chuyển sang kiếp khác.”

Chuyển sang kiếp khác? Khư Từ ngạc nhiên, sau đó trông thấy chiếc lò rung lên, cùng lúc đó có một linh hồn thoát ra.

“Trong chiếc lò kia...” Khư Từ bỗng hiểu ra.

Thứ chiếc lò mang trong mình không phải là oán khí của Hồng Diệp, mà là đứa trẻ chưa kịp chào đời của nàng và Sở Lập.

Chẳng qua Hồng Diệp không biết, Sở Lập cũng không biết.

Đứa trẻ năm đó đã chờ đợi cha mẹ mình đến mấy nghìn năm. Nó yên lặng ở trong viện bảo tàng, chờ họ đầu thai chuyển kiếp, chờ cơ hội được làm con của họ.

Nam Tinh không hề thích đôi tình nhân oan trái này, nhưng cô thấy đứa trẻ một mực chờ đợi kia.

Khư Từ phát hiện ra Nam Tinh còn thiện lương, ấm áp hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Nam Tinh dừng bước, nghiêng đầu nói: “Đừng đi theo tôi.” Giọng cô lạnh như băng.

Khư Từ đành dừng bước nhìn cô. *Không còn chút ấm áp nào.*

“Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.”

Khư Từ cười nhạt, không trêu chọc cô nữa. Thế giới rộng lớn như vậy, nhưng họ cứ hết lần này đến lần khác gặp lại nhau.

Ba anh em nhà họ Trịnh lòng như lửa đốt, bàn bạc với nhau bảo Phùng Nguyên tìm một thầy trộm mệnh khác. “Đổi người

đi, sao lại trộm đồ giả về chứ, là thầy trộm mệnh mà không có khả năng giám định đồ cổ à?”

Phùng Nguyên như ngồi trên bàn chông, lau mồ hôi. “Lỡ tay, lỡ tay thôi, thỉnh thoảng lỡ tay cũng bình thường mà.”

“Đổi người, nếu không được thì đừng hòng chúng tôi trả cho anh xu nào.”

Bị động đến túi tiền, Phùng Nguyên cuống cuống giải thích. “Thầy trộm mệnh tôi biết chỉ có mình Nam Tinh thôi.”

Ba anh em nhà họ Trịnh vô cùng bất mãn, họ cực kỳ nghi ngờ năng lực của Nam Tinh. Thậm chí ngay cả khi người giúp việc thông báo Nam Tinh trở về cũng không ai thêm đứng dậy đón cô.

Bà Hà nghe họ cãi nhau cả ngày, đầu đau như búa bổ. Dù sao bà cũng đã lớn tuổi, không chịu nổi ồn ào. Song nghe nói Nam Tinh trở về, bà vẫn niềm nở đứng dậy, thấy cô cầm chiếc lò trên tay liền biết lần này có hy vọng rồi.

Nam Tinh vừa vào sân đã nghe thấy tiếng họ cãi vã, vào nhà thấy họ lạnh nhạt với mình, không buồn giải thích nhiều mà vào thẳng vấn đề. “Có thể hồi sinh ông Trịnh rồi.”

Ba người kia gằn như đồng loạt đứng dậy.

Trong nhà có năm người, ba anh em nhà họ Trịnh, Nam Tinh và bà Hà.

Bà Hà vốn cho rằng đây là chuyện nhà họ, tuy rất muốn ở lại nhưng ngại nói. Bà định đợi họ nói chuyện xong thì sẽ lén nhìn ông Trịnh từ bên ngoài, như vậy là đủ lắm rồi.

Khi bà toan rời đi thì Trịnh Ưông liền giữ bà lại, dù sao bà cũng là nguyên lão của tập đoàn họ Trịnh, là người có tiếng nói nhất, nếu được bà làm chứng cho di chúc, nhận được sự ủng hộ của bà, chuyện phân chia tài sản nhất định sẽ thuận lợi hơn.

Trịnh Tiêu và Trịnh Hải nghe vậy cũng hiểu ý đồ của anh trai mình. Ba người đều sợ không có bà Hà làm chứng thì hai người còn lại sẽ không thừa nhận, thế là cả ba cùng nhau khuyên bà Hà ở lại.

Bà Hà thấy không ai trong số họ để tâm đến thân phận người ngoài của mình, mà bản thân bà cũng vô cùng muốn gặp lại ông Trịnh, thế nên không tránh mặt nữa.

Ngọn khói lượn lờ tỏa ra từ lò huân hương hoa văn cá bay đến từng góc trong phòng.

“Có hương thơm.” Trịnh Tiêu hít hà, chau mày chê bai: “Không phải mùi nước hoa, rẻ tiền quá.”

Bà Hà nghe thấy, chỉ lẳng lặng nói. “Giống mùi nhang muỗi.”

Đây có lẽ chính là mùi hương ông Trịnh luôn nhắc đến với bà, cái thời ông tay trắng lập nghiệp vẫn thường dẫn ba đứa con đến dưới tán cây đốt nhang muỗi, kể chuyện xưa cho chúng nghe.

“Tôi nói rồi mà, quá rẻ tiền.” Trịnh Tiêu khó chịu. “Ai lại đi lấy đồ cổ đốt nhang muỗi, chẳng biết thưởng thức gì cả.”

“Suyt!” Trịnh Ưông không chịu được tiếng om sòm của em gái, lừ mắt cảnh cáo cô ta.

Trịnh Tiêu không sợ trời không sợ đất, cũng trừng mắt lại với anh khiến Trịnh Ưông sa sầm mặt mày.

Trịnh Hải thành linh hoảng sợ lùi về sau, không sao thốt nổi thành lời. Trịnh Uông và Trịnh Tiêu đang trừng mắt với nhau cũng quay đầu nhìn phía trước, lập tức sợ đến mức không dám nói câu nào.

Ông Trịnh đã chết nhiều ngày đang lơ lửng giữa luồng sương khói.

Chỉ có bà Hà dám đến gần, thẳng thốt nhìn ông ấy, cất giọng run run. “Ông trở lại rồi.” Cuối cùng đã được gặp lại một lần nữa, nhưng điều ông cần nói lại chẳng liên quan đến bà.

“Ba!” Trịnh Uông phản ứng trước tiên, cố nén nỗi sợ, bước đến. “Ba, ba luôn tin tưởng con đúng không, con sẽ xử lý công ty ổn thỏa giúp ba, ba có thể yên tâm ra đi rồi.”

Trịnh Hải cũng hoàn hồn, xông lên. “Ba, khi còn sống ba thương con nhất, anh cả biển thủ công quỹ, còn có con ngoài giá thú không nói cho ba biết!”

“Mày cút đi! Tiền của mày đều đem bao gái hết, đừng cho rằng tao không biết.”

Hai người thi nhau vạch áo cho người xem lưng, chỉ trích nhau gay gắt. Lúc này Trịnh Tiêu muốn nén nhịn nỗi sợ, đi đến đòi tài sản, nhưng chân vẫn run như cây sậy, không sao cất bước nổi.

Sương mù dần dày đặc, che mờ lòng người.

Nam Tinh lên tiếng: “Nói đi, ông muốn phân chia tài sản của ông thế nào.”

Hai anh em đang tranh cãi lập tức yên lặng, nhìn chằm chằm người cha đã qua đời, nôn nóng muốn được nghe di chúc từ chính miệng ông.

Ông Trịnh khẽ rời ánh mắt, lướt qua từng người trong phòng, chậm rãi hướng về khuôn mặt hồng nhan tri kỷ đã làm bạn với mình bao năm qua. “Lệ Lệ... tài sản... để lại hết cho bà.”

Bà Hà sửng sốt.

Ba anh em nhà họ Trịnh sau vài giây chết lặng thì lớn tiếng la lối: “Không thể nào! Sao ba lại làm vậy, bà ta không phải người họ Trịnh, làm gì có tư cách nhận quyền thừa kế!”

Bà Hà bị lời nói này đâm thẳng vào tim, ngẩng đầu lên, phóng ánh mắt sắc bén về phía họ, khiến họ im bật theo phản xạ.

“Tôi không cần phần thừa kế này.” Bà Hà cất lời. “Chẳng cần một xu nào.”

Ba người đồng loạt sửng sờ.

“Ba thương tôi nhất, tiền này hai anh chị có mặt mũi gì mà lấy?”

“Thương cái gì, mà có thương ba à?”

“Vậy chị thì có sao?”

“Cút!”

...

Cuộc tranh cãi diễn ra không ngừng, biệt thự nhà họ Trịnh nồng nặc mùi thuốc súng.

Nam Tinh đã đi ra ngoài, cô thực sự không chịu nổi. Bà Hà vẫn nhìn người đang lơ lửng trong sương khói, đến tận khi ông hoàn toàn biến mất, hương thơm không còn, bà liền bật khóc.

Ông đi rồi, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Phùng Nguyên vẫn đứng chờ bên ngoài, khẽ nói: “Trong kia âm ỉ quá.” Anh ta lặng lẽ hỏi: “Lấy được mắt chưa?”

“Rồi.”

“Tôi còn sợ cô bị lỡ cơ.”

“Họ không xứng.”

Phùng Nguyên nghĩ thấy cũng đúng, loại người thế này không xứng cho Nam Tinh làm không công. Đối lại là mình, anh ta sẽ lấy luôn mất cả mấy kiếp sau nữa của họ mới thỏa lòng.

Lát sau bà Hà cũng đi ra. Bà đã lau khô nước mắt, kiên cường đến mức khiến Nam Tinh phải bất ngờ.

Cô khẽ hỏi: “Bà thật sự không cần tài sản của ông Trịnh sao?”

“Không cần.”

Phùng Nguyên kinh ngạc quá đổi. “Bà không cần, ba anh em họ sẽ tranh giành nhau đến sút đầu mẻ trán đấy.”

“Ừ.” Bà Hà hờ hững. “Cho nên tôi mới làm vậy.” Cứ mặc cho ba người họ tranh giành, đập đổ tất cả đi. Bà không thiếu tiền, bà ở lại tập đoàn Uông Hải, ở lại nhà họ Trịnh chỉ vì tình cảm với ông Trịnh mà thôi.

Nhưng cho đến chết, tâm tư của ông vẫn dồn hết vào ba đứa con. Ông đưa bà về nhà họ Trịnh, nhưng không hề nhắc đến chuyện cho bà một danh phận. Giờ ông đã chết, bà không cần tài sản, cũng không muốn bị cuốn vào trận chiến tranh giành quyền thừa kế. Sâu thẳm trong lòng, bà vẫn hận ông.

Bà Hà thở dài. “Cô cậu biết tại sao ông ấy lại phát bệnh không? Vì lúc lên đảo, ba anh em họ rất vâng lời, rất hiếu thảo, ông ấy vui mừng lắm tưởng ba anh em họ đã hòa thuận với nhau, gia đình quay trở lại êm ấm như trước đây. Nhưng đêm

đó, tôi đi tản bộ với ông ấy về thì nghe thấy ba người họ đang cãi vã. “Hóa ra tất cả đều là giả dối”, đây là câu cuối cùng ông ấy nói với tôi.” Bà lạnh lùng nói tiếp: “Tại sao tôi phải để họ sống vui vẻ chứ?”

Nam Tinh im lặng không đáp. Suy cho cùng con người ta vẫn luôn mâu thuẫn như vậy.

Chương 10

Phùng Nguyên đề nghị về cùng chuyến bay với Nam Tinh nhưng bị cô thẳng thừng từ chối. “Tôi còn phải trả lò huấn hương cho Dương Giang Hà, anh về trước đi.”

“VẬY TÔI VỀ TRƯỚC ĐÂY. CHUYỆN ĐẦU TIÊN SAU KHI VỀ ĐẾN NHÀ LÀ PHẢI ĐI RỬA TAI. NHÀ NÀY KÊU CA NHIỀU ĐẾN MỨC TAI TÔI MỘC KÉN LUÔN RỒI.”

Nam Tinh hiếm khi nổi cơn hiếu kỳ. “Lần sau có khách thế này, anh có nhận nữa không?”

“Dĩ nhiên là có chứ.” Phùng Nguyên khẳng khái. “Có tiền là nhận hết.”

“Ừm.” Đây cũng là cách làm việc của cô, chỉ cần nhận được mắt, làm gì cũng không nề hà, hợp tác với người nào cũng được.

Phùng Nguyên chợt cảm thấy kì lạ, nhìn Nam Tinh: “Ồ, cô cũng hỏi chuyện ngoài công việc à?”

Nam Tinh sững người, có khi nào cô bị lây thói hỏi này hỏi nọ của Khưu Từ rồi không?

“Tôi đi đây, tạm biệt.”

Phùng Nguyên mới vừa thấy cô ấm áp một chút, giờ lại lạnh như trời đông giá rét.

Lúc Nam Tinh đi đến nhà họ Dương, Khưu Từ đã dọn đồ xong xuôi nhưng chưa ra về, anh chờ Nam Tinh quay lại. Dù sao anh cũng là người đứng ra bảo lãnh cho Nam Tinh mượn lò

huân hương, quan trọng hơn là anh muốn trò chuyện thêm với cô. Nói thêm một câu, có thể sẽ hiểu được cô thêm một chút.

Ai bảo “tạm biệt” chỉ là lời chào tạm biệt?

Người giúp việc đưa Nam Tinh vào phòng khách rồi đi châm trà, Nam Tinh thấy Khưu Từ vẫn ở đây bèn hỏi: “Họ còn chưa về à?”

“Chưa, vẫn đang ở bệnh viện.” Khưu Từ hỏi lại. “Trả lò xong đi luôn à?”

“Ừm.”

Nam Tinh nhớ ra có thể đưa chiếc lò này cho anh. Dù sao anh vẫn còn ở đây, chiếc lò này cũng nhờ anh đứng ra bảo lãnh thì Triệu Thiên mới cho cô mượn, đưa cho anh cũng được. Khưu Từ như nhìn thấu ý định của cô, cô vừa toan đưa tay ra, anh đã hỏi thẳng: “Cô có việc gấp hả?”

“Không”

“Cô muốn đưa chiếc lò cho tôi?”

“Ừm.”

“Tôi không nhận đâu.”

Nam Tinh chau mày. “Anh phải đi bây giờ sao?”

Khưu Từ cười nói: “Không, nhưng tôi không muốn làm người bàn giao. Tôi vừa nhận là cô sẽ đi ngay chứ gì?”

“Dĩ nhiên.”

“Cho nên tôi từ chối.”

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn trò chuyện với cô nhiều hơn.” Khưu Từ thẳng thắn.

Nam Tinh nhìn chăm chăm Khưu Từ đang ngồi trên xô pha đối diện, hồi lâu mới lên tiếng: “Anh tưởng tôi không đánh lại được anh à?”

Khưu Từ suýt tưởng cô sẽ hỏi có phải anh yêu thầm cô rồi không, nghe cô hỏi vậy thì khá sững sốt, im lặng chốc lát mới bật cười. Anh thoải mái tựa vào xô pha, giọng điệu thân thiết như đang tâm sự với bạn thân. “Tôi chỉ muốn hiểu rõ cô hơn thôi, hay nói khác đi là muốn hiểu rõ về thầy trộm mệnh. Dù sao tôi cũng không muốn mất công mất sức đi thăm dò chuyện này, thay vào đó, trò chuyện với cô có lẽ sẽ có thu hoạch nhanh hơn.”

Nam Tinh không biết anh chỉ đơn giản là tò mò hay muốn đi theo con đường này, dường như Khưu Từ rất có hứng thú với đồ cổ và huyền học, Nam Tinh nghiêng về phỏng đoán anh có ý định học hỏi hơn, bèn hỏi thẳng: “Vậy còn anh, tại sao lại muốn xem đồ cổ mà Dương Giang Hà sưu tầm? Lúc vào địa cung của Hậu Thăng anh cũng không lấy bất cứ thứ gì. Lẽ nào anh làm giao dịch chỉ vì muốn xem đồ cổ thôi sao?”

Từ lúc Triệu Thiển nhắc đến việc cho anh đi xem đồ cổ nhà họ sưu tầm, Khưu Từ biết ngay Nam Tinh sẽ không bỏ qua chi tiết này. Có điều Khưu Từ không ngờ cô lại hỏi thẳng thẳng như vậy. *Hóa ra Nam Tinh cũng tò mò về người khác.*

“Ừ.” Khưu Từ không hề che giấu. “Thù lao của cô là mắt, thù lao của tôi là được phép xem đồ cổ họ sưu tầm.”

Nam Tinh im lặng, Khưu Từ cũng không nói gì thêm. Hiểu biết của họ về đối phương xem như đã cân bằng, chỉ còn lại một chuyện, cô cần mắt làm gì và anh muốn xem đồ cổ làm gì.

Dương Giang Hà và Triệu Thiến trở về, vừa vào cửa đã nghe nói Nam Tinh đến. Triệu Thiến tức khắc rảo bước nhanh hơn, Dương Giang Hà hoảng sợ vội kéo vợ lại, dặn cô đi chậm hơn.

“Tôi đến trả lò huân hương, đã đặt trên bàn rồi. Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước đây.”

“Đợi đã.” Triệu Thiến ngăn lại. “Cảm ơn cô, khi này đến bệnh viện khám thì tôi mới biết mình đã mang thai, nếu không nhờ cô nhắc nhở, với tính cách của tôi có lẽ rất lâu sau mới phát hiện ra, không tốt cho con.”

Nam Tinh gật đầu ghi nhận.

Triệu Thiến lại nói. “Tôi đã bàn với chồng tôi sẽ tìm thời cơ thích hợp trả lò huân hương lại. Trộm đồ của người ta là không đúng”

Nam Tinh lại gật đầu, không nhịn được hỏi: “Còn gì nữa không?”

Triệu Thiến còn muốn hậu tạ, nhưng nhìn Nam Tinh liền biết cô không phải người ham mê tiền bạc, đành đổi lời: “Vậy chúng tôi tiễn cô.”

“Không cần đâu.” Nam Tinh lập tức xoay người rời đi.

Nhưng mới đi được hai bước, cô chợt nhớ ra, lại quay đầu nhìn Khưu Từ. “Tạm biệt.”

Khưu Từ cười xòa. “Lần sau gặp lại.”

Nam Tinh thoáng ngỡ ngàng nhưng không nói gì, cất bước rời đi.

Khưu Từ thấy cô vội vã như vậy, nhớ ra cô vừa rời khỏi dãy núi Bảo Châu liền đến đảo Tú Thủy này, gần như không hề nghỉ ngơi chút nào. *Liều mạng như vậy... rốt cuộc vì điều gì.*

Dương Giang Hà lúc này mới lên tiếng: “Anh Khứ, tôi dẫn anh đi xem bộ sưu tập của tôi.”

Nam Tinh băng qua con đường lớn, từ xa đã thấy cây cổ thụ cành lá rậm rạp gần bến phà. Lúc mới lên bờ cô đã thấy thân cây này, giờ nhìn lại một lần nữa, không hiểu sao lại nhớ đến tán cây mà bà Hà miêu tả trong câu chuyện của ông Trịnh.

Cây kia trồng ở sân nhà họ Trịnh, dù hút nhiều muối nhưng họ cũng không nhổ chặt đi. Năm xưa gia đình nghèo khó nhưng vẫn hạnh phúc, đêm hè nóng bức thường đốt nhang muối hóng mát dưới cây, ba đứa con ngoan ngoãn khoanh chân nghe ông kể chuyện xưa.

Nam Tinh nghĩ, ông Trịnh quyết định đưa cả nhà đến đảo Tứ Thủy du lịch, không biết có phải vì gốc cây này khiến ông nhớ lại tháng ngày ấy hay không.

Lò huân hương hoa văn cá đốt cháy thứ độc chết người của Hồng Diệp, cũng đốt luôn cả lương tâm của cô ấy. Nam Tinh loáng thoáng hiểu ra tại sao thứ có thể hồi sinh ông Trịnh lại là chiếc lò kia.

Ông Trịnh lăn lộn trên thương trường gần ấy năm, từ hai bàn tay trắng đến cơ ngơi kếch xù, sao có thể trong sạch được đây.

Vì kiếm tiền mà bất chấp thủ đoạn. Đến già hối hận thì đã muộn.

Hồng Diệp khi chết cũng hối hận như thế.

Phà chở đầy khách rời khỏi đảo, dần xa hòn đảo nhỏ nổi trên mặt nước. Gốc cây cổ thụ kia cũng dần biến thành một điểm nhỏ, biến mất trên mặt biển.

Nam Tinh vừa đặt chân xuống cảng, dường như nghe thấy có người gọi mình nhưng cũng không quay lại. Người cô quen biết lúc này có lẽ vẫn còn trên đảo.

“Tôi nói này cô gái!” Người kia lao lên chắn trước mặt cô, liến thoắng nói: “Cuối cùng cô cũng lên bờ rồi, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ.”

Nam Tinh nhìn người đàn ông mập mạp trước mặt, chợt nhận ra anh ta là tài xế taxi chở cô hôm trước. Anh ta chìa tay ra, chiếc điện thoại di động nằm gọn trong đó. “Hôm chở cô, tôi về nhà rửa xe mới phát hiện ra nó, nhưng không mở khóa được, thấy cả đồng cuộc gọi nhỡ nhưng không gọi lại được, đành chờ cô ở bờ bên này. Ôi chao! Cuối cùng cũng gặp được cô rồi.”

Nam Tinh nhìn anh tài xế dầm dìa mồ hôi, nhớ đến chuyện anh ta kể hôm trước rồi lại nghĩ đến ba anh em nhà họ Trịnh. Có những người độc miệng nhưng tâm địa thiện lương, có những người miệng lưỡi ngọt ngào nhưng tâm địa nơ nhuốc, xấu xí.

“Cảm ơn.” Nam Tinh nhận lấy điện thoại, mở khóa ra xem, toàn cuộc gọi nhỡ từ Phùng Nguyên. Cô cất máy đi, hỏi: “Giờ anh rảnh không, tôi muốn đến sân bay.”

“Đương nhiên rảnh rồi.”

Trên đường, anh tài xế lại tán gẫu đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. “Tôi á, không phải vì kiếm tiền đâu, do cảm thấy cuộc sống bình thường tù túng quá nên mới đi làm tài xế thôi. Mỗi

ngày tôi phải chở mấy chục khách, người ở đâu cũng đã gặp qua, họ nói chuyện với tôi, còn trả tôi tiền, vui lắm. Cô đừng thấy tôi giờ cười nói thế này, trước kia tôi từng bị trầm cảm đấy, giờ khỏi rồi. Con người sống tích cực, lạc quan thì không có cửa ải nào là không vượt qua được. lát nữa đưa cô đến sân bay xong tôi sẽ về nhà, mẹ tôi nấu ăn ngon lắm, vợ tôi nấu cũng ngon.”

Nam Tinh chỉ yên lặng lắng nghe.

Kể về công việc của mình xong, anh tài xế nhận ra cô mới đến đảo mấy ngày đã rời đi, tưởng rằng trên đảo nhàm chán nên cảm thán. “Đảo này cũng không có gì thú vị, thương mại hóa quá rồi.”

“Ừm.”

“Cô có gặp được cái gì mình thích không?”

Nam Tinh nhìn hòn đảo nhỏ qua cửa sổ, mặt biển chói lóa dưới ánh nắng gắt cuối thu. Cô trầm tư chốc lát mới trả lời: “Phong cảnh ở đảo này cũng khá đẹp.”

Phần 3
Đèn lồng hình người

Chương 1

Dường núi về đêm vốn đã không dễ đi, trời vào thu, thời tiết lạnh hơn, càng khiến tốc độ di chuyển của đoàn người chậm lại.

Nhóm sáu người đều là dân phượt, quen biết nhau trên một diễn đàn, tranh thủ kỳ nghỉ lễ liền rủ nhau đi thám hiểm. Người dẫn đội là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, luôn lặng lẽ đi đầu mở đường. Sau một quãng, anh ta phát hiện dưới chân có đường mòn, bèn nương theo ánh trăng len qua con đường nhỏ, chẳng mấy chốc đã thấy một khoảng đất trống có tường bao quanh.

“Chúng ta qua đêm ở đây đi.” Anh ta đề nghị.

Năm người còn lại đã thám mệt, giờ có chỗ nghỉ ngơi thì đương nhiên không ai phản đối. Khi họ đến gần, nhìn qua tường bao nứt vỡ mới phát hiện bên trong rộng rãi hơn so với tưởng tượng. Nhà này chỉ có một tầng, ngói gạch vỡ rải rác dưới đất, có lẽ lâu rồi không ai ở nên xập xệ, cũ kĩ hết cả.

Một cô gái trẻ nhìn đống đổ nát, run giọng nói: “Nơi này đáng sợ quá, chúng ta đi thôi, tìm chỗ khác đi.”

Người bên cạnh lập tức trấn an. “Có ngói che đầu mới tốt, bên ngoài còn đáng sợ hơn ở đây nhiều. Có bọn tôi ở đây, đừng sợ. Nhát gan như vậy lần sau còn ai dám rủ cô nữa.”

Cô gái trẻ đành nín nhịn, không dám nói câu nào.

Có người thì thâm: “Dọn sạch thật, đến một cái ghế cũng không để lại.”

Người bên cạnh tiếp lời: “Nếu còn gì thì cũng thành đồ cổ hết rồi.” Người kia quan sát xung quanh, vách tường thủng lỗ chỗ, cột nhà đơn sơ không có hoa văn điêu khắc, chỉ đơn thuần là mấy cây gỗ chống nhà mà thôi.

Đi một ngày đường, họ đã mệt rã rời nên vội vàng quét dọn qua loa rồi chuẩn bị nhóm lửa. Mấy người kéo nhau ra ngoài nhật củi. Gió núi rét căm căm, đằng xa tối đen như mực càng khiến người ta sớn gai ốc. May mà chỗ này ở trên núi nên không thiếu củi, họ nhặt đủ rồi nhanh chóng quay vào đại sảnh. Lửa được nhóm lên, mọi người không còn sợ như lúc đầu nữa.

Cả nhóm ổn định chỗ ngồi rồi lấy lương khô ra ăn. Lấp đầy bụng rồi mới có người lên tiếng: “Có phải nơi này là sơn trang của phú hào thời xưa không? Chúng ta đi lâu như thế mà chưa nhìn thấy căn nhà nào.”

“Có thể, chẳng phải có con đường mòn đi đến đây sao, chắc là do trước kia đi lại nhiều mà thành. Không biết khu này đã bị bỏ hoang bao lâu rồi mà cỏ mọc rậm rạp đến vậy.”

Một người trong nhóm chợt hào hứng lên tiếng: “Mọi người nói xem, liệu ở đây còn sót lại thứ gì đáng giá không chúng ta thử tìm trong hốc tường hay hầm ngầm gì đó, biết đâu lại có thứ gì hay ho.”

Anh ta vừa đề xuất ý kiến, những người đi cùng cũng hăng hái hưởng ứng. Thám hiểm tìm bảo vật là thú phiêu lưu họ say mê nhất. Có hai người nhát gan không chịu đi nên ở lại canh chừng đồng lửa. Bốn người còn lại đi ra ngoài sân tìm một

vòng, đừng nói là bảo vật, ngoại trừ cỏ dại, ngay cả một đồng tiền cũng không có.

“Không phải là sơn trang gì đó rồi.” Tìm cả buổi mà không thấy gì, một người cất giọng than. “Đừng tìm nữa, về thôi. Về hơ lửa cho ấm rồi đi ngủ.”

“Tôi nhớ ra rồi, cạnh đại sảnh có hành lang đúng không? Có lẽ hành lang đó thông ra sân sau, chúng ta qua đó xem thử đi.” Thấy ba người còn lại chân chừ, anh ta lại giục. “Đã đến tận đây rồi, chi bằng xem nốt cho đỡ luyến tiếc.”

Năm chữ “đã đến tận đây rồi” có ma lực rất mạnh.

Bốn người quay lại đại sảnh. Hai người đang ngồi cạnh đồng lửa thấy họ quay lại nhưng vẫn chuẩn bị đi đâu đó bèn hỏi: “Mấy người đi đâu thế?”

“Ra sân sau xem thử.”

“Đừng đi, bên ngoài tối lắm.”

“Sợ gì, chẳng phải bên ngoài có ánh trăng sáng đầy sao?” Người dẫn đội lên tiếng.

Năm người còn lại nhìn nhau, đành cất bước đi theo. Hành lang này rất rộng, đủ để một chiếc ô tô lọt qua, nhưng cây cột bên cạnh lại cũ kỹ, không có hoa văn, không có sơn phết, đơn sơ đến nỗi không giống nơi dành cho người ở.

“Nơi này kì lạ quá, sao cả căn nhà rộng thế mà chẳng có lấy một căn phòng nhỉ?”

“Đúng vậy, trông không giống nơi có người ở.”

“Thợ săn dựng lên à?”

“Thợ săn sao lại dựng căn nhà to thế này?”

Họ khẽ bàn tán, trong lòng ai nấy đều cảm thấy gờn gợn. Một khi đã thấy bất an trong lòng thì càng dễ nảy sinh tâm lý hoang mang, sợ hãi.

“Đợi đã.” Một người đàn ông bỗng kêu lên, mọi người tức khắc căng thẳng, rối rít hỏi: “Sao thế?”

“Ngọn núi này tên là gì nhỉ?”

“Núi Cù.”

Anh ta cố lục lọi trí nhớ, nhưng nghĩ mãi vẫn không có kết quả, nuối tiếc nói: “Hình như tôi từng đọc được tin tức về núi Cù trên mạng, nhưng không nhớ chi tiết.”

Người bên cạnh càng căng thẳng hơn. “Không phải chuyện ma quỷ gì chứ?”

Còn chưa dứt lời, nét mặt người đàn ông ban nãy đã lập tức sầm xuống.

Có người lập tức can ngăn. “Chúng ta quay về thôi, về chỗ đóng lửa kia, có lửa cho đỡ sợ.”

Người dẫn đội vẫn còn sĩ diện, bây giờ quay về thì có vẻ nhát cáy quá. Anh ta trấn tĩnh, khuyên can mọi người. “Đã là thời đại nào rồi mà còn tin chuyện ma quỷ! Dù gì cũng đã đến đây, chúng ta ra sân sau xem thử chút đi.”

Anh ta được xem như đại ca trong nhóm, lời nói có uy, mọi người không ai muốn bị bỏ lại đằng sau nên đành đi theo.

Hành lang dài thượt uốn lượn.

Họ đi thêm chốc lát, cuối cùng cũng thấy điểm cuối của hành lang dưới ánh trăng. Quả nhiên hành lang này đi thông ra sân sau. Người dẫn đội rảo bước nhanh hơn, muốn mau chóng xem thử rồi quay về hòng giữ được sĩ diện của người lãnh đạo.

Anh ta sải bước đi ra hành lang, bước vào khoảng sân có phần kì dị, liền nhìn thấy một dãy quan tài. Anh ta giật mình kinh hãi, cả người bất động.

Từng chiếc quan tài gỗ đen đặt ngay ngắn trong khoảng sân rộng, ánh trăng bàng bạc phủ lên nắp quan tài trông vô cùng quý dị. Một ngọn gió núi bất chợt thổi qua, hơi lạnh đột ngột truyền đến khiến người trong sân sởn gai ốc, quay người bỏ chạy. Tiếng la hét thất thanh hòa vào tiếng gió rít sau lưng càng khiến người ta bủn rủn tay chân.

Sáu người gấn như đồng loạt chạy ra khỏi hành lang, nhìn thấy đồng lửa như vớ được cọng rơm cứu mạng. Một người trong nhóm thấy có người còn ngồi trước đồng lửa, vội vàng hét lớn: “Đi nhanh, có ma!”

Lập tức có người nắm chặt mép áo anh ta, hoảng sợ mếu máo: “Nhóm chúng ta, nhóm chúng ta đều ở đây...” Anh ta khựng lại, vội vàng quay đầu nhìn nhóm người đằng sau mình. *Một, hai, ba, bốn, năm sáu, đủ cả rồi.*

“Người” ngồi trước đồng lửa đứng dậy, cầm một khúc củi đang cháy trong tay, cứ thế tự đâm vào ngực mình.

Ánh lửa bùng lên trong thân thể đối phương, soi ra một hình nhân cao đến thắt lưng người lớn. Nó chậm rãi quay lại, nhìn thẳng vào sáu người đang chôn chân một chỗ rồi bỗng bay lên, lao thẳng về phía họ, “khuôn mặt nhìn ở cự li gần trông càng quý dị. Tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, hai người nhát gan ngất xỉu luôn tại chỗ, bốn người còn lại chạy thục mạng ra cổng lớn, trốn vào đồng hoang.

Trên tấm biển làm bằng gỗ mục treo trên cổng vào là hai chữ “nghĩa trang” viết nguệch ngoạc bằng mực tàu.

Chương 2

“**N**úi Cù là nơi rất đáng sợ, trước kia có nhiều chuyện quái
Ngờ lắm.”

“Nghe nói lúc xưa nơi đó là bãi tha ma, nên mới đáng sợ đến
vậy!”

“Đừng nói linh tinh, ở đó có một nghĩa trang. Ông ngoại của
ông ngoại tôi từng đi săn ngang qua đó đã gặp phải ma đấy.”

“Có ma thật hả, trên đời này thực sự có ma sao?”

“Có chứ sao không, khà khà.” Phùng Nguyên cầm điện thoại,
vừa đọc bình luận của cư dân mạng vừa giễu cợt. Anh ta thích
lướt diễn đàn tâm linh này nhất, mỗi lần thấy có bình luận
không tin ma quỷ lại cười ha hả.

“Gâu!”

Con chó gác cửa sủa mấy tiếng nhưng chuông lại không reo,
Phùng Nguyên biết rõ người đang đến là ai, lập tức cất điện
thoại, đứng dậy nói: “Chào buổi sáng cô Nam Tinh.”

Nam Tinh vẫn chưa quen với việc nhìn thấy Phùng Nguyên
chứ không phải ông chủ Đào trong cửa hàng. Cô ngồi xuống,
thấy anh ta lại lấy điện thoại ra xem liền lên tiếng hỏi: “Bạn lắm
hả?”

“Không, không.” Phùng Nguyên cười. “Tôi đang xem bài
đăng của một nhóm phượt trên diễn đàn tâm linh. Họ nói họ đi
núi Cù chơi gặp ma, thấy một hình nhân cầm củi cháy đâm vào
ngực mình, toàn thân sáng rực như đom đóm. Ha ha ha, cô

thấy buồn cười không?” Phùng Nguyên không nhìn được cười sáng sặc, nhưng thấy người ngồi đối diện vẫn bày ra vẻ mặt hồ hững như cũ thì ngượng ngùng không cười nổi nữa. Anh ta hăng giọng: “Cô đến tìm tôi có việc gì không?”

Nam Tinh hỏi thẳng: “Không còn nhiệm vụ nào à?”

“Tạm thời chưa có.” Phùng Nguyên do dự. “Cô mới về có một ngày...” Thế mà làm như cô đã nghỉ ngơi cả tháng rồi vậy. Phùng Nguyên tốt bụng khuyên nhủ. “Cô đang tự bào mòn sức khỏe và cả tinh thần của mình đấy. Phải yêu quý bản thân, đừng nhận nhiệm vụ liên tục như thế nữa, nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

Nam Tinh cầm danh thiếp của anh ta, chỉ vào số điện thoại. “Đây là số điện thoại của công ty anh à?”

Phùng Nguyên thoáng liếc sang. “Đúng vậy.” Phùng Nguyên thấy cô lấy điện thoại ra ấn số, tò mò hỏi: “Cô đang làm gì thế?”

“Không có gì, tôi muốn đổi người môi giới, tìm người. nào cần mẫn như tôi ấy.”

“Cô đợi đã!” Phùng Nguyên vươn người, giật phát danh thiếp giấu ra sau lưng, nghiêm nghị nói: “Quả thực bên tôi có tìm được một việc nhưng nghĩ cô không thích ồn ào nên không báo với cô.”

Nam Tinh tựa vào ghế, nhướn mày lên theo thói quen. “Nói đi.”

Phùng Nguyên về chỗ ngồi, lấy một xấp tài liệu ra. “Có một vị họ Kiều muốn tìm mẹ mà mãi không thấy, nghe nói đến thầy trộm mệnh nên muốn nhờ cô xem liệu mẹ ông ấy có còn trên

đời này nữa không. Nếu người đã mất, ông ấy muốn cô hồi sinh mẹ mình để hỏi thăm tình cảnh của bà.”

Nam Tinh chau mày. “Chuyện này đâu có gì đặc biệt, sao không nói với tôi?”

Phùng Nguyên giải thích. “Có hai điều, một là hai mẹ con ông ấy đã mất liên lạc bảy mươi ba năm, ông ấy đã chuyển nhà mấy lần nên trong tay không có bất cứ thứ gì liên quan đến mẹ ông ấy cả. Tôi nhớ cô cần có đồ liên quan đến người chết mà.”

“Máu của người thân cũng dùng được.” Nam Tinh lạnh nhạt trả lời.

Phùng Nguyên bưng tỉnh, nghĩ lại cũng đúng, không có thứ gì gần gũi hơn máu mủ ruột rà, nó là thứ không bao giờ thay đổi. Anh ta nói tiếp. “Điều thứ hai, tôi nghĩ cô sẽ để ý điều này hơn.”

“Nói đi.”

“Ông Kiều đã già, gần đây sức khỏe yếu đi, không còn nhiều thời gian nữa. Con cháu ông muốn ông ta sớm hoàn thành nguyện vọng để không phải qua đời trong nỗi tiếc, nên họ đã mời một loạt nhà ngoại cảm nổi tiếng...” Phùng Nguyên thở dài. “Tính cả cô là năm người. Nên tôi nghĩ với tính cách lạnh lùng như cô, có lẽ sẽ không chịu tham gia.” Phùng Nguyên lại nói tiếp: “Hơn nữa, mỗi người lại đòi hỏi một thù lao khác nhau, người nào làm xong trước sẽ được nhận. Chưa chắc cô đã là người hoàn thành đầu tiên, đến lúc đó sẽ thành công cốc.”

Nam Tinh liếc nhìn anh ta, Phùng Nguyên giật thót, vội vàng chữa lời: “Dĩ nhiên, quyền quyết định nằm trong tay cô.”

“Ai trả thù lao cho tôi?”

“Ông Kiều. Ông ấy con cháu đầy đàn, ai cũng tự nguyện thay ông ấy làm giao dịch này nhưng ông không chịu. Ông ấy nói nếu không cho ông ấy tự đứng ra giao dịch thì ông ấy sẽ không tìm đến cô nữa.”

“Nhà họ khác hẳn ba anh em nhà họ Trịnh.” Nghĩ đến ba anh em nhà họ Trịnh, Nam Tinh bỗng thấy ruột gan nhộn nhạo.

“Ông Kiều đã chịu nhiều cơ cực vì con cháu.” Phùng Nguyên kể. “Hơn nữa... ông Kiều vốn mù lòa, ông ấy nói kiếp sau có phải làm người mù tiếp cũng không sao, ông ấy quen rồi.”

Nghe đến đây, Nam Tinh chợt ngẩng phắt lên. *Người mù à?*

Phùng Nguyên cười khổ. “Làm gì có ai quen cảnh mù lòa chứ, kiếp sau vẫn phải bắt đầu lại từ đầu, tập thích ứng cho thêm lần nữa. Nhưng ông cụ kiên quyết không chịu, con cháu cũng bó tay.”

“Tôi nhận giao dịch này.” Nam Tinh dứt khoát đứng dậy. “Anh chuẩn bị bàn công việc đi, tôi dắt chó đi dạo.”

Rõ ràng là lại đi thăm ông chủ Đào, Phùng Nguyên thầm xía xói trong lòng.

Nam Tinh dẫn Cậu Vàng đến bệnh viện, để nó ở phòng trực ban như thường lệ rồi đi vào phòng bệnh.

Nam Tinh thấy tinh thần ông chủ Đào đã phần chần hơn nhiều. Cũng như bao lần ghé thăm, cô không hỏi sức khỏe ông thế nào mà chỉ hỏi ông có muốn ăn táo không. Ông chủ Đào nói không ăn rồi khẽ cười. “Sao cô không hỏi tôi đã khỏe hơn chưa?”

“Nhìn thấy khỏe hơn nhiều rồi. Tôi tự nhìn được.”

Dĩ nhiên ông chủ Đào biết ai cũng nhìn ra được, nhưng chẳng phải người đi thăm bệnh vẫn luôn hỏi câu này sao? Ông vốn không để tâm đến mấy việc nhỏ nhặt này, cũng quen với cách trò chuyện của Nam Tinh nên không để bụng. Trải qua một lần thập tử nhất sinh, ông phát hiện mình không nỡ để cô lại một mình. Nam Tinh đã chứng kiến ông lớn lên, cuối cùng ông lại già đi trước, trở thành một người ông hay dạy bảo cô. Từ lâu ông đã coi Nam Tinh là cô cháu gái duy nhất của mình nên lúc nào cũng đối xử với cô hiền hòa hơn những người khác.

“Nam Tinh, làm việc với Phùng Nguyên được không? Cậu ta thế nào?”

“Ồn ào, lôi thôi, dông dài.” Nam Tinh phê bình xong lại tổng kết. “Cũng được.”

Ông chủ Đào mỉm cười, hai chữ cuối đã vớt vát lại tất cả. “Chờ tôi khỏe hẳn, quay về cửa hàng rồi sẽ cho Phùng Nguyên thôi việc.”

Nam Tinh sửng sốt. “Chẳng phải ông muốn đi làm Đào Đại Vệ cơ mà?”

“Không làm nữa, nằm ở đây lâu mới phát hiện ra trong lòng vẫn luyến tiếc cửa hàng. Tôi muốn quay về, muốn nhìn ngắm mấy món đồ cổ kia mỗi ngày, chờ cô hoàn thành nhiệm vụ trở về như chờ cháu gái đi xa về nhà vậy.”

Nam Tinh không gọt táo nữa, ngược mắt nhìn ông. “Cháu gái?”

“Đúng vậy. Cô đừng nghĩ cô lớn tuổi hơn tôi thì có thể làm trưởng bối. Không hề nhé!”

Soạt... Lưỡi dao sắc cắt phẳng lớp vỏ mỏng của quả táo, cũng bén luôn vào ngón tay đang cầm táo.

Nam Tinh bỏ quả táo dính máu xuống, rút khăn giấy ấn vào vết thương, đứng dậy. “Dài dòng.”

“Nam Tinh.” Ông chủ Đào biết ông không gọi cô ở lại được, lần nào nhắc đến việc này cô đều sẽ bỏ đi ngay. Ông chủ Đào thở dài thườn thượt.

Nam Tinh bình tĩnh đi ra ngoài, đến phòng trực ban dắt chó ra về. Cô biết ông chủ Đào luôn quan tâm đến cô, nhưng ông cũng chưa từng nói những lời như khi này, vậy mà hai lần gặp mặt gần đây ánh mắt ông nhìn cô luôn chất chứa nỗi lo lắng. Nam Tinh không thích cảm giác này chút nào.

Như thế ông chủ Đào sắp rời khỏi cõi đời này vậy.

Khi Nam Tinh quay về cửa hàng thì Phùng Nguyên đã đi rồi, chỉ để lại tài liệu trên bàn. Cô cầm lên xem. Nhà họ Kiều sống theo kiểu tứ đại đồng đường^[11E], con cháu ông Kiều đông đúc, gần như làm việc trên mọi lĩnh vực, cũng có vẻ thành công, tuy không phải gia tộc giàu nứt đổ đổ vách nhưng cũng thuộc dạng có của ăn của để. Bốn đời con cháu sống chung với nhau mà vẫn hòa thuận thì đúng là chuyện hiếm có. Ông Kiều chắc hẳn là một bậc trưởng bối vừa đôn hậu vừa có uy nên tất cả con cháu mới kính trọng, thương yêu ông đến vậy.

Nam Tinh cất tài liệu đi, đang nghĩ sao Phùng Nguyên còn chưa đặt vé máy bay cho mình thì điện thoại vang âm báo tin nhắn.

“Đã quyết định ngày gặp mặt, hai ngày nữa tôi đến đón cô. Phùng Nguyên.”

Hai ngày... Nam Tinh nhú mày, nhưng chợt nhớ ra nhà họ Kiều đồng thời hẹn cả năm nhà ngoại cảm chứ không có ý định gặp riêng cô nên không bắt bẻ Phùng Nguyên nữa. Cô cất điện thoại, bỗng nhiên thấy quá rảnh rỗi, không biết làm gì.

“Gâu!”

Nam Tinh ngược mắt nhìn ra ngoài, cô bỗng nghĩ ra việc cần làm rồi.

Hai ngày nay Nam Tinh hết dắt Cậu Vàng đi dạo lại đưa nó đến bệnh viện, còn đến spa thú cưng để cắt lông và tỉa móng cho nó. Thời gian trôi qua khá nhanh.

Hai ngày sau Phùng Nguyên đến đón cô. “Không cần mang theo đồ đạc đâu, họ hẹn mười giờ đúng gặp ở viện điều dưỡng. Có lẽ ông Kiều đã không còn hơi sức nói chuyện nữa rồi, chỉ nói được một lần thôi, đến muộn ông ấy cũng không còn sức để lặp lại.”

“Đã yếu đến mức đó rồi à?” Nam Tinh khó hiểu. “Vậy sao ông ấy không tìm mẹ từ trước?”

Phùng Nguyên vừa mở cửa xe cho cô vừa nói: “Ông Kiều mồ côi cha từ thuở mới lọt lòng. Ông bị mù từ bé, nhà lại nghèo đến mức mấy ngày mới có một bữa cơm ăn. Có lần mẹ ông ấy bảo đi hái quả dại trên núi về ăn, thế rồi một đi không trở lại. Người trong thôn nói từng thấy bà ấy đi cùng một người đàn ông trên thị trấn, chắc bỏ theo người khác rồi.”

Nam Tinh “ừ” một tiếng rất khẽ, Phùng Nguyên lại kể “Năm đó ông Kiều cũng tìm mẹ rất lâu nhưng cuối cùng vẫn phải từ

bỏ, khi ấy ông cũng sợ nếu tìm được mẹ rồi lại liên lụy, làm khổ bà. Nhưng ông vẫn luôn canh cánh việc này, mãi đến khi gần đất xa trời, trước khi ra đi muốn biết được mẹ ông sống có tốt không, sống cùng với người như thế nào.” Phùng Nguyên thở dài. “Cuối cùng vẫn không buông bỏ được.”

Con trai đến lúc chết vẫn muốn tìm mẹ, vậy năm đó người mẹ nào bỏ lại đứa con trai mù lòa mà đi?

Chương 3

Chỉ mất nửa tiếng lái xe là đến viện điều dưỡng của ông Kiều, trên đường đi Phùng Nguyên nhận được một cuộc điện thoại, nghe xong bèn quay sang nói với Nam Tinh: “Ông Kiều bệnh tình nguy kịch, vừa đưa đi cấp cứu. Ông ấy không sao, nhưng lần này e là không tiếp khách được rồi. Lát đến đó cô cứ chờ một lát, tôi đi tìm hiểu tình hình.”

“Được.” Nam Tinh nghĩ đến ông chủ Đào trong bệnh viện, con người một khi ngã bệnh đúng là yếu ớt đi nhiều.

Đến viện điều dưỡng, Phùng Nguyên đi gặp con cháu nhà họ Kiều còn Nam Tinh đi lại trong viện, thấy toàn người già. Cô bất ngờ khi thấy họ rất vui vẻ, phấn chấn đánh cờ, chơi bài và luyện thái cực quyền, không hề mang vẻ ủ dột, rệu rã như cô tưởng tượng.

Cô ngồi quan sát ở chòi nghỉ mát, phần nào hiểu được tại sao Dương Giang Hà và Triệu Thiên lại xây biệt thự ở sau viện bảo tàng nườm nượp du khách qua lại, bởi vì chỉ cần nghe tiếng người huyên náo là có thể cảm nhận được không khí rộn ràng, trái tim không còn cô đơn quạnh quẽ nữa.

Cô thất thần trước khung cảnh trước mắt, không cảm nhận được có người tiến đến gần mình. Mãi đến khi da đầu căng lên mới cảnh giác quay đầu lại, bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc. Nam Tinh khựng lại, ánh mắt dao động.

“Được rồi, tôi thừa nhận.” Khưu Từ ra vẻ nghiêm túc. “Tôi yêu thầm cô, tôi điên cuồng đi theo cô.”

Nam Tinh lặng thinh nhìn về phía sau anh, không thấy ai cả. Cô không đứng dậy, chỉ ngẩng lên nhìn anh. “Còn là một tên biến thái nữa.”

Khưu Từ cười xòa. “Tôi đoán có khả năng cô sẽ đến đây chứ không hề theo dõi nhé.”

Nam Tinh chợt hiểu ra. “Anh cũng đến đây vì chuyện nhà họ Kiều à?”

“Đúng vậy.” Khưu Từ ngồi xuống cạnh cô, còn chưa yên vị đã thấy cô dịch sang một bên. Anh chống khuỷu tay lên tay vịn ghế, mu bàn tay đỡ nửa bên mặt.

Nam Tinh lấy làm lạ khi thấy tư thế ngồi của anh vô cùng thoải mái. Sao ngồi ở đâu anh cũng thư thái như vậy nhỉ, cứ như đã quen xem trời đất là nhà vậy.

“Tôi nhớ nhà họ Kiều không phải trọc phú, trong nhà chắc chắn không có đồ cổ, sao anh lại đến đây?”

Hai mắt Khưu Từ chợt sáng lên, anh có cảm giác Nam Tinh đang tò mò về mình. *Tinh Tinh lạnh lùng xa cách vậy mà cũng bắt đầu hiếu kỳ về anh rồi.* Nghĩ đến đây tâm trạng Khưu Từ liền vui vẻ một cách khó hiểu. “Kiều Lãng, cháu của ông Kiều là bác sĩ riêng của nhà họ Lê.”

“Hóa ra anh đến giúp bạn à?”

“Ừ. Tuy tôi đoán họ sẽ mời cô đến, không ngờ cô đến thật, vụ này đâu chắc chắn một trăm phần trăm sẽ nhận được thù lao đâu.” Khưu Từ cười nói: “Hay là tôi giúp cô nhé, cô nhận thù lao, còn tôi giúp bạn tôi.”

“Không cần.”

Từ chối đúng như mình dự liệu. Khưu Từ vốn đã quen với tính cách của Nam Tinh nhưng vẫn cà kê thêm: “Nhưng tôi có thể tiết lộ cho cô một chuyện, lần này nhà họ Kiều mời toàn nhà ngoại cảm nổi tiếng đấy.”

Nam Tinh hờ hững. “Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như bà Hàn tự xưng có thể kết nối với quỷ thần, còn có Cát Đại Tiên biết bói bằng mai rùa. Một người nữa tên Thạch Bát Lâu, không rõ lai lịch, hình như anh ta yêu cầu nhà họ Kiều giữ bí mật nên anh tôi cũng không biết.”

Nam Tinh nhìn anh, thắc mắc. “Anh của anh?”

Khưu Từ không hề có ý định che giấu. “Không phải anh ruột, cũng không phải họ hàng, nhưng thân thiết như anh ruột vậy.”

Nam Tinh nhớ đến cuộc điện thoại gọi đến máy anh hồi ở đảo Tứ Thủy, người gọi đến là Lê Viễn, cũng chính là anh Lê mà Dương Giang Hà nói. Cô thoáng nghĩ ngợi, đoán: “Lê Viễn?”

Khưu Từ khá bất ngờ, cười hỏi: “Cô cũng biết à?”

“Từng nhìn thấy trong điện thoại anh.”

“Tinh Tinh để ý kĩ nhỉ!”

Nam Tinh không nhịn được, cự nự: “Đừng gọi tôi là Tinh Tinh.”

Khưu Từ không những bỏ ngoài tai mà còn gọi thêm hai lần nữa, như thể làm vậy có thể xóa bỏ khoảng cách giữa hai người vậy. Sau nhiều lần gặp gỡ, có vẻ họ đã thân thiết hơn một chút, ít ra cô không còn dùng thái độ lạnh như băng nói chuyện với anh nữa.

Vừa nghĩ đến đây, người bên nhà họ Kiều đi đến thông báo ông Kiều đã tỉnh, có thể tiếp khách. Hai người cùng đi theo.

Phùng Nguyên đang chờ Nam Tinh bên ngoài cửa phòng bỗng thấy cô đi cùng một người đàn ông, bèn tò mò ngó nghiêng. *Nam Tinh mà cũng cho phép người khác đi song song với cô, còn đi khá gần nữa chứ?* Nếu đổi lại là anh ta, chắc đã bị cô đá bay rồi. Phùng Nguyên quan sát Khưu Từ vài lần, cuối cùng cũng tìm ra lý do, đúng là trai đẹp đây mà.

“Ở đây chờ mọi người đến đông đủ đã.” Phùng Nguyên xem đồng hồ đeo tay. “Còn thiếu một người tên Khưu Từ.”

Nam Tinh lập tức đi vào trong, Phùng Nguyên chưa kịp cản lại thì Khưu Từ cũng đi vào theo, cười với anh ta. “Tôi chính là Khưu Từ.”

Phùng Nguyên giật mình. Anh chính là Khưu Từ? Người trẻ tuổi có quan hệ thân bí với nhà họ Lê đây sao? Anh ta chợt nhớ hồi ở đảo Tứ Thủy, Nam Tinh từng hỏi về cái tên Lê Viễn. Hai người họ quen biết nhau từ khi nào? Sao ông chủ Đào không hề nhắc đến nhỉ?

Trong phòng khá đông người, hơi thở ẩm đạm của người bệnh lẫn khuất khắp nơi. Hơi thở thanh khiết không chút oán hận này là của ông cụ đang nằm trên giường bệnh.

Ông cụ đang nằm truyền dịch trên giường bệnh, hai mắt đục ngầu vì đã mù lâu năm hé mở, có vẻ đã rất suy kiệt.

“Cô chính là Nam Tinh?” Người vừa lên tiếng là Kiều Lãng, cháu ông Kiều trạc ba mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ tuấn tú, lịch sự và trí thức. Anh ta chìa tay ra trước mặt Nam

Tinh. “Tôi tên Kiều Lãng, chắc quản lý Phùng đã nói sơ cho cô rồi.”

Nam Tinh gật đầu. “Tôi biết rồi.”

“Vây phiền cô chờ một chút, ông nội tôi thở oxy xong là có thể bắt đầu.”

Nơi Nam Tinh đứng đã có ba người chờ sẵn. Phùng Nguyên bước vội đến, giới thiệu từng người một cho cô. Người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, để ria mép, mặc áo khoác dài đen, trên tay cầm một chiếc mai rùa lâu năm là Cát Đại Tiên, ông ta có khả năng dùng mai rùa đoán quá khứ và tương lai. Đứng bên cạnh Cát Đại Tiên, người phụ nữ khoảng năm, sáu mươi tuổi, tóc hoa râm là bà Hàn. Bà là nhà ngoại cảm nổi tiếng trong giới, gần như chuyện gì cũng biết, không việc gì không làm được. Đứng cạnh cửa sổ là một anh chàng hai sáu, hai bảy tuổi, dáng vóc cao lớn, nét mặt thanh tú, lông mày hơi xếch, ánh mắt nóng bỏng, xem ra tâm tư không đơn giản. Đây chính là Thạch Bát Lâu không muốn tiết lộ thân phận, thậm chí Nam Tinh còn nghi ngờ tên của anh ta cũng là giả.

Phùng Nguyên giới thiệu họ một lượt rồi quay sang giới thiệu Nam Tinh với họ, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến Khưu Từ.

Đến khi hai bên giới thiệu xong xuôi, điều dưỡng viên cũng đi vào tháo mặt nạ thở oxy của ông Kiều, lúc sắp rời đi còn dặn dò: “Mười phút sau phải cho ông cụ thở oxy lại đây.”

Cát Đại Tiên nghe thấy vậy bèn lên tiếng: “Thật ra bây giờ ông Kiều đã yếu đến vậy rồi, có việc gì cứ hỏi anh Kiều đây là được, không nên làm phiền ông cụ.”

Kiều Lãng trầm mặc chốc lát mới tiếp lời: “Dù thế nào đi nữa ông nội tôi cũng muốn gặp các vị một lần.”

Cát Đại Tiên thoáng hiểu ra, không nói gì thêm.

Kiều Lãng chờ cho điều dưỡng viên đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, đến bên cạnh ông Kiều, ghé vào tai nói: “Ông nội, mọi người đến đông đủ rồi.”

Ông Kiều chậm rãi hé mở hàng mi, để lộ đôi mắt trắng đục trống rỗng. Ông hé miệng, giọng thều thào khó nghe: “Các vị... cần gì.”

Cát Đại Tiên nói trước: “Ngày tháng năm sinh của mẹ ông, nhất định phải chính xác.”

Bà Hàn tiếp lời: “Nơi hai người sinh ra, tên của mẹ ông và năm mất tích.”

Khưu Từ thản nhiên. “Không cần gì cả.”

Theo thứ tự, tiếp theo là Thạch Bát Lâu và Nam Tinh. Hai người không ai lên tiếng ngay, đến khi phát hiện đối phương đều đang chờ mình đưa ra yêu cầu thì lại đồng thanh nói: “Một giọt máu.”

Thạch Bát Lâu thẳng thốt, Nam Tinh cũng ngỡ ngàng.

Những người còn lại không hề nhận ra điều gì, chỉ Khưu Từ lảng máng cảm thấy Nam Tinh và Thạch Bát Lâu khác thường. Hai người này cần đồ giống nhau, lẽ nào cách làm cũng như nhau?

Kiều Lãng lập tức lên tiếng: “Mọi người còn câu hỏi gì không, tôi sẽ sắp xếp cho các vị.” Thấy mọi người không còn câu hỏi gì nữa, anh lịch sự mời họ ra ngoài.

Họ còn chưa ra cửa, ông Kiều lại thều thào nói với theo: “Cảm ơn... các vị.”

Lúc xoay người rời đi, Nam Tinh thoáng nhìn ông Kiều. Sắc mặt ông cực kém, giữa trán đã quanh quẩn lớp khí đen, có lẽ không gắng gượng được bao lâu nữa.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Kiều Lãng mời họ đến phòng trà của viện điều dưỡng ngồi tạm rồi rời đi.

Thạch Bát Lâu ngồi cạnh Nam Tinh, thấy Nam Tinh im lặng liền cười lịch sự bắt chuyện: “Không biết cô Nam Tinh định dùng cách nào để tìm mẹ của ông Kiều?”

Bà Hàn kia cũng chen lời. “Đúng vậy, cô Nam Tinh làm gì thế? Tôi hỏi anh Kiều và quản lý Phùng mà ai cũng giữ bí mật lai lịch của cô, không chịu nói câu nào. Vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, vậy mà tài ba, bản lĩnh quá.”

Cát Đại Tiên thông thả cất giọng: “Con gái người ta đã muốn giữ bí mật rồi mà các người còn hỏi thẳng như vậy, không thấy ngại sao? Mà chẳng phải lai lịch của anh Thạch này cũng được giữ bí mật à?”

Thạch Bát Lâu không ngờ mình lại bị người ta nhắc đến, anh ta cười khẩy, ánh mắt lộ vẻ gian xảo. “Cát Đại Tiên nói cũng đúng, tôi không để lộ thân phận của mình thì cũng không nên tọc mạch chuyện của người khác.” Thạch Bát Lâu quay sang Nam Tinh. “Làm phiền cô rồi.”

Thế nhưng, từ đầu đến cuối Nam Tinh không hề liếc mắt nhìn anh ta lần nào.

Khưu Từ biết Nam Tinh đang nghĩ gì. Cô không để tâm đến lời nói của người khác, cũng không hề quan tâm đến việc họ

định làm, nhưng cô rất chú trọng chuyện lấy một giọt máu. Anh nói với ba người đang bông đùa: “Ông Kiều với mẹ đã mất liên lạc bảy mươi ba năm nay, muốn tìm cũng không dễ dàng, nhưng vì máu mủ tình thâm nên có thể dùng máu để lần ra tung tích.”

Anh vừa dứt lời, nụ cười của Thạch Bát Lâu hơi cứng lại, dường như không ngờ anh sẽ nói vậy. Sự thay đổi nhỏ nhỏ này không thể nào qua được mắt Khưu Từ.

Đoán đúng rồi.

Nam Tinh dù có vẻ luôn chăm chú nhìn vách tường nhưng cô vẫn âm thầm quan sát Thạch Bát Lâu. Khi Khưu Từ nhắc đến ba tiếng “một giọt máu”, cô đã cố kiềm chế biểu cảm của mình, bởi cô đoán được Khưu Từ sẽ nói gì. Mục tiêu của anh không phải cô mà là Thạch Bát Lâu.

Và giờ cô đã khẳng định được rằng Thạch Bát Lâu cũng như cô, lấy máu tìm người.

Còn bằng phương pháp cụ thể nào thì không biết.

Có điều, ngoài nhà họ Nam, cô chưa từng nghe nói tới có người biết phương pháp lấy máu tìm người này.

Nếu anh ta cũng dùng cách giống cô thì...

Nửa tiếng sau, Kiều Lãng cầm tài liệu đi vào. “Nhờ các vị mau chóng hoàn thành tâm nguyện của ông nội tôi, gia đình chúng tôi hết sức biết ơn.”

Chương 4

Ngoài bà Hàn đã cầm tài liệu ra về, những người khác đều ở lại viện điều dưỡng.

Kiều Lăng đặt cho mỗi người một phòng tại khách sạn gần đó, không ai quấy rầy ai.

Khưu Từ không đi chung với Nam Tinh, anh không muốn bị Thạch Bát Lâu nhận ra họ quen biết nhau, nếu không Thạch Bát Lâu sẽ đoán được anh tra hỏi chuyện một giọt máu là vì Nam Tinh. Anh về phòng, rót nước vào cốc, ngồi xếp bằng dưới đất rồi chấm ngón tay vào cốc nước, bắt đầu vẽ Thái Cực Bát Quái đồ.

Sau nét vẽ cuối cùng, cá âm dương chuyển động, biến ảo giữa hai thế giới.

Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài.

Hai con cá bơi một vòng, cá trắng ngừng lại, đôi mắt đen tựa đầm sâu.

Mắt đen đi thông cõi âm, cá trắng mở mắt đen có nghĩa là mẹ ông Kiều đã không còn trên cõi đời này nữa. Khưu Từ không hề bất ngờ, ông Kiều đã già vậy rồi, nếu mẹ ông ấy còn sống thì giờ cũng đã hơn 110 tuổi.

Nhưng mắt đen lại không đi thông đến âm phủ mà đến một nơi hỗn độn như ao đầm.

Khưu Từ khẽ cau mày. Mẹ ông Kiều đã chết nhưng vẫn còn vương lại ở cõi người.

Mấy người họ được sắp xếp ở cùng tầng, Nam Tinh ở phòng cuối hành lang. Cô đi ra đúng lúc Thạch Bát Lâu cũng rời khỏi phòng, đang nghe điện thoại.

“Gọi anh về khơi khơi vậy không được, ít nhất phải nấu cả bàn món anh thích chứ.” Giọng nói thoải mái đùa giỡn như đang nói chuyện với người yêu, khác hẳn với giọng điệu sắc bén khi này.

Nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng, Thạch Bát Lâu sững sờ quay đầu, khẽ nói vào điện thoại “về nhà nói tiếp nhé” rồi cúp máy. Anh ta đứng ở cửa chờ Nam Tinh đi qua rồi mới cất bước đi theo. Hai người đi qua hành lang uốn lượn, dừng trước cửa thang máy, không ai nói với ai câu nào.

Sàn nhà nồng nặc mùi nước lau sàn rẻ tiền, hành lang không thông thoáng khiến không khí khá ngột ngạt. Bảng thang máy nhảy số liên tục, chốc chốc lại dừng ở một tầng.

“Khách sạn này đông khách nhỉ.” Thạch Bát Lâu bắt chuyện: “Thang máy chậm quá.”

Nam Tinh nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, quan sát bóng dáng phản chiếu của Thạch Bát Lâu. Cô khẽ ngẩng mặt lên, không cảm nhận được hơi thở đặc thù gì từ người này.

“Cô Nam Tinh.” Thạch Bát Lâu lên la hỏi: “Cô nói xem, hướng đi của chúng ta có giống nhau không?”

Tinh! Thang máy đã đến nơi.

Nam Tinh đi vào, Thạch Bát Lâu lại được một phen sửng sốt vì bị cô phớt lờ. Cô dứt khoát đưa tay ấn nút, cửa thang máy từ từ đóng lại. Anh ta thò tay vào cản, chờ cửa mở ra rồi mới đi

vào. Nhìn khuôn mặt lạnh như tiền của cô, thật sự là... Anh ta không còn muốn nói câu nào với cô nữa.

Đến tầng một, Nam Tinh ra khỏi thang máy. Thạch Bát Lâu đứng ở cửa khách sạn dõi mắt nhìn cô rời đi, phương hướng khác hẳn anh ta. Đi nhầm rồi. Nếu truy tìm tung tích bằng máu, chắc cô sẽ không đi nhầm. Vậy nên có thể nói cách làm của cô không hề giống anh ta.

Thạch Bát Lâu đứng chờ một lát mới gọi taxi.

Nam Tinh đi một quãng xa lại vòng trở về, gọi một chiếc taxi trong bãi đỗ trước cửa khách sạn rồi rời đi.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy bèn gọi điện thoại thông báo: “Anh Thạch, cô Nam Tinh vừa quay lại, nhưng không đi cùng hướng với anh, cô ấy đi về hướng tây bắc.”

“Được, tôi biết rồi.” Thạch Bát Lâu ngồi trong xe cúp máy, nhíu mày. Anh ta cho rằng cô cố ý đánh lạc hướng nên nhờ phục vụ theo dõi, không ngờ cuối cùng cô vẫn đi hướng khác. Anh đi về hướng đông nam, cô lại đi về hướng tây bắc. Vậy đã đủ để loại bỏ nghi ngờ về phương pháp “một giọt máu” chưa? Liệu đây có phải là thủ thuật che mắt của cô không? Vậy thì cô quá cảnh giác rồi.

Nam Tinh ngồi trong taxi, vừa xem bản đồ vừa nói: “Bác tài, đến núi Cù.”

Bác tài kinh ngạc. “Núi Cù? Lại vòng lại hả?”

“Tôi biết. Trả anh gấp đôi.” Nam Tinh hào phóng.

“Được!” Bác tài vui vẻ nhận lời, đến ngã tư tiếp theo liền quay xe ngược lại, bẻ lái về phía đông nam.

Núi Cù cách nội thành khá xa, lái xe mất hơn bốn tiếng đồng hồ. Lúc này lại là giờ cao điểm, giao thông không hề thông thoáng.

Bác tài vừa chờ đèn giao thông vừa tán gẫu. “Mấy ngày nay tôi chở mấy chuyến đến núi Cù rồi đấy, nghe đâu là đến đó thám hiểm.”

Nghe bác tài nói, Nam Tinh mới cảm thấy tên núi Cù này khá quen, nghĩ ngợi chốc lát mới nhớ ra Phùng Nguyên từng nhắc đến nơi này, kể rằng đọc được một bài viết tâm linh đang nổi gần đây.

Một nhóm thanh niên đến núi Cù đi phượt rồi gặp phải ma, con ma kia trông giống người nhưng toàn thân phát sáng, còn dùng cây củi đang cháy đâm vào ngực mình, cất tiếng cười “khà khà” quỷ quái với họ.

Nam Tinh bèn thăm dò bác tài. “Núi Cù là nơi thế nào vậy?”

“Núi Cù à... Trước kia gần đó có một thôn làng nghèo lắm, sau này cải cách, mọi người lần lượt rời đi hết, không còn ai ở đó nữa, khoảng những năm chín mươi đấy.” Anh ta cười sang sảng. “Sao cô không hỏi tại sao tôi biết chuyện này?”

Không chờ Nam Tinh tiếp lời, bác tài đã nói ngay: “Hi! Bà bác tôi là người gốc ở đó.”

“À...” Nam Tinh không biết tiếp chuyện anh ta thế nào.

Thế nhưng bác tài là người mồm mép tép nhậy, gần như không để cô có thời gian bối rối đã kể tiếp: “Mấy thanh niên kia cứ làm quá lên, bảo tôi là núi Cù có ma. Bà bác tôi vừa nghe đã

giận điên lên, bảo nơi đó làm gì có ma, đó là thần núi bảo vệ cho dân làng.”

Anh ta huyền thuyên một hồi, như muốn kể hết những chuyện mình biết cho Nam Tinh, không cần biết đó có phải là sự thật hay không.

Nhưng cũng nhờ vậy mà Nam Tinh đã hiểu sơ sơ về núi Cù và thôn làng bỏ hoang cách đó chừng nửa dặm.

Khi xe đi đến con đường mòn dưới chân núi Cù thì trời đã chạng vạng. Bác tài dừng xe, thấy phía trước không một bóng người, ngạc nhiên hỏi: “Không có ai đón cô à? Cô gái, cô mà nói cô đến đây một mình thì còn lâu tôi mới chở cô. Trời sắp tối rồi, một mình cô lên núi nguy hiểm lắm. Lỡ cô có làm sao thì đến tôi cũng bị vạ lây mất thôi!”

“Có người chờ.” Nam Tinh bỏ ngoài tai lời ca thán. “Hết bao nhiêu tiền?”

Cô mở cửa, nhưng không mở được, bác tài đã khóa chết cửa rồi.

Bác tài khuyên: “Quay về đi, đừng làm bừa, nguy hiểm lắm.”

Anh ta nhất quyết không mở, thậm chí còn toan lái xe đi. Đúng lúc ấy có một chiếc xe đỗ lại gần đó, cô giật mình, *Thạch Bát Lâu đến rồi sao?*

Bác tài nói đây là đường tắt, người bình thường không biết nên họ sẽ đến đây sớm hơn nửa tiếng. Anh ta lừa cô sao?

Lúc này bác tài thấy phía sau có người đến mới chịu mở khóa xe. “Hóa ra có người đến đón cô thật.”

Nam Tinh xuống xe, liếc mắt nhìn người cũng đang xuống xe kia, không phải Thạch Bát Lâu mà là Cát Đại Tiên.

Cát Đại Tiên sững sốt nhìn Nam Tinh, quay đầu chất vấn tài xế: “Không phải cậu bảo mình đi đường tắt, người bình thường không biết à?”

Tài xế kia cười gượng gạo. “Chúng tớ bác tài kia không phải người bình thường.”

Bác tài chở Nam Tinh đến vội hòa theo. “Ông anh, anh cũng không phải dạng vừa đâu!”

Đúng lúc ấy, phía sau lại có hai chiếc xe lần lượt chạy đến.

Một chiếc xe chở Thạch Bát Lâu, chiếc còn lại chở Khưu Từ.

Cát Đại Tiên vừa thấy họ đã lồng lên mắng: “Đường tắt cái con khỉ!” Ông ta vội vã cầm mai rùa cung tay chào ba người còn lại rồi đi thẳng. “Tôi đi trước đây.”

Cát Đại Tiên vừa đi, Thạch Bát Lâu liền bước đến, thoáng nhìn Nam Tinh rồi mỉa mai. “Cô Nam Tinh biết làm người khác hoang mang thật, lúc đi đông lúc đi tây, ngay cả mình muốn đi đâu cũng không biết.”

Nam Tinh không muốn đối đáp với anh ta chút nào, hai bên đều hiểu rõ chiêu trò của đối phương, chỉ không buồn vạch trần ra mà thôi. Khưu Từ đi ngang qua, nghe thấy lời này bèn nói đỡ: “Chắc cô ấy mù đường thôi.”

Nam Tinh liếc xéo Khưu Từ, cô không hề mù đường nhé.

Thạch Bát Lâu cười khẩy, khóe mắt rướn cao hơn, trông gian xảo như cáo. “Thứ lỗi.”

Bốn người lần lượt men theo con đường dẫn đến núi Cù, không ai biết đối phương có cùng điểm đến với mình không.

Nam Tinh đi sau cùng, cô không thích đi theo người khác, nhất là Thạch Bát Lâu. Người này kín đáo đến mức khiến người

ta cảm thấy bí hiểm và khó chịu.

Khư Từ đi ngay trước cô, lát lát ngoái lại nhìn để chắc chắn cô không bị tuột lại đằng sau. Thấy anh nhìn vài lần, Nam Tinh bực dọc. “Tự lo cho mình đi.”

“À.” Khư Từ quay đi, vừa đúng lúc đến một ngã ba.

Cát Đại Tiên và Thạch Bát Lâu đều dừng bước, nghĩ ngợi chốc lát rồi một người đi bên trái, một người đi bên phải.

Nam Tinh quan sát một lát, bên trái thấp thoáng bóng dáng thôn làng bị bỏ hoang còn bên phải thông đến một ngọn núi không cao lắm, cây cối xanh mướt, đoán là núi Cù. Cả hai nơi đều ẩn chứa những chi tiết liên quan đến mẹ ông Kiều.

Khư Từ xòe tay ra, hai con cá âm dương không ngừng bơi trong lòng bàn tay. Anh nhíu mày, thăm dò: “Có manh mối gì không? Cá của tôi hơi lờ mờ.”

Nam Tinh đề xuất: “Mang chúng đi hầm canh thôi.”

Khư Từ cười xòa.

Nam Tinh lấy một tờ giấy ra, búng giọt máu của ông Kiều vào tờ giấy, ngọn lửa cháy bùng lên, tro hóa thành giấy trắng. Giấy trắng rơi xuống đất, đứng giữa ngã ba đường, hết ngó trái lại ngó phải, cuối cùng đành xoay một vòng, lủi thủi quay về bên Nam Tinh. Khư Từ lập tức đề nghị: “Đốt nó thành tro luôn đi.”

Nam Tinh không đếm xỉa đến anh.

Tờ giấy trắng vừa nghe thấy liền chạy đến giẫm lên chân Khư Từ một cái rồi mau chóng trở về nép vào chân Nam Tinh. Khư Từ thấy vậy liền bật cười thích thú.

Cô ngồi xổm xuống nhìn tờ giấy trắng đang giậm dỗi, nhân lúc nó chưa tức chết, vỗ nhẹ vào góc giấy rồi lấy bút chu sa ra, điểm một giọt mực tạo thành sợi chỉ đỏ chạy thẳng về phía thôn làng.

Cá của Khưu Từ vẫn đang bơi, anh quan sát chốc lát, nghe thấy tiếng sấm vang đến từ nơi núi xa liền cảnh báo. “Sắp mưa rồi.”

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, đúng là sắp mưa thật, bèn quyết định. “Đi bên trái, đến thôn làng”

Khưu Từ nhìn hướng sợi chỉ đỏ, đoán rằng nó đã chỉ hướng cho Nam Tinh nhưng vẫn tiện miệng hỏi: “Tại sao?”

“Trú mưa.”

“...”

Khưu Từ nhận ra Nam Tinh cũng sợ gặp mưa như người bình thường. Anh bỗng nhớ ra Cát Đại Tiên đi theo hướng đến thôn làng, còn Thạch Bát Lô đi thẳng lên núi Cù.

Nói cách khác, Thạch Bát Lô có khả năng bị mưa xối ướt như chuột lột.

Khưu Từ chợt nghĩ, Nam Tinh không đi lên núi Cù có lẽ là vì không muốn mắc mưa, nhưng cũng có thể là vì... không muốn đi cùng đường với Thạch Bát Lô. Cũng có khi cô được sợi chỉ đỏ dẫn dắt.

Tâm tư con gái khó đoán thật.

Chương 5

Trước cửa thôn có dựng một tấm bia đá, chữ khắc đã mờ đi nhiều sau mấy chục năm chịu sương chịu gió.

Cát Đại Tiên đi rất nhanh, khi Khưu Từ và Nam Tinh đến cửa thôn đã không thấy bóng dáng ông ta đâu nữa.

Thôn làng này không quá lớn, Khưu Từ chỉ đưa mắt một lượt đã bao quát được tất cả. Nhà cửa vắng bóng người ở hai, ba chục năm nên bị dây thường xuân phủ kín, chỉ còn cánh cửa mở toang trông như hang lớn âm u, tối om như cất giấu vô số hiểm nguy.

Nam Tinh để ý Khưu Từ vẫn đang ngắm nghía nhà cửa, bèn tiến đến hai bước gọi anh: “Này.”

Khưu Từ giật mình, thấy Nam Tinh chỉ lườm mình một cái rồi lừ mắt bỏ đi, nhìn xuống thấy cá âm dương đã bơi đi mất mới hiểu ra cô đang nhắc nhở mình đi nhanh lên.

Anh rảo bước chạy theo cô.

Đôi cá âm dương và tờ giấy trắng của Nam Tinh dừng lại ở căn nhà cuối thôn. Nơi này vốn nằm ở vị trí hẻo lánh, căn nhà nhỏ càng có vẻ trợ trợ, nó cũng bị dây leo phủ kín, chỉ chừa lại cửa ra vào, cả căn nhà trông như một con quái thú há to miệng hít thở không khí.

Bụp bụp!

Bỗng có tiếng động khe khẽ vọng ra. Khưu Từ và Nam Tinh đồng loạt nhìn vào trong.

Lát sau, một người mặt mày lấm lem bụi đất chui ra, lau bầu: “Thành hang chuột hết cả rồi.”

Cát Đại Tiên vừa ra khỏi cửa đã thấy hai người đứng bên ngoài, liền giật mình, tức tối nói: “Rốt cuộc hai người có bản lĩnh gì không thể, cứ theo đuôi Cát Đại Tiên tôi mãi vậy?”

Nam Tinh bình tĩnh nói: “Xe tôi đến trước ông.”

Cát Đại Tiên mấp máy môi, nhưng nhận ra không thể ngang ngược hách dịch được nữa, đành ra vẻ cầu hòa. “Quả nhiên đều là đồng môn, ngoại trừ bà Hàn ra thì ai cũng có chút tài năng.” Nói xong, ông ta liền cầm mai rùa rời đi theo con đường cũ, dường như muốn đến núi Cù.

Nam Tinh cũng đi núi Cù, nhưng không phải bây giờ. Trời sắp tối rồi lại sắp mưa, cô đương nhiên sẽ không làm chuyện đại dột như vậy.

Không biết cửa nhà vốn thấp sẵn hay do dây thường xuân leo quá dày, Nam Tinh phải cúi người mới đi qua được. Khưu Từ cũng vào theo, vừa đi vừa cảm thán: “May mà Cát Đại Tiên đã quét mạng nhện trước giúp chúng ta rồi.”

Giẫm lên bụi đất đóng lớp trên sàn, Nam Tinh nhìn anh, không hiểu sao lại có người lạc quan đến mức này.

Căn nhà không hẳn là trống huơ trống hoác, nhưng tất cả đồ đạc đều kê sát tường, từ bàn ghế, kệ gỗ hay lò thấp hương đều được dồn gọn sang một bên.

Không gian giữa phòng hoàn toàn trống trải, mặt đất cũng không có dấu vết di dời bàn ghế, chứng tỏ đồ vật trong nhà vốn đã được bài trí như vậy.

Nam Tinh như chợt nhớ ra điều gì đó, lấy tài liệu Kiều Lăng cung cấp ra xem. “Trước kia đây là nhà của ông Kiều. Năm mươi năm trước ông Kiều đã dẫn con cái rời khỏi thôn, thỉnh thoảng mới quay về. Đến khi dân làng dọn đi hết ông ấy mới không về nữa, ít nhất đã ba mươi năm rồi.”

Khưu Từ búng tỉnh. “Thảo nào đồ đạc đều được đặt sát tường.” Nếu không kê đồ đạc sát tường thì sẽ rất bất tiện với người mù.

Cá của anh không bơi sai chỗ, người giầy của Nam Tinh cũng không tìm nhầm vị trí. Nhưng kì lạ là nơi này không có bất cứ vật gì có thể truy tìm tung tích của mẹ ông Kiều.

Tiếng sấm ãng ãng ãng về, mưa tuôn như trút nước.

Căn nhà bị dột vài chỗ, giọt nước thấm qua dây leo rơi xuống bụi đất, tạo ra từng vũng nước bùn.

Nam Tinh giương ô, đi một vòng trong phòng khách nhỏ nhỏ. Cô vừa đi vừa quan sát, thấy hai căn phòng nhỏ bên trong trống huơ trống hoác, chỉ còn lại mấy tấm ván gỗ dựng thành vách tường.

Không có manh mối gì cả, chẳng hiểu sao tờ giấy trắng của cô lại chỉ đến đây.

Cô đang mãi suy nghĩ thì bỗng bên ngoài lóe sáng, nhưng không phải tia chớp. Khưu Từ cũng nhìn thấy ánh sáng thành linh xuất hiện kia, lập tức chạy ra cửa. Nam Tinh cũng lao ra ngoài theo một hướng khác. Hai người đánh gong kìm bao vây trước và sau, nhưng lại không thấy gì.

Một tia sáng lóe lên, ánh lửa lóe sáng ở cánh rừng gần đó.

Hai người lại chạy sang bên kia, chui vào rừng, nhưng ánh lửa lại biến mất một lần nữa.

"Á!"

Có người thất thế chạy ra từ cánh rừng, chiếc áo khoác dài bị móc rách tơi tả, bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

Cát Đại Tiên còn chưa nhìn rõ hai người trước mặt thì chân đã bị vấp, ngã sũng soài, suýt đập cả mũi. Ông ta ngẩng đầu, nhận ra hai người trước mặt, ánh mắt sáng như vớ được cọng cỏ cứu mạng thở hổn hển nói: "Trong đó có ma, toàn thân phát sáng cứ núp sau bụi cây nhìn tôi chòng chọc."

"Hành động nhanh thật, đã kịp chạy vào trong rồi." Khưu Từ dìu Cát Đại Tiên đứng dậy, nhìn bộ dạng chật vật của ông ta, bật cười. "Ông tiếp xúc với mấy thứ kia suốt rồi, sao lại sợ đến mức này?"

"Bình thường tôi chỉ xem bói, trấn nhà bình an thôi." Cát Đại Tiên lúng túng. "Làm sao tôi biết thứ kia có gan xuất hiện, còn nhìn tôi chăm chăm, táo tợn quá rồi! Con ma kia nguy hiểm lắm, tôi không chơi nữa."

Khưu Từ hỏi lại: "Ông muốn bỏ cuộc sao?"

"Dĩ nhiên rồi." Cát Đại Tiên xua tay. Đi được vài bước, ông ta quay đầu nhìn Khưu Từ. "Cô cậu là người tốt, nên tôi phải cảnh báo với cô cậu, con ma này có liên quan đến mẹ ông Kiều. Tôi nắm tay tính rồi, còn tiếp tục nữa là hai người có thể sẽ bị cuốn vào thế giới âm phủ, cẩn thận đấy."

Nam Tinh dõi theo bóng lưng ông ta rời đi, nghĩ đến những lời ông ta nói, lại loáng thoáng nghĩ ra chuyện gì đó. Mải mê suy nghĩ, cô bỗng nhận thấy dưới ô có thêm một người, không biết

Khư Từ đã chui vào ô tụt lúc nào, mà vì quá cao nên anh phải khom người xuống, trông khá chật vật.

Khư Từ nhận xét: “Bản lĩnh của Cát Đại Tiên không phải dạng vừa đâu. Chuyện ông ta vừa nói chưa chắc đã là giả, không chừng lần này cô lại phải đưa tôi đi đến thế giới âm phủ mà ông ta tính ra rồi.”

Chiêu đánh trống lảng hoàn toàn vô dụng với Nam Tinh, cô lập tức lạnh giọng. “Tránh ra.”

Khư Từ thở dài, mặt dày từ chối. “Tôi sợ bị cảm.”

“...”

Khư Từ cứ ngỡ Nam Tinh sẽ đẩy mình ra, không ngờ cô lại nhét ô vào tay anh, còn mình đội mưa rời đi. Khư Từ thẳng thốt, rảo bước chạy theo, giơ ô ngăn làn mưa trực phủ xuống vai người con gái đang rảo bước.

Nam Tinh dừng lại, cau mày nhìn anh. “Tôi không sợ bị cảm, không cần ô.” Nếu là người khác thì cô đã thẳng tay đẩy ra từ lâu rồi. Nhưng dù sao Khư Từ cũng từng giúp đỡ cô, mà nếu cô có đẩy thì kiểu gì anh cũng vẫn tiếp tục bám theo cho bằng được.

“Được rồi.” Khư Từ nắm tay cô, đặt chiếc ô lại. “Tôi không đùa với cô nữa.”

Lần này anh nói rất chân thành, không hề có một chút ngả ngớn. Anh trả ô lại cho Nam Tinh rồi đi thẳng, tránh để cô nghĩ rằng anh sẽ quay lại ăn vạ.

Không hiểu sao Nam Tinh lại cảm thấy bức bối trong lòng.

Nam Tinh không thích anh ngả ngớn, nhưng dáng vẻ nghiêm túc này của anh lại khiến cô bứt rứt, khó chịu. Có vài

người một khi nghiêm túc lại giống như đang nổi giận.

Không khí đột nhiên trầm xuống, giữa đêm tối chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp. Mưa càng rơi càng to, tiếng sấm nơi xa vang rền như dã thú đang gào thét.

Rời khỏi khu rừng Khưu Từ đã ướt nhẹp, quần áo dán sát vào người. Nam Tinh đi phía sau nhìn anh suốt chặng đường cuối cùng đành rảo bước đi đến, chia cho anh một nửa tán ô.

Khưu Từ sững người nhìn cô, Nam Tinh ngập ngừng. “Tôi biết đã muộn rồi.”

“Không muộn.” Khưu Từ khẽ cười, vạt vạt áo đã thấm đẫm nước mưa. *Hình như là... muộn thật.* Anh đưa tay cầm lấy ô, thuận miệng nói: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trời cũng đổ mưa, chó của tôi còn làm bắn nước lên người cô.”

Nam Tinh ngược lên nhìn anh. “Tôi biết đó không phải là chó của anh. Sao anh lại nhận là chó của mình?”

Khưu Từ không ngờ cô lại biết. *Cô biết từ khi nào vậy?* “Lúc đó cô hung dữ quá, tôi sợ cô sẽ mang nó đi hầm canh mất.”

Nam Tinh im lặng, lát sau lại nói: “Ông chủ Đào đang nuôi nó.”

Anh cười xòa. “Ông chủ Đào nuôi thì tôi yên tâm rồi.”

Hai người thi thoảng tán gẫu vài câu, bầu không khí trầm mặc gần như hoàn toàn biến mất. Lúc sắp về đến thôn, “thứ” lúc ẩn lúc hiện họ vốn đã ngó lơ lại lóe lên ở phía xa rồi biến mất trong tích tắc.

Họ trở lại căn nhà nhỏ, Nam Tinh nhớ đến bài viết về núi Cù mà Phùng Nguyên từng nhắc đến, bèn gọi điện thoại cho anh

ta. Tín hiệu vừa được kết nối Nam Tinh đã nói thẳng: “Gửi tôi đường liên kết của bài viết tâm linh anh xem hai ngày trước đi.”

Người ở đầu dây bên kia vừa kinh ngạc vừa vui mừng kinh ngạc là vì Nam Tinh thế mà cũng thích xem mấy thứ này, vui mừng là vì cuối cùng anh ta và cô đã có chung sở thích. Phùng Nguyên hớn hở. “Tôi gửi cho cô ngay đây. Mà bên cô tiến triển thế nào rồi? Cát Đại Tiên nói ở đây có ma, nặng nặc đòi bỏ cuộc. Không ngờ ông ta lại nhát gan vậy.”

Phùng Nguyên vẫn mắc bệnh nói nhiều, Nam Tinh lập tức kết thúc cuộc gọi.

Chốc lát sau Phùng Nguyên đã gửi ngay đường link đến.

Nam Tinh mở bài viết, chau mày đọc lướt, Khưu Từ vắt nước ở bên cạnh cũng ngó nghiêng. Xem xong, Nam Tinh lẩm bẩm: “Núi Cù, nghĩa trang, thôn trang bỏ hoang hình nhân sáng rực.”

Khưu Từ bổ sung. “Ngày ẩn núp đêm ló mặt, thoát ẩn thoát hiện, có người thấy nhưng không ai chụp được.” Anh nghĩ ngợi rồi cười nói: “Chúng ta bày bẫy bắt nó đi.”

Trên người sinh linh quỷ dị kia ẩn giấu câu chuyện liên quan đến ông Kiều và mẹ ông, bắt được nó có lẽ sẽ tìm ra tung tích của bà.

Chương 6

Nửa đêm mưa ngừng rơi, quần áo Khưu Từ cũng sắp khô. Anh hong chiếc áo sơ mi cuối cùng, chốc chốc lại nhìn sang Nam Tinh đang che ô ngồi tựa vào góc tường. Chiếc ô hạ rất thấp, che cả mặt cô, chỉ lộ ra bàn tay đang nắm hờ cán ô.

Chiếc ô không hề nhúc nhích, dường như chủ nhân đang ngủ rất say.

Khưu Từ hong qua khoác áo cho cô. Trời nóng, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nếu cho cô mượn thì anh phải cởi trần, không cẩn thận còn bị cho là dê xồm.

Bỗng chiếc ô động đậy, Khưu Từ còn chưa kịp phản ứng thì Nam Tinh đã buông ô xuống, liếc mắt nhìn Khưu Từ đang ở trần.

Ánh mắt hai người giao nhau. Khưu Từ lắp bắp: “Dê... xồm.” Nam Tinh đờ ra vài giây.

Khưu Từ cười khùng khục, sờ áo còn thấy hơi ẩm nhưng vẫn mặc vào.

Chợt Nam Tinh nghiêng đầu nhìn vào trong nhà, mắt khẽ nheo lại.

Khưu Từ nhận thấy điểm bất thường, nhìn theo cô. Một sợi chỉ đỏ từ ngoài nhà chạy thẳng đến, xuyên qua phòng khách, đậu lên trên chiếc bàn phủ đầy tro bụi. Khưu Từ nhìn sợi chỉ đỏ, buột miệng hỏi: “Của cô à?”

“Không phải của tôi, tôi đã thu nó lại rồi.” Nam Tinh gấp ô, đi đến cạnh chiếc bàn, im lặng quan sát sợi chỉ và viên bi màu đỏ đang nhảy tưng tưng phía trên, sắc mặt càng ngày càng khó coi. “Không thể nào... Trên đời này tuyệt đối không thể có cây bút chu sa thứ hai.”

Khưu Từ đứng dậy, vừa cài cúc áo vừa hỏi: “Bút chu sa?”

“Anh còn nhớ sợi chỉ đỏ tôi thu lại trên đảo Tú Thủy không?”

“Nhớ.”

“Sợi chỉ đỏ được sinh ra từ một cây bút chu sa đặc chế.”

Khưu Từ thấy hàng mày cô chau lại. “Không thể có cây thứ hai à?”

“Không thể.” Nam Tinh khẳng định. “Đây là đồ vật bí truyền của nhà họ Nam tôi, loại bút đó được ông nội tôi chế tạo ra, trên đời này chỉ có hai cây thôi.”

Khưu Từ càng không hiểu. “Cô giữ một cây, chẳng phải còn lại một cây sao?”

“Không, cây còn lại đã bị đốt trụi trong trận hỏa hoạn năm đó rồi.” Nam Tinh trầm mặc, một lát sau mới lên tiếng: “Tan thành tro bụi cùng em họ tôi rồi.”

Bút chu sa nhà họ Nam có thể truy tìm dấu vết của tất cả mọi thứ trên đời. Nam Tinh và em họ cô mỗi người được trao lại cho một cây. Năm xưa khi em họ cô chết trong trận hỏa hoạn, cây bút đem theo bên người cũng phải bị thiêu trụi rồi mới đúng.

Nhưng tại sao....

Khưu Từ đề nghị: “Chúng ta có thể lần đến gốc sợi dây, xem thử là ai đang dùng.”

Giống như khi ở đảo Tú Thủy, anh cũng lần theo sợi dây, bắt gặp Nam Tinh trong con ngõ nhỏ.

Nhưng hai người còn chưa kịp đi ra ngoài thì cánh cửa gỗ đã bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn cúi người đi vào. Liếc mắt nhìn hai người quần áo xộc xệch ngồi bên trong anh ta cười nhạt. “Xem ra hai người quen biết nhau, thân thiết đến mức có thể ở chung một phòng qua đêm rồi à.”

Thạch Bát Lâu cười ẩn ý. Nam Tinh cũng chẳng có tâm trạng chấp nhận mấy chuyện này, cô nhìn cây bút anh ta đang nắm trong tay, rõ ràng là bút chu sa năm xưa ông nội cô chế tạo ra.

Ông nội là cao nhân của nhà họ Nam, huyền học gia tộc chẳng những được ông kế thừa mà còn nâng lên một tầng cao mới. Bút chu sa chính là tác phẩm tuyệt tác của ông.

Lấy máu theo dõi, lấy bút truy tìm.

Lần đầu có thể coi là trùng hợp, nhưng lần thứ hai thì không.

Thạch Bát Lâu thấy Nam Tinh nhìn mình chằm chằm, nụ cười đông cứng lại, vội giải thích. “Tôi không có ý châm chọc hai người, đã là thời đại nào rồi, tôi không cổ hủ đến vậy đâu.”

Không khí càng trầm xuống, Thạch Bát Lâu bắt đầu lúng túng.

Khưu Từ lên tiếng: “Chúng tôi trú mưa ở đây, sao anh không bị ướt vậy?”

“Có chứ, nhưng tôi có mang theo quần áo.”

Dù ban đầu Thạch Bát Lô đã tạo ấn tượng là người vô cùng sạch sẽ, ngăn nắp, nhưng mang theo quần áo đến đây để thay thì đúng là hơi quá rồi.

Nam Tinh hỏi: “Tại sao anh lại từ núi Cù đến đây?”

Thạch Bát Lô những tưởng cô tức giận, ấy thế mà giọng cô lại rất bình tĩnh, không hề lộ ra một chút bất thường nào. Anh ta thầm nghĩ, *tâm trạng phụ nữ thật khó đoán*. Nghĩ vậy nhưng Thạch Bát Lô vẫn trả lời: “Dù sao đây cũng là nơi ở trước kia của bà Kiều, có lẽ sẽ có manh mối gì đó.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, sợi chỉ đỏ bỗng nhiên đổi hướng theo một đường cong ngoắt ngoéo.

Thấy vậy, Thạch Bát Lô lập tức quay người trở ra, đi vòng qua sau tường, nhìn thấy sợi chỉ đỏ xuyên qua tường chỉ về phía rừng cây, đầu sợi chỉ vẫn quanh co đổi hướng.

Khưu Từ cúi đầu nhỏ giọng nói với Nam Tinh: “Thứ sợi chỉ đỏ hướng đến có lẽ là hồn ma sáng rực lượn lờ xung quanh chúng ta đêm qua đấy.”

“Ừm.” Nam Tinh suy nghĩ. “Cá của anh có thể làm gì được không?”

Khưu Từ ngẫm nghĩ. “Mỗi nấu canh là chịu.”

Nam Tinh “hừ” một tiếng, đúng là con hát mẹ khen hay. “Có thể tìm ra nó không?”

“Tìm được, nhưng không bắt được.” Khưu Từ bổ sung. “Tối qua trong lúc cô ngủ tôi đã sai chúng đi tìm rồi.”

Nam Tinh ngược mắt nhìn anh. “Tôi không ngủ.”

“Vậy sao cô cứ hạ thấp ô xuống thế?”

Không hạ thấp ô, lẽ nào cứ thế nhìn anh ở trên à? Nam Tinh phớt lờ câu hỏi của anh. “Tôi cũng sai Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đi tìm rồi.”

Tiểu Bạch, Tiểu Hắc? Khưu Từ nghĩ mãi vẫn không nhớ ra cô có hai chân chạy vật từ lúc nào.

Lát sau Thạch Bát Lâu trở lại, thấy hai người đứng trước cửa, bèn đề nghị: “Hay là chúng ta chia sẻ thông tin đi? Thù lao tôi nhường hết cho hai người.” Anh ta bỗng hiểu ra gì đó. “Hai người bắt tay hợp tác rồi à?”

Anh ta đoán hai người họ bắt đầu hợp tác với nhau sau khi đến con đường mòn ở chân núi Cừ, nếu không đã chẳng cần chia nhau đi xe riêng đến đây làm gì. Nhưng người lạnh lùng như Nam Tinh cũng chịu bắt tay với người khác kể cũng lạ.

Khưu Từ cười nói: “Đúng vậy, chúng tôi bắt tay với nhau, nhưng không định hợp tác với anh. Cô Nam Tinh nói cho tôi biết cách dùng máu tìm người, nhưng anh lại giấu giếm, sao chúng tôi tin tưởng anh được?”

Nam Tinh đoán Thạch Bát Lâu đã đi vào ngõ cụt, không thể tìm được vị trí của bà Kiều, hẳn là manh mối đã đứt ở đây. Anh ta biết dùng máu, dùng bút, cũng có tài năng, nhưng có vẻ ngón nghề chưa đủ tinh thông, hình như không được truyền đạt toàn bộ tinh túy nên chỉ có thể lần đến đây mà thôi.

Nam Tinh luôn có cảm giác anh ta rất giống em họ mình. Những gì em họ cô biết, Thạch Bát Lâu cũng biết. Năm đó em họ cô ham chơi, tuổi cũng nhỏ, không hề chú tâm nghiên cứu huyền học của nhà họ Nam như cô, cộng thêm việc không có năng khiếu nên kém cô rất xa.

Nhìn thấy Thạch Bát Lô hôm nay, Nam Tinh như thấy lại người em họ đã mất của mình, cõi lòng tĩnh lặng bao năm lại một lần nữa xao động.

Thạch Bát Lô thoáng trầm tư, không dám chắc là họ đang khách sáo hay thực sự muốn hợp tác, đành từ bỏ. “Hai người không tin tôi, tôi cũng không tin hai người.” Dứt lời, anh ta tiếc nuối bỏ đi.

Nam Tinh chau mày, Thạch Bát Lô không làm việc này vì thù lao, mà dường như chỉ đến chơi. Không...

Cô chợt thốt lên. “Tập luyện.”

Khưu Từ lặp lại lời cô. “Tập luyện?”

“Thạch Bát Lô không cần thù lao.” Nam Tinh nói tiếp: “Anh ta cố ý che giấu phương pháp của mình, nhưng lại không nhận được, giống như việc tìm kiếm bà Kiều chỉ là đang tập luyện cách sử dụng bút mà thôi. Điều khiển bút chu sa không dễ, sợi chỉ đỏ uốn lượn chính là minh chứng.

Khưu Từ kinh ngạc. “Không phải do vật thể thay đổi vị trí à?”

“Không!” Nam Tinh giải thích. “Sợi chỉ do bút chu sa tạo ra thực tế là một cái xích có thể quấn lấy đồ vật. Tuy nó không thật sự tạo ra sức ép gì, nhưng linh vật bình thường đều bị nó áp đảo, không dám nhúc nhích, cho dù có dám cũng không thể di chuyển linh hoạt được vì bị kìm kẹp. Sở dĩ sợi chỉ đỏ uốn lượn là vì người điều khiển nó không giỏi, chưa thể nắm hoàn toàn quyền kiểm soát. Thạch Bát Lô chắc chắn là người mới, kiến thức nửa vời.”

Khưu Từ trầm trồ. “Cây bút này lợi hại nhỉ.”

Nam Tinh nhớ đến ông nội mình, ông là người được tôn sùng nhất trong giới nhân tài kỳ môn độn giáp năm đó, cũng là người cô đã ngưỡng mộ và muốn vượt qua từ thuở bé.

Nhưng tài năng ấy cuối cùng lại là con dao hai lưỡi. Máu tươi, khói thuốc súng, hỏa hoạn là ký ức cuối cùng của cô về ông.

“Nếu đúng như cô nói, chắc chắn Thạch Bát Lâu sẽ không đi đâu, anh ta không giống kiểu người dễ từ bỏ.”

Nam Tinh cảm thấy đầu ngón tay tê tê, bèn ấn chặt ngón tay, vừa định thông báo Tiểu Bạch, Tiểu Hắc đã tìm được tung tích bóng dáng kia thì Khưu Từ đã cất lời: “Cá của tôi tìm được nó rồi.”

“À.” Cô hơi khó chịu khi bị tranh công, cứ như thể Tiểu Bạch, Tiểu Hắc của cô không bằng hai con cá của anh vậy. “Anh học ngón nghề này từ ai?”

Khưu Từ kể. “Người nhận nuôi tôi, là một bà cụ hiền hậu.”

Nam Tinh sửng sốt, *anh là cô nhi?* Cô không hỏi nữa, nếu được nhận nuôi mà còn được truyền nghề, vậy có lẽ cũng vì người nhận nuôi thấy được năng khiếu của anh.

Lần theo dấu tích một hồi, bóng dáng kia lại mất hút trong rừng sâu. Lần đầu tiên Khưu Từ gặp thứ chạy trốn nhanh thế này, đến cá âm dương của anh cũng không ngăn được. Nam Tinh không có ý định đi tiếp nữa, bảo Khưu Từ dừng lại. “Đặt bẫy đi.”

Sột soạt... Mấy tờ giấy trèo ra khỏi ba lô của Nam Tinh, chia ra bốn phía. Chúng ôm chặt lấy cây cổ thụ, lát sau biến thành màu cây khô, hòa vào một thể với cây như tắc kè hoa.

Nam Tinh lấy bút chu sa, sợi chỉ đỏ theo đường bút bay lên, hóa thành thiên la địa võng.

Khư Từ cảm thấy chỗ này không còn việc của mình nữa, quả thật anh không am hiểu thuật bắt ma trời quỷ. Anh khoanh tay tựa vào một thân cây nhìn Nam Tinh bày trận, khóe miệng bày ra nụ cười mãn nguyện, *cảm giác đi theo Tinh Tinh hưởng sai quả thật không tồi.*

Chỉ đỏ gần như đã phủ đầy một khoảng rừng, nếu bóng dáng kia dám xuất hiện, chắc chắn sẽ không trốn thoát được.

Reng... reng...

Chuông điện thoại reo lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong rừng. Nam Tinh lấy điện thoại ra xem, là Phùng Nguyên. Cô vừa bắt máy, bên kia đã vội nói: “Mau về đi, bà Hàn tìm được mẹ ông Kiều rồi, giờ đang đưa ông Kiều đến xác nhận.”

“À.” Nam Tinh không buồn đoái hoài, tiếp tục cắt bút.

Bên kia lại hồi thúc. “E là thật đấy, bà Hàn trước giờ chưa từng thất bại. Bà ấy chẳng những tìm được bài vị của mẹ ông Kiều mà còn tìm được con cái bà Kiều sinh ra sau khi tái hôn.”

Nam Tinh cúp máy. *Không đúng.* Cô chau mày nhìn chiếc bẫy trước mắt. “Phùng Nguyên báo bà Hàn tìm được chu mẹ ông Kiều rồi, tôi đi xem thử bài vị kia là thật hay giả.”

Khư Từ nghĩ ngợi chốc lát. “Tôi ở đây trông chừng cô đi đi.”

Nam Tinh gạt đầu, một mình rời khỏi thôn.

Chương 7

Khi Nam Tinh nhận được điện thoại của Phùng Nguyên, Kiều Lãng đã đi theo bà Hàn. Cô đành phải bảo tài xế đổi hướng giữa chừng, chạy thẳng đến chỗ bà Hàn.

Xuống xe, Nam Tinh không thấy Phùng Nguyên đâu cả, anh ta còn không thèm chờ cô. Một chiếc xe dừng lại gần đó, người bước xuống là Thạch Bát Lâu. Lúc cùng đi vào trong, Thạch Bát Lâu cất lời: “Mẹ ông Kiều không ở đây, tôi cho là vậy, không biết cô Nam Tinh nghĩ sao?”

“Ừm.”

Tuy cô trả lời cụt lủn, nhưng Thạch Bát Lâu đã cảm thấy có thu hoạch lắm rồi, chí ít là cô đã chịu đáp lời anh. Nam Tinh vốn lạnh lùng, không hiểu sao Khưu Từ có thể chịu đựng tính khí này mà hợp tác với cô.

Con ngõ khá cũ kĩ, mang vẻ cổ kính, hoàn toàn đối lập với đô thị phần hoa bên ngoài. Họ đi thẳng vào trong, nhà cửa hai bên đều lâu đời. Hai người dừng bước trước cửa nhà 228, nơi mẹ ông Kiều tái hôn sinh con theo lời bà Hàn, liền nghe thấy người ồn ào bên trong, tiếng khóc nỉ non xen lẫn giọng nói vui mừng nghẹn ngào của Phùng Nguyên. “Tốt quá, tốt quá, ông Kiều không phải hối tiếc nữa rồi.”

Thạch Bát Lâu ấn chuông cửa, lát sau có người đàn bà đi ra mở cửa sắt. Bà ta quan sát họ bằng ánh mắt ngấn lệ. “Cô cậu tìm ai?”

“Phùng Nguyên gọi chúng tôi đến đây, chúng tôi quen biết Kiều Lãng.”

Người đàn bà nghĩ ngợi, bỗng chộp lấy tay áo Thạch Bát Lâu, giọng nức nở. “Cậu cũng là người nhà họ Kiều, là cháu của ông Kiều sao? Tôi là thím của cậu.”

Thạch Bát Lâu giật mình nhìn người thím từ trên trời rơi xuống, bỗng hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong. *Đại hội nhận bà con đây mà.* Trong khi anh ta còn đang bị “thím” giữ lại, Nam Tinh đã lách người đi vào trong. *Xảo quyết thật!*

Nam Tinh đi vào căn nhà ngập trong tiếng khóc, khung cảnh ồn ào rối loạn, hơn mười người nhốn nháo trong đại sảnh. Liếc nhanh thấy Phùng Nguyên, cô rảo bước đi đến, kéo cánh tay anh ta hỏi: “Sao thế này?”

Cảnh tượng người thân nhận lại nhau cảm động đến mức nước mắt nước mũi Phùng Nguyên chảy ròng ròng. Thấy Nam Tinh, anh ta chấm nước mắt. “Nhận lại người thân. Năm đó sau khi rời khỏi thôn, mẹ ông Kiều gặp được ông Phương, kết hôn rồi sinh ra bốn đứa con. Bà Hàn kể lại chuyện ông Kiều cho họ biết, họ lập tức gác lại hết công việc chạy về đây, nhận người thân với Kiều Lãng.”

Nam Tinh chau mày. “Nhanh thế à.”

“Bà Hàn là chuyên gia nổi tiếng trong giới.” Phùng Nguyên tỏ vẻ sùng bái. “Mới một đêm đã tìm được mẹ ông Kiều, nhưng giờ chỉ còn một tấm bài vị... bà ấy đã qua đời ba mươi năm rồi. Ông Phương cũng không còn trên đời, hiện giờ gia đình người con cả đang sống ở đây.”

“Bài vị đâu?”

“À, kia kia.”

Nam Tinh gạt đám người đang kích động ra, đi đến cuối đại sảnh. Bài vị hơi cũ được đặt trên chiếc bàn thờ nhỏ, nhang đèn còn chưa cháy hết, khói vương lảng bãng.

“Ông nội cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.” Giọng Kiều Lãng xúc động, nắm tay một người đàn ông lớn tuổi. “Từ bé cháu thường nghe ông kể về bà cố, nếu biết được sau khi rời đi bà cố đã có một cuộc sống yên ổn như vậy, ông nhất định sẽ rất vui.”

Ông bác kia gạt đầu. “Đúng vậy, sau khi lấy ba, mẹ luôn nhắc đến việc muốn đón anh cả về sống cùng. Nhưng cháu biết mà, khi đó loạn lạc quá, mẹ không thể trở về thôn Kiều Gia được, sau này quay lại thì không tìm thấy anh cả nữa.”

Nam Tinh nghe ông ta tường thuật, “anh cả” mà ông ta nhắc đến chắc hẳn là ông Kiều. Vậy ông ta chính là đứa con mẹ ông Kiều sinh ra sau khi tái giá?

Kiều Lãng lại nói: “Giờ sức khỏe ông nội cháu yếu lắm, ông muốn gặp mặt mọi người một lần, ông trẻ và bà trẻ có thể đến Viện điều dưỡng một chuyến không?”

“Được chứ, được chứ.” Ông bác kia vội vàng nhận lời. “Bác cũng muốn gặp anh cả, kể cho anh ấy nghe chuyện của mẹ. Anh cả không hận mẹ, đúng là... Ôi!”

Kiều Lãng tiếp lời: “Ông nội chưa bao giờ hận bà cố.”

Ông bác lại cảm thán: “Không hận là được rồi, không hận là được rồi. Thời loạn lạc, đâu thể sống theo ý mình được.”

“Đợi đã.” Thạch Bát Lâu đột nhiên chen lời, giọng cao vút khiến tiếng huyền não trong đại sảnh ngừng bật, mọi ánh mắt

đều đổ dồn lên người anh ta.

“Ông bà thật sự là con mà bà Kiều sinh ra sau khi tái giá sao?”

Ông bác kia lập tức bất mãn. “Cậu nói gì vậy? Ai lại đi tự tiện nhận người thân, đây là chuyện lớn đấy!”

Thạch Bát Lâu dịu giọng. “Không có gì, chỉ nghi ngờ chút thôi. Ông Kiều ủy thác chúng tôi tìm mẹ giúp ông ấy, mà chưa đầy một ngày các người đã xuất hiện rồi.”

“Đó là nhờ có tôi.” Bà Hàn lạnh giọng, nhìn chòng chọc người thanh niên không biết điều này. “Danh tiếng của bà Hàn tôi không phải để cậu sỉ nhục như vậy. Tìm người và đoán mệnh tôi chưa bao giờ thất bại đâu.”

Thạch Bát Lâu khiêu khích. “Ồ? Vậy bà nói xem, tôi là người như thế nào, đến từ đâu?”

Bà Hàn cười lạnh. “Tại sao tôi lại phải hạ thấp mình để chứng minh nghi ngờ của cậu? Nếu cậu không tin thì cứ việc đi thử máu.”

“Nhỡ bà làm giả kết quả thì sao?”

Bà Hàn sầm mặt.

Ban đầu Kiều Lăng cũng cảm thấy chuyện này tiến triển quá thuận lợi, nhưng lại nghĩ không ai có thể dựng chuyện lừa đảo với quy mô lớn như thế, hơn nữa anh ta cũng đã cẩn thận kiểm tra gia phả nhà này, không có điểm gì đáng nghi. Nhưng nghe Thạch Bát Lâu nói vậy, anh ta bắt đầu do dự.

Anh ta không tiếc số tiền trả cho bà Hàn. Nhưng anh ta biết hiện giờ sức khỏe của ông nội mình thế nào, nếu phát hiện người thân là giả, chưa chắc ông nội anh đã chịu đựng được.

Kiều Lãng không dám sơ suất. “Thử máu đi.”

Bà Hàn đồng ý ngay. “Không thành vấn đề.”

“Có vấn đề.” Nam Tinh bỗng hồ hững lên tiếng: “Như Thạch Bát Lâu vừa nói đấy, cũng có khả năng mấy người mua chuộc bác sĩ mà.”

Bà Hàn lại thấy thêm một Trình Giảo Kim xuất hiện, bực dọc nói: “Thượng Hải nhiều bệnh viện như vậy, các người tìm bác sĩ nào cũng được.”

Nam Tinh nhìn thẳng vào bà ta. “Thật sao?”

Bà Hàn chột dạ. “Đúng”

“Nhưng không cần thiết đâu.” Nam Tinh vạch trần. “Trên bài vị này không có hơi thở của linh hồn, căn bản là bài vị giả.”

Bà Hàn cười khẩy. “Cô nói giả thì là giả à?”

“Ừ.”

Bà Hàn quay sang Kiều Lãng. “Giám định thế nào? Anh Kiều, anh đừng nghe lời bọn họ.”

“Đi giám định đi.” Kiều Lãng quyết định. “ Nếu kết quả giám định chứng minh có quan hệ huyết thống, phiền cô Nam Tinh xin lỗi bà Hàn. Ngược lại...”

Tít, tít, tít. Kiều Lãng còn chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng nhấn phím điện thoại xen ngang, mà lại chỉ có ba số.

Bà Hàn nhìn Nam Tinh đang gọi điện, cau mày. “Cô làm gì thế?”

“Báo cảnh sát.”

Ông bác kia giật mình thon thót. “Báo cảnh sát gì chứ?”

“Lừa đảo.”

Bà Hàn nghiêng răng nghiêng lợi với Nam Tinh, giận dữ. “Sao cô cứ chĩa mũi dùi vào tôi thế?”

“Nhắc đến cũng khéo.” Thạch Bát Lâu góp lời. “Vừa hay tôi có người bạn làm cảnh sát, nhờ anh ta điều tra nhanh hơn thử máu nhiều. Sao đây, vàng thật không sợ lửa, chúng ta đến sở cảnh sát một chuyến nào.”

Không khí ở đại sảnh trầm xuống, yên tĩnh đến đáng sợ.

Bà Hàn nói cứng: “Được, điều tra đi! Đi điều tra!”

Cả đám bất an, nhìn chăm chăm bà ta.

Kiều Lãng thấy thế bèn lạnh lùng cất giọng: “Tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, ai không muốn ngồi tù vì tội lừa đảo thì đi ngay khi còn có thể. Các người nên biết, đặc tội với nhà họ Kiều tôi chắc chắn không có kết cục tốt đẹp gì.”

Kiều Lãng vừa dứt lời, cả đám hết nhìn bà Hàn rồi lại nhìn anh. Một người bắt đầu lăm lét lui ra cửa, ngay lập tức, đám đông lần lượt nổi gót bỏ chạy như ong vỡ trận.

Bà Hàn không bỏ chạy, hần học nhìn Nam Tinh. “Cô thật sự có thể nhìn ra nơi này không có tử hồn?”

Nam Tinh hờ hững. “Đúng”

Bà Hàn cười châm chọc. “Đúng, bà Hàn tôi không tìm được người, nhưng chắc chắn không phải kẻ vô dụng. Cô Nam Tinh, cô cũng là một tử hồn.”

Nam Tinh không thèm liếc bà ta lấy một cái.

Kiều Lãng nhú mày. “Bà Hàn, chỉ trong một đêm bà đã tìm được nhiều người đến diễn kịch như vậy, bình thường bà cũng lừa người khác như vậy sao?”

Bà Hàn mắng ngược lại: “Để ông nội cậu an lòng ra đi, lừa gạt thì đã sao?”

Kiều Lãng vốn còn định cho bà ta một cơ hội, thấy bà ta độc mồm độc miệng như vậy, liền đành giọng: “Bà đừng hòng trốn.”

Anh ta cảnh cáo xong bèn lập tức cầm điện thoại báo cảnh sát.

Bà Hàn đẩy phắt Kiều Lãng ra định bỏ chạy liền bị Thạch Bát Lâu nhanh nhẹn chặn ngay trước mặt.

Khi Thạch Bát Lâu chặn bà Hàn thì đã thấy Nam Tinh đi ra đến cửa. *Lại xem mình là chân chạy việc.* Anh ta quăng người lại cho Kiều Lãng rồi rảo bước đuổi theo Nam Tinh. “Cô có thể nhìn thấy tử hồn thật à?”

Nam Tinh hỏi ngược lại: “Nếu anh không nhìn ra được, sao lại kết luận đây không phải nơi mẹ ông Kiều qua đời?”

Thạch Bát Lâu thoáng do dự, sau cùng quyết định nói thẳng: “Bởi vì tất cả manh mối đều chỉ về núi Cù và thôn Kiều Gia.”

“Ai dạy cho anh mấy thứ này?”

Thạch Bát Lâu chau mày không trả lời. Bấy giờ Phùng Nguyên đi ra, vẻ mặt tức tối, nhìn thấy hai người họ bèn chạy đến. “Bà Hàn kia quá đáng thật, tưởng đây là sân khấu cho bà ta diễn chặc.”

“Phiên quản lý Phùng báo với Kiều Lãng là tôi rút lui.” Thạch Bát Lâu vừa nói vừa nhìn Nam Tinh. “Tuy tôi rất hiếu kỳ muốn biết phương pháp của cô, nhưng cô vốn dĩ không muốn nói, cũng không muốn hợp tác. Tôi thừa nhận mình khả năng có hạn, tiếp tục cũng không có ích gì, nên rút lui thôi. Có duyên gặp lại.”

Cuối cùng Nam Tinh cũng phát hiện được một ưu điểm của Thạch Bát Lâu, không khăng khăng cố chấp. Cô chưa kịp đáp thì điện thoại đã reo lên.

Màn hình hiển thị số điện thoại của Khưu Từ.

Cô vừa bắt máy, bên kia nói ngay: “Xuất hiện rồi.”

Chương 8

Khi Nam Tinh đến thôn Kiều Gia, trời đã ngả về chiều, sắc trời nhá nhem. Trận mưa như trút nước hôm qua khiến cho đường đất trên núi trở nên lầy lội, Nam Tinh đi lướt qua lùm cỏ dại, những giọt mưa đọng lại trên lá rơi xuống làm ướt tay áo cô. Nam Tinh nhăn mày đi tiếp. So với trời mưa thì sắc trời âm u và nước mưa đọng lại như thế này cũng đáng ghét không kém. Nam Tinh chợt nghĩ, hình như cô chẳng thích kiểu thời tiết nào cả.

Cô quay lại nơi đặt bẫy hôm qua. Không thấy Khưu Từ đâu, cá và giầy cũng mất tích, đến cả chiếc lưới cô giăng bằng bút chu sa cũng bị thủng lỗ chỗ.

Khưu Từ đi đâu rồi?

Nam Tinh bấm điện thoại, tiếng chuông giòn giã lập tức reo lên từ bụi cỏ sau lưng cô. Gần như cùng lúc, Nam Tinh thấy một vật thể phát sáng có hình dạng giống con người lao vụt ra từ đồng cỏ khô ngoài trận pháp.

Mang theo hình dạng con người nhưng nó không hề có mặt.

Có người đứng dậy khỏi bụi cỏ, Nam Tinh sửng sốt thốt lên: “Tôi không biết anh đang rình nó.”

Khưu Từ phủi cỏ trên quần áo, đi đến bên cạnh cô. “Nó rất gian xảo, không chịu đến gần. Tôi thấy có vẻ nó cũng muốn tiếp cận chúng ta, nhưng không hiểu sao vừa đến gần liền bỏ chạy. Tôi ngồi rình ba tiếng đồng hồ rồi, tê chân quá.” Khưu Từ than

xong lại hỏi: “Xem ra người bà Hàn tìm thấy không phải con cháu mẹ ông Kiều nhỉ?”

“Mấy người đó là diễn viên bà Hàn thuê đến để lừa tiền của Kiều Lãng ”

Khưu Từ cười xòa. “Bà Hàn này lợi hại thật, nhanh như vậy đã sắp xếp được một vở kịch, xem ra quen tay rồi. Thảo nào mới đầu bà ta đòi thông tin chi tiết về nhà họ Kiều.”

Nam Tinh nhớ đến lời anh vừa nói. “Anh bảo nó muốn tiếp cận chúng ta nhưng không dám đến gần à?”

“Đúng vậy.”

Nam Tinh nhíu mày, lấy điện thoại mở bài Phùng Nguyên gửi, lướt xuống phần bình luận tác giả mới cập nhật thêm.

“Quái vật kia rất đáng sợ, các người phải tin tôi, chính mắt tôi đã nhìn thấy nó.”

“Dáng vẻ nó giống con người, nhưng lùn lắm.”

“Nó không có mắt, cũng không có mắt mũi miệng, cả người sáng rực như đom đóm.”

“Còn tự đâm cây củi vào ngực mình.”

“Nó đuổi theo chúng tôi đến chân núi Cù mới dừng lại.”

Cô nhìn tám lưới dẹt bằng mực chu sa phủ kín một góc rừng, e rằng yêu quái kia sẽ không đến đây nữa.

Đọc bài đăng xong, Khưu Từ ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi tin rằng nó thật sự muốn tiếp cận chúng ta nên dù biết nơi này có bầy vẫn mò đến, nhưng lại không biết chúng ta có làm hại nó không nên cũng không dám đến gần.”

“Ừm, có điều nó không chịu đến nữa rồi.”

Khưu Từ không phản bác. Hai lần đầu họ còn có thể cảm nhận được hơi thở của nó, nhưng giờ thì không thấy nữa rồi.

Nam Tinh nhìn về phía đỉnh núi Cù xa xa. “Đến nghĩa trang trên núi Cù đi.”

Nghĩa trang núi Cù được xây vào thời Dân Quốc, đúng giai đoạn chiến tranh khói lửa triền miên. Ngày ấy kẻ tha hương trốn từ Bắc đến Nam mất mạng trên đường di chuyển không phải chuyện hiếm, thế là có người lương thiện bỏ tiền túi xây dựng nghĩa trang này. Chiến tranh qua đi, gần như không còn kẻ tử cố vô thân bỏ mạng ở đây nữa, người quyên tiền quản lý, vận hành nghĩa trang cũng qua đời, nghĩa trang từ đó cũng bị bỏ hoang.

Nghĩa trang bây giờ đã xập xệ, tường bên ngoài đã sập, biển hiệu cũng mục nát, càng vào trong càng thấy hoang vu, lạnh lẽo.

Nam Tinh và Khưu Từ vốn đã đến những mộ cổ kì dị hơn nơi này nhiều nên không hề thấy đáng sợ. Hai người đi vào đại sảnh, thấy dưới đất có một đống lửa, có lẽ đã được đốt rất lâu vì tro tàn chất đống bên cạnh, chắc hẳn chính là đống lửa của nhóm phượt hôm trước. Nhưng đã mấy ngày trôi qua mà đống lửa vẫn chưa tắt, rõ ràng là có người tiếp tục châm củi sau khi nhóm người kia rời đi.

Nam Tinh quay người đi ra sau vườn, men theo hành lang chủ bài viết miêu tả, quả nhiên nhìn thấy mười mấy chiếc quan

tài đặt trong mảnh sân rậm rạp cỏ dại. Trời nhá nhem tối, không có ánh trăng, mấy chiếc quan tài trông càng ma quái.

Quan tài đã được đóng đinh, chúng tỏ bên trong có người. Có lẽ họ là người tha hương không ai đến nhận, hoặc vốn dĩ không có nhà để về.

Khưu Từ bỗng cúi đầu nói khẽ: “Nó vừa xuất hiện.”

Nam Tinh cũng cảm nhận được, cô không quay đầu lại mà vẫn nhìn mấy chiếc quan tài. Khi cảm giác nó đã lướt đến hành lang, cô thình lình quay người, lao bổ về phía kia.

Thứ xuất hiện trước mắt là một người giấy vàng ó không có nhân diện.

Người giấy như bị cô dọa sợ, xoay người toan bỏ chạy. Nhưng trên đường nó tháo chạy lại xuất hiện một xấp giấy trắng đen nhanh như chớp đã dựng thành vách tường, chặn mọi đường lui. Người giấy định nhảy qua lan can bỏ trốn thì có hai con cá lớn quẫy đuôi đến, hát ngược nó quay về hành lang. Mà khi nó định tẩu thoát lần nữa thì sợi chỉ đỏ đột nhiên lao đến, trói chặt lấy nó.

Nam Tinh những tưởng đã chế ngự được nó, nào ngờ một nguồn nhiệt lớn từ sợi chỉ đỏ truyền đến lòng bàn tay, nóng rẫy như bị đốt cháy. Khưu Từ lập tức chụp lấy cổ tay Nam Tinh, gỡ sợi chỉ rồi ném ra xa. Ngực người giấy bùng lên một ngọn lửa, tay Nam Tinh cũng như bị thiêu đến bỏng rát.

Người giấy thừa cơ họ chưa kịp trở tay, thoát cái liên bay đi. Nhưng một chiếc mai rùa đột ngột bay đến, nện thẳng vào lồng ngực nó, hát nó về chỗ cũ, cả người gục xuống như đang quỳ dưới đất.

“Hà, bắt được rồi!” Giọng nói quen thuộc vang lên từ bụi cỏ dại, người nhảy ra chẳng lạ mặt gì. Là Cát Đại Tiên, ông ta không hề bỏ đi mà vẫn rình rập, chờ cơ hội ngư ông đắc lợi.

Cát Đại Tiên chạy đến chộp lấy người giấy, giơ tay ngăn cản Khưu Từ và Nam Tinh định xông đến. “Ơ kìa, rõ ràng là tôi bắt được nó, cô cậu đừng hòng cướp công”

Khưu Từ khinh bỉ. “Sao lại có người không biết xấu hổ như ông chứ!”

Cát Đại Tiên nhếch mép. “Bình bất yếm trá, cậu thanh niên, còn non lắm.”

Cát Đại Tiên còn đang dương dương tự đắc thì thấy Nam Tinh đột nhiên lao đến, tốc độ nhanh như ma quỷ, không kịp phản ứng đã bị cô đâm một cú vào đầu đau đến choáng váng, bất giác buông người giấy ra. Ông ta còn chưa kịp hoàn hồn, trở mắt nhìn Nam Tinh nhặt mai rùa dưới đất, nện thêm một cú nữa.

“Cô, cô...” Cát Đại Tiên ú ớ, nhưng lời còn chưa kịp thốt ra đã bị tảng đá trong tay Nam Tinh dọa cho khiếp vía, cuống quýt bỏ chạy.

Còn không chạy, ông sợ mình sẽ bị đánh chết mất.

Nam Tinh nhìn theo bóng lưng Cát Đại Tiên, thả viên đá xuống đất rồi phủi tay, mặt không biến sắc.

Khưu Từ... kính nể quá đỗi.

Anh nhìn tay cô, vết thương chắc hẳn rất nặng, vậy mà trông cô chẳng có vẻ gì đau đớn. Nhưng khi nhìn kỹ lại, anh mới nhận ra sắc mặt cô tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Khưu Từ không mang theo thuốc cứu thương bên người, anh cũng là người có sức chịu đựng phi thường.

Người giấy bị hai con cá và xấp giấy vây hãm, bất lực nhìn Nam Tinh và Khưu Từ đến gần. Ánh lửa trên ngực nó le lói như sắp tắt.

“Muốn trốn à?” Khưu Từ quan sát nó, phát hiện trên đỉnh đầu nó có một sợi tóc. *Không, không phải tóc, là một sợi dây. Nếu cầm sợi dây lên....*

“Đèn lồng?”

“Đèn lồng?” Nam Tinh nhìn sang, quả thật giống đèn lồng, còn là một chiếc đèn lồng hình người.

Nam Tinh đột nhiên nghĩ đến đồng lửa luôn cháy và bài viết tâm linh kia, lập tức quay về đại sảnh, cầm một khúc củi, đi đến trước mặt đèn lồng. Tìm một hồi, quả nhiên cô thấy một lỗ bên sườn. Cô cẩn thận đưa lửa vào, phát hiện bên trong có hai khúc cây đỡ một đĩa dầu hỏa, bắc đèn như sắp tàn. Nam Tinh châm lửa vào tim đèn, ánh lửa bùng lên, quang sáng dần lan ra, soi rõ một góc sân.

Nam Tinh lấy khúc củi đang cháy ra, hỏi thẳng: “Mi biết Kiều Niệm không?”

Kiều Niệm là tên ông Kiều.

Đèn lồng đang đong đưa chợt dừng lại.

Nam Tinh cầm sợi dây trên đầu nó, một đốm lửa bùng cháy lên, lửa bén vào tay nhưng không hề có cảm giác bỏng rát.

Ánh lửa nhanh chóng quán quanh hai người.

Thôn Kiều Gia bị rêu xanh phủ kín nhanh chóng trút đi màu xanh chết chóc. Ngôi nhà xập xệ trở nên tinh tươm, nước giếng

đầy lục bình bồng trong veo, văng vẳng tiếng chim hót nơi xa.
Thôn Kiều Gia năm 1925, tiếng cười nói náo nhiệt.

Chương 9

Năm 1925, Trung Quốc bốn bề là địch, các cường quốc thi nhau dòm ngó, khói thuốc súng bao phủ khắp nơi, mùi máu tanh ngấm vào không khí.

Lý Thúy sống ở một thôn làng nhỏ ở ngoại thành Thượng Hải, thanh niên trai tráng hoặc là bị ép, hoặc là tự nguyện, đều đã đi lính, chỉ còn người già, phụ nữ và trẻ em ở lại, trải qua những tháng ngày lầm lũi, kham khổ. Mà cô lại đang bụng mang dạ chửa.

Hai vợ chồng cô vừa cưới nhau được một năm. Họ quen nhau qua mai mối, sau hai lần gặp, người lớn trong nhà đều hài lòng, thế là quyết định kết hôn. Chồng cô đối xử với cô rất tốt, là một người đàn ông khỏe mạnh, có trách nhiệm, gánh vác hết việc nặng trong nhà. Lý Thúy cảm thấy mình đã lấy đúng người.

Cuộc sống có chút thiếu thốn, nhưng Lý Thúy đã thấy hài lòng, cứ yên ổn như vậy cũng không tệ. Nhưng chồng cô lại không như vậy. Một ngày nọ, anh lẳng lặng ngồi bên giường cả đêm, lúc sắp hửng sáng mới cất lời: “Thúy, anh muốn đi lính”

Lý Thúy sững sờ, lặng thinh không đáp.

Anh lại nói: “Thúy à, nước mất nhà tan.”

Lý Thúy nhìn anh, cô biết anh từng được đi học, cũng thông hiểu nhiều đạo lý. Cô thì khác, một chữ bẻ đôi cũng không biết,

chỉ nghĩ đến chuyện trông coi mảnh vườn nhỏ, nào hiểu được chí lớn của anh.

Anh thức một đêm, cô nghĩ một ngày.

Đến khi anh về nhà, Lý Thúy đã nướng xong hai miếng bánh, thu dọn hành lý giúp anh. Cô thấy anh về liền chủ động nói: “Anh đi đi, em sẽ chăm sóc ba mẹ.” Nói rồi quay người, giọt lệ âm thầm lăn trên gò má.

Không có đàn ông trong nhà, cuộc sống sau này sẽ chật vật hơn nhiều.

Cô cũng không hiểu vì sao mình lại đồng ý, chỉ luôn nghĩ đến khuôn mặt anh khi ấy. *Thúy à, nước mắt nhà tan.* Cô còn nhớ, trước khi đi, chồng cô ôm cô thật chặt, đó cũng là lần đầu tiên trái tim người đàn bà biết rung động trước cái ôm của người đàn ông. Cô nhận ra mình yêu anh thật sự chứ không phải sống tạm bợ với nhau.

Chồng đi lính rồi, Lý Thúy gồng gánh hết mọi việc trong nhà. Chưa đầy một tháng sau cô phát hiện mình có thai. Ba mẹ chồng vô cùng vui mừng. Từ khi con trai quyết đi đầu quân, họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý con mình sẽ không quay về được nữa. Giờ con dâu có thai, ít nhất nhà họ Kiều có người nối dõi rồi. Lý Thúy cũng hân hoan vô cùng.

Nhưng trong thôn lại nhanh chóng dấy lên lời đồn thổi bậy bạ, nói rằng đứa trẻ trong bụng Lý Thúy là của người khác, họ chê cười hai người cưới nhau cả năm không có thai, thế mà chồng vừa đi một tháng liền bụng mang dạ chửa.

Hai ông bà cụ khổ mà không nói ra được, trong nhà vắng đàn ông con trai, chỉ đành để họ ức hiếp.

Lý Thúy vốn không thềm để ý lời ong tiếng ve, nhưng thương bố mẹ chồng già không chịu được đàm tiếu, cuối cùng không nhịn nổi nữa, bèn xách dao chặt củi đến trước nhà người phao tin.

“Con mắt nào của ông thấy tôi thông gian với đàn ông khác? Người đàn ông kia là ai, ông dám chỉ ra y không?”

Kẻ bịa đặt thấy cô xách dao đến tận cửa mới biết sợ. Lúc đầu gã còn ngụy biện nói rằng thôn làng đều là người quen, không muốn làm người kia bẽ mặt. Sau dân làng vây đến hóng chuyện, gã ấp a ấp úng không nói nên lời, đuối lý còn mắng lại Lý Thúy.

Nào ngờ Lý Thúy cầm dao chặt củi xông đến liều mạng.

Gã biết nếu không nhờ dân làng khuyên nhủ, không chừng gã bị chém chết thật, cuối cùng đành xuống nước xin lỗi, nhận rằng tin đồn là do mình tự bịa đặt. Lúc này Lý Thúy mới bỏ qua.

Người trong làng ai nấy đều chứng kiến đáng vẻ Lý Thúy hùng hổ xách dao về nhà.

Về đến nhà, cô đóng sập cửa lại, quăng dao xuống sàn, ngồi thụp xuống òa khóc. Ví thử trong nhà có người đàn ông, cô đâu phải đi làm chuyện mất mặt này. Khóc một trận đã đời, Lý Thúy tự lau nước mắt, trước khi chồng cô trở về, cô còn một gia đình phải trông nom.

Sau phen làm âm ỉ của Lý Thúy, thôn làng không còn ai dám bịa đặt, bắt nạt nhà họ Kiều nữa. Tuy cuộc sống khó khăn, nhưng Lý Thúy vẫn kiên cường chịu đựng.

Thế nhưng chồng cô vẫn bật vô âm tín.

Mang thai tháng thứ tám, trời bắt đầu vào đông, thời tiết rét căm căm. Ngày nào Lý Thúy cũng ngóng tin chồng nhưng càng chờ càng thất vọng.

Một tháng nữa trôi qua, Lý Thúy sắp đến ngày sinh nở. Bà mẹ chồng không có thời gian bận tâm đến chuyện con trai nữa, chỉ một lòng một dạ chuẩn bị cho đứa trẻ tương lai của nhà họ Kiều. Nhưng đúng lúc này, Lý Thúy nghe tin người đi lính cùng chồng mình đã trở về, mà chồng cô lại chưa thấy đâu. Cô đến nhà Cầu Tử, thấy Cầu Tử bị cụt một chân, mất một bên tai, nhìn thoi đã muốn rơi lệ. Cầu Tử vừa nhìn thấy cô đã bật khóc. Thấy anh ta khóc, nỗi sợ trong lòng Lý Thúy lập tức trào dâng. Không chờ anh ta lên tiếng, Lý Thúy đã quay người bỏ về, sợ nghe được tin tức không muốn nghe.

Cô lững thững đi về nhà, trái tim vẫn run rẩy không thôi. Không, chồng cô nhất định còn sống, Cầu Tử khóc chỉ vì... chỉ vì chuyện gì đó...

Lý Thúy nén nước mắt về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy mẹ chồng mình treo cổ trên xà ngang.

Không còn hơi thở.

Lý Thúy bị động thai, sinh non hai tuần. Kiều Niệm vừa sinh ra đã rất yếu, may nhờ mấy thím trong thôn chăm sóc mới qua cơn nguy hiểm. Mấy ngày đó Lý Thúy đầu óc mơ hồ, không dám suy nghĩ, sợ nghĩ nhiều sẽ mất sữa.

Vừa an táng mẹ chồng, vài ngày sau Lý Thúy lại phải chịu tang cha chồng. Ban ngày có phụ nữ trong thôn kề cạnh, Lý Thúy còn có thể sốc lại tinh thần, song đến tối khi căn nhà trống rỗng, Lý Thúy lại ôm ghì con trai khóc nức nở.

Lại qua nửa tháng, mẹ đẻ ở thung lũng khác nghe tin vội chạy đến, khuyên nhủ: “Con còn trẻ, nhà chồng lại chết hết, hay là bỏ đứa trẻ này đi, mẹ sẽ tìm cho con mối khác, tái giá là được.” Lý Thúy kiên quyết lắc đầu, chưa tận mắt thấy thi thể chồng mình, cô không tin là anh đã chết, cô phải chờ anh về. Mẹ cô sốt ruột nhưng không khuyên được, cuối cùng đành để lại chút tiền rồi đi về. Trước khi đi, bà ôm lấy cháu ngoại, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. “Đứa bé sinh được bao lâu rồi?”

“Một tháng rồi.”

“Sao còn chưa mở mắt?” Mẹ cô khẽ vén mí mắt Kiều Niệm, thấy bên trong không có đồng tử, giật mình hô hoán. “Nó bị mù!”

Lý Thúy bàng hoàng.

“Bỏ nó đi, con sẽ bị nó làm khổ cả đời mất!”

Lý Thúy ôm chặt con, chết cũng không chịu buông tay. Không còn cách nào, mẹ cô đành rời đi, bảo cô tự chăm sóc bản thân cho tốt. Nhà mẹ đẻ cũng nghèo, thật sự không thể đèo bồng được cả mẹ con cô.

Lý Thúy cứ thế cõng con cặm cùi đi làm ruộng, gầy trơ cả xương. Một mình trồng trọt không đủ ăn, cô còn tranh thủ sang ruộng nhà người ta mót thóc, được hạt nào hay hạt đó. Lý Thúy nhịn ăn nhịn mặc nuôi Kiều Niệm lớn lên.

Năm Kiều Niệm ba tuổi, thằng bé ngoan ngoãn không quấy khóc, cuối cùng Lý Thúy không phải quá vất vả nữa. Nhưng từ khi Kiều Niệm nghe được tiếng chiêm chọc “thằng mù, thằng mù”, cậu mới dần nhận ra mình khác mọi người, kể từ đó liền không thích nói chuyện nữa, cả ngày chỉ ru rú trong nhà. Lý

Thúy thương con, đành lấy chút gạo lên trần đối kẹo, mang về phát cho đám trẻ trong thôn, nhờ chúng chơi với Kiều Niệm. Khi mấy đứa trẻ trong thôn đến tìm mình chơi, Kiều Niệm vừa mừng vừa lo. Thời thơ ấu của Kiều Niệm cứ như thế mà trôi đi.

Lý Thúy muốn cho Kiều Niệm đi học nhưng lại không có tiền. Bên ngoài càng lúc càng loạn, khói lửa chiến tranh sắp lan đến thung lũng này, cuộc sống ngày càng khốn khó. Cô đành mặt dày mày dạn dẫn Kiều Niệm đến gặp một ông bác tự xưng là tú tài, xin ông ấy nhận Kiều Niệm làm học trò. Ông bác mắt đã mờ, tay cầm bút cũng run run, thấy có người tin tưởng vào học thức của mình liền vui vẻ nhận lời.

Mười tuổi Kiều Niệm bắt đầu biết chữ, tuy hơi chậm nhưng cũng đủ để Lý Thúy cảm thấy mình đã đền đáp được nhà họ Kiều.

Năm năm sau, thầy giáo già qua đời, việc học hành của Kiều Niệm cũng vì thế mà gián đoạn. Do mắt mù, cậu không thể lên trần đi học, mà cũng vì mắt mù nên có đi học cũng chẳng ích gì.

Trong thôn có người cười nhạo mẹ con Lý Thúy mơ hồ, mù mà còn đua đòi đi học. Lại có người ác miệng nói Kiều Niệm là sao chổi, khắc chết người trong nhà, làm khổ cả mẹ mình. Kiều Niệm nghe được tin đồn này, lại tự nhốt mình trong nhà, không ra ngoài nữa, mà khi biết chuyện, Lý Thúy lần nữa xách dao chặt củi chạy đến trước nhà đối phương, bắt họ câm miệng. Nhà kia vốn là ác bá trong thôn, ỷ người đông thế mạnh, không hề sợ Lý Thúy, còn dọa đánh cô. Lý Thúy không chịu rút lui, cô biết nếu mình chùn bước thì con trai sẽ phải chịu điều tiếng

suốt đời. Lý Thúy bị đánh đến mặt mũi sưng vù, nhưng lời đồn ác ý cũng bớt dần.

Kiều Niệm biết mẹ đánh nhau với người ta, nghe thấy tiếng mẹ già thuốc, cậu mò mẫm sờ lên mặt mẹ. Gò má gầy gò giờ đã sưng vù.

Người ta sẽ cảm thấy mình trưởng thành từ lúc nào? Có lẽ là vào lúc nhận ra ba mẹ đã già.

Hôm sau Kiều Niệm nói với mẹ: “Mẹ, con muốn tìm một công việc để làm, việc gì cũng được.”

Người mù đâu dễ tìm việc, kể cả có muốn đi học việc người ta cũng không nhận.

Lý Thúy u sầu mãi, con trai muốn đi làm vốn là chuyện đáng mừng. Cô không thể chăm sóc cho con cả đời, học được một cái nghề tự nuôi mình là tốt nhất. Nhưng ai chịu nhận một người mù đây?

Mãi đến một hôm có người trong thôn tốt bụng đến nhà Lý Thúy gợi ý. “Tôi có một việc thích hợp với Kiều Niệm, không biết cậu ấy có gan làm không thôi.”

Kiều Niệm hỏi ngay: “Việc gì?”

“Tôi có người họ hàng quyền tiền xây nghĩa trang cách đây không xa lắm, đang thiếu người gác đêm.”

Lý Thúy vừa nghe đã lắc đầu nguầy nguậy. “Công việc đó không được lâu dài, lại còn một thân một mình giữa đêm hôm khuya khoắt, nguy hiểm quá.”

Người kia cười nói: “Có gì nguy hiểm đâu, cô sợ người ta đến trộm xác chết à? Nhưng quả thật nơi đó hơi vắng vẻ, người gác trước không chịu được nửa năm đã sợ hãi bỏ chạy rồi. Tôi nói

này, Kiều Niệm mù lòa, thích hợp với công việc này nhất, không nhìn thấy thì không sợ.”

Lý Thúy nghiêm giọng. “Là khiếm thị.”

Người kia cười xòa. “Đúng đúng khiếm thị, khiếm thị.”

“Tôi làm.” Kiều Niệm quyết định. “Có cơm ăn là được, để mẹ tôi không phải khổ sở nữa. Nghĩa trang kia ở đâu?”

“Không xa, trên núi Cù.”

Tuy núi Cù không quá xa nhưng Kiều Niệm cũng phải chạt vật mãi mới đến nơi.

Lý Thúy sợ con ngã, cất công dời hết đá trên đường qua một bên, hố trên đường cũng bị cô lấp sạch. Buổi chiều, Lý Thúy sẽ đi từ ruộng về nhà, dẫn Kiều Niệm đến nghĩa trang rồi lại vội vã chạy ra ruộng, làm nốt việc mới về nấu cơm, đến sáng sớm hôm sau lại đến nghĩa trang đón con về.

Kiều Niệm biết mẹ mình vất vả, không muốn mẹ phải đưa đón. Chạng vạng tối đó, cậu đi ra cửa nói: “Mẹ, con tự đi được.”

Lý Thúy nghe không rõ. “Chờ mẹ rửa tay xong dẫn con đi.”

“Con tự đi được.” Kiều Niệm quả quyết. “Mấy ngày nay con đếm bước rồi. Đi mấy bước thì rẽ, đi mấy bước thì lên dốc, đi mấy bước thì đến cổng, chỉ cần sỏi bước bằng nhau là sẽ không đi nhầm.”

Lý Thúy không yên lòng, song nghe giọng con trai kiên định, đành đồng ý.

Kiều Niệm chống gậy đi ra cửa, Lý Thúy lặng lẽ đi theo. Con trai đi rất chậm, nhưng đúng như lời cậu nói, nơi nào là ngã rẽ, nơi nào lên dốc, nơi nào xuống dốc, ngay cả giữa chừng gặp phải vũng nước cần sỏi bước rộng một chút, cậu đều nhớ được.

Lý Thúy mừng lắm, con trai đang cố gắng vì cuộc sống, vì san sẻ gánh nặng với cô. Hôm sau Lý Thúy vẫn lặng lẽ đi theo con, Kiều Niệm vẫn từng bước vững chãi như thế. Đến buổi tối ngày thứ ba, Lý Thúy vừa định đi theo thì Kiều Niệm lại cản. “Mẹ, mẹ đi theo con hai ngày là biết con tự đi được rồi chứ? Mẹ cứ ngủ đi, không cần lo cho con.”

Lý Thúy ngây người. “Con biết mẹ đi theo à?”

“Con biết.” Người mù tai rất thính, đương nhiên cậu biết mẹ không yên lòng, luôn đi theo cậu.

Lý Thúy do dự thật lâu, cuối cùng cũng theo ý con.

Nửa tháng trôi qua, Kiều Niệm mỗi ngày đều đến đúng giờ đi làm rồi về nhà, bấy giờ Lý Thúy mới yên tâm.

Nhưng mấy ngày sau, Lý Thúy chợt phát hiện trên mặt Kiều Niệm có vết thương, hỏi thì Kiều Niệm bảo đi đường trơn nên bị ngã. Ba, bốn ngày như thế, Lý Thúy không nhìn được, lại âm thầm đi theo Kiều Niệm từ xa.

Sau khi rời khỏi thôn, Kiều Niệm đi chậm hẳn, bước chân vô cùng thận trọng, cảnh giác như đang đề phòng gì đó.

Lý Thúy nương theo ánh trăng, nhìn bóng lưng dè dặt của con trai, lòng đau như cắt.

Đi được nửa đường, trong bụi cỏ bỗng có mấy đứa trẻ con nhảy ra, vây đánh Kiều Niệm. “Thằng mù, thằng mù, thằng mù chết tiệt.”

Kiều Niệm vung vẩy cây gậy gỗ trong tay nhưng chẳng đánh trúng đứa nào, đành đứng yên chịu trận. Cậu không dám tránh đi vì sợ mất phương hướng, loạn số bước, lát nữa không đến được nghĩa trang sẽ bị trừ lương, cơm tối cũng không kịp ăn.

“Cút đi!” Lý Thúy xông đến, cầm cành cây dưới đất đuổi đánh bọn trẻ.

Chúng chạy rất nhanh, chỉ chốc lát đã khuất dạng.

Lý Thúy nhìn vết thương trên mặt con trai, kéo tay cậu nghẹn ngào. “Thôi, không làm nữa, về nhà đi, mẹ nuôi con.”

“Mẹ.” Kiều Niệm từ chối. “Khó khăn lắm mới tìm được việc này, người ta chịu thuê con là tốt lắm rồi. Con không thể kiếm nhiều tiền, nhưng ít nhất có thể nuôi được bản thân. Họ cho con hai bữa cơm, là cơm chứ không phải cháo, còn có rau ăn kèm, nếu là ngày lễ còn được thêm hai miếng thịt.”

Lý Thúy cố nén nước mắt, đành để con đi làm tiếp. Lý Thúy không khóc, từ lâu cô đã biết nước mắt là thứ vô dụng. Lý Thúy không khóc nhưng thao thức cả đêm.

Sáng sớm hôm sau Kiều Niệm đi làm về, nghe tiếng mẹ chẽ từng thanh trúc trong sân, cậu tiến đến hỏi: “Mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

“Làm đèn lồng cho con.”

Kiều Niệm bật cười, làm vết thương trên mặt đau rát. “Mù mà cũng cần đèn lồng sao?”

“Là khiếm thị.” Lý Thúy nghiêm giọng.

“Vâng!” Kiều Niệm mệt mỏi, đi vào nhà ngủ.

Khi Lý Thúy vào nhà lấy dây, thấy trên bàn đặt một bát cơm. Con trai lại không ăn sáng, ngày nào cũng để dành cho cô, ngay cả rau cải cũng không chạm vào. Lý Thúy tần ngần nhìn bát cơm được con trai mang về từ nghĩa trang khế thở dài.

Buổi tối, trước khi Kiều Niệm đi làm, Lý Thúy đưa đèn lồng cho cậu.

Kiều Niệm sợ bị người ta cười nhạo, không chịu cầm. Cậu đã chín chắn, nhưng dù sao vẫn còn chưa lớn hẳn, đang ở tuổi có lòng tự ái cao. Lý Thúy kiên nhẫn khuyên nhủ. “Trời tối, mẹ sợ người khác va vào con.”

Kiều Niệm đành cầm đèn lồng đi đến nghĩa trang. Ra khỏi thôn, đi được nửa đường, cậu thắp thỏm sợ mấy đứa trẻ kia lại lao ra đánh mình. Nhưng chờ mãi không có gì xảy ra cả. Kiều Niệm chắc chắn đã nghe thấy tiếng lũ trẻ nấp trong bụi cỏ, thế mà không đứa nào lao ra đánh cậu như mọi hôm. Đến nghĩa trang, có người khiêng băng ca vào, nhìn thấy Kiều Niệm thì hốt hoảng nói với cậu: “Kiều Niệm, cậu suýt dọa chết tôi đấy, tôi tưởng gặp phải ma rồi.”

“Ma?” Kiều Niệm khó hiểu. “Tôi giống ma à?”

Người kia giải thích. “Cậu thì không, nhưng đèn lồng trong tay cậu thì giống. Có bao kiểu đèn lồng, cậu lại đi xách đèn lồng hình người! Tôi còn tưởng ma trong núi đấy!”

Kiều Niệm bỗng hiểu tại sao mẹ nhất quyết bắt cậu xách đèn lồng. Sóng mũi Kiều Niệm cay cay. Mẹ...

Chiếc đèn lồng dọa cho đám trẻ kia sợ chết khiếp, không dám rình trên đường nữa. Kiều Niệm cứ thế cầm đèn lồng cả buổi tối, vừa dọa được người đến nghĩa trang vừa bầu bạn cho đỡ buồn.

Ngày ngày trôi qua, cuộc sống của hai mẹ con bắt đầu khá hơn, không sung túc nhưng ít ra có thể no bụng. Kiều Niệm định làm ở nghĩa trang vài năm nữa, khi nào dành dụm đủ tiền sẽ đi tìm thầy học nghề. Cậu nghĩ kỹ rồi, cậu có thể làm thầy

tướng số, làm nghệ nhân nặn tượng, không thì học kéo đàn nhị. Chỉ cần học được một nghề để mẹ có thể an tâm về mình.

Mùa thu đến, hoa quả trên núi bắt đầu chín mọng. Mới sáng sớm Lý Thúy đã đeo giỏ trúc ra cửa, nói với Kiều Niệm: “Mẹ lên núi hái chút quả dại, đến tối mới về.”

Kiều Niệm “vâng, dạ” rồi đi ngủ.

Đến tối cậu mới tỉnh lại, đến nghĩa trang bị muộn làm. Bình thường mẹ luôn về nhà đúng giờ, cậu nghe tiếng mẹ về là tỉnh dậy. Nhưng hôm nay mẹ đột nhiên về muộn.

Kiều Niệm ngồi ở nghĩa trang, nghe núi rừng gào thét mà ruột gan cồn cào. Đến nửa đêm, cậu không dần được, vội vã trở về nhà. Vừa vào sân cậu đã gọi mẹ nhưng không ai trả lời. Cậu cuống lên, lại gọi thêm vài tiếng “mẹ ơi”, nhưng đáp lại vẫn là sự tĩnh lặng. Cậu hoảng sợ, chạy sang gõ cửa nhà hàng xóm, nhờ họ xem có phải mẹ cậu bị ngất xỉu ở đâu trong nhà không. Hàng xóm tìm hết từ trong ra ngoài, hồi sau mới bảo không thấy mẹ cậu đâu cả.

Người trong thôn hô hào nhau xách đuốc đi tìm người, Kiều Niệm ngồi trong nhà lo lắng vô cùng, nhưng cậu không lên núi được. Cậu không thấy đường, sẽ chỉ gây phiền phức thêm cho người ta. Cậu cảm thấy mình thật vô dụng.

Dân làng tìm rông rã ba ngày vẫn không thấy Lý Thúy. Đến ngày thứ tư, có người trong thôn phỏng đoán Lý Thúy không chịu được khổ nữa nên bỏ trốn, lại có người bảo tận mắt nhìn thấy Lý Thúy và một ông già sóng vai nhau trên trán, cô còn mặc quần áo đẹp đẽ, đầu cài trâm bạc. Thời trẻ Lý Thúy xinh đẹp, đương nhiên có người tin lời đồn này.

Kiều Niệm nói với họ hết lần này đến lần khác. “Mẹ tôi lên núi hái quả, mẹ không bao giờ bỏ lại tôi đâu.”

Người trong thôn hỏi ngược lại. “Vậy quả đâu? Sao mẹ cậu còn chưa về?”

Kiều Niệm lên núi tìm mẹ nhưng không tìm được, còn bị lạc đường. Dân làng tốt bụng lên núi tìm cậu về, mấy lần như vậy, cậu ngại gây phiền phức cho họ nên không lên núi nữa, đành ngồi nhà chờ từ ngày này qua ngày khác.

Đĩa dầu trong đèn lồng hết đổi cái này đến cái khác.

Tay cầm đèn lồng đổi từ cây này qua cây khác.

Giấy dán đèn lồng cũng thay hết lớp này đến lớp khác.

Nhưng mẹ vẫn chưa về.

Ông Triệu quyết góp xây nghĩa trang nghe tin đến thăm, thấy cậu buổi tối gác đêm, ban ngày lang thang tìm mẹ, người gầy rộc cả đi, trầm giọng hỏi: “Cậu định đi tìm mẹ mãi thế à?”

Kiều Niệm khẽ nói: “Tôi muốn tìm được mẹ, nhưng không hy vọng tìm thấy bà trên núi. Tôi hy vọng có thể gặp được bà trên trấn, không còn mặc quần áo vá chằng vá đụp mà được mặc đồ đẹp đẽ, trên đầu cài trâm bạc, nở nụ cười rạng ngời trên môi.”

Ông Triệu sửng sốt.

Kiều Niệm cúi người. “Mẹ tôi cực khổ quá rồi, tôi mong mẹ có thể sống an vui.”

Ông Triệu trầm mặc hồi lâu mới nói: “Sau này cậu cứ đi theo tôi.”

Hai năm sau, ông Triệu gả con gái cho cậu, còn tìm thầy cho cậu học nghề. Kiều Niệm học được nghề, vợ chồng yêu thương

nhau, có con rồi có cháu.

Đèn lồng bị bỏ lại trong nhà.

Nhà không ai ở dần dần xập xệ, đổ nát, dây leo bao trùm.

Bảy mươi ba năm sau, Kiều Niệm vẫn chưa tìm được mẹ.

Chương 10

Anh đèn dần nhạt, dầu hỏa trong đèn lồng đã cạn, ảo ảnh biến mất.

Đèn tắt, xung quanh tối đen như mực, cây cỏ thụ rậm rạp che hết ánh trăng.

Nam Tinh khẽ nhắc tay, đèn lồng đột ngột bùng sáng nhưng sự ghê rợn ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Cô gỡ sợi chỉ đỏ, chiếc đèn lồng không bay đi mà lơ lửng giữa khoảng không như đang chờ đợi.

Khưu Từ bỗng nghĩ đến gì đó, bèn hỏi: “Sao mi lại ở đây?”

Đèn lồng lượn qua trước mặt, bay được một đoạn thì dừng lại, quay đầu ra hiệu cho họ đi theo.

Nam Tinh và Khưu Từ loáng thoáng hiểu ý.

Đèn lồng tiếp tục bay vào núi sâu, nó bay rất chậm, như sợ hai người theo không kịp. Mùi hoa quả chín thoang thoảng khắp núi rừng.

Đèn lồng bay đến trước một sườn dốc rồi dừng lại. Nam Tinh nhìn xuống dưới, sườn dốc không cao lắm, khoảng chừng bốn mét, vách đá không quá cheo leo, cẩn thận bước xuống hẳn không khó khăn gì. Cô nhìn xuống cảm nhận được hơi thở của tử hồn. Nam Tinh thầm nôn nóng, cùng Khưu Từ đi xuống bên dưới.

Đèn lồng bay ngang sườn núi, cuối cùng dừng lại ở cuối con dốc nhỏ. Một bộ xương nằm dưới đất, tay chân vươn ra như

đang bò trườn.

Ánh đèn lồng phủ lên bộ xương bị vùi trong đất đá thứ màu ảo não, thê lương.

Nam Tinh khẽ thở dài. “Là Lý Thúy.”

Khưư Tù trầm mặc.

Đúng lúc này chuông điện thoại bất chợt vang lên. “Nam Tinh? Cô đang ở đâu, ông Kiều sắp không xong rồi.”

Nam Tinh chạy đến bệnh viện đúng lúc bác sĩ bước ra, lắc đầu với người nhà họ Kiều chờ trực bên ngoài. Nam Tinh bước đến, nói với Kiều Lãng: “Tôi tìm được bà cố của anh rồi.”

Kiều Lãng sửng sờ. “Thật sao?”

“Đúng. Cho tôi vào gặp ông Kiều.”

Kiều Lãng thoáng do dự, nhưng nhìn ánh mắt vô cùng kiên định của cô, anh ta quyết đoán gạt đầu. “Cô vào đi.”

Nam Tinh lập tức đi vào, Kiều Niệm nằm trên giường bệnh đã rất yếu, hơi thở tử hồn băng lạnh xung quanh.

“Kiều Niệm, tôi tìm được mẹ ông rồi.” Nam Tinh xòe tay, một chiếc đèn lồng hình người hiện ra.

Ông Kiều bỗng ngửi được mùi dầu hỏa, thứ mùi quen thuộc trong suốt quãng đời thơ ấu. Ông chậm rãi mở đôi mắt trắng đục chưa từng nhìn thấy bất cứ gì trong đời. Vậy mà trước mắt ông lúc này lại có thứ ánh sáng leo lét nháy múa, bóng dáng một người từ từ hiện ra. Người phụ nữ vẻ mặt hiền hậu đeo giỏ trúc nói với ông: “Mẹ lên núi hái chút quả dại, tối nay sẽ về.”

Kiều Niệm giật mình.

“Mẹ...”

“Mẹ muốn về nhà, nhưng mẹ không tìm được đường về.” Lý Thúy đứng bên giường vuốt đầu ông, khẽ nói: “Con đã trưởng thành, có gia đình, có con cái, mẹ yên tâm rồi.”

Kiều Niệm nghẹn ngào, nước mắt lã xuống.

Dù không tin mẹ sẽ bỏ rơi mình, nhưng trong thâm tâm ông vẫn luôn mong mẹ được sống cuộc đời an vui. Ngày tháng khổ cực nhất đã qua, sao mẹ nỡ bỏ rơi ông. Ông đoán mẹ đã gặp bất trắc, nhưng bao nhiêu năm ấy vẫn cố chấp không muốn tin.

“Mẹ vẫn không nỡ đi, mẹ muốn gặp lại con một lần cuối, giờ mẹ có thể yên tâm rồi.”

Lý Thúy biết thời gian của mình không nhiều, gặt đầu cảm ơn Nam Tinh. Bà từng thử dẫn người khác đi tìm xác mình, nhưng họ đều sợ hãi bỏ chạy. Bà muốn giải thích, nhưng không ai nghe thấy tiếng bà. Đến khi tìm về đến nhà, bà lại phát hiện người trong nhà đã bỏ đi, ngôi nhà trống rỗng chỉ còn sót lại chiếc đèn lồng năm xưa. Bà nhập vào đèn lồng, lang thang trên núi Cù, lang thang trong thôn, mòn mỏi tìm kiếm con trai. Nhưng bà không sao tìm được, có cố gắng thế nào cũng không tìm được.

“Mẹ.” Kiều Niệm nắm lấy tay mẹ, giống như khi chập chững tập đi thuở bé. “Mẹ, mẹ dẫn con theo với.”

Nhưng bóng dáng bà dần tan, cuối cùng vẫn không đưa ông đi theo. Sao bà nỡ mang con trai đi theo mình, dù tóc con đã bạc trắng, bà vẫn hy vọng con trai sống tiếp.

“Mẹ đi trước đây, con phải ngoan nhé.”

“Mẹ...”

“Hai người sẽ gặp lại nhau sớm thôi.” Nam Tinh lên tiếng.
“Ông sẽ tìm được mẹ ông.”

Kiều Niệm khẽ gạt đầu, hơi thở yếu dần.

Nam Tinh đi ra khỏi phòng bệnh, ra hiệu cho người nhà họ Kiều đi vào từ biệt ông Kiều. Cô tựa người vào vách tường lạnh ngắt, không nói lời nào.

Khưu Từ cũng im lặng đứng bên cạnh cô. Anh nhận ra Nam Tinh đang buồn.

Tiếng khóc vọng ra từ phòng bệnh, Kiều Niệm đã qua đời.

Một lát sau Kiều Niệm đi xuyên qua cửa, xách theo chiếc đèn lồng mẹ tự tay làm, nói với Nam Tinh: “Tôi đi gặp mẹ tôi đây.”

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn ông. “Ừm.”

Kiều Niệm không còn tiếc nuối thẳng bước đi tìm mẹ, ông có rất nhiều chuyện muốn nói với bà. Những lời chưa kịp nói suốt bảy mươi ba năm đằng đẵng.

Phùng Nguyên hờn hờ nhận tiền công nhưng cũng nhận ra tâm trạng Nam Tinh không vui, ngay cả Khưu Từ cũng im thin thít. Anh ta trộm nghĩ, *giờ mình mà lên tiếng có khi nào bị Nam Tinh đánh không*, rồi tự đưa ra kết luận, chắc chắn sẽ bị ăn đòn. Thế là anh ta im lặng còn chủ động xách đồ giúp cô. Khi cầm chén đèn dầu lên, anh ta cảm thấy như thiếu thiếu gì đó, sẫm soi vài lần rồi chau mày hỏi: “Ơ, mắt đâu?”

Nam Tinh không đáp.

Phùng Nguyên kinh ngạc. “Cô không lấy mắt ông Kiều à?”

“Không.”

Phùng Nguyên suýt nhảy dựng. “Đó là thứ cô đánh đổi bằng tính mệnh đấy!”

Khư Từ giật mình, Nam Tinh trừng mắt nhìn Phùng Nguyên. Anh ta tự biết mình lỡ lời, quên bém đi ở đây còn có người ngoài, vội vàng chữa cháy. “Ý tôi là, cô phải trải qua muôn vàn khó khăn hiểm trở, lên núi đao xuống biển lửa, liệu mình hoàn thành nhiệm vụ, vậy mà lại không nhận thù lao.”

Càng nói càng phản tác dụng. Nam Tinh không buồn liếc anh ta lấy một cái, cứ thế đi thẳng.

Khư Từ thấy cô toan rời đi, nhắc nhở. “Tay cô còn chưa băng bó kìa.”

Nam Tinh quên băng đi bàn tay đang bị thương ngược mắt nhìn anh. “Lát nữa băng.”

Khư Từ gật đầu. “Lần sau gặp lại.”

Nam Tinh không nói tạm biệt, cũng không nói lần sau gặp lại, nên gặp lại ắt sẽ gặp lại, cô đã quen rồi.

Khư Từ nhìn cô rời đi, Phùng Nguyên lẻo đẻo đi sau, không biết đang làm nhằm nói gì. Nghĩ đến lời Phùng Nguyên, anh càng nghĩ càng thấy lo lắng.

Anh nhớ có lần trước khi vào ảo cảnh, Nam Tinh đã nói một câu. “Đi vào một lần, tuổi thọ sẽ ít đi một chút, anh không sợ à?”

Khư Từ chau mày, lẽ nào Nam Tinh không hề trộm mệnh đồ cổ, mà dùng chính sinh mệnh của bản thân đổi lấy ký ức của đồ cổ, rồi dùng ký ức đó hồi sinh người chết?

Nếu đúng là thật thì... Tại sao cô ấy phải làm vậy?

Năm 1945, Dân Quốc năm thứ 34.

Mùa thu, cây ăn quả trên núi chín dần, tỏa hương thơm thoang thoảng về tận thôn làng. Lý Thúy muốn lên núi hái chút quả dại mang về cho con trai ăn khi gác đêm để xoa dịu cơn đói. Sáng sớm hôm ấy, bà chờ con trai về rồi dặn: “Mẹ lên núi hái chút quả dại, buổi tối mới về.”

“Vâng, mẹ về sớm nhé.” Kiều Niệm lần mò đi vào phòng ngủ thiếp đi.

Lý Thúy đeo giỏ trúc lên núi. Quả dại chín ở gần thôn bị người ta hái hết rồi, chỉ còn sót lại mấy quả xanh chua chát không thể ăn được.

Bình thường Lý Thúy hay vào rừng sâu đốn củi, không hề sợ đường núi lạ. Bà tiếp tục trèo lên núi, thấy có nhiều cây ăn quả. Bà định hái đầy một sọt, khi về còn chia cho mấy người bình thường giúp mình cày cấy trồng trọt. tốt với bà, bà không có gì đền đáp, mấy quả dại này tuy không đáng mấy đồng nhưng lại là cả tấm lòng của bà.

Lý Thúy thấy một gốc cây hồng ở đằng xa, quả hồng đỏ tươi, nặng trĩu cành cây. Bà vui mừng quá đỗi, rảo nhanh bước chân. Thế rồi bà bước hụt, dưới chân là khoảng không.

Lý Thúy ngã xuống sườn đồi, lại gặp dốc đứng, đá nhọn không ngừng cán vào người bà, thân thể gầy gò trơ xương đau đến muốn ngất đi.

Đến khi lăn hết dốc đứng, bà không thể cử động được nữa, thử hét to cầu cứu cũng không ai nghe. Bà nằm hồi lâu, cuối cùng cũng nhúc nhích được người, bà cố gắng trườn từng chút một.

Bà nhớ quanh đây có một con sông, bên kia sông còn có một thôn làng nhỏ, có thể đến đó cầu cứu. Bò một hồi, Lý Thúy mệt rã rời, cơ thể như bị rút đi toàn bộ sinh khí, thân thể đầy rẫy vết thương không thể trụ đến khi bà tìm được nơi cầu cứu.

Mí mắt càng ngày càng nặng. Quả hồng đỏ nhẹ nhàng đung đưa dưới tán cây.

Chắc hẳn là ngọt lắm. Lý Thúy nghĩ, con trai bà chắc sẽ thích ăn.

Lý Thúy từ từ nhắm mắt lại.

Có ngọn gió thổi qua, cây rừng lay động, lá xào xạc rơi.

Phần 4
Bảo kiểm đoạn hâu

Chương 1

Ở cửa hàng Đào Gia nằm sâu trong ngõ, ánh nắng xế chiều soi xuống, xua đi mây đen âm u suốt mấy ngày nay.

Lúc Phùng Nguyên xách cặp công văn đến, Nam Tinh đang ngồi phơi nắng, còn Cậu Vàng ngồi bên cạnh chơi với khúc xương giả. Phong cảnh hữu tình, lần đầu tiên Phùng Nguyên nhìn Nam Tinh như một cô gái trẻ chứ không phải bức tượng xinh đẹp bằng giả. Khi anh ta sắp đến gần, Cậu Vàng sủa một tiếng, Nam Tinh giật mình ngẩng mặt.

Đôi mắt đen nhuốm sắc nắng cuối ngày đượm chút mơ màng. Cô thấy Phùng Nguyên bước đi vội vã, lên tiếng hỏi: “Có nhiệm vụ à?”

Phùng Nguyên sợ nhất câu này. Anh ta có thành tích hằng năm đứng đầu sở, là người môi giới vàng với tỉ lệ thành công cực cao, nhưng không hiểu sao luôn bị lép vế trước mặt Nam Tinh. Phùng Nguyên ử rữ. “Không có.”

“Ừm.”

Phùng Nguyên vỗ ngực tự tin. “Tôi sẽ mau chóng tìm được khách hàng cho cô.”

“Quản lý Phùng rất bận, tôi hiểu mà.” Nam Tinh trầm ngâm. “Trước đây ông chủ Đào chỉ phụ trách một mình tôi, bây giờ anh phải quản lý rất nhiều người, tôi biết.”

Phùng Nguyên một tay lau mồ hôi một tay nhấc ghế ngồi xuống gần cô, tự trấn an mình rằng câu này cô chỉ nói bâng

quơ. Anh ta than thầm một hồi mới nhớ ra lý do mình đến đây. “Kiều Lãng nhờ tôi đến đây cảm ơn cô. Anh ta nói ông nội mình ra đi rất thanh thản. Trước khi lâm chung, ông nói mình đã gặp được mẹ rồi, không còn gì phải nuối tiếc nữa.” Đó là người mẹ cả đời cơ cực, kiên cường vì con, người mẹ ông nhưng nhớ cả đời.

Nam Tinh nhớ đến mẹ con ông Kiều, giọng tự nhiên mềm mại hơn mọi khi. “Ừ. Đến lúc đi tìm giao dịch mới rồi.”

Phùng Nguyên vất vả lắm mới đổi được chủ đề thì lại bị cô bắt bài, đành “ậm ừ” cho qua. Nam Tinh lại nói: “Mà này, anh thử hỏi Kiều Lãng xem có thể cho tôi tài liệu về Thạch Bát Lâu được không?”

Phùng Nguyên lập tức xua tay. “Đương nhiên là không, đây là điều khoản bảo mật đã được rồi.”

“Nhưng anh đâu có ký cam kết bảo mật với anh ta, có thể nhờ anh tìm tài liệu mà nhỉ.”

“Tôi...” Phùng Nguyên ngập ngừng. “Tôi nào có ký hợp đồng gì với anh ta, tôi có quen anh ta đâu.”

Nam Tinh nhìn chăm chăm Phùng Nguyên. “Dĩ nhiên anh có quen, thậm chí biết rõ mọi thông tin về anh ta. Bởi vì nhờ có anh, anh ta mới biết đến nhà họ Kiều, đúng không?”

Phùng Nguyên suýt nhảy dựng lên, chối đây đây. “Làm gì có chuyện đó!”

“Không chỉ anh ta, mà cả bà Hàn và Cát Đại Tiên cũng là người do anh giới thiệu.”

“...Không phải mà!” Phùng Nguyên cảm thấy mình sắp xong đời rồi.

Nam Tinh vẫn nhìn anh ta, khiến Phùng Nguyên toát mồ hôi lạnh. “Sao cô biết, rõ ràng tôi bảo mật thông tin chặt chẽ lắm mà.”

Chặt chẽ? Nam Tinh khẽ nhướn mày, không ngại ngần vạch trần. “Anh có nhớ chính anh là người giới thiệu từng người họ với tôi sau khi vào phòng bệnh của ông Kiều không?”

Phùng Nguyên gật đầu trả lời. “Nhớ, chuyện này bình thường mà?”

“Đúng là bình thường, có điều anh chỉ giới thiệu tôi với họ, hoàn toàn bỏ qua Khư Từ. Rõ ràng ngay từ ngoài cửa anh đã biết anh ấy là Khư Từ, thế mà vào trong lại không nói cho ai biết cả.”

“Cô nói đúng, thế thì có vấn đề gì đâu nhỉ?” Phùng Nguyên nói xong mới tự vỗ đầu. “Thôi rồi! Đây chính là sơ hở.”

Ngoài khách hàng, anh ta không cần phải giới thiệu Nam Tinh với ai khác, mà chỉ cần giới thiệu người ta cho Nam Tinh biết là đủ. Song hôm đó anh ta lại giới thiệu kỹ lưỡng về Nam Tinh với ba người kia như cố tình để họ biết Nam Tinh là ai vậy. Việc này là hoàn toàn thừa thãi nếu anh ta không phải môi giới của ba người kia.

Nếu lúc đó anh ta khôn ngoan giới thiệu cả Nam Tinh và Khư Từ thì đã không bị bại lộ.

Nam Tinh thấy Phùng Nguyên đã hiểu ra, tiếp tục bồi thêm. “Chưa hết, anh là người đầu tiên biết tin Cát Đại Tiên tuyên bố rút lui, còn tiết lộ ông ta báo với anh mình không làm nữa. Tại sao ông ta lại nói với anh mà không phải với Kiều Lãng?”

Phùng Nguyên tuyệt vọng rồi.

“Còn nữa...”

“Vẫn còn?”

“Khi biết bà Hàn lừa Kiều Lãng, anh đã nổi giận đùng đùng mắng âm lên. Bà ta lừa đảo thì liên quan gì đến anh? Anh là môi giới của tôi, tôi hoàn thành nhiệm vụ anh mới có tiền, tôi bớt đi một đối thủ thì lẽ ra anh phải vui mừng mới đúng. Thế mà anh lại nổi đóa lên như vậy, chứng tỏ anh cũng là môi giới của bà ta. Mánh mung của bà ta làm ảnh hưởng đến danh tiếng của anh.”

Phùng Nguyên thấy mình sắp chết vì nhục song vẫn gắng gượng hỏi: “Vậy sao lúc đó cô không vạch trần tôi?”

Nam Tinh thản nhiên trả lời: “Anh làm môi giới cho mấy người cùng một lúc đâu có ảnh hưởng gì đến tôi.”

Phùng Nguyên tưởng cô không biết gì, không ngờ cái gì cô cũng biết, cô mới là người đứng trên cao nhìn xuống nhân gian. Anh ta đành thành khẩn thú nhận. “Phải, cô đoán đúng hết. Kiều Lãng tìm đến sở môi giới của tôi, tất cả mấy người họ đều là do tôi liên hệ.” Anh ta lại than thở: “Vì chuyện của bà Hàn mà suýt nữa tôi tuột mất danh hiệu người môi giới vàng đấy.”

Nam Tinh kiên nhẫn chờ anh ta hậm hực than phiền xong mới nhắc lại: “Tôi cần tài liệu của Thạch Bát Lâu.”

Phùng Nguyên khó xử. “Như vậy là trái với đạo đức nghề nghiệp.”

“Phùng Nguyên.” Nam Tinh im lặng chốc lát, cụp mắt nói. “Anh ta có thể là người quen của tôi, tôi phải tìm được anh ta. Anh biết tôi là người thế nào, biết tất cả những chuyện tôi đã trải qua rồi đấy. Tôi phải tìm được anh ta...”

Phùng Nguyên chưa bao giờ nghe Nam Tinh nói chuyện như thế này, lại còn nhắc đến chuyện cũ nữa. Anh ta bỗng mủi lòng trước người con gái kiên cường này. Sống mũi Phùng Nguyên cay cay, ngậm ngùi nói: “Kể cả như vậy cũng không được, tôi là người có đạo đức nghề nghiệp.”

“Thế à?” Nam Tinh khôi phục thái độ thường ngày. “Tôi muốn đổi người môi giới.”

Phùng Nguyên khi này còn đang xót xa cho cô, lập tức trở mặt, *đúng là diễn sâu thật!* Anh ta bùng bùng phần nộ. “Đổi thì đổi! Có chết tôi cũng không bán tư liệu khách hàng”

Nam Tinh không buồn gây sức ép thêm nữa. Tuy ngưỡng mộ đạo đức nghề nghiệp của Phùng Nguyên, nhưng sao cô vẫn thấy... đáng ghét vô cùng. “Anh đi đi.”

Phùng Nguyên giật mình, ngập ngừng hỏi: “Cô muốn đổi thật đấy à?”

“Tôi muốn có nhiệm vụ mới trong ba ngày tới.”

Phùng Nguyên nhẹ cả người. Anh ta biết Nam Tinh không phải người xấu, cũng không có mưu mô gì, nhưng làm nghề thì phải có phẩm hạnh và đạo đức nghề nghiệp của mình chứ. Mới rồi anh ta còn đang hậm hực vì bị Nam Tinh vừa dụ dỗ vừa đe dọa, giờ đã nguôi ngoai, bèn hạ giọng: “Xin lỗi cô Nam Tinh.”

Dứt lời, Phùng Nguyên hăng hái đội mũ, xách cặp công văn đi tìm nhiệm vụ cho Nam Tinh. Phùng Nguyên có cảm giác cặp công văn của mình rung lên như bị thứ gì bám vào, song cúi đầu nhìn xuống lại không thấy gì cả. Anh ta nhú mày, *ảo giác à?*

Khi Phùng Nguyên mất hút trong con ngõ, bảy, tám trang giấy bay về cửa hàng Đào Gia, lần lượt thả mình xuống tay Nam Tinh.

Tập giấy trắng hút lấy mực đen từ tài liệu trong cặp của Phùng Nguyên, sắp xếp thành các con chữ nhỏ, cho ra một bản tài liệu nguyên vẹn.

Nam Tinh lật giở từng trang, tìm thấy tư liệu về Thạch Bát Lâu. Cô đốt trụi tập giấy ngay sau khi đọc xong. Giấy vừa hóa tro tàn, mực đen liền bốc lên không trung, tìm đường quay về cặp của Phùng Nguyên.

Thần không biết, quỷ không hay.

Xử lý xong hậu sự của ông nội, Kiều Lãng đến khách sạn, bấm thang máy đi lên tầng 52. Ra khỏi thang máy, anh ta đi vòng qua khúc cua, gõ cửa căn phòng ở cuối hành lang.

Người trong phòng vừa mở cửa, Kiều Lãng cung kính. “Anh Lê.”

Lê Viễn nghiêng người định nhường đường cho Kiều Lãng đi vào, song Kiều Lãng từ chối. “Nhà mới có đám hiếu, tôi không tiện vào, mong anh Lê thứ lỗi.” Nói rồi, anh ta đưa túi văn kiện cho Lê Viễn. “Đây là tài liệu anh cần.”

“Cảm ơn.” Lê Viễn nói tiếp: “Anh cứ nghỉ ngơi thêm đôi ngày nữa, không phải vội.”

Kiều Lãng diêm đạm khước từ. “Ông nội tôi qua đời vì tuổi già sức yếu, không bị ốm đau hành hạ, cũng không còn gì hối

tiếc, người trong nhà đều thấy mừng thay ông, không quá đau buồn. Ngày mai tôi sẽ đi làm luôn.”

Lê Viễn gạt đầu rồi đóng cửa. Anh ta đi vào nói với người đang ngồi trong phòng: “Lấy được tư liệu rồi.”

Bên cửa sổ đã có một người ngồi sẵn.

Khưu Từ đang nhìn ngắm thành phố qua ô cửa sổ, tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu sáng rực rỡ ở phía đối diện. Đó chính là biểu tượng độc nhất vô nhị của Thượng Hải hoa lệ. Nghe nói đến tư liệu, liền xoay người nhận lấy lật xem.

Lê Viễn hỏi: “Sao chú lại muốn lấy tư liệu của Thạch Bát Lâu giúp cô ấy?”

Bản thân Khưu Từ cũng không lý giải nổi.

Có lẽ là vì tò mò, hoặc có thể là do Nam Tinh quá để tâm đến chuyện của Thạch Bát Lâu nên anh muốn thử xem có giúp được gì cho cô hay không.

Lê Viễn chợt hiểu ra. “Chú rất quan tâm đến cô ấy, thậm chí có thể nói là thích.”

Khưu Từ sững sốt. “Quan tâm thì có, thích thì...”

Lê Viễn mỉm cười, không vạch trần anh. “Chú không còn trẻ nữa, đến lúc ổn định gia đình rồi.”

Khưu Từ cười trừ, cầm tài liệu đi ra ngoài. Đúng lúc này chuông điện thoại của Lê Viễn reo lên, là tiếng chuông được cài đặt riêng cho một người. Khưu Từ vừa đi vừa cười. “Chị dâu đến rồi, em không quấy rầy anh chị nữa.”

Quả nhiên có người đứng ngoài cửa.

Khưu Từ xởi lởi chào rõ to: “Chị dâu.”

Lâm Man giật mình, ngẩng lên thấy Lê Viễn đứng sau Khuu Từ, lập tức trách móc: “Em trai anh lại gọi lung tung rồi.”

Lê Viễn mỉm cười, nắm tay cô kéo vào phòng, buông một câu “tạm biệt” với Khuu Từ rồi đóng ngay cửa lại, ý đuổi khách rõ ràng rành rành.

Khuu Từ bị vớt vôi ra cửa, dở khóc dở cười, cầm tài liệu đi tìm Nam Tinh.

Nam Tinh ngồi taxi ba tiếng đồng hồ mới đến được khu chung cư Minh Châu vắng vẻ. Bước vào thang máy tòa nhà số 11, ấn lên tầng bảy, thậm chí lát nữa Thạch Bát Lâu có kinh ngạc khi nhìn thấy cô hay không.

Rốt cuộc ai là người đưa bút chu sa cho anh ta?

Thang máy dừng ở tầng bảy. Nam Tinh ra khỏi thang máy, tầng này có sáu căn hộ. Cô ấn chuông cửa phòng 701. Một người phụ nữ trung niên ra mở nghi ngại nhìn Nam Tinh. “Cô tìm ai?”

Nam Tinh thẳng thắn. “Tôi đến tìm anh Thạch.”

Người đàn bà chau mày. “Ở đây không có anh Thạch nào cả.”

“Thạch Bát Lâu.”

“Đây là tầng bảy, không phải tầng tám ^[12E], cũng không có anh Thạch nào cả.” Người đàn bà chợt nghĩ đến điều gì đó, lập tức tỏ ra cảnh giác, đánh đá gào lên: “Tôi cho cô biết, chồng tôi đang ở nhà, cô đừng hòng giở trò!” Nói xong, bà ta liền đóng sập cửa lại.

Nam Tinh sững sờ, thậm chí đối chiếu lại tư liệu trộm được từ chỗ Phùng Nguyên, *phòng 701 tầng 7, tòa nhà số 11 khu chung cư Minh Châu.*

Tư liệu Thạch Bát Lâu đưa cho Sở Môi giới là giả.

Bị chơi xỏ rồi.

Chương 2

Nam Tinh buồn bực, manh mối duy nhất đã đứt đoạn. Bút chu sa chỉ có thể hoạt động trong phạm vi một nghìn mét, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch có đi hết Trung Quốc rộng lớn cũng không biết phải mất bao lâu mới tìm ra. Nam Tinh có chút hối hận vì đã không đánh ngất Thạch Bát Lô để hỏi cung.

Vừa về đến đầu ngõ, cô đã nghe thấy tiếng sủa phẫn khích của Cậu Vàng, không biết có phải vừa được Phùng Nguyên mua xúc xích cho không.

“Gâu!”

Cậu Vàng cắp quả bóng trong tay Khưu Từ, cuống quýt chạy đến nhảy nhót quanh chân Nam Tinh, dụi quả bóng vào tay cô.

Nam Tinh nhìn Khưu Từ, không hỏi vì sao anh lại xuất hiện ở đây. “Anh mua bóng đấy à?”

Khưu Từ gật đầu. “Chẳng phải cô bảo ông chủ Đào nuôi nó sao, tôi mang đồ chơi đến cho nó thôi.”

“Vậy anh chơi với nó đi.” Nam Tinh nhấc tay lên, từ chối hưởng ứng sự vồn vã của Cậu Vàng, từ tốn lấy chìa khóa mở cửa ra.

Khưu Từ cúi người nhận lấy quả bóng trong miệng Cậu Vàng, ném thật mạnh ra ngõ. Cậu Vàng lập tức lao theo.

Hai người nối chân nhau đi vào cửa hàng, tiếng chuông vang lên leng keng.

Lần đầu tiên đến đây, Khưu Từ chưa kịp quan sát đồ cổ trong cửa hàng, giờ nhìn kĩ mới thấy đồ cổ niên đại nào cũng có, nhưng không được phân loại theo thời gian. Anh như chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn sang kệ đồ cổ cuối cùng, liền thấy chén rượu Thao Thiết được xếp ngay ngắn.

Lẽ nào những món đồ cổ ở đây đều do Nam Tinh làm nhiệm vụ mang về?

Theo anh nhớ, nhà họ Đào đã bắt đầu kinh doanh đồ cổ từ mấy trăm năm trước, đến cửa hàng này cũng đã có hơn trăm năm lịch sử.

Làm gì có chuyện Nam Tinh giờ đã trăm tuổi.

Khưu Từ chợt nhận ra điều khác thường, hôm nay Nam Tinh không hề đuổi anh đi, cũng không mắng anh là tên biến thái. Cô ngồi xuống ghế chủ nhà, dường như tâm trạng không mấy vui vẻ.

Khưu Từ ngồi xuống ghế đối diện, cười hỏi: “Sao vậy, ai chọc giận cô à?”

Nam Tinh khẽ nhướn mày nhìn anh, hồi lâu mới lên tiếng: “Tư liệu về Thạch Bát Lâu đều là giả.”

Khưu Từ giật mình. “Giả? Cô lấy tư liệu ở đâu?”

“Phùng Nguyên.” Nam Tinh cân nhắc đến việc giữ gìn danh tiếng cho Phùng Nguyên, bèn bổ sung thêm. “Tôi lấy trộm.”

Khưu Từ chợt nghĩ, vậy là tư liệu anh nhờ Lê Viễn lấy ở chỗ Kiều Lãng cũng là giả.

Nam Tinh chau mày, bấy giờ mới hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Thăm chó.” Khưu Từ vừa dứt lời, Cậu Vàng lại ngậm bóng chạy vào. Anh ném đi lần nữa, Cậu Vàng lại tung tăng chạy đi

nhật.

Nghe không đáng tin chút nào, nhưng Nam Tinh cũng chẳng nghĩ ra được lý do khác.

Khưu Từ quay đầu lại hỏi: “Sức khỏe ông chủ Đào thế nào rồi?”

“Tốt.” Nghe anh nhắc đến ông chủ Đào, Nam Tinh lại suy nghĩ về việc nhờ ông tìm Thạch Bát Lâu, dù sao cô cũng biết mặt mũi anh ta. “Tôi phải ra ngoài đây.”

Lời đuổi khách không thể rõ ràng hơn. Khưu Từ thức thối đứng dậy, còn chưa ra đến cửa thì Cậu Vàng đã chạy về, thấy Nam Tinh cầm dây dắt chó, cậu chàng lập tức cắp quả bóng vào chậu hoa ở cửa, ngoan ngoãn chìa cổ cho cô trông dây vào.

Khưu Từ cất lời khen: “Ngoan quá, hôm đó tôi cũng muốn dẫn nó về nhà lắm, khổ nỗi tôi không có chỗ ở cố định.”

Nam Tinh thắc mắc: “Anh không có chỗ ở cố định sao? Nhà họ Lê có khá nhiều biệt thự ở Thượng Hải mà.”

“Đó là biệt thự của nhà họ Lê, tôi họ Khưu mà.” Khưu Từ thản nhiên nói. “Hơn nữa anh tôi cũng không ở nhà họ Lê mà ở khách sạn, không được nuôi thú cưng.”

Khưu Từ không có chỗ ở cố định thì có thể hợp lý, nhưng Lê Viễn không có nhà, không ở nhà họ Lê thì kì lạ quá. Tuy nhiên, cô không có tâm tư tìm hiểu sâu hơn.

Hai người cùng rời khỏi con ngõ. Nam Tinh thấy xe đến, mở cửa ngồi vào, vừa quay đi thì vô tình liếc thấy tập tài liệu mỏng trên tay Khưu Từ. Cô không nghĩ nhiều, đóng cửa xe lại. “Tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.” Khưu Từ mỉm cười, dõi mắt nhìn chiếc taxi rời đi. Anh nhìn tập tài liệu trong tay, *tại sao Thạch Bát Lâu lại phải tốn công nguy tạo thân phận nhi?*

Tư liệu là giả, nhưng mặt thì không. Manh mối chưa hoàn toàn đứt đoạn, vẫn có thể lần lại từ đầu.

Nam Tinh đến bệnh viện đúng lúc ông chủ Đào ra ngoài tản bộ. Sức khỏe ông hồi phục rất tốt, hiện giờ đã có thể đi dạo ở vườn hoa dưới tầng dù vẫn cần y tá theo sát.

Phòng bệnh vốn chỉ có mình ông chủ Đào, giờ có thêm một bệnh nhân nữa.

Bệnh nhân mới đang ngồi đọc sách trong phòng. Ông chưa đến năm mươi, người rất gầy, tay vẫn cầm kim truyền dịch. Thấy Nam Tinh đi vào thì khẽ gật đầu chào.

Nam Tinh cũng gật đầu chào lại, ngồi xuống cạnh giường bệnh của ông chủ Đào. Ngồi mãi không có việc gì làm, Nam Tinh bèn lấy táo ra gọt, gọt xong ba quả mới thấy ông chủ Đào quay về.

Ông ngồi trên xe lăn, liếc nhìn ba quả táo vàng ươm, rướn mày hỏi: “Cô ăn táo à?”

Nam Tinh hờ hững. “Của ông hết đấy.”

Ông chủ Đào thấy dạ dày nhoi nhói. Đợi cô về, ông nhất định phải giấu hết táo đi mới được. “Phùng Nguyên không tìm việc cho cô à?”

“Chưa, anh ta bận nhiều việc lắm, đâu chỉ quản lý một mình tôi.”

Ông chủ Đào khẽ cười. “Nhưng cũng chỉ có mình cậu ta phù hợp với cô thôi, tuy hơi nhiều chuyện nhưng sẽ không để lộ việc mình không nên nói.”

“Ừm.” Nam Tinh thấy trong phòng bệnh có người lạ nên chưa nhắc đến Thạch Bát Lâu.

Mười phút sau, y tá vào kiểm tra thấy dịch truyền của bệnh nhân mới đã sắp hết, bèn gọi đồng nghiệp đẩy xe lăn đến. “Đến lúc đưa đi khám rồi.”

Dương Đại Sấm buông sách xuống, nhờ ông chủ Đào: “Lát nữa vợ tôi đến, ông nhắc giúp là tôi đi khám rồi nhé.”

“Được.”

Chờ Dương Đại Sấm rời đi, ông chủ Đào hỏi thẳng: “Cô muốn nói gì?”

“Phùng Nguyên có kể về giao dịch lần trước với ông không?”

“Có kể sơ qua.”

“Nhà họ Kiều tìm đến năm người, trong đó có một người tên là Thạch Bát Lâu, anh ta cũng tìm người bằng cơ máu, thậm chí trong tay còn có một cây bút chu sa.”

Ông chủ Đào bàng hoàng. “Bút chu sa?” Dương nhiên ông từng nghe Nam Tinh nhắc đến lai lịch và công dụng của bút chu sa, cũng như người từng sở hữu nó.

Nam Tinh chau mày. “Nhưng khi lần theo tư liệu anh ta để lại thì mới phát hiện địa chỉ của anh ta là giả. Tôi nghi ngờ cả tên anh ta cũng giả nốt.”

“Cố ý che giấu thân phận, xem ra không hề đơn giản. Chưa kể cậu ta còn biết lấy máu tìm người, biết sử dụng bút chu sa...”

Ông chủ Đào hỏi thêm: “Có ảnh của cậu ta không?”

“Không, nhưng tôi có thể nhờ người vẽ lại.”

“Được, cô đi tìm người vẽ lại rồi đưa ảnh cho tôi, tôi nhờ người điều tra.”

Nam Tinh hơi chần chừ. “Tôi chưa tìm người vẽ tranh chẳng qua vì không muốn ông bận tâm. Ông cứ cho tôi biết phải tìm đến ai, tôi sẽ tự giải quyết.”

Ông chủ Đào lắc đầu. “Cô đừng lo, tôi có phải đích thân xử lý việc này đâu. Người ông này vẫn còn muốn sống chung với cô thêm vài năm nữa.”

Nam Tinh khẽ mím môi. Ông...

Bất chợt có tiếng bước chân vội vã vang lên ngoài cửa. Một người phụ nữ gầy gò trạc bốn mươi tuổi thấy cửa để mở, bèn bước thẳng vào phòng. Bà nhìn chiếc giường trống không, lại thấy ông chủ Đào và một cô gái đang nhìn mình, lúc này mới nhớ ra vừa rồi quên không gõ cửa, bèn cười ái ngại. “Làm hai người giật mình rồi, xin lỗi.”

“Không sao, Đại Sám đi khám rồi, anh ta nhờ tôi nhắn lại cho chị biết.”

“Thế là vẫn không đến kịp. Tại tôi cả, biết thế đã đi tàu điện ngầm.” Tưởng Phân đi đến cạnh giường Dương Đại Sám, cất túi xách vào ngăn kéo nhỏ rồi lấy nước ấm rửa cốc, lau sạch bàn, dọn giường cho chồng. Bà thoãn thoắt luôn tay luôn chân, hẳn là một người phụ nữ chăm chỉ, rất gọn gàng ngăn nắp.

Dọn dẹp xong xuôi vẫn chưa thấy chồng về, Tưởng Phân không tìm ra việc gì để làm nữa. Bà ngồi xuống, không biết nghĩ đến việc gì mà thoáng thần thờ, mắt hoe đỏ, cố kìm nén để

ngăn dòng nước mắt. Tưởng Phen sợ chồng quay về bắt gặp mình như vậy, vội vàng cầm túi đi xuống tầng cho bình tâm lại.

Chờ bà đi khỏi, ông chủ Đào im lặng hồi lâu mới nói: “Bác sĩ điều trị dự đoán tỉ lệ phẫu thuật thành công của chồng bà ấy chỉ có ba mươi phần trăm, chi phí lại đắt đỏ, bảo gia đình bàn bạc kỹ xem có muốn phẫu thuật không.”

Nam Tinh lặng thinh một hồi. “Nếu phẫu thuật thành công thì có thể sống thêm bao lâu?”

“Ba đến năm năm. Không phẫu thuật thì cùng lắm chỉ sống thêm được nửa năm.”

Dương Đại Sấm đi kiểm tra về, thấy ga giường đã được dọn dẹp sạch sẽ, vui mừng hỏi: “Ông chủ Đào, vợ tôi đến rồi à?”

Nghe ông chủ Đào “ừ” một tiếng, Dương Đại Sấm cười nói: “Ông thấy chưa, tôi đã bảo trên đời này không có ai giỏi bằng vợ tôi mà.” Khuôn mặt xanh xao của Dương Đại Sấm sáng bừng lên vì tự hào.

Chương 3

Tưởng Phân bình tâm trở lại, quay lên phòng đúng lúc nghe thấy chồng khen mình, sống mũi lại cay cay. Bà nén nước mắt, cười nói: “Ông đừng ba hoa trước mặt người khác thế, xấu hổ quá đi mất.”

Dương Đại Sấm thấy vợ mình đến, hăng giọng. “Tôi nói thật thôi mà, có gì mà phải xấu hổ.”

Tưởng Phân ngượng ngùng nhìn Nam Tinh và ông chủ Đào. “Ông ấy nói nhảm thôi.” Bà đi đến bên giường xót xa nhìn sắc mặt chồng còn kém hơn hôm qua.

Dương Đại Sấm hơn hở kể với vợ: “Tôi mới đi kiểm tra rồi đấy. Nếu kết quả khám đủ điều kiện phẫu thuật thì cứ phẫu thuật thôi.”

Tưởng Phân dè dặt. “Tỉ lệ thành công chỉ có ba mươi phần trăm thôi... Hay là chờ ông khỏe hơn chút nữa rồi tính tiếp.”

“Kéo dài chỉ càng nặng thêm.” Dương Đại Sấm kiên quyết. “Có đến ba mươi phần trăm thành công còn gì? Phải thử chứ, nếu may mắn tôi sẽ sống được năm năm nữa, thế là có thể sống cùng bà qua năm mươi tuổi rồi.”

Tưởng Phân trầm mặc. Bà cũng rất mâu thuẫn.

Xác suất ba mươi phần trăm là quá thấp.

Tưởng Phân tiếp lời: “Dù sao cũng phải nói với anh em A Đúc một tiếng...”

Dương Đại Sấm thoát cái biến sắc, giận dữ. “Nói với mấy đứa bất hiếu đó làm gì! Cái lũ chỉ chờ tôi chết mới xuất hiện để chia gia tài ấy à? Tôi nằm viện bao lâu rồi, có thấy bóng dáng đứa nào đâu! Nếu tôi chết, bà đừng mềm lòng, cứ giữ hết tiền mà tiêu. Chờ bọn nó nuôi bà á, mơ đi!”

Tướng Phen sốt ruột. “Ông nổi nóng cái gì, còn chưa phẫu thuật, đừng có lúc nào cũng nhắc đến chữ “chết” như thế!”

Nam Tinh nghe vợ chồng người ta bàn chuyện nhà một hồi, quyết định đi về tìm họa sĩ vẽ chân dung Thạch Bát Lâu. Cô mở cửa đúng lúc có người chuẩn bị bước vào. Người đàn ông trạc sáu mươi tuổi, mặc áo blouse trắng.

Đây không phải là bác sĩ điều trị cho ông chủ Đào, vậy chắc hẳn là bác sĩ của Dương Đại Sấm.

Nam Tinh không để ý nhiều, đóng cửa rời đi.

Buổi chiều, Nam Tinh cầm tranh vẽ trở lại bệnh viện giao cho ông chủ Đào. Ông cầm bức tranh, xem xét một chút rồi hỏi: “Giống được bao nhiêu phần?”

“Chín mươi phần trăm.”

“Tướng mạo tuy sắc sảo nhưng không phải người có ác tâm.” Nói rồi, ông chủ Đào chụp ảnh bức tranh gửi đi cho bạn. “Chờ một chút, sẽ có tin tức nhanh thôi.”

Đúng lúc này có ba người đàn ông khoảng hai đến ba mươi tuổi đi vào phòng. Bọn họ chẳng thèm gõ cửa mà đi thẳng đến giường Dương Đại Sấm, lớn tiếng gọi: “Ba!”

Dương Đại Sấm hờ hững nhìn bọn họ, Tướng Phen đứng dậy đón. “Các con đến rồi à?”

Ba đứa con trai không thèm tìm chỗ ngồi, chỉ hỏi thăm tình hình ba mình qua loa, im lặng hồi lâu mới nói: “Ba, mẹ gọi điện cho bọn con nói xác suất phẫu thuật thành công chỉ có ba mươi phần trăm.”

Dương Đại Sấm “hừ” lạnh không đáp.

“Chỉ có ba mươi phần trăm, rủi ro lớn quá, chấp nhận mạo hiểm chỉ để sống lay lắt được thêm dăm ba năm, có đáng không?”

“Đúng vậy, ba mươi phần trăm không phải là tỉ lệ cao.”

“Ba, hay là tạm thời đừng phẫu thuật, chờ nửa năm nữa xem có bệnh viện nào khác chịu chữa trị không.”

Tướng Phen thở dài. “Bác sĩ Hoàng điều trị cho ba con là bác sĩ có tiếng chuyên về bệnh này, không bệnh viện nào thích hợp hơn ở đâu.”

Anh con trai cả nôn nóng. “Mẹ, nhưng xác suất thành công chỉ có ba mươi phần trăm thôi.”

Dương Đại Sấm im lặng từ đầu đến cuối đột nhiên nổi giận, quát âm lên: “Bọn mày không muốn tao mạo hiểm mạng sống, hay không muốn tao mạo hiểm tiền?”

Ba đứa con vừa nghe ông nói vậy thì khựng lại, vội vàng lấp liếm: “Ba, ba nói gì vậy? Dù có phải mất đến năm, sáu trăm nghìn tệ để phẫu thuật, thêm mấy trăm nghìn để hậu phẫu, bằng tiền mua cả căn nhà, nhưng sao quan trọng bằng ba được? Có điều tỉ lệ thành công chỉ có ba mươi phần trăm, thấp quá.”

Dương Đại Sấm cười khẩy. “Tao nằm viện mấy tháng trời, từ lúc cấp cứu đến bây giờ có thấy bóng dáng bọn mày đâu? Bây giờ nghe nói phải mổ, tốn tiền mới chạy đến ra vẻ hiếu hạnh à?”

Tướng Phân sợ chồng mình còn tức giận hơn nữa, liền giơ tay đẩy ba đứa con trai ra ngoài.

Nghe tiếng cãi vã âm ỉ, bác sĩ Hoàng ngồi trong văn phòng cùng tầng vội chạy sang can ngăn: “Các anh có biết bây giờ không được để bệnh nhân xúc động mạnh không? Các anh gọi ông ấy là ba, lẽ nào ngay cả đạo làm con cũng không biết?”

Ba người thấy bác sĩ đến, không hề nể nang mà còn lớn lối đe dọa: “Nếu ba tôi chết trên bàn mổ, tôi sẽ tìm ông tính sổ!”

Bác sĩ Hoàng ngây người, không ngờ con ruột bệnh nhân lại có thể ăn nói độc mồm độc miệng như thế.

Một cây chổi đột ngột giáng xuống người anh con trai vừa lên tiếng, hấn đau điếng quay lại thì nhận ra người đánh là mẹ mình, vừa ngỡ ngàng vừa tức giận nói: “Mẹ, sao mẹ đánh con?”

Tướng Phân trừng mắt. “Tại sao con lại rửa ba con như thế, con chỉ đến đây để làm loạn thôi phải không? Đồ bất hiếu!” Dứt lời, cây chổi trong tay bà lại vung lên.

Mấy đứa con trai đành sa sầm bỏ đi.

Dương Đại Sấm giận quá thể, con đi rồi vẫn còn mắng với theo: “Rặt một lũ ăn cháo đá bát!” Ông thở hồng hộc, nói với vợ: “Nếu tôi chết rồi, bà cứ giữ kĩ tiền mà sống, đừng chia cho chúng nó đồng nào cả.”

Tướng Phân chau mày. “Ông lại nói linh tinh gì thế.”

Bác sĩ Hoàng thở dài. “Ngày mai khoa ngoại chúng tôi sẽ hội chẩn, sắp xếp phẫu thuật.”

Dương Đại Sấm gật đầu. “Cảm ơn bác sĩ.”

Qua một trận ồn ào, phòng bệnh yên tĩnh trở lại. Dương Đại Sấm nhìn vợ. “Bà về ăn cơm đi, lát nữa hộ lý bệnh viện sẽ mang

cơm đến cho tôi.”

Tướng Phân không màng cơm nước, nhưng sợ rằng nếu nhìn chồng thêm chút nữa bà sẽ không kìm nổi nước mắt, đành lủi thủi ra về.

Vợ vừa đi, Dương Đại Sấm lập tức xin lỗi ông chủ Đào vì đã làm phiền đến ông rồi gọi điều dưỡng mang xe lăn đến, ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa.

Ông chủ Đào cảm thán: “Quả thật xác suất ba mươi phần trăm không được coi là an toàn, nhưng con trai ông ấy nói thế kia cũng quá đáng.”

Nam Tinh đã gặp quá nhiều cảnh đời, giờ chỉ thấy đứng đưng, liếc mắt tìm đĩa táo vốn đặt trên bàn nhưng đã bốc hơi từ bao giờ. Ông chủ Đào biết cô định làm gì, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Tiếng chuông báo tin nhắn bất chợt vang lên, ông chủ Đào xem lướt qua rồi đưa điện thoại cho Nam Tinh. Là địa chỉ khách sạn Thạch Bát Lâu đang ở.

Nam Tinh nhanh chóng tra bản đồ, chỗ đó chỉ cách bệnh viện chừng nửa tiếng đi xe. Cô đứng phắt dậy, vừa đi vừa nói: “Tôi đi đây.”

Ông chủ Đào nhặt chiếc điện thoại vừa bị Nam Tinh quăng trên giường lên xem. Thông tin về người này chỉ vồn vện có một dòng địa chỉ, lại còn là địa chỉ khách sạn, chưa chắc Thạch Bát Lâu kia giờ còn ở đó.

Lát sau bên kia lại nhắn tin đến. “Vẫn đang tiếp tục điều tra.”

Nam Tinh bắt xe đến khách sạn Khải Ân. Phòng dành cho khách từ tầng 16 đến tầng 63, cô vào thang máy, ngón tay vừa ấn tầng 18 bỗng khựng lại.

Tầng 18... Thạch Bát Lâu...

Nam Tinh lập tức có dự cảm chẳng lành, không khéo lại là tin giả rồi.

Có lẽ đúng là Thạch Bát Lâu đã từng ở đây, nhưng bây giờ chuyện của ông Kiều đã được giải quyết xong xuôi, sợ rằng anh ta đã rời đi rồi.

Nam Tinh bấm hủy tầng 18, ấn tầng 16.

Thang máy dừng lại, Nam Tinh đi thẳng đến quầy lễ tân. “Chào cô, tôi có hẹn với khách ở phòng 1806 nhưng gõ cửa không ai đáp, xin hỏi có phải anh ta trả phòng rồi không?”

Nhân viên lễ tân thoáng nhìn cô rồi mới kiểm tra bảng đăng ký phòng, xong trả lời. “Mới trả phòng rồi.”

“Anh Thạch trả phòng rồi à?” Nam Tinh cau mày. “Tôi có tài liệu rất quan trọng cần giao cho anh ấy.”

“Anh Thạch?” Nhân viên lễ tân đối chiếu với hồ sơ đăng ký, mỉm cười. “Có phải chị nhớ nhầm phòng không, khách ở phòng 1806 không phải họ Thạch.”

Quả nhiên đến cái tên Thạch Bát Lâu cũng là giả.

Nam Tinh tiếp tục nhíu mày. “Lẽ nào ở phòng khác?” Cô vờ mở điện thoại ra như để xem lại thông tin. “Đúng là phòng 1806 mà.”

Nhân viên lễ tân vẫn kiên nhẫn giải thích, nhưng quyết không tiết lộ thông tin cá nhân của khách.

Ở khách sạn cần có căn cước công dân, song không loại trừ trường hợp Thạch Bát Lâu dùng cả căn cước giả.

Nhưng theo manh mối này, ít ra cô cũng biết được cái tên Thạch Bát Lâu này là giả.

“Xin lỗi chị.” Nhân viên lễ tân nhận ra điều bất thường bèn lên tiếng. “Chị hỏi lại anh Thạch kia xem anh ta ở phòng nào. Chị hẹn gặp anh ta vì chuyện quan trọng, chắc hẳn chị biết số điện thoại của anh ta đúng không? Chị gọi hỏi thử xem, tôi chờ chị.”

Nam Tinh hết cách, đang định bỏ đi thì bỗng nghe bên cạnh có người nói: “Phiền cô cung cấp thông tin cho cô gái này, tôi sẽ nói chuyện với quản lý của các cô sau, có hậu quả gì cứ bảo anh ta đến tìm tôi.”

Nam Tinh chưa từng nghe thấy giọng nói này.

Nhân viên lễ tân tỏ ra khó xử, nhưng vẫn khẽ đáp: “Vâng, anh Lê.”

Lê Viễn, anh của Khưu Từ.

Nam Tinh ngập ngừng mãi mới cất lời: “Cảm ơn.”

Lê Viễn chủ động chìa tay ra. “Tôi đã gặp cô Nam Tinh từ lúc rời núi Bảo Châu rồi.”

Nam Tinh bắt tay Lê Viễn. Anh ta siết tay cô với lực vừa phải, thời gian cũng không quá lâu hay quá mau. Phong cách quý ông lịch lãm, hay nói đúng hơn là thương nhân điển hình.

Dựa vào thái độ của cô lễ tân với Lê Viễn, hình như anh ta là khách quen ở đây. Cô nhớ Khưu Từ từng nói Lê Viễn không sống trong biệt thự nhà họ Lê mà ở khách sạn. *Lẽ nào chính là khách sạn này...*

Lê Viễn hỏi thăm: “Cô Nam Tinh đến đây điều tra việc gì?”

“Khư Từ chưa nói với anh à?”

“Không, tôi chỉ biết chú ấy nhờ tôi lấy tư liệu về Thạch Bát Lâu rồi đi tìm cô, không ngờ lại gặp cô ở đây. Nhưng tôi nhớ rõ thông tin trong tư liệu không hề đề cập đến địa chỉ này. Vậy nên tôi không rõ mục đích cô đến đây làm gì.”

Nam Tinh sững sờ, Khư Từ nhờ Lê Viễn lấy tư liệu về Thạch Bát Lâu cho cô?

Nhưng anh có đưa cho cô đâu... *Không, không đúng, Khư Từ có đến.*

Hóa ra không phải anh đến cửa hàng Đào Gia để thăm Cựu Vàng mà là để đưa tư liệu cho cô. Cô nhớ đến túi giấy anh cầm ban nãy, có lẽ đó chính là tư liệu về Thạch Bát Lâu, chẳng qua anh nghe tin cô đã lấy được thông tin từ chỗ Phùng Nguyên nên không đưa cho cô nữa.

Lê Viễn nhìn đồng hồ đeo tay. “Tôi phải về phòng rồi.” Anh vừa nói vừa đưa danh thiếp cho cô. “Đây là danh thiếp của tôi.”

Nam Tinh nhận lấy, chào tạm biệt. Lúc này cô lẽ tân thấy không có khách nào khác ở đây mới nhỏ giọng hỏi: “Chị cần hỏi việc gì?”

“Tôi muốn thông tin trên thẻ căn cước của người ở phòng 1806.”

“Được, chị chờ một chút.”

Chương 4

Triệu Kỳ. Nam. 27 tuổi. Địa chỉ cách Thượng Hải hai tỉnh.

Nam Tinh xem lướt qua, ngẩng lên hỏi nhân viên lễ tân: “Phòng 1806 có ai đặt chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Vậy tôi đặt một đêm.”

Nam Tinh cầm thẻ phòng, chụp lại thông tin của Thạch Bát Lâu từ màn hình máy tính, vừa đi vào thang máy vừa gửi ảnh cho ông chủ Đào. Nếu thông tin này trùng khớp với thông tin bạn ông điều tra được, vậy thì có thể xác định Thạch Bát Lâu tên thật là Triệu Kỳ.

Tất nhiên không loại trừ khả năng “Triệu Kỳ” cũng là giả.

Thang máy đến, cô liền đi vào, vẫn cầm cúi nhìn màn hình điện thoại. Chợt sau lưng có người lên tiếng: “Tinh Tinh, chưa ai dạy cô là không được vừa đi vừa lướt điện thoại à?”

Nam Tinh giật mình quay lại, không biết Khưu Từ đã đứng sau lưng mình tự bao giờ. Cô chợt nhớ đến chuyện Lê Viễn vừa nói, Khưu Từ nhờ Lê Viễn lấy tư liệu về Thạch Bát Lâu giúp cô.

Tim như lỡ mất một nhịp, cô vội quay đầu đi, buông lời gọn lỏn: “Chưa.”

Khưu Từ cười xòa. “Sao cô đến đây?”

“Thạch Bát Lâu từng ở đây.” Nam Tinh bổ sung “Tầng 18.”

Khưu Từ tiếc nuối. “Tôi ở tầng 19 suốt đấy.”

Nghe anh nói vậy, Nam Tinh cũng thấy tiếc. Hai người cùng im lặng, lát sau Nam Tinh mới tiếp lời: “Tôi vừa đặt phòng 1806, định vào trong xem thử.”

“Chỉ sợ không còn sót lại manh mối gì đâu, khách sạn này làm vệ sinh rất sạch sẽ, e rằng đến một sợi tóc cũng chẳng còn.”

Thang máy dừng ở tầng 18, hai người cùng đi ra. Khưu Từ bước đến cửa phòng bỗng khựng lại, chợt nghĩ lỡ có người quen tình cờ bắt gặp hai người cũng đi vào khách sạn thì không hay lắm.

Nam Tinh không nhận ra anh không vào theo mình, cứ thế đi thẳng vào trong. Ga trải giường rất ngay ngắn, bàn cũng sắp xếp gọn gàng, chắc hẳn mới được quét dọn. Cô cầm gối lên soi, quả nhiên đúng như Khưu Từ nói, một sợi tóc cũng không còn.

Đúng là trong phòng không còn sót chút manh mối nào.

Lúc quay ra, Nam Tinh mới để ý Khưu Từ chỉ đứng tựa cửa chứ không hề theo vào, cũng không bỏ đi. Anh thấy cô đi ra thì hỏi: “Không có manh mối nào à?”

“Không có.”

“Anh ta chọn ở khách sạn, thời gian lưu lại không lâu, mất dấu là chuyện bình thường.” Khưu Từ thắc mắc: “Tôi nhớ trong tư liệu không hề có thông tin Thạch Bát Lâu ở đây, sao cô tìm được nơi này?”

“Tôi đi tìm họa sĩ, nhờ phác lại chân dung của Thạch Bát Lâu. Bạn tôi điều tra được anh ta từng ở đây. Nhắc đến chuyện này, may nhờ anh trai anh giúp đỡ tôi mới kiểm tra được thông tin tạm trú của Thạch Bát Lâu.”

Khưu Từ khá bất ngờ, lại cảm thấy kì lạ, anh trai chẳng bao giờ quan tâm đến người dung mà lại chủ động giúp Nam Tinh?

Nam Tinh thông báo: “Tôi xuống lễ tân trả phòng, sau đó quay về cửa hàng Đào Gia đây.”

“Ừ, tôi cũng về phòng đây.” Khưu Từ nghĩ ngợi rồi nói: “Mạng lưới quan hệ của tôi khá rộng. Nếu Triệu Kỳ là tên thật, có lẽ tôi cũng có thể điều tra thêm được.”

Nam Tinh gật đầu, định gửi thông tin cô chụp được từ máy tính ở quầy lễ tân cho anh mới nhận ra hai người chưa kết bạn.

Khưu Từ nhận ra ngay, cười hớn hở. “Nào, kết bạn đi.”

Danh sách bạn bè của Nam Tinh lâu nay chỉ có mình ông chủ Đào. Cô thoáng chần chừ một lúc mới chìa mã QR ra.

“Bạn có một lời mời kết bạn.”

“Hai người đã là bạn bè, hiện tại có thể bắt đầu cuộc trò chuyện.”

Nam Tinh ghi chú tên gợi nhớ: “Khưu Từ”.

Khưu Từ ghi chú tên gợi nhớ: “Tinh Tinh”.

Khưu Từ xem qua thông tin Nam Tinh vừa gửi, lại xem ảnh đại diện của cô. Cô dùng ảnh đại diện mặc định của hệ thống.

Khưu Từ cất điện thoại vào túi, trong lòng như có pháo hoa nổ rộ.

Trên đường về, ông chủ Đào thông báo cho Nam Tinh biết bạn ông đã điều tra được thêm một chút thông tin về Triệu Kỳ.

Nhận được tư liệu, Nam Tinh vừa ấn vào xem vừa nghĩ, nếu thông tin này cũng là giả thì cô thực sự hết cách rồi.

Triệu Kỳ. Nam. 27 tuổi. Hiện ở... Cuối cùng thông tin cũng trùng khớp.

Nam Tinh siết chặt điện thoại, tâm trạng thấp thỏm mấy ngày nay có thể buông xuống rồi.

Nhưng cô vẫn chưa thể quyết định khi nào nên đi tìm Triệu Kỳ. Nam Tinh không dám rút dây động rừng, cô không muốn vượt mất manh mối lần nữa. *Phải chờ thêm thông tin.*

Khi Nam Tinh về đến cửa hàng, tư liệu liên quan đến Triệu Kỳ đã được ông chủ Đào gửi đến. Hóa ra anh ta là con nhà giàu, hiện đang nắm giữ một vị trí nhàn hạ trong công ty của gia đình, gần như không cần xuất hiện ở công ty, chỉ đam mê du lịch khắp thế giới. Song hai năm gần đây anh ta an tĩnh hơn, không có lịch sử xuất cảnh, cũng ít đi du lịch trong nước.

Nam Tinh ngẫm nghĩ lại, quả thật Triệu Kỳ giống cậu ấm cô chiêu rảnh rỗi không có việc gì làm, nhưng lại có ham muốn khám phá. Anh ta dùng bút chu sa để luyện tay cũng không có gì lạ, vấn đề là anh ta lấy được bút chu sa từ đâu.

Nam Tinh nằm trên giường, ngẩn ngơ xem điện thoại. Thông tin về Triệu Kỳ không ít, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa đủ. Tư liệu không hề nhắc đến em họ cô.

Màn hình điện thoại bất chợt sáng lên, một khung trò chuyện mới nảy ra. Nam Tinh nhìn thấy tên người nhắn, tay run lên, điện thoại rơi xuống đập vào sống mũi đau điếng cô xoa một lúc cho dịu rồi mới cầm điện thoại lên. Là tin nhắn của Khưu Từ, anh gửi cho cô một đồng tư liệu về Triệu Kỳ.

Khưu Từ đang nằm trên giường, chăm chú nhìn màn hình, đến khi nhận được tin nhắn trả lời của Nam Tinh liền bật cười

thích thú.

“”

Không biết là lừa hay vì bản tính lạnh lùng nữa.

“Ngày mai tôi có nhiệm vụ, nhớ bôi lại thuốc cho vết bồng trên tay, tạm biệt.”

“”

Khưu Từ không nhắn tin lại. Nam Tinh liếc điện thoại hai lần vẫn không thấy tin nhắn mới, ngần ngơ nhìn màn hình điện thoại rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Hai ngày sau đó, Nam Tinh liên tục nhận được tư liệu liên quan đến Triệu Kỳ. Ban ngày cô dắt chó đi dạo rồi đến thăm ông chủ Đào, buổi tối một mình ở lại cửa hàng Đào Gia. Phùng Nguyên thì chẳng thấy tăm hơi, nhiệm vụ mới thì càng không.

Hôm đó, cô lại dẫn Cậu Vàng đến bệnh viện thăm ông chủ Đào, song không thấy Dương Đại Sấm nằm ở giường kế bên đâu cả. Ông chủ Đào theo ánh mắt cô nhìn sang giường bên kia, giải thích: “Vào phòng mổ từ sáng, ba tiếng rồi.”

Nam Tinh gật đầu, liếc qua bàn của ông chủ Đào giờ đã không còn quả táo nào. Cô ngồi bên cạnh hỏi: “Còn bao lâu nữa ông mới xuất viện? Phùng Nguyên mất tích, không thấy mặt mũi đâu, không khéo tôi phải đến Sở Môi giới Âm Dương tìm anh ta mất.”

“Chắc đang đi tìm nhiệm vụ cho cô rồi. Công việc của cô hiểm lắm, thời nay không nhiều người tin tưởng vào những chuyện này.” Ông chủ Đào khuyên cô. “Tranh thủ nghỉ ngơi chút đi, quần quật suốt bao nhiêu năm rồi.”

Ông vừa dứt lời, Nam Tinh bỗng sững người, quay lại nhìn giường bệnh của Dương Đại Sấm, trầm mặc thật lâu.

Phẫu thuật thất bại, Dương Đại Sấm qua đời.

Biết trước xác suất thành công rất thấp, Tưởng Phân không hề oán trách bác sĩ điều trị, bà chìm trong niềm đau khổ, tiếc thương vì sự ra đi của chồng. Nhưng bác sĩ Hoàng vẫn rất buồn. Chỉ còn có hai tháng nữa là về hưu, bệnh viện vốn dĩ không xếp lịch mổ cho ông, nhưng khả năng thành công của ca phẫu thuật này quá thấp, ông không yên tâm giao cho người khác nên đích thân thực hiện.

Vậy mà... Phẫu thuật vẫn thất bại.

Bác sĩ Hoàng ra khỏi phòng mổ, thẳng thốt quay lại nhìn Dương Đại Sấm đã nằm bất động, đến tận khi có tiếng y tá gọi ông mới bừng tỉnh. Trước mắt ông là khuôn mặt đầm đìa nước mắt của bà Dương, bên tai cũng chỉ nghe thấy tiếng khóc cào xé ruột gan của bà.

Biết đâu... để bác sĩ khác mổ ca này lại thành công. Ông hại chết Dương Đại Sấm rồi. Bác sĩ Hoàng choáng váng ngất đi, dù đã quen với chuyện sống chết nhưng vẫn không chịu đựng nổi cú sốc này.

Nửa ngày sau, khi Tưởng Phân chuẩn bị đi làm giấy chứng tử cho chồng để chuẩn bị đi hỏa táng thì ba đứa con trai hùng hùng hổ hổ dắt theo mấy tên côn đồ xông vào bệnh viện, túm lấy y tá chất vấn: “Văn phòng khoa ngoại ở đâu? Bác sĩ Hoàng đâu? Gọi ông ta ra đây, giết người đền mạng!”

Bác sĩ Hoàng vừa tỉnh lại, nghe thấy tiếng ồn ào liền vội vàng đi xuống. Cậu con cả lập tức chộp lấy cổ áo ông, vung tay đâm thẳng vào mặt, quát tháo: “Ông hại chết ba tôi, đồ lang băm! Vì vài đồng công phẫu thuật mà đem tính mạng ba tôi ra đùa giỡn! Đồ lang băm!”

Bảo vệ bệnh viện chạy ngay đến. Tưởng Phân lúc này đã xốc lại tinh thần, nghe con trai lớn A Đức dẫn người đến gây sự liền thất tha thất thểu chạy đến đại sảnh. Thấy hấn nắm cổ áo bác sĩ Hoàng vung nắm đấm, bà giận dữ hét lên, vừa chạy đến xô con ra vừa lớn tiếng mắng chửi: “Mấy đứa mà đang náo loạn gì đấy! Ba mà nằm viện bao ngày không thấy đứa nào vác mặt đến, vào phòng phẫu thuật cũng không thấy đâu, giờ ba mà chết rồi thì lại kéo người đến làm loạn, giả bộ hiếu thảo cái gì!”

A Đức tức tối. “Mẹ, tên lang băm này hại chết ba, con đang đòi lại lẽ phải cho ba!”

“Đồ mất dạy!” Tưởng Phân giơ tay lên giáng cho hấn một cái bạt tai, lớn tiếng quát: “Tiền quan trọng đến vậy hả? Náo loạn cái gì! Ba mà và tao cùng ký giấy cam kết phẫu thuật, không đến lượt mà gây sự, cút ngay cho tao! Đáng lẽ tao nên để ba mà đuổi mà ra khỏi nhà, càng không nên lén lút trả nợ cờ bạc cho mà!”

A Đức bị bà đẩy đi thoáng sửng sốt, tức tối la lối: “Mẹ, mẹ lú lẫn rồi à, rốt cuộc mẹ theo phe ai? Tên lang băm này hại chết ba con, ông ta phải bồi thường bệnh viện phải nộp tiền ra!”

Tưởng Phân vốn đang đau khổ, thấy con trai ngang ngược như thế thì quá xấu hổ, nổi đóa vợ cây chổi trong đại sảnh đập liên tiếp vào người hấn. Nhưng A Đức to con vạm vỡ, ăn đòn

của mẹ cũng chẳng hề hấn gì. Hấn bắt lấy cây chổi, kéo phăng đi, làm Tưởng Phân lão đảo ngã nhào xuống đất. A Đức bàng hoàng lại bị các cậu, các dì vây quanh mắng chửi là đồ bất hiếu, hấn đuối lý, quăng chổi xuống rồi bỏ đi. Tưởng Phân quỳ dưới đất gào khóc thảm thiết, vừa đau đớn vì mất chồng vừa xấu hổ vì đứa con trai bất hiếu.

Bác sĩ Hoàng mặt mũi bầm tím sau hai cú đấm vẫn chưa bỏ đi. Ông quỳ một bên gối, định nói vài câu khuyên nhủ hoặc xin lỗi, nhưng làm thế nào cũng không nói lên lời.

Nếu... nếu là bác sĩ khác, có lẽ cuộc phẫu thuật đã thành công.

Bác sĩ Hoàng bị ý nghĩ này đeo bám, một đời lương y coi như đổ sông đổ bể.

Chương 5

Phòng bệnh không có Dương Đại Sấm vắng lặng hẳn đi.

Đồ đạc của ông vẫn còn nguyên. Hôm qua Tưởng Phân bị con trai chọc giận, đến hôm nay mới bình tâm trở lại. Bước vào cửa, bà đổ mắt nhìn ông chủ Đào và Nam Tinh vẫn còn đây mà giường bệnh chồng mình đã trống không, nước mắt lại chực trào dâng.

“Chị Dương nén bi thương.” Ông chủ Đào an ủi. “Đừng đau buồn quá.”

Tưởng Phân khẽ gật đầu, nghẹn ngào không nói nên lời, vừa thút thít vừa thu dọn đồ của chồng. Lát sau, y tá chạy vào thông báo: “Bà Dương, con trai bà lại đến nữa rồi!”

Tưởng Phân ngẩng phắt lên, tức đến ứa nước mắt, chạy vụt ra ngoài.

Tiếng kèn đám ma đình tai nhức óc từ dưới tầng vọng lên, Nam Tinh chau mày nhìn xuống qua cửa sổ. A Đức, con trai Tưởng Phân mặc đồ tang, ôm lọ tro cốt đứng trước cổng bệnh viện, theo sau là hai mươi mấy người đang cầm một dải băng rôn. Dòng chữ trắng “Lang băm bắt lương trả lại ba cho tôi” nổi bật trên nền phông đen.

Đây là trò tống tiền trắng trợn.

Ông chủ Đào đã đứng cạnh cô không biết tự lúc nào, bùi ngùi nhìn xuống dưới. “Lúc ba hẳn còn sống đâu được thấy con trai mình hiếu thảo như vậy, lòng người thật xấu xa.”

Nam Tinh lặng lẽ hỏi. “Tại sao bọn họ lại làm vậy?”

“Ai biết được.”

Tinh tinh!

Nghe thấy âm báo tin nhắn, ông chủ Đào định rút điện thoại ra theo phản xạ thì chợt nhớ mình để máy trên giường, mà âm báo lại vang lên ngay sát bên cạnh. Thấy Nam Tinh lấy điện thoại ra, ông chợt sững người.

“Tay thay băng chưa?”

Nam Tinh khẽ mím môi, *chưa thay*, rồi gõ phím trả lời: “.”

Cô nhắn xong liền cất máy đi, vừa ngẩng đầu đã thấy ông chủ Đào đang sững sốt nhìn mình, cô chau mày. “Sao thế?”

Ông chủ Đào ngập ngừng muốn nói lại thôi, mặc dù rất muốn hỏi Nam Tinh mới kết bạn với ai. Quen biết nhau hơn nửa cuộc đời, kể từ khi phương tiện liên lạc phát triển, trong danh bạ của cô chỉ lưu số của ông thôi.

Thế mà giờ lại có thêm một người.

Không hiểu sao ông chủ Đào lại thấy phẩn chấn hẳn lên, như một người ông an tâm khi thấy cháu gái mình đã có bên đờ.

Nam Tinh lại nhìn xuống dưới tầng, thấy bác sĩ Hoàng đi ra. Lát sau Tưởng Phân chạy đến, đẩy ông ấy trở về, vung cây chổi đánh Dương Đức. Lần này Dương Đức đã chuẩn bị từ trước, ngoài đầu ra hiệu, có người từ sau lưng hẳn lao đến lôi Tưởng Phân đi. May mà bảo vệ bệnh viện đến kịp lúc, nếu không bác sĩ Hoàng còn bị đánh thêm nữa. Đám đông dưới cổng bệnh viện ngày càng mất kiểm soát, kẻ làm loạn, kẻ quay phim, ồn ào

những hai tiếng đồng hồ, mãi đến khi bệnh viện báo cảnh sát bọn họ mới giải tán.

Buổi chiều, khi rời bệnh viện, Nam Tinh bắt gặp bác sĩ Hoàng ở hành lang. Ông ngồi trên băng ghế, lưng gục xuống sát đầu gối như đang phải chịu gánh nặng ngàn cân, trông vô cùng u uất và phiền muộn.

Nam Tinh chậm rãi đi qua, bác sĩ Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế, không hề cử động.

“Lão Hoàng.” Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi đến. “Viện trưởng họp xong rồi, bệnh viện muốn cho anh về nhà nghỉ ngơi, chờ mọi chuyện lắng xuống rồi tính tiếp. Anh yên tâm, bệnh viện sẽ không nhượng bộ, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện về hưu của anh.”

“Là lỗi của tôi.” Bác sĩ Hoàng chậm chạp ngẩng đầu, khuôn mặt vô cùng tiêu tụy. “Nếu lúc đó tôi không đòi đứng ra mổ cho Dương Đại Sấm mà yên tâm giao cho bác sĩ khác, có lẽ cục diện đã không như bây giờ.”

Người kia nghe vậy thì sững sờ, giữ vai ông, điềm tĩnh nói: “Lão Hoàng, đây không phải là lỗi của anh! Anh là người giỏi nhất trong lĩnh vực này, anh nghĩ vậy là sai rồi. Anh còn nhớ ánh mắt cuối cùng Dương Đại Sấm nhìn anh không ông ấy không trách anh. Xác suất thành công của ca mổ này vốn rất thấp, nếu là bác sĩ khác thì còn không được đến ba mươi phần trăm. Đừng tự đổ lỗi cho mình như vậy!”

“Không... là lỗi của tôi...” Giọng bác sĩ Hoàng run run. “Là tôi tự kiêu, là tôi hại chết Dương Đại Sấm.”

“Tinh!” Thang máy đã đến.

Nam Tinh vào thang máy, giọng nói day dứt của bác sĩ Hoàng vẫn quanh quẩn bên tai.

E rằng ca mổ cuối cùng này sẽ ám ảnh vị bác sĩ trong suốt phần đời còn lại.

Ba ngày nữa trôi qua, ngày càng có nhiều thông tin về Triệu Kỳ được thu thập. Nam Tinh đặc biệt tò mò về vị hôn thê của anh ta.

Triệu Kỳ vốn dĩ là một công tử đào hoa, thích du ngoạn khắp chốn. Thế nhưng hai năm trước, sau khi quen một cô gái tên Thang Mễ, anh ta bắt đầu tu tâm dưỡng tính, không còn ham chơi nữa. Nam Tinh muốn tìm gặp Triệu Kỳ, tìm ra lý do anh ta đột ngột thay đổi và ai là người khiến anh ta có hứng với huyền học.

Cô đang đặt vé máy bay đến thành phố Triệu Kỳ ở thì chuông cửa vang lên.

Ông chủ Đào không ở cửa hàng, Phùng Nguyên lại không đến, vị trí cửa hàng vốn hẻo lánh, từ trước đến nay rất ít khi có người ghé thăm. Nam Tinh nhìn lên, thấy một người phụ nữ tóc hoa râm chừng năm sáu chục tuổi, ăn mặc sang trọng đang đứng ở cửa. Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, người phụ nữ lịch sự gật đầu chào. “Xin hỏi cô có phải cô Nam Tinh không?”

Có thể tìm đến nơi này, lại còn biết được tên cô, chắc chắn phải được người quen giới thiệu.

Nam Tinh gật đầu. “Đúng vậy.”

Người phụ nữ trung niên tự giới thiệu. “Tôi họ Trương, được ông chủ Đào chỉ đến đây. Chồng tôi họ Hoàng, là bác sĩ.”

Nam Tinh bỗng ngộ ra. “Bác sĩ Hoàng?”

“Đúng vậy.” Bà Hoàng thông thả đi vào cửa hàng, sắc mặt hơi tiêu tụy. “Ông chủ Đào đã kể với tôi về cô, tuy... tôi không tin mấy chuyện mê tín dị đoan này, nhưng tôi thật sự hết cách rồi.”

“Bà đến đây vì chuyện của bác sĩ Hoàng sao?”

“Đúng thế, tôi muốn thực hiện giao dịch với cô.” Bà Hoàng không chút do dự. “Tôi muốn cho chồng tôi biết chuyện này không phải lỗi của ông ấy. Ông ấy đã cố hết sức rồi, không đáng phải gánh chịu thứ tai bay vạ gió như thế. Nếu không nhổ cái gai này ra, tôi sợ ông ấy vẫn sẽ canh cánh trong lòng đến cuối đời.”

Ca phẫu thuật cuối cùng trước khi về hưu lại thất bại chính là nỗi day dứt khôn nguôi trong lòng bác sĩ Hoàng người làm vợ như bà sao có thể không nhìn thấu.

Bà phải chứng minh cho ông thấy chuyện không phải lỗi của ông.

Vợ của Dương Đại Sấm không hề trách ông, ai cũng biết xác suất thành công của ca phẫu thuật chỉ có ba mươi phần trăm. Nhưng chồng bà vẫn một mực tự trách, ban đêm còn nói mớ, luôn miệng lẩm bảm “xin lỗi, xin lỗi”.

“Được.” Nam Tinh nhận lời. “Điều kiện là bà phải cho tôi đôi mắt kiếp sau của mình.”

Cho dù là kiếp này bà Hoàng cũng không hề do dự. Bà khẽ gật đầu, song vẫn thoáng chút nghi ngờ, thận trọng hỏi: “Có điều... cô làm được thật không?”

“Ừ. Nhưng không nhanh đâu, tôi phải đi tìm một món đồ có thể hồi sinh Dương Đại Sâm, chắc sẽ mất một khoảng thời gian.”

Bà Hoàng cảm kích. “Cảm ơn, làm phiền cô rồi.”

Lúc bà Hoàng bước ra cửa, rời khỏi cửa hàng Đào Gia, tiếng chuông vang lên leng keng lạnh lót bên tai xua đi phiền não trong lòng, bà cảm thấy nhẹ lòng hơn. Đi được vài bước, bà Hoàng quay đầu nhìn cửa hàng kì lạ, chợt nghĩ không biết sao mình lại tin những việc này.

Nhưng bà cũng chẳng còn cách nào khác.

Chồng bà đã cứu vô số tính mạng trong suốt một đời hành y, nhưng ông lại không chữa được tâm bệnh của chính mình. Bà càng không phải bác sĩ, bà chỉ là một người vợ bình thường, để chữa lành cho chồng, bà chấp nhận hy sinh cả đôi mắt của kiếp sau.

Trong lòng bà Hoàng dấy lên tia hy vọng mỏng manh.

Nam Tinh ngồi trong cửa hàng Đào Gia, nhắm mắt tập trung, hy vọng món đồ lần này không ở quá xa, tránh làm trì hoãn việc cô đi tìm Triệu Kỳ.

Nhưng tiếc rằng sự thật không được như cô mong đợi. Nam Tinh day trán, cô nên đi tìm Triệu Kỳ trước hay món đồ cổ kia trước đây? Sau thoáng chốc ngần ngừ, Nam Tinh quyết định đi tìm đồ cổ trước.

Cô đặt vé máy bay. Trước khi đi, cô mua cho ông chủ Đào một đồng hoa quả, không quên thông báo: “Tôi chỉ tin được ông thôi, làm xong vụ này, tôi muốn đuổi việc Phùng Nguyên.”

Ông chủ Đào vội nói đỡ: “Phùng Nguyên không phải kiểu người như vậy đâu, chắc đang vướng bận việc gì đấy, thật sự không giống tính cách của cậu ta chút nào.”

Nam Tinh lặng thinh.

Ông chủ Đào lại dặn dò. “Lần này đi ra ngoài phải cẩn thận nhé.”

“Ừm.”

Còn chưa đến sân bay, cô đã nhận được tin nhắn của Khưu Từ. Chỉ có một dấu phẩy.

Khưu Từ không ngờ cô hồi âm nhanh đến vậy. Không còn là một dấu chấm tròn nữa mà là một hàng dấu chấm lửng. Anh bật cười. Tối nay anh nên ăn mừng, vì cuối cùng anh cũng nhận được đến hai kiểu tin nhắn trả lời của Tinh Tinh rồi.

Kiểu đầu là một dấu chấm, kiểu hai là một dãy chấm lửng.

Đến khi dùng hết ký hiệu, chắc cô sẽ phải trả lời “ừ”, “à” thôi.

Người bên cạnh thấy anh mừng ra mặt, cười hỏi: “Chuyện gì vui thế? Nhắn tin với bạn gái hả?”

“Không phải.” Khưu Từ cất điện thoại đi, nhìn về phía đội khảo cổ. “Đào thấy bảo bối gì rồi?”

“Không biết nữa, trông giống mộ thời Minh, lát nữa mới biết được.” Người nọ vỗ vai anh. “Nhờ có anh mà chúng tôi mới xác định được vị trí nhanh như vậy. Hay anh dạy tôi làm thế nào để có thể nhìn xuyên ba thước đất mà không cần dùng dụng cụ thăm dò đi.”

“Bí mật.”

“Chậc, nói cho chúng tôi biết đi mà, cống hiến cho nước nhà. Nhưng mà anh đừng dùng khả năng này phục vụ mấy tên trộm

mộ, cẩn thận tôi tố cáo anh đấy.”

Khưu Từ cười trừ, nhìn nhóm người đằng xa. “Mau qua phụ mộ tay đi.”

Người kia bật cười, uống một hớp nước rồi quay về làm việc.

Khưu Từ nhìn theo, anh đoán chủ nhân ngôi mộ là người thời Minh, quan sát khí trường, có thể là mộ võ tướng nào đó. Không biết sẽ đào lên được bảo bối gì đây. Dù sao đào được món gì cũng phải nộp hết cho chính phủ, thù lao của anh là được phép vào viện bảo tàng, xem mấy món đồ cổ chưa từng được trưng bày ở bên ngoài.

Không biết đến khi anh quay về, tay Tinh Tinh đã thay băng chưa nữa. *Thật sự không biết yêu thương cơ thể mình gì cả.*

Chương 6

Thành phố vào thu tiêu điều ảm đạm. Nam Tinh xuống máy bay, hít hơi ngay khi luồng gió rét đầu tiên phủ vào mặt. Nơi này còn lạnh hơn cả Thượng Hải.

Sức khỏe của cô gần đây càng lúc càng kém, kiểm tra mạch đập nơi cổ tay dường như cũng yếu đi nhiều. Ánh mắt cô chột lớt qua bàn tay đang quấn băng.

Quên thay băng rồi.

Cô nhớ đến Khưu Từ. Trước khi đi, anh đã nhắc cô thay băng, còn cẩn thận nhắn tin nhắc thêm lần nữa, thế mà cô vẫn quên mất. Thôi, dù sao cũng không gặp anh ở đây, về rồi thay cũng được.

Nam Tinh bắt xe từ sân bay đi về phía bắc. Tài xế nghe địa điểm cô yêu cầu, lại thấy chiếc ba lô to đùng trên lưng cô, bèn hỏi dò: “Cô cũng nghe tin nên đến hả?”

“Nghe tin?”

“Hì, còn giả vờ giả vịt nữa, tôi thấy cô xách cả túi to thế kia là biết rồi. Chắc cô hay tin có một ngôi mộ thời Minh mới được phát hiện chứ gì? Đội khảo cổ đào được cả đồng vật báu, bây giờ vẫn đang đào tiếp đấy. Tin tức đăng đầy báo chí truyền hình, mấy người mê khảo cổ như cô đến đây đông lắm. Nhưng mà tôi nói này, đồ của người chết có gì hay để xem đâu, cô không sợ xui xẻo à?”

“Ai rồi cũng sẽ chết thôi.” Nam Tinh thăm dò. “Báo chí có viết tìm thấy mộ của ai không?”

“Kì lạ là không có. Mộ bình thường phải có bia, riêng mộ này chỉ có nhiều đồ đạc, không tên không tuổi, nhưng chắc hẳn cũng phải tầm võ tướng.” Tài xế huyền thuyên.

“Sao anh biết là võ tướng?”

“Tôi xem thời sự, thấy bên cạnh ông ta có một thanh bảo kiếm. Cừ thật, bao nhiêu năm rồi mà thân kiếm vẫn còn sáng bóng!” Tài xế lại nói tiếp. “Nhưng xung quanh còn có rất nhiều sách... Người này... có thể là một nhân vật văn võ song toàn.”

Nam Tinh nghe tài xế huyền thuyên một hồi thì cũng đến nơi. Cô xuống xe, từ xa đã thấy khoảng đất được chằng dây phong tỏa, hơn mười nhân viên đang vùi đầu làm việc trong khu cách ly. Bên ngoài có vài người vây xem, chủ yếu là do nghe tin nên chạy đến hóng hớt.

Tờ giấy trắng đang bay về phía đó. Nam Tinh ảo não, lấy một món đồ trước mắt bao nhiêu người thế này đâu phải chuyện dễ dàng gì. Cô đành len qua đám đông, nhìn về phía ngôi mộ kia, xem xét tình hình.

Ngôi mộ không lớn lắm, có rất nhiều đồ cổ nằm lộn xộn bên trong như được đặt bừa vào. Mặc dù mấy món bát đĩa hay nổi niêu này rất có giá trị ở thời hiện tại, nhưng ở thời điểm ấy cũng chỉ là vật dụng bình thường, không được tính là vật gì quý hiếm. Nhưng Nam Tinh cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của thanh bảo kiếm, khí trường của nó tỏa ra mạnh mẽ, dù có bị vùi dưới nhiều lớp áo liệm cũng không hề mất đi khí thế. Chủ nhân

của nó chắc hẳn là một người vô cùng oai phong lẫm liệt, thậm chí còn phảng phất khí khái của bậc quân vương.

Nhưng ngôi mộ này trông hơi đơn sơ, không giống mộ đế vương. Vậy có thể khẳng định, chủ nhân thanh kiếm từng theo hầu quân vương.

Đội khảo cổ tạm thời chuyển cổ vật khai thác được đến Cục Văn vật quốc gia để cất giữ. Thanh bảo kiếm được đặt cẩn thận trong rương, Nam Tinh chỉ nhìn thấy nó qua lớp vải bọc bên ngoài.

Nam Tinh rời khỏi đám đông, bắt đầu tìm kiếm thông tin về Cục Văn vật, chỉ cần có bản thiết kế, muốn đột nhập vào trộm đồ cũng không phải chuyện quá khó.

Nhưng... Chuyện này phải nhờ đến ông chủ Đào hoặc Phùng Nguyên.

Cô không muốn ông chủ Đào phải vất vả vì mấy việc này, đành gọi cho Phùng Nguyên đã biệt tăm biệt tích mấy ngày qua. Chần chừ mãi, cuối cùng Nam Tinh đành ấn vào dãy số mà cô không hề muốn gọi.

“A lô...” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở yếu ớt, giọng người nói thều thào như vừa ốm một trận thập tử nhất sinh. “Cô Nam Tinh... tôi... tôi đang ốm, đợi tôi khỏi rồi sẽ đi tìm... khụ, khụ, khụ, nhiệm vụ cho cô... ngay. Cô... có đừng sa thải tôi, đừng, khiếu nại tôi... khụ, khụ, khụ.”

Nam Tinh không khỏi hiếu kì. “Người như anh cũng ốm sao?”

“Dĩ nhiên rồi!” Phùng Nguyên bỗng kích động. “Bọn tôi thê thảm hơn các người nhiều. Các người ốm còn được chữa trị,

chúng tôi nào có được vậy, thậm chí đi được. Chờ tôi khỏi... khỏi bệnh, tôi phải đề nghị sắp tôi đào tạo một bác sĩ. Tôi phải cho anh ta biết ở đâu cũng cần có bác sĩ hết!”

Nam Tinh nghĩ đến sự chuyên nghiệp của Phùng Nguyên, đành tin tưởng anh ta một lần. Trước khi cúp máy, cô quan tâm nói: “Anh cứ nghỉ ngơi đi.”

Đầu dây bên kia khựng lại, Phùng Nguyên nghẹn ngào. “Cô Nam Tinh... cô thật là tốt...”

“Tút...” Điện thoại bị cúp ngang.

Nam Tinh cất điện thoại vào túi, chuẩn bị đột nhập vào Cục Văn vật.

Hệ thống phòng trộm của Cục Văn vật về cơ bản không quá phức tạp, cũng dựa vào camera giám sát chống trộm là chủ yếu. Ở Cục Văn vật có khá nhiều camera nên Nam Tinh chuẩn bị rất nhiều giấy đen. Đêm vừa buông, Nam Tinh liền lẻn vào.

Sợi chỉ chu sa xuyên qua tầng tầng lớp lớp kính, quán chặt thanh bảo kiếm.

Nam Tinh dễ dàng mở tủ kính, lấy thanh kiếm ra, quán nó lại trong tấm vải dài. Tờ giấy đen ngay tức khắc chui vào tủ, hóa thành bảo kiếm, không một kẽ hở.

Nam Tinh thầm tính, sáng nay chỉ có hai chuyến bay về Thượng Hải, nếu nhanh cô có thể bắt kịp chuyến bay buổi trưa.

Vừa ra khỏi cửa Cục Văn vật, đằng sau Nam Tinh truyền đến tiếng bước chân ráo rít đang chạy về phía mình. Nam Tinh chau mày, *bị phát hiện rồi sao?*

Khưu Từ đuổi theo bóng dáng đang tháo chạy, không tin nổi lại có người dám lén vào Cục Văn vật để trộm đồ. Vừa rồi anh định nằm nghỉ, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy bất an. Đúng lúc ấy, anh cảm thấy khí trường thanh bảo kiếm thay đổi. Linh tính mách bảo sẵn có chuyện chẳng lành, Khưu Từ liền đi kiểm tra thử, quả nhiên bắt gặp một bóng người ôm theo vật gì đó lén ra khỏi Cục Văn vật.

Khưu Từ đuổi theo một đoạn thì người kia đột ngột biến mất. Anh dừng bước, cảm nhận được thanh kiếm ở sau lưng, bèn quay ngoắt người lại. Người kia ập đến ngay phía sau, vung tay tấn công anh. Khưu Từ nghiêng người né được một đòn hiểm. Đối thủ ra tay vô cùng quyết liệt và dứt khoát, dường như muốn một đòn đánh ngất anh.

Khu vực này không có ánh đèn, lại nằm khuất sau mấy khu nhà cao tầng, Khưu Từ không thể nhìn rõ kẻ đó là ai. Người kia tấn công tới tấp, Khưu Từ đã lâu không nghiêm túc đánh đấm cuối cùng cũng tập trung trở lại, ra tay đỡ đòn.

Tay người này không giống tay đàn ông, làn da mịn màng, thậm chí... còn buộc vải. *Hoặc là băng bó?*

“Nam Tinh?”

Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, Nam Tinh vừa định tấn công thêm một đòn bỗng rút tay lại.

Thấy đối phương dừng lại, Khưu Từ càng đoán chắc đó là cô.

“Sao cô ở đây?”

Khưu Từ men theo vỏ kiếm bắt lấy cổ tay Nam Tinh, dắt cô đến nơi có ánh đèn để nhìn cho rõ mặt.

Nam Tinh nhíu mày rút tay lại. Khưu Từ phát hiện thấy lớp băng trên tay cô lấm bần, không cần hỏi cũng biết cô không hề thay băng. Anh ngược mắt nhìn cô. “Dấu chấm không phải là cô đã làm rồi à?”

Dặn cô thay băng, cô trả lời bằng một dấu chấm, Khưu Từ cho rằng cô đã thay rồi.

Hóa ra lại không phải.

Nam Tinh không quen bị anh vặn hỏi, giống như anh đang trách cô không biết chăm sóc bản thân vậy. Nhưng đây rõ ràng là tay cô, tại sao anh phải lo lắng, còn trách cô không nghe lời?

“Tôi quên.”

Khưu Từ không chịu bỏ qua. “Quên? Hay là không thèm để ý đến bản thân, tay bị thương cũng không buồn rửa đến?”

Nam Tinh chột dạ, không trả lời anh, đột ngột đổi chủ đề. “Tôi mượn bảo kiếm dùng một chút.” Nói rồi, Nam Tinh liền bổ sung. “Lát nữa sẽ thay băng.”

Khưu Từ không truy hỏi nữa. Anh không mang đồ đi theo, thuốc và băng gạc cất trong phòng nghỉ cách đây khá xa.

“Cô định mang nó đi đâu? Cục Văn vật rất coi trọng bảo kiếm này. Nếu không trả kịp, nếu bị phát hiện ra thì rắc rối lớn đấy, chỉ e họ sẽ điều tra ra cô.”

“Tiểu Hắc đang nguy trang ở đó. Tôi bay về Thượng Hải làm chút việc, xong sẽ quay lại đổi ngay.”

Khưu Từ tin tưởng cô, nghĩ ngợi một chút rồi đồng ý. “Tôi sẽ để ý tình hình thay cô.”

“Cảm ơn.” Cô nhìn Khưu Từ, không muốn nợ anh quá nhiều. “Tôi sẽ trả công cho anh.”

Cô vừa nói vừa rút kiếm ra. Thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ tức thì sắc lạnh chói mắt, kiếm khí thành linh cửa vào bàn tay Nam Tinh rỉ máu.

Khưu Từ có thể cảm nhận được tiếng gào thét kháng cự của nó. Kiếm còn chưa được rút ra hết, vỏ kiếm đã rung lắc dữ dội. Anh vốn dày dặn kinh nghiệm, nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy một món đồ cổ vẫn giữ được khí trường mạnh mẽ đến vậy.

“Thanh kiếm này chắc chắn từng theo hầu đế vương” Nam Tinh siết chặt chuôi kiếm, nhỏ nhẹ nói: “Ta sẽ không làm hại mi, dù mi làm ta bị thương, ta cũng sẽ không làm hại mi.”

Thanh kiếm vẫn rít lên chống cự.

Khưu Từ đưa tay cầm thử cũng bị kiếm khí cắt mấy đường. Nam Tinh thoáng nhìn Khưu Từ, không hiểu sao anh lại làm vậy.

Thanh kiếm dần yên tĩnh, không phản kháng nữa. Khí trường của nó dần dịu đi, có nghĩa là nó đã bình tĩnh trở lại.

Nam Tinh dịu giọng thủ thủ như đang dỗ dành một đứa trẻ. “Đừng sợ, mi muốn nói cho bọn ta biết điều gì?”

Thân kiếm hắt ra một luồng sáng trắng, cảnh vật dần thay đổi, tiếng vó ngựa văng vẳng nơi xa.

Năm 1340, thời Nguyên, tiết trời tháng Chạp rét mướt, trong hang ổ của thổ phỉ, một sinh linh bé bỏng chào đời.

Chương 7

Cát Thiên Tứ sinh ra và lớn lên trong hang ổ thổ phỉ. Khi Cổ thị mang thai được năm tháng, nàng bị sơn tặc bắt cóc trên đường từ nhà mẹ đẻ về nhà chồng. Bọn cướp yêu cầu nhà họ Cát mang năm mươi lượng bạc đến chuộc người, song không hiểu có chuyện gì mà nhà họ Cát không có nổi một người ra mặt. Bụng Cổ thị ngày càng lớn, đúng ngày thủ lĩnh sơn tặc quyết định đưa nàng trả về nhà họ Cát, Cổ thị lại chuyển dạ trên đường xuống núi.

Hắn do dự, không biết nên đưa Cổ thị đến nhà bà đỡ dưới chân núi hay quay về sơn trại. Đến khi nghe tiếng kêu rên đau đớn càng lúc càng lớn của Cổ thị, hắn vội vàng cõng nàng về, giao cho bà lão trong sơn trại đỡ đẻ.

Thiên Tứ được sinh ra vào một ngày tháng Chạp năm 1340.

Cổ thị không lấy họ cho con mà gọi thẳng là Thiên Tứ.

Thủ lĩnh sơn tặc tiếp tục gửi thư đến nhà họ Cát, nữ thông báo nàng đã sinh con trai, dặn họ mau đến đón hai mẹ con về.

Ấy thế mà nhà họ Cát vẫn bật vô âm tín.

Thấm thoát đã hai năm, thủ lĩnh sơn tặc gần như đã quên bằng chuyện này. Một hôm, hắn vừa bước vào cửa hang trong sơn trại thì bị một đứa bé ôm lấy chân, véo von gọi cha. Vốn dĩ thủ lĩnh sơn tặc cũng không muốn làm thổ phỉ, chẳng qua thời buổi loạn lạc nhiều nường, đành làm nghề này kiếm miếng cơm. Thời thiếu niên sôi nổi, hắn từng hô hào khởi nghĩa chống

nhà Nguyên, song thân cô thế cô, lực lượng mỏng, cuối cùng đành phải giải tán. Hãn trở về thôn, thấy người trong thôn lam lũ kham khổ, mới dấy lên ý nghĩ chiếm đất xưng vương, ý đồ đánh cướp thương nhân đi ngang qua, lấy của phú hộ nuôi sống thôn dân.

Hãn bắt cóc Cổ thị cũng chỉ vì người đánh xe cho nàng dọa dẫm bọn trẻ con trong thôn, đã vậy còn mắng chửi thậm tệ, ngang ngược, phách lối. Hãn hay tin mới bực lên, sai người cướp nàng về. Nhưng không ngờ nhà chồng Cổ thị lại không đến chuộc người. Hãn đưa Cổ thị xuống núi hai lần, cả hai lần Cổ thị đều ôm con quay về. Ở đây lâu, Cổ thị dần dần chung sống hòa hợp với mọi người như một thành viên của sơn trại, đâm ra hãn suýt quên mất vụ này.

Bây giờ bị một đứa trẻ con thành linh gọi “cha”, hãn sững sờ một hồi lâu.

Thủ lĩnh sơn tặc tìm Cổ thị thăm dò. “Muội muội, đứa trẻ đã lớn thế rồi, ta đưa muội về nhé.” Thằng oắt con này cả ngày chạy theo quần chân hãn, đúng là có chút phiến.

Cổ thị lắc đầu, hồi lâu mới bình thản đáp: “Ta còn nơi nào để về đâu... Cha ta qua đời từ hai năm trước, chồng ta thấy ta về nhà mẹ đẻ cũng không đến đón về.”

Thủ lĩnh sơn tặc kinh ngạc. “Tại sao?”

“Mới nạp thiếp. Năm đó ta gửi về bao nhiêu thư mà bọn họ vẫn vờ như không thấy, không màng gì đến tính mệnh của mẹ con ta, chỉ bằng cứ ở lại đây.”

Thủ lĩnh sơn tặc nghe vậy, cảm thấy có chút khó xử.

Cổ thị lại nói tiếp: “Xưa kia hai nhà kết thông gia chỉ vì lợi ích đôi bên. Cha ta mất đi, toàn bộ lợi ích tan thành mây khói. Hấn vô tình với ta, ta cũng không còn gì lưu luyến với nhà họ Cát. Ngài cho ta ở lại đây đi, ta sẽ trông chừng con, không để nó chạy lung tung nữa.”

Thủ lĩnh sơn tặc đành bất lực, hấn đâu thể đuổi nàng đi, huống chi nàng còn đèo bồng một đứa bé.

Thế là Cổ thị và Thiên Tứ cứ ở lại đó.

Hai năm sau, mẹ Thiên Tứ tái giá, từ đó người trong sơn trại đều gọi cậu bé là Tiểu Đại Vương. Thêm năm năm nữa, cha và mẹ đưa cậu xuống trấn mua đồ. Thấy cha Thiên Tứ mua cho con rất nhiều đồ chơi, Cổ thị khăng khăng phản đối. Cha Thiên Tứ bèn dỗ dành: “Ta biết nàng ghen tị, lát nữa ta dẫn nàng đi mua vải may quần áo nhé.”

Cổ thị đời nào thêm ghen, chồng sau coi Thiên Tứ như con ruột, Cổ thị biết đây là phúc phận to lớn của mẹ con nàng.

Khi cha mẹ vào cửa hàng mua vải, Thiên Tứ ôm tượng đất ngồi chơi vui vẻ ở cửa, chợt thấy bên kia đường người nhao nhao bu đông như kiến. Cậu chạy ra xem, thấy một ông cụ nằm giãy giụa dưới đất, lúc này có người bên cạnh hô hoán: “Phát bệnh rồi, mau cứu người đi.”

Nhưng không ai dám lại gần.

Bỗng có một người đàn ông vác rương gỗ trên vai chạy đến quỳ xuống cạnh ông cụ, đưa tay bắt mạch, dò hơi thở roi vén mi mắt ông cụ lên kiểm tra rồi lập tức mở rương, lấy ra mấy cây kim bạc, châm cứu cho ông cụ. Một thoáng sau, ông cụ ngừng giãy giụa, dần mở mắt, tỉnh táo như bình thường.

Người vây xem vui mừng xuýt xoa, còn Thiên Tứ chứng kiến từ đầu đến cuối ngày ra như phỗng. Cậu chạy đến ngó vào rương gỗ, cứ ngỡ như nhìn thấy vật báu kì lạ có phép màu khiến người ta khỏe khoắn trở lại.

Người đàn ông thấy cậu nhìn vào hòm thuốc của mình, cười hỏi: “Sao thế, cháu cũng muốn làm thầy thuốc à?”

Thầy thuốc? Cậu bé tám tuổi ngày ra, nhìn người vừa hỏi mình, cất tiếng hỏi: “Chú là thầy thuốc sao, thầy thuốc có thể cứu người sao?”

“Đúng thầy thuốc có thể cứu người. “Người đàn ông xoa đầu cậu, nói thêm: “Có thể cứu rất nhiều người.

Thiên Tứ ghi nhớ câu nói này. Chiếc rương quý kia có thể cứu người.

Buổi tối, Thiên Tứ ngồi trên cổ cha trở về sơn trại, quả quyết nói: “Cha, con muốn làm thầy thuốc.”

Thủ lĩnh sơn tặc cười ha hả. “Được, làm thầy thuốc rất tốt.”

Cổ thị nghe con nói vậy, ngược lại chẳng vui mừng chút nào. Dỗ cho Thiên Tứ ngủ xong, thủ lĩnh sơn tặc mới kéo tay Cổ thị hỏi han: “Thiên Tứ muốn làm thầy thuốc là điều tốt, sao nàng không vui?”

Cổ thị im lặng, hồi lâu mới lên tiếng: “Cha ruột nó là ngựa y.”

Thủ lĩnh sơn tặc sững người. Hắn thương Cổ thị, thương Thiên Tứ, thấy Thiên Tứ và nhà họ Cát vẫn còn chút liên hệ mơ hồ, hắn lại thấy tim mình nhói đau. Dường như ông trời đang nhắc nhở rằng vợ con đều không phải của hắn. Hắn cười gượng. “Thì đã sao, hắn là ngựa y trong cung, Thiên Tứ làm thầy thuốc trong dân gian, đâu có gì đáng ngại, cũng sẽ không chạm mặt

nhau. Con muốn thì cứ cho nó đi học, đâu thể để nó lớn lên làm sơn tặc như ta được.”

Thế là nhờ sự ủng hộ của cha, Thiên Tứ bắt đầu học y thuật.

Mọi người đều cho đây là chuyện trẻ con chơi đùa, dù sao Thiên Tứ mới chỉ năm tuổi, chưa biết được bao nhiêu chữ. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Thiên Tứ lại hết sức chuyên tâm, tiếp thu rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đọc hết tất cả sách mọi người tìm được.

Từ ấy, khi bắt cóc thương nhân tống tiền, toán sơn tặc luôn thêm một điều kiện, ngoài tiền chuộc còn phải có thêm sách về y thuật tại nơi họ sống. Nếu họ tình cờ bắt phải thầy thuốc, thì người bị cướp sẽ thành khách quý, được chăm sóc chu đáo và bình yên trả về nhà.

Thiên Tứ bắt đầu xem bệnh cho người khác từ năm mười ba tuổi. Ban đầu cậu chỉ chữa bệnh vặt cho người trong sơn trại, cực kỳ mát tay. Đến năm mười tám, cậu gan dạ hơn, chữa thêm nhiều bệnh, thậm chí có cả người sống dưới núi nghe tiếng tìm đến.

Cha cậu nhận ra đây chính là cơ hội để họ hoàn lương quyết định không đi cướp nữa, mà thừa dịp nhiều người tìm lên núi, sai người đi săn thú rồi bán cho họ. Cuộc sống không thoải mái, sung túc như trước kia nhưng an toàn hơn.

Năm Thiên Tứ mười chín tuổi, cậu bỗng nhận được một lá thư nhà. Mới mở thử ra, Thiên Tứ thoáng sửng sốt.

“Con trai yêu quý của ta.”

Nhà họ Cát đến đòi người.

Cổ thị tức giận vô cùng, không phải vì bọn họ giờ mới nhớ đến Thiên Tứ, mà vì nhà họ Cát mất con mới nhớ đến Thiên Tứ.

Thư viết rất lâm ly, tha thiết, kể lể rằng sau khi mất liên lạc với họ, người nhà ngày nhớ đêm mong. Nhà họ Cát vốn nhiều con cái, nhưng không hiểu sao lại lần lượt qua đời, chỉ còn sót lại Thiên Tứ là đứa con nối dõi duy nhất, họ vô vàn mong nhớ, muốn đón về thừa kế gia nghiệp.

Cổ thị đọc xong xé nát lá thư, nói với con trai: “Loại cha này, loại nhà này không cần cũng được.”

Thiên Tứ không nói gì, cậu biết cái tên ghi ở lạc khoản [\[13E\]](#). Đó là tên của một ngụy y nổi tiếng đương triều.

Cổ thị mãi tức giận, không để ý đến con trai, song thái độ của cậu không qua mắt được cha mình. Buổi tối cho vợ ngủ rồi, ông đến tìm con trai tâm sự.

Thiên Tứ do dự thật lâu mới nói: “Nơi này không ai có thể dạy con được nữa, nghe nói thầy thuốc có y thuật cao nhất trên đời này chính là ngụy y.”

Thủ lĩnh sơn trại tự hào nhìn đứa con trai ham học, chợt nhớ ra vợ mình có lần nói tên họ Cát khốn kiếp kia là ngụy y. Ông bỗng dấy lên cảm giác khó chịu, canh cánh mãi không thôi.

Nhưng nơi này không giữ được con ông nữa rồi. “Con trai, con muốn đi thì cứ đi đi.”

Thiên Tứ sững sốt, ngây người một lúc, không dám tin vào tai mình, lập tức quỳ lạy tạ công ơn nuôi dưỡng của ông.

Hôm sau Cổ thị nghe tin, giận dữ đập vỡ bát, chắt vắn: “Con không thấy có lỗi với cha con sao? Mấy năm qua là ai nuôi con lớn, vậy mà mới đủ lông đủ cánh liền đòi về nhà họ Cát? Đồ khốn kiếp, thứ ham vinh hoa phú quý! Ăn cháo đá bát, không khác gì cha ruột con!”

Thiên Tứ lặng im quy dưới đất, chịu trận nghe mẹ đánh chửi. Nếu không nhờ cha dựng can ngăn, có lẽ đầu cậu đã bị mẹ đập vỡ rồi .

Cổ thị điên cuồng gào khóc nhưng vẫn không thể ngăn được ý nghĩ muốn trở về nhà họ Cát của Thiên Tứ. Trái tim bà tan nát tuyệt vọng. Tại sao bà lại chọn cái tên Thiên Tứ cho con trai? Khi nhà họ Cát không mang tiền đến chuộc bà và đứa con còn đang trong bụng, bà đã coi như nhà họ Cát không còn tồn tại trên đời. Đứa bé này không phải của nhà họ, mà là vật báu trời cao ban cho bà.

Nhưng chính đứa con này đã làm bà đau thấu tâm can.

Cuối cùng Cổ thị đành bỏ cuộc, bà cố nín khóc, cứng rắn nói: “Mẹ chỉ nói với con một câu cuối cùng, nếu con về nhà họ Cát thì đừng quay về đây nữa, cứ xem như không có người mẹ này đi.”

Thiên Tứ đờ người, yên lặng hồi lâu, đập mạnh đầu ba cái rồi rời đi.

Cổ thị ngơ ngác nhìn con trai, nước mắt lại rơi lã chã. Bà có dự cảm, con trai thực sự sẽ không bao giờ quay về nữa.

Thiên Tứ bước lên chiếc xe ngựa nhà họ Cát vẫn chờ dưới chân núi. Ngoái nhìn lần cuối, cậu như thấy được bóng dáng

thân thương của mẹ, trái tim vốn tưởng vô cùng sắt đá bỗng như bị ai bóp nghẹt. Thiên Tứ bất lực ứa nước mắt.

Cậu muốn tinh thông y thuật hơn để cứu người. Cậu muốn cứu thật nhiều người đang lao đao trong cảnh binh đao khói lửa.

Nhà họ Cát chỉ còn lại một mình Thiên Tứ là người nối dõi. Từ lão thái gia đến nô bộc trong nhà, ai cũng cưng chiều, kính trọng cậu, không ai dám mặt nặng mày nhẹ.

Thiên Tứ năm nay mười chín tuổi, lần đầu tiên gặp được người cha làm ngự y ở Thái Y Viện của mình. Ông ta không có nhiều tình cảm với cậu, nói đúng ra ông ta chẳng có tình cảm sâu sắc với bất kỳ ai. Tuy nhiên Thiên Tứ là người thừa kế gia nghiệp nhà họ Cát, sau khi đãi tiệc tẩy trần cho cậu, ban đêm ông ta vẫn đến hỏi han vài câu: “Nhà họ Cát chúng ta đời đời làm thầy thuốc, con cũng phải học cho quen việc.”

Thiên Tứ gật đầu.

Ông ta nghĩ ngợi lại nói: “Không được nhắc đến việc con từng sống chung với đám sơn tặc cho bất kỳ ai, nếu không sẽ tổn hại đến gia phong.”

Thiên Tứ chau mày, không lên tiếng.

Ông ta nói tiếp: “Con không có bất cứ quan hệ gì với tên sơn tặc kia, biết chưa?”

Thiên Tứ nhìn ông ta, không kịp được nói: “Ông ấy có công nuôi dưỡng con, tuy không có công sinh, nhưng còn hơn cả cha ruột.”

Ông ta khựng người, lạnh mặt. “Càn rỡ. Lặp lại ngay cho ta, con và hấn không có bất cứ quan hệ nào!”

“Không!” Thiên Tứ kiên quyết. “Ông ấy là người cha đã nuôi lớn con.”

Ông ta tức giận quá đỗi, lấy roi định trừng phạt cậu. Nhưng cầm roi trong tay, nhìn đứa con trai bị mình bỏ rơi mười mấy năm, cuối cùng không xuống tay nổi.

“Ngày mai theo ta đến Thái Y viện.”

Thiên Tứ đến nơi mới biết, hóa ra cha ruột của mình không chỉ là ngự y, mà còn là người đứng đầu Thái Y viện. Cha ruột Thiên Tứ không biết cậu đã học y, bảo cậu đến phòng thuốc làm quen với các vị thuốc trước. Chưa đến hai ngày, ông ta phát hiện con trai mình đã biết hết thảy. Ông ta bèn cho cậu đi học sắc thuốc, cũng chưa đến hai ngày, lại phát hiện ra con trai mình đã thành thực.

Bất kể ông ta đưa con trai đi đâu cũng đều phát hiện cậu đã thông thạo mọi thứ.

Về đến nhà, ông ta nôn nóng hỏi: “Con biết y thuật à?”

“Không giỏi lắm.” Thiên Tứ thành thật. “Còn nhiều điều chưa biết.”

Thế là ông ta làm một bài khảo thí, bất ngờ phát hiện con trai đã nắm được toàn bộ kiến thức y học. Ông ta kinh hãi, hỏi thêm vài căn bệnh nan y, không ngờ cậu tự tin lưu loát trả lời hết câu này đến câu khác. Ngồi đến nửa đêm, ông ta bùng lên

cơ giận dữ. “Làm gì có ai dối trá như con, rõ ràng biết hết mọi thứ, lại giả bộ như không biết gì cả.”

Thiên Tú khẽ chau mày. “Quả thật còn nhiều điều con chưa biết. Con từng chữa bệnh cho bách tính, có vài trường hợp dù chữa thế nào cũng không khỏi.”

Nhìn cậu mặt mày ủ rũ, không hề làm cao, ông ta im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng tin tưởng.

Ông ta luôn cho rằng đứa con trai này và mình khác xa nhau. Năm đó nhà họ Cát vừa có ý đón người, Thiên Tú đã đồng ý ngay, ông vốn tưởng cậu là kẻ tham quyền quý, chẳng tài cán gì. Nhưng bây giờ... Ông ta trầm mặc hồi lâu, lại hỏi tiếp: “Thiên Tú, vì sao con bỏ mẹ con mà đi?”

Thiên Tú nghiêm túc trả lời: “Con không hề bỏ rơi mẹ, chỉ tạm thời xa mẹ một thời gian để học y thuật. Thiên hạ loạn lạc, chiến tranh liên miên, người dân khốn khổ vô cùng. Con muốn dùng y thuật cứu người.”

Ông ta cười nhạt. “Chỉ dựa vào sức lực một mình con à?”

“Vâng, cứu được một người cũng đáng giá, cứu được hai người thì không có gì phải tiếc nuối, nếu có thể cứu được hàng trăm, hàng nghìn người...” Thiên Tú cười rạng rỡ. “Hy vọng con có được ngày đó.”

Ông ta nhìn cậu hồi lâu, khẽ thở dài. “Mẹ con dạy dỗ con rất tốt.”

Kể từ ngày đó, ông ta tận tâm chỉ dạy cậu học hành, không hề giấu nghề. Thiên Tú nhanh chóng trở thành ngự y trong Thái Y viện.

Mười năm trôi qua, năm 1368, triều đình nhà Nguyên suy yếu, dân chúng khắp nơi nổi dậy khởi nghĩa, nhà Nguyên sụp đổ vì một kẻ vốn xuất thân là trẻ chăn trâu.

Kẻ chân đất kia chính là Chu Nguyên Chương.

Thái Y viện vốn chỉ toàn đám thầy thuốc trói gà không chặt nên không bị ảnh hưởng quá nhiều giữa vòng xoáy chuyển giao quyền lực.

Mỗi lần ra ngoài, Thiên Tứ đều đi khắp chốn chữa bệnh cho dân chúng. Tiếp xúc với bách tính nghèo khổ, hần suy đi nghĩ lại, quyết định dâng tấu cứu muôn dân.

Cha ruột hần kinh hoàng, Chu Nguyên Chương trời sinh đa nghi tàn nhẫn, con trai đã gây họa lớn rồi. Nhưng ngoài dự đoán của ông ta, Chu Nguyên Chương triệu kiến Thiên Tứ, không lâu sau đó ra lệnh xây lại quây thuốc Huệ Dân.

Quây thuốc Huệ Dân được xây từ thời Đại Tống nhằm ngăn chặn ôn dịch lan tràn và cứu chữa người nghèo bị bệnh. Đây là quây thuốc triều đình dành riêng để chăm lo cho người dân, chuyên bán thuốc với giá rẻ, khác với quây thuốc bố thí kiêm cho vay của triều Nguyên. Trong số dâng lên Hoàng đế, Thiên Tứ mong muốn cứu trợ dân nghèo và dạy y thuật.

Thấm thoát mười năm trôi qua, sau khi cha ruột qua đời, Thiên Tứ trở thành Viện Sứ. Y thuật của Thiên Tứ đã đạt đến mức thông tuệ. Những ngày không ở trong cung, hần sẽ đến quây thuốc Huệ Dân chữa bệnh, chưa từng vắng mặt ngày nào.

Song Thiên Tứ vẫn cảm thấy mình không đủ sức cứu toàn bộ bá tánh trong thiên hạ. Bởi vậy, dù khoan dung với dân thường nhưng Thiên Tứ cực kỳ nghiêm khắc với đệ tử, không

nhận người cầu thả lưỡi biếng, từ chối kẻ xấu xa ác độc, không chấp nhận những kẻ không chịu được vất vả. Thế nhưng đệ tử của Thiên Tú vẫn rất đông, cả Thái Y viện gần như đều do một tay hắn đào tạo.

Lâu ngày dễ khiến người ta sinh lòng ghen ghét.

Năm 1385, năm năm sau khi bè đảng Hồ Duy Dung bị tiêu diệt, đám tàn quân vẫn gây sóng gió không ngừng. Kết bè kết cánh là chuyện kẻ đa nghi như Chu Nguyên Chương đề phòng và căm hận nhất.

Tấu chương vu oan còn chưa đến tay Chu Nguyên Chương đã có tai mắt nhanh nhạy nắm bắt được, vội vàng truyền tin cho nhóm Thiên Tú. Khi đó Thiên Tú đang ngồi trong phòng thuốc nghiên cứu cách chữa bệnh dịch đang hoành hành, chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

Đám đệ tử sốt ruột, bèn khiêng hắn lên xe ngựa chạy trốn.

Thiên Tú giận dữ, trách mắng: “Tây Bắc xảy ra ôn dịch, chúng ta bỏ đi thì dân chúng phải làm sao? Đó là ôn dịch, ôn dịch đấy!”

Nhóm đệ tử bị mắng xối xả, nhưng không ai trách thầy không thức thời, không ai oán thầy không hiểu rõ thế cục. Họ chỉ thấy xót xa trong lòng, là triều đình phụ thầy.

Thiên Tú bị trời nắng nặc đòi quay về, nhưng không chống lại nổi nhóm đệ tử quá đông.

Họ chạy nghìn dặm không nghĩ đến được bến sông chỉ cần lên thuyền là có thể cắt đuôi truy binh. Đám học trò vui mừng quá đỗi. Chỉ cần chờ đến khi trời sáng, thuyền đến là có thể cao

chạy xa bay. Họ đều biết Chu Trọng Bát tàn ác nhường nào, thực sự không còn đường lui nữa rồi.

Tuy nhiên, khi vào trấn định nghỉ tạm một đêm, họ mới phát hiện ra nơi này không có truy binh vì đang xảy ra ôn dịch. Nhóm đệ tử hoảng sợ, nhưng muốn đến bến sông kia ắt phải đi qua trấn này, đành liều mạng tiến vào. Dân chúng bị ôn dịch hành hạ, người sống người chết nằm lê lết khắp nơi.

Thê thảm vô cùng.

Thiên Tứ ngồi trên xe ngựa, nghe tiếng dân chúng kêu rên bèn ló đầu ra xem, không cầm được nước mắt. “Cởi trói cho ta đi, không phải ngày mai mới lên thuyền sao, tối nay có lẽ vẫn cứu được vài người.”

Đệ tử chân chừ. “Sao có thể nghiên cứu phương thuốc trị bệnh dịch chỉ trong vòng một đêm?”

“Chưa làm sao biết? Đó là mạng người đấy!”

Đệ tử dù sao cũng mang tấm lòng y đức, biết không lay chuyển được Thiên Tứ, đành cởi trói cho hắn. Hơn mười đệ tử cùng với Thiên Tứ lao vào ổ dịch, cầm vòi đến từng nhà dọn dẹp, tìm người bị nhiễm bệnh.

Dường như ôn dịch đã bùng phát một thời gian, quan sai cũng chết la liệt, chẳng còn tâm trí đâu mà lo nghĩ chuyện bắt người. Nghe nói có một nhóm đại phu đến, bọn họ dốc sức đi tìm dược liệu, chuẩn bị nước nôi sắc thuốc.

Thiên Tứ nhận ra trận ôn dịch này rất giống với bệnh dịch ở Tây Bắc, bèn bào chế phương thuốc vốn đã nghiên cứu thành công ở Thái Y viện, phát cho dân chúng.

Trời vừa hửng sáng, nhóm đệ tử chờ bên bờ sông thấy bóng dáng con thuyền, vội vàng chạy về báo tin. Mấy đệ tử đang bận rộn sắc thuốc liền bỏ luôn việc, chạy đến bến sông. Chỉ có Thiên Tú vẫn canh chừng bên cạnh một người bệnh, không buồn nhúc nhích.

Đệ tử vội chạy đến khuyên giải: “Thầy ơi, thuyền sắp khởi hành rồi, đi thôi thầy, còn không đi thì truy binh sẽ đuổi đến mất.”

“Chờ một chút.” Thiên Tú cố chấp. “Người này mới uống thuốc tối qua, bệnh tình hôm nay xem chừng đã thuyên giảm, có lẽ đúng chứng bệnh rồi. Chờ một chút, chờ một chút.”

“Thầy!” Đệ tử nóng nảy, lại định khiêng hấn đi.

Thiên Tú hất tay họ ra, mắt hấn đầy tia máu vì thức trắng đêm, nhưng giọng điệu vẫn không hề nao núng. “Tính mạng của dân chúng quan trọng hay tính mạng của quan trọng?”

“Mạng của thầy cũng là mạng mà!”

“Không! Mạng của dân chúng mới là mạng, mạng của ta đã là của thiên hạ này từ lâu rồi!”

Kể từ ngày từ biệt mẹ, Thiên Tú vốn đã xem tính mạng này giao cho toàn thiên hạ. Nếu giờ hấn đặt bản thân mình trên dân chúng, khác nào có lỗi với mẹ mình, có lỗi với cha nuôi đã cho phép hấn trở về nhà họ Cát.

Thấy truy binh đã tiến sát sau lưng, ở lại chắc chắn chỉ có con đường chết, nhóm đệ tử không nỡ để hấn bỏ mạng ở đây. Họ đang bảo nhau trối hấn lại, bỗng nhìn thấy người thầy cả đời hiên ngang quỳ dập người dưới đất.

“Các con cứ đi đi, đây là thỉnh cầu cuối cùng của thầy.”

Toàn bộ đệ tử chết trân.

Khi truy binh đuổi đến, trấn nhỏ chết chóc đã khôi phục vài phần sinh khí.

Thiên Tứ không đi, nhóm đệ tử cũng không đi, chiếc thuyền lớn rời bến, không chở lấy một người.

Thiên Tứ bào chế đúng thuốc, nhanh chóng khống chế được ôn dịch, cứu lấy người dân ở trấn nhỏ này.

Thế nhưng truy binh đã đuổi đến rồi.

Tướng lĩnh những tướng mình bắt kịp được nhóm thầy thuốc, khi chứng kiến cảnh tượng trong trấn mới biết hóa ra họ tự nguyện ở lại, không chạy trốn nữa. Tướng lĩnh không làm khó họ, chỉ hỏi họ có di nguyện gì.

Lần lượt hỏi xong, đến lượt Thiên Tứ, Thiên Tứ giao phương thuốc cho viên tướng. “Đây là phương thuốc chữa bệnh dịch. Bệnh dịch này giống với đợt dịch ở Tây Bắc, cứ thử xem.”

Viên tướng lĩnh nhận lấy, cam đoan. “Ta sẽ dâng lên cho Hoàng thượng ngay.”

“Ta còn một chuyện muốn nói. Là ta ngang ngược thao túng Thái Y viện, là ta uy hiếp bắt họ đi theo, tất cả tội lỗi đều do ta gây ra. Nể tình họ có công nghiên cứu ra phương thuốc chữa trị bệnh dịch này, chỉ lấy một mình đầu ta đi phục mệnh được không?”

“Thầy!”

“Im miệng!” Thiên Tứ lớn tiếng ngắt lời họ. “Tất cả tội lỗi đều do ta gây ra, không liên quan gì đến các con. Các con đã cứu dân chúng trong trấn này, ôn dịch ở Tây Bắc còn phải nhờ vào các con.”

Phương thuốc trên tay viên tướng lĩnh nặng trĩu.

Gã thâm thở dài, lệnh vua khó trái. “Ta nghĩ, nếu quả thật Viện sứ quyết dâng đầu, Hoàng thượng sẽ không làm khó họ, dù sao Thái Y viện vẫn cần có người chèo chống.”

Tướng lĩnh cởi bảo kiếm đeo bên hông.

Bảo kiếm vua ban tước đoạt sinh mạng lương y.

Tướng lĩnh thở dài thườn thượt. “Hãy an táng Viện sứ long trọng.”

Người bên cạnh biến sắc, nhắc nhở: “Nhưng hãn là phản thần, là phản thần hoàng thượng khâm điểm.”

“Ta bảo an táng long trọng! Sao có thể nhẫn tâm để người chính trực như vậy phơi thây nơi hoang dã?”

Người kia không dám trái lời, song lúc chôn cất vẫn chừa cho mình một đường lui, dựng một tấm bia không khắc tên họ. Sau này chẳng may có bị tố giác, hãn cũng dễ thoát thân. Dân chúng trên trấn nghe nói thầy thuốc cứu mạng họ đã chết, bảo nhau xây mộ phần cho người, mang hết đồ đáng giá trong nhà đến lấp đầy huyết mộ.

Nhóm đệ tử của Thiên Tứ theo quân triều đình về kinh đô, chỉ để lại một mình Thiên Tứ và thanh bảo kiếm quân vương lạnh lẽo.

Chương 8

Kiểm bén cắt qua yết hầu, chôn vùi gương mặt lương y vào dòng sông lịch sử.

Nam Tinh buông bảo kiếm, nó không còn kháng cự nữa, khí trường cũng dịu hẳn, yên tĩnh như bầu trời đêm.

Khư Từ cũng chậm rãi buông tay. “Thiên Tú đã chết, nhưng học trò của ông ấy sẽ trở thành Thiên Tú tiếp theo.”

Nam Tinh nhìn anh. Khư Từ luôn tìm được tia hy vọng bé nhỏ trong mỗi bi kịch. Đây là điều cô không làm được.

“Tôi muốn mượn thanh kiếm này một ngày, xong việc sẽ trả lại ngay.”

Khư Từ nghĩ ngợi. “Cô định qua cửa an ninh bằng cách nào?”

“Thuật che mắt.”

Khư Từ gật đầu, nhìn sắc trời vẫn còn tối đen. “Cô đi đi, tôi về Cục Văn vật nghe ngóng, nếu có dấu hiệu bất ổn tôi sẽ kéo dài thời gian, chờ cô quay lại.”

Dường như anh đang che chở cho cô.

Nam Tinh nhìn bàn tay bị thương của anh, dằn dò. “Nhớ bôi thuốc.”

Nói rồi, Nam Tinh quán kiếm lại, đi thẳng ra sân bay. Khư Từ không tiện tiễn cô, lặng lẽ dõi theo đến khi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất mới rời đi.

Nam Tinh về đến Thượng Hải đã là gần trưa, cô bắt xe đi thẳng đến nhà bác sĩ Hoàng.

Bà Hoàng xuống tầng đón Nam Tinh, nét mặt đầy áp ưu tư, than thở: “Hôm qua ba đứa con trai nhà họ Dương tìm đến nhà chúng tôi gây rối. Lão Hoàng cả ngày không ra ngoài, bị hành hạ đến mức không buồn ăn cơm. Mấy người đó thật là...”

Bà nói một câu mà thở dài những ba lần, khuôn mặt hằn lên dấu vết tuổi già.

“Nếu không nhờ chị Dương đến đuổi giúp, có khi bọn họ đã rút gân lột da lão Hoàng luôn rồi.” Bà Hoàng xem đồng hồ. “Lát nữa chị Dương cũng sẽ đến. Chị ấy kể sáng qua bọn họ gây rối ở bệnh viện, buổi chiều lại đến đây làm loạn. Sáng nay chị ấy ở bệnh viện chờ, chiều sẽ đến đây. Ôi, ba đứa con trai của anh Dương quá đáng thật.”

Bà vừa nói vừa dẫn Nam Tinh vào thang máy. Khi thang bắt đầu đi lên, bà mới chợt nhớ ra mục đích Nam Tinh đến đây. “Cô Nam Tinh có thể hỏi sinh anh Dương thật à?”

“Ừ, tìm được đồ rồi.”

Lúc này bà Hoàng mới nhận cô đang ôm một vật được bọc kĩ càng trong lớp vải. Bà thoáng chân chừ, dè dặt nói: “Chồng tôi là bác sĩ, vốn không tin mấy chuyện này. Nếu lát nữa ông ấy có nói gì phật lòng, mong cô bỏ qua cho.”

Nam Tinh điềm nhiên trả lời: “Tôi quen rồi.

Cô đã quen với việc bị chất vấn, bị xua đuổi, nhưng cuối cùng vẫn có được niềm tin từ họ.

Chỉ một lát sau, Tưởng Phân cũng đến nơi. Vừa gặp bà Hoàng, Tưởng Phân liền thông báo: “Chúng sắp đến rồi, ngăn

thế nào cũng không được, mọi người tuyệt đối đừng nhượng bộ.”

Tướng Phân vừa nói vừa gạt nước mắt, xót xa thay người chồng quá cố. Khi ông còn sống, ba đứa con trai của họ không bao giờ thăm hỏi, đừng nói đến chuyện báo hiếu. Vậy mà bây giờ bọn chúng lại lợi dụng cái chết của ông để tống tiền. Nghĩ đến đây, lòng Tướng Phân đau như cắt.

“Chị Dương, chị đừng buồn.” Bà Hoàng an ủi Tướng Phân. “Là tự bọn họ làm vậy, không liên quan gì đến chị, chị đừng tự trách nữa.” Bà nhìn sang Nam Tinh, khẽ khàng hỏi: “Có thể cho nhiều người gặp ông ấy không?”

Nam Tinh hiểu ý của bà, Tướng Phân có được gặp mặt Dương Đại Sám khi cô hồi sinh ông ta không. Cô gật đầu, việc này không ảnh hưởng gì.

Bà Hoàng lập tức nói với Tướng Phân: “Chị Dương, không biết chị có tin không, thật sự là giờ tôi cũng chưa tin hẳn, chỉ luôn có linh tính là thật. Chúng tôi vẫn luôn lấy làm tiếc vì chị không được gặp mặt anh Dương lần cuối, nên là...”

“Gặp mặt gì?” Tướng Phân giật mình. “Chồng tôi qua đời rồi.”

“Đúng vậy, nhưng có người có thể hồi sinh anh Dương.” Bà Hoàng do dự nói tiếp: “Tôi biết chuyện này nghe rất hoang đường, nói thật chính tôi cũng chưa tin hoàn toàn.”

Tướng Phân kinh ngạc, không biết bà Hoàng đang nói gì mà nghe lạ lùng thế. Nhìn sang Nam Tinh, bà cũng không hiểu sao cô lại ở đây.

Lát sau bà Hoàng mời hai người ngồi chờ, còn mình đi vào gọi chồng. Thoạt tiên, bác sĩ Hoàng không chịu đi ra, nghe nói Tưởng Phân đến mới chịu xuất hiện.

“Chị Dương.”

Bác sĩ Hoàng cất giọng khàn khàn, vẻ mặt ủ dột, biến cố này đã thổi bay tinh thần hăng hái, lạc quan của ông đi rồi.

Nam Tinh nhớ đến Thiên Tứ. Cả hai đều là thầy thuốc, không chịu thua những ca bệnh khó, cũng không chùn bước trước bất cứ bệnh hiểm nghèo nào.

“Tôi có thể hồi sinh Dương Đại Sấm.” Câu nói của Nam Tinh như hòn đá rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, phá vỡ không khí nặng nề, trầm lắng trong căn nhà.

Bác sĩ Hoàng nhìn cô, khàn giọng nói: “Cô đừng đùa kiểu này trước mặt chị Dương.”

Nam Tinh thản nhiên. “Vợ ông đã thực hiện giao dịch với tôi. Bà ấy không muốn thấy ông suy sụp cả đời, nên nhờ tôi hồi sinh Dương Đại Sấm, để chính miệng ông ấy nói cho ông biết rốt cuộc ông ấy có hận ông hay không”

Bác sĩ Hoàng không kiềm chế được nữa, nổi giận. “Cút đi! Cô phải tôn trọng chị Dương! Đừng nhắc đến mấy chuyện vợ vản này nữa!”

Bà Hoàng vội vàng ngăn ông chồng, thoáng hối hận vì đã tin lời của ông chủ Đào. Sao bà lại dễ dàng tin chuyện người chết có thể sống lại như vậy cơ chứ?

Là người nhà bác sĩ mà lại tin mấy chuyện này, bà thật sự hối hận, cầu xin Nam Tinh. “Cô đi đi, cô Nam Tinh, đồ cô muốn tôi sẽ đưa cho cô, tôi hủy bỏ giao dịch.”

Thế nhưng người bà đang nài nỉ không hề lắng nghe bà. Cô điềm nhiên cởi tấm vải quấn món đồ trong tay ra, để lộ một thanh kiếm dài.

Trên vỏ kiếm kia còn loang lổ bùn đất, nhưng bên trong là một lưỡi kiếm sắc bén.

Kiếm vừa rút ra, ánh sáng sắc lạnh lóe lên.

Bác sĩ Hoàng vội vã lao ra đứng chặn trước vợ và bà Dương, quát lớn: “Rốt cuộc cô muốn làm gì? Cô mà không đi, tôi báo cảnh sát đấy.”

Nam Tinh không trả lời, chìa mũi kiếm xuống sàn rồi buông tay ra. Thanh kiếm dựng đứng như bóng lưng vị lương y năm xưa.

Ánh sáng lóa mắt tỏa ra, từng hạt sáng lấp lánh lượn vòng xung quanh, dần biến thành dáng hình người Tướng Phân ngày đêm mong nhớ, cũng làm cho bác sĩ Hoàng áy náy cả đời.

Tướng Phân vừa thấy mặt chồng đã òa khóc nức nở, nghẹn ngào không thốt nên lời.

Bác sĩ Hoàng cũng bàng hoàng, người vừa hiện ra không ai khác, chính là Dương Đại Sấm. Ông đưa tay gạt những hạt sáng kia, cho rằng đây là hình ảnh được phóng ra từ máy chiếu, nhưng trên tay ông lại không hề có bóng.

Dương Đại Sấm thật sự sống lại rồi.

Nam Tinh cất tiếng: “Dương Đại Sấm, do phẫu thuật cho ông thất bại, nên bác sĩ Hoàng vô cùng áy náy, tự dần vật mình đến mức suy sụp. Ông có hận ông ấy không?”

“Bác sĩ Hoàng.” Dương Đại Sấm nở nụ cười chất phác. “Tại sao tôi phải hận ông? Nếu không nhờ ông khích lệ tôi tích cực

điều trị, tôi đã chết từ hai năm trước rồi. Lần này tôi muốn liều mạng đánh cược xem có thể ăn thêm vài cái sinh nhật với vợ tôi không. Tiếc số tôi chỉ đến vậy. Hận gì chứ, tôi không hận gì cả! Ông mau sóc lại tinh thần, tiếp tục làm lương y, cứu sống nhiều người nữa!”

Bác sĩ Hoàng ngỡ ngàng, lúc đầu còn chắc chắn rằng đây chỉ là hình chiếu, nhưng đúng là giọng của Dương Đại Sấm đang nói đây mà, chắc chắn không thể là video quay sẵn từ trước được. Dương Đại Sấm sống lại thật, ông ấy không trách ông, cũng không hận ông. Ông thân là bác sĩ, nhưng lại tự giam mình trong sự tự trách và đau khổ, suýt nữa thì không thoát ra được. Ông đã quên đi thiên chức của người thầy thuốc mất rồi.

Bác sĩ Hoàng quỳ xuống, nước mắt tuôn ra, áp lực chất chứa bao ngày cuối cùng cũng bộc phát. Ông gào khóc thất thanh, trịnh trọng xin lỗi Dương Đại Sấm. “Thật xin lỗi...”

Đây là lời xin lỗi Dương Đại Sấm vì cuộc phẫu thuật thất bại, cũng là lời sám hối trước thiên chức bác sĩ của mình.

Dao mổ của ông, y đức của ông lẽ ra phải được dùng để cứu nhiều người hơn, ông không nên ân hận, rơi vào bóng tối như bây giờ.

Bất chợt cánh cửa bị ai đập mạnh, bật ra, tiếng hét ồn ào truyền vào phòng. Dương Đức xông xộc xông vào, vừa đi vừa la lối âm ỉ: “Giết người đến mạng, mau trả ba tôi lại đây!”

Hắn gào lên, định tìm bác sĩ Hoàng tính sổ, nhưng trước mắt là một hồn ma đang lơ lửng trên thanh kiếm...

Hắn đứng sững ở đó, không dám nhúc nhích. Hai đứa em trai phía sau cũng thẳng thốt.

Tướng Phân xông đến, chỉ vào chồng, nói lớn tiếng với đám con: “Ba của bọn mày đang ở đây, vào mà thể hiện lòng hiếu thảo đi! Không phải bọn mày bảo nhớ ba mày sao, sao bây giờ lại sợ thế? Ba bọn mày nói, ông ấy không hận bác sĩ Hoàng, nhưng hận bọn mày khiến ông ấy chết không nhắm mắt. Có giỏi thì gây rối nữa đi, náo loạn nữa đi, ông ấy sẽ tự mình nói chuyện với bọn mày!”

Dương Đức kinh hãi, bỗng thấy hồn ma kia từ từ quay lại nhìn bọn họ.

Rõ ràng đó là khuôn mặt của ba hắn.

Dương Đức sợ suýt ngất, hai đứa em trai nhát gan đã ba chân bốn cẳng chạy trước, bỏ lại mình hắn. Dương Đức thấy hồn ma kia bay về phía mình, tay chân bủn rủn, nước mắt lã chã, liều mạng bò ra ngoài. “Con không dám nữa, ba đừng tìm con, con không dám nữa.”

Hắn gào khóc chạy đi, gần như chết ngất giữa đường.

Tướng Phân nhìn đám con chạy trốn chết, khốn khổ nhìn chồng. “Con chúng ta đẩy ông ạ.”

Bà đưa tay nắm lấy tay chồng, nhưng chỉ xuyên qua thân thể lạnh lạnh của ông, không chạm vào được..

Thời gian gần hết, Dương Đại Sám nhìn vợ lần cuối rồi dần dần tan biến.

Tướng Phân ngẩn ngơ, bà Hoàng đến dìu bà, ngậm ngùi nói: “Chỉ có thể sống lại mười phút thôi.”

Tướng Phân sững sờ, giàn giụa nước mắt nhìn chồng càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Bên tai bà chỉ có âm thanh lảnh lót của thanh kiếm rơi xuống sàn nhà.

Keng!

Thanh kiếm trút bỏ vẻ sắc bén, cuối cùng đã giải quyết xong sứ mệnh nó gánh vác, có thể an tâm yên nghỉ rồi.

Nam Tinh nhặt kiếm lên, khẽ vuốt ve.

Nghìn năm trước, Dương Đại Sấm đặt thanh kiếm trước mặt Thiên Tứ. Nghìn năm sau, Thiên Tứ lại nhờ thanh kiếm này gỡ bỏ khúc mắc với Dương Đại Sấm.

Tất cả, chỉ là vòng luân hồi.

Chương 9

Nam Tinh không hề nghỉ ngơi, cô lập tức lên chuyến bay sớm nhất quay lại Cục Văn vật. Hai ngày liền không chớp mắt, cô thêm tiếp trên máy bay, rồi lại gà gật trên taxi. Bao năm qua cuộc sống của cô vẫn luôn như vậy, nhưng hôm nay bước xuống xe, Nam Tinh cảm nhận rõ sự mệt mỏi.

Sức khỏe của cô đang dần kém đi.

Cô đến nơi gặp Khưu Từ tối hôm trước, vừa đến đã thấy anh chờ sẵn.

Khưu Từ nhìn Nam Tinh, anh liền nghĩ đến hai ngày qua cô hẳn chưa có phút nào được nghỉ ngơi, vội nói: “Tôi mang kiếm về, mất khoảng hai tiếng để xử lý mọi việc. Cô đến khách sạn gần sân bay ngủ một giấc đi, lát nữa chúng ta cùng về, được chứ?”

Tuy nói vậy, nhưng anh không dám chắc Nam Tinh có đồng ý hay không. Anh gần như chắc chắn rằng cô sẽ không thèm đếm xỉa gì đến anh mà lên máy bay về trước.

Nam Tinh phủ nhận. “Không mệt, tôi ngủ trên máy bay rồi. Anh đi trả kiếm đi.”

Cô không nói chờ anh, cũng không nói sẽ về cùng anh. Khưu Từ thừa hiểu Nam Tinh vốn không có ý định này.

Anh không mấy lo lắng việc cô đi một mình, chỉ là nhìn thấy sắc mặt cô quá xanh xao, anh muốn cô nghỉ ngơi thêm

một chút. Có điều, chuyện Nam Tinh đã quyết, anh thực sự không ngăn cản nổi.

“Ừ, tôi đi trả lại kiếm, cô về đi, đi đường cẩn thận.”

Khưu Từ cầm kiếm về Cục Văn vật, Nam Tinh ngồi xe quay lại sân bay.

Nhiệm vụ đã xong, không biết Phùng Nguyên đã hết ốm chưa. Trước kia cô và Phùng Nguyên chỉ trao đổi qua điện thoại, nhưng gần đây Nam Tinh nhận ra việc kết bạn qua ứng dụng mạng xã hội thì tiện liên lạc hơn nhiều.

Cô im lặng hồi lâu, cuối cùng tìm số điện thoại của Phùng Nguyên, gửi lời mời kết bạn.

Phùng Nguyên chấp nhận lời mời kết bạn gần như ngay lập tức, chưa đến nửa phút đã gõ một đoạn tin nhắn thật dài.

“A a a! Cô Nam Tinh! Cô kết bạn với tôi thật sao? Ông chủ Đào bảo cô không thích kết bạn qua ứng dụng mạng xã hội, đúng là lừa bịp! A a a, cảm động quá! Lần đầu tiên có người đẹp kết bạn với tôi đấy! Tôi phải đi khoe với đồng nghiệp mới được!”

Nam Tinh nhú mày, *hối hận quá đi mất*. Nam Tinh chân chừ không biết có nên chặn anh ta luôn không.

Thôi, đây đâu phải lần đầu tiên cô biết Phùng Nguyên thích lắm nhảm đâu.

Thanh kiếm được lặng lẽ trả về Cục Văn vật. Khưu Từ mở niêm phong tử, nhìn thấy Tiểu Hắc đang cố nín thở hóa thân thành bảo kiếm. Anh khẽ cười, “suyt” một tiếng. “Đi được rồi đấy nhóc.”

Tiểu Hắc vừa nghe thấy lời Khưu Từ liền thở phào, “vèo” một tiếng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Quay về rồi à? Khưu Từ bán tín bán nghi, chắc hẳn nó đã quay lại bên cạnh Nam Tinh rồi. Khưu Từ ra khỏi phòng đúng lúc chạm trán nhân viên của Cục Văn vật.

Người này vừa gặp anh đã nói ngay: “Anh chạy đi đâu thế, tìm anh cả buổi trời.”

Khưu Từ cười hỏi: “Sao thế, định mời tôi ăn cơm à?”

“Đúng vậy.” Người kia cười sang sảng. “Anh cứ giấu nghề mãi, không chịu dạy chúng tôi, tôi thử mời bữa cơm xem có lay chuyển được tình hình không.”

Khưu Từ ra chiều tiếc nuối. “E rằng không được rồi.”

Người kia vẫn cố nài nỉ. “Đi thôi, ăn cơm đi, tôi sẽ đãi anh một châu thịnh soạn.”

“Không được, tôi phải thu dọn đồ đạc về Thượng Hải làm việc đây.” Khưu Từ biết Nam Tinh không chờ mình, nhưng anh vẫn muốn đến sân bay sớm một chút, dù không biết mình đang mong đợi điều gì.

Nhân viên Cục Văn vật thấy anh kiên quyết từ chối đành nói: “Vậy lần sau anh đến đây thì báo cho tôi một câu nhé, sắp tôi nhất quyết muốn đích thân cảm ơn anh.”

“Được.” Khưu Từ tạm biệt anh ta rồi vội vã quay về phòng thu dọn hành lý, bắt taxi đi thẳng đến sân bay.

Trời dần ngả về chiều. Anh xem lịch bay, buổi chiều còn hai chuyến về Thượng Hải, một chuyến cất cánh một tiếng trước, chuyến còn lại là hai tiếng sau. Anh nhìn ra cửa kính, có lẽ Nam

Tinh đang ngồi trên chiếc máy bay kia rời đi, càng lúc càng gần Thượng Hải, càng lúc càng xa nơi này.

Anh tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn đăm đăm ra bên ngoài.

Đến sân bay, Khưu Từ đi lấy vé, qua cổng kiểm tra an ninh rồi vào sảnh, chờ đến giờ lên máy bay. Khưu Từ xem đồng hồ đeo tay, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay. Anh nghĩ ngợi, lấy điện thoại định nhắn cho Nam Tinh một dấu phẩy, có điều bây giờ chắc cô đã tắt điện thoại rồi.

Nhưng ít ra, xuống máy bay là cô có thể nhận được ngay.

Nghĩ vậy, anh vẫn nhắn một dấu phẩy.

“Tinh tinh!”

Âm báo tin nhắn vang lên rất gần, trong giây lát, một đôi chân xuất hiện trước mắt anh. Anh ngược lên, nhìn bóng đá kia ngồi xuống cạnh mình.

Khưu Từ sửng sốt, quay người sang nhìn cô, khó tin hỏi: “Sao cô vẫn còn ở đây?”

Nam Tinh quẳng một tờ hóa đơn vào tay anh. “Anh bảo tôi đến khách sạn gần đây ngủ một giấc còn gì. Thanh toán đi.” Sau đó lập tức nhắm tịt mắt lại nghỉ ngơi.

Khưu Từ buồn cười nhìn tờ hóa đơn trong tay, nghiêng đầu sang nhìn cô. Chắc hẳn cô đã ngủ được một giấc, trên má còn nguyên vết hằn đỏ hồng. Anh ngồi cạnh cô, không giấu nổi nụ cười nơi khóe môi. Tinh Tinh lạnh lùng ngày nào đã không còn lạnh lẽo với anh nữa rồi.

Nhưng Khưu Từ vẫn còn một chuyện luôn canh cánh trong lòng.

“Nam Tinh, cô lấy mắt của người khác mà không phải đánh đổi gì sao?”

Đã liên quan đến huyền học là không thể giữ cho bản thân được vẹn toàn, huống hồ còn liên quan đến vận mệnh mấy đời mấy kiếp. Tay vươn càng dài, cái giá phải trả càng đắt. Người nhận nuôi anh đã cảnh báo anh về đạo lý này từ rất lâu rồi.

“Không cần.” Nam Tinh thản nhiên. “Tôi không phải người bình thường”

Khư Từ đang mông lung liền bị câu nói có phần tự mãn này của cô chặn họng, đành than một câu: “Ừ, Tinh Tinh không phải người bình thường, là siêu tân tinh.”

Nam Tinh lập tức phản đối. “Anh đừng đặt biệt danh cho tôi mãi thế.”

Khư Từ cười rộ lên, riêng chuyện này thì không được, đừng có mơ.

Thông báo chuẩn bị lên máy bay vang lên, Khư Từ xách ba lô giúp cô. “Đi thôi, Tinh Tinh.”

Nam Tinh giật lại ba lô, lại thấy hối hận. Khi này cô đã đặt vé máy bay rồi, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại chân chừ không đi. Cô cứ mãi mê nhớ đến chuyện Khư Từ bảo cô chờ anh.

Nam Tinh đứng ở sân bay, nhìn máy bay rời đi, thật lâu sau mới đến khách sạn gần đó.

Cô đang chờ Khư Từ.

Cô không thấy vui vẻ gì với phát hiện này, chỉ thấy tràn ngập áy náy, với nhà họ Nam và ông nội.

Cô sống trên đời không phải để yêu một ai đó.

Từ biệt Khưu Từ ở sân bay, Nam Tinh về cửa hàng Đào Gia. Được ngủ bù, cô thấy phấn chấn hẳn lên, bèn đến cửa hàng thú cưng đón Cậu Vàng về, trên đường còn mua rất nhiều thịt.

Cậu Vàng ăn no lại ngậm quả bóng Khưu Từ mua lẻo đẻo chạy đến bên Nam Tinh, đòi cô chơi với nó. Nam Tinh vốn định phớt lờ nhưng thấy ánh mắt tha thiết của nó cô không nỡ từ chối. Nào ngờ Cậu Vàng chơi mãi không chán, Nam Tinh vừa ném bóng vừa thầm trách Khưu Từ. *Người nào mua bóng thì tự mà chơi đi chứ.*

“Khụ, khụ, khụ..”

Mấy tiếng họ sù sụ yếu ớt vang lên, Phùng Nguyên đang từ ngõ tiến vào, vừa đi vừa cởi mũ, bước đi loạng choạng. Vừa thấy Nam Tinh, Phùng Nguyên liền ngồi phịch xuống bậc thềm, ôm chậu hoa bên cạnh, thều thào: “Cô Nam Tinh về rồi à?”

Nam Tinh quan sát Phùng Nguyên, đúng là ốm thật. “Ừm.”

Phùng Nguyên thở hổn hển. “Khụ khụ khụ... Cô Nam Tinh, cô cho tôi nghỉ ngơi thêm hai ngày, tôi nhất định sẽ tìm được nhiệm vụ mới cho cô.”

“Phùng Nguyên.” Nam Tinh ngắt lời. “Sao anh cứ phải cố gắng như vậy?”

“Bởi vì đây là công việc của tôi.” Phùng Nguyên khó hiểu. “Đã làm thì phải làm cho tốt, không phải sao?”

Nam Tinh nghĩ ngợi, tuy Phùng Nguyên không làm những việc khiến người ta tôn sùng, kính trọng như Thiên Tứ nhưng sự chuyên nghiệp và nhiệt huyết với công việc của anh ta quả thực không thua kém bất cứ ai.

“Phùng Nguyên, tôi sẽ không đổi người môi giới, nên... anh phải chóng khỏe đi.”

Phùng Nguyên vừa mừng vừa sợ, bổ nhào đến định ôm lấy cô vì sung sướng. Nam Tinh nhanh chóng tránh né, nhường mày cảnh cáo: “Không được chạm vào tôi.”

“... Tôi không thích cô, chỉ ôm một cái tỏ lòng cảm kích thôi mà.” Phùng Nguyên rút tay lại, tủi thân. “Không ôm, không ôm nữa, tôi sẽ nghỉ ngơi cho mau khỏe, khụ khụ khụ, tôi về nghỉ đây.”

Phùng Nguyên còn chưa đi, Cậu Vàng đã nhạt bóng quay trở lại, dúi vào tay Nam Tinh.

Nam Tinh vuốt đầu nó. “Chơi vui thế à?”

“Gâu!”

“Vây chị chơi với em.” Nam Tinh nhận lấy bóng, ném mạnh lên trời.

Quả bóng bay thật xa, Cậu Vàng vui vẻ phi nước đại, niềm hân hoan vui sướng tỏa ra trong từng bước chạy.

Nam Tinh cũng muốn được hạnh phúc.

Cô ngưỡng mộ sự lạc quan của Khưu Từ, sự chuyên nghiệp của Phùng Nguyên, thậm chí là niềm vui giản dị của Cậu Vàng.

Nhưng số phận ép cô phải đứng ngoài mọi huyền não của cuộc đời.

Phần 5
Bồ Đề nghìn mắt

Chương 1

Ông chủ Đào xuất viện đúng hôm Nam Tinh thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị lên đường đi tìm Triệu Kỳ.

Biết cô không phải là người quá kiên nhẫn, ông chủ Đào về đến đầu ngõ mới gọi điện thông báo. Nam Tinh vừa ngắt máy chưa được năm phút đã thấy ông chủ Đào xuất hiện trong ngõ.

Từ đằng xa, cô đã nhận ra ông gầy hẳn đi, phong thái không còn vẻ quắc thước như trước đây.

Cô lại tận mắt chứng kiến thêm một người nữa già đi.

Ông chủ Đào chậm chậm chống gậy đi về phía cửa hàng. Còn cách hơn mười bước, ông dừng lại, ngẩng đầu ngược lên tấm biển trên cửa. Lớp sơn đã loang lổ, gỗ cũng sứt mẻ sau bao năm tháng gió mưa, tấm biển bây giờ nom sần sùi lồi lõm, in đậm dấu ấn thời gian.

Nam Tinh đang đứng dưới biển hiệu.

Lúc sinh thời, ông cố dẫn ông khi đó còn tám bé đến cửa hàng, cũng thấy Nam Tinh cao ngạo lạnh lùng đứng ở cửa y như thế này.

“Đại Vệ, đây là cô Nam Tinh. Nam Tinh, đây là chất trai của tôi, Đào Đại Vệ, chính là đứa trẻ nghịch ngợm bướng bỉnh tôi từng kể cho cô nghe đấy.”

Ông cố già đi rồi qua đời, duy chỉ có Nam Tinh vẫn không thay đổi. Cô không hề tiều tụy, không già nua, cũng không chết

đi, vẫn cao ngạo và lạnh lùng chẳng khác gì mấy chục năm về trước.

Ông chủ Đào thôi nghĩ đến chuyện xưa, nở nụ cười. “Lại định đi đâu à?”

“Đi tìm Triệu Kỳ.”

“Cô thực sự muốn đi tìm hắn ư? E rằng con người Triệu Kỳ không đơn giản đâu. Hồ sơ của hắn là giả, đến cả Phùng Nguyên cũng không phát hiện ra, mà cô biết cậu ta vốn có trách nhiệm với công việc thế nào rồi đấy. Để qua mắt được Phùng Nguyên thì chỉ có hai khả năng, một là khi đó hắn thôi miên Phùng Nguyên, hai là Triệu Kỳ có tay trong ở Sở Môi giới, bởi vậy Phùng Nguyên không điều tra cận kề thông tin về hắn được.”

Nam Tinh gật đầu. Đúng là cô đã nghĩ đến chuyện này từ lâu, muốn hỏi Phùng Nguyên ai giao tư liệu này cho anh ta. Có điều dạo gần đây Phùng Nguyên ốm nặng, cô ngại tên tham công tiếc việc kia lại sồn sồn lên đi điều tra nên chưa hỏi.

Nhưng với hiểu biết của cô về Phùng Nguyên và Triệu Kỳ, cô không tin Triệu Kỳ có năng lực khống chế Phùng Nguyên.

Sau khi loại trừ thì chỉ còn một khả năng khó giải quyết nhất: Triệu Kỳ có tay trong.

“Nhưng tôi vẫn phải đi.” Nam Tinh quả quyết. “Tôi đi đây.”

“Ừm, nhớ cẩn thận đấy.”

Nam Tinh đột nhiên nhận ra ông chủ Đào vẫn thường xuyên nhắc nhở cô “cẩn thận” kể từ khi ngã bệnh. Thời gian quá gấp gáp, cô đành tranh thủ đặt vé máy bay trên đường ra sân bay, may mà vẫn mua kịp.

Leng keng! Cậu Vàng ngồi ngoài cửa sủa vang, có người vừa bước vào cửa hàng Đào Gia.

Ông chủ Đào nhìn ra cửa, thấy đối phương khá quen mặt.

Khưu Từ không ngờ ông chủ Đào cũng ở đây, cười hỏi thăm: “Ông chủ Đào khỏe chứ?”

“Tạm tạm.” Ông chủ Đào đáp lời. “Cậu lại đến nhờ tôi xem hàng ma à?”

Khưu Từ cười xòa. “Không phải, tôi đến... tìm Cậu Vàng.”

Cậu Vàng mừng rỡ vờn quanh chân anh từ lúc vào, nghe nhắc đến tên mình thì vội chạy đến chậu hoa, tha quả bóng tới dúi vào tay anh. Anh ném quả bóng vào con ngõ, Cậu Vàng lập tức phi đi nhặt về.

Ông chủ Đào thấy Cậu Vàng khá quẩn Khưu Từ, biết lúc mình nằm viện anh đã từng đến đây. Nhưng ông không có nhà, anh đến đây làm gì?

“Nam Tinh đâu rồi?” Khưu Từ thăm dò. “Lại có nhiệm vụ à?”

Ông chủ Đào nhất thời không đoán ra quan hệ giữa anh và Nam Tinh, là bạn bè ư? Sao nghe cứ như thân thiết từ lâu lắm rồi.

Quả thật không bình thường.

Ông chủ Đào bỗng nhớ đến một người mới xuất hiện trong danh sách bạn bè trên mạng xã hội của Nam Tinh, lẽ nào là Khưu Từ?

Lát sau, Cậu Vàng lon ton chạy về, Khưu Từ lại ném quả bóng ra xa, bấy giờ mới nhận xét: “Nam Tinh có vẻ rất tin tưởng ông nhỉ!”

“Còn phải nói, cô ấy xem tôi như ông ruột, tôi cũng xem cô ấy là cháu gái ruột của mình.”

Khưu Từ cười nói: “Nam Tinh trong nóng ngoài lạnh, bản chất là một cô gái vô cùng lương thiện, chẳng qua khó tin tưởng người xung quanh, cũng không tự nguyện mở lòng. Chuyện gì cô ấy cũng giữ cho riêng mình, không bao giờ chia sẻ với người khác dù chỉ một câu.” Nghĩ đến bàn tay bị thương của cô, anh lặng lẽ bỏ sung. “Chưa kể còn không biết yêu thương bản thân.”

Ông chủ Đào ngồi trên ghế bành quan sát. Qua nét mặt của Khưu Từ khi nhắc đến Nam Tinh, dường như anh còn quan tâm đến cô hơn cả ông, thậm chí còn có vẻ rất bận lòng khi Nam Tinh không biết chăm sóc bản thân mình.

Có lẽ anh chàng này phải lòng Nam Tinh rồi.

Ông chủ Đào thâm kinh ngạc, tảng núi băng Nam Tinh chỉ cần nói vài lời đã đủ khiến người ta chết cứng, chỉ tiếp cận cô thôi đã cần rất nhiều can đảm, nói gì đến chuyện dám thích cô.

Đến tận khi Khưu Từ ra về, ông chủ Đào vẫn chưa dám chắc anh có thích Nam Tinh thật không.

Có điều, thích hay không thích cũng chẳng nghĩa lý gì. Chắc chắn Nam Tinh sẽ không thích anh.

Ai rồi cũng sẽ già đi, ngoại trừ Nam Tinh. Ai rồi cũng sẽ phải chết, chỉ riêng Nam Tinh nằm ngoài quy luật này.

Một người không già không chết khó lòng dành tình cảm cho bất cứ ai, mà sẽ vĩnh viễn giam cầm bản thân trong cô độc. Vì một khi đã lỡ yêu, cô sẽ phải tận mắt chứng kiến người mình

yêu già nua và qua đời, còn riêng mình cô ôm đau khổ tiếp tục sống.

Ông chủ Đào thở dài, khép mắt lại, nhớ đến hình ảnh Nam Tinh trong đám đông đưa tang ông cố nội của mình.

Ngày ấy người đi viếng chật như nêm, qua lại nuồm nượp, riêng Nam Tinh vẫn lạnh lùng cô đơn giữa ánh mặt trời chói chang của mùa hè, thậm chí không rơi lấy một giọt nước mắt.

Xuống máy bay, Nam Tinh lật xem tư liệu của Triệu Kỳ. Anh ta sở hữu đến mấy căn biệt thự, nhưng nơi anh ta thường lui tới nhất lại là ngôi nhà cách xa trung tâm thành phố nhất, nằm trong khu biệt thự dành cho giới tài phiệt.

Tài xế nghe địa chỉ, thấy giọng cô không phải người địa phương, cũng lập tức đoán ra cô không sống trong khu biệt thự đó nên mới không có xe đưa đón. Anh ta nói ngay: “Đến đó phiền phức lắm, mấy kẻ giàu có kia khoanh vùng cả khu vực, từ ngoài đường rẽ vào đã có bảo vệ kiểm tra xe, không vào được đâu. Tôi chỉ chở cô đến đầu đường thôi, có vào được hay không thì cô tự lo liệu đấy. Với lại, tôi nói trước nhé, cô phải trả tiền xe gấp đôi cho tôi, không bắt được khách nào chạy ngược về trung tâm đâu.”

Nam Tinh lập tức đồng ý, tỏ vẻ không tính toán chi ly.

Sân bay ở ngoại thành phía bên này, tài xế chạy từ sân bay qua nội thành, rồi mới đi tiếp đến vùng ngoại thành bên kia. Đường đi xa xôi khiến Nam Tinh không khỏi cảm thấy cứ như thể đang di chuyển từ tỉnh này sang tỉnh khác vậy.

Tài xế nhận được tiền xe gấp đôi thì rất vui vẻ, luôn miệng kể chuyện, rằng trong khu nhà giàu kia không chỉ có đại gia, mà còn có rất nhiều người nổi tiếng trong tỉnh sinh sống nữa. Anh ta cảm thán: “Cả khu ấy đều là biệt thự, đất đỏ đến từng viên gạch. Người giàu và người nghèo đúng là khác nhau một trời một vực.”

Trời vừa sẩm tối, xe cũng chạy đến ngoại thành, tiến gần tới khu nhà giàu. Đường sá nơi đây rộng rãi, hai bên trồng đầy cây hoa, không có lấy một cọng cỏ dại, ngay cả cây cối cũng được cắt tỉa gọn gàng, hoa đỏ hoa vàng phối đan xen đều đặn suốt mấy trăm mét. Nam Tinh không khỏi cảm thán ngay cả những người khó tính nhất cũng phải hài lòng với con đường này.

Xe chạy chậm chậm, ngắm mãi khung cảnh này, Nam Tinh dần thấy quen mắt và bắt đầu nhàm chán, không còn cảm nhận được nét đẹp nữa. Đúng lúc này, tài xế chột lên tiếng: “Đằng trước có kẻ ăn vạ.”

Nam Tinh nhìn phía trước, thấy một thanh niên đang ngồi ven đường cúi đầu ôm chân, không biết có chuyện gì.

Tài xế tranh thủ phổ cập kiến thức cho cô: “Mấy kẻ lừa gạt biết khu này là khu nhà giàu, nên mấy năm nay thường hay lân la ra đây ăn vạ. Người giàu không thích phiền phức, mấy nghìn tệ cũng chẳng thấm tháp gì nên họ thường quăng tiền ra đuổi đám ăn vạ đi cho nhanh. Có điều gã này hôm nay ra đây hơi sớm, vẫn chưa đến giờ người ta về nhà.”

Vừa dứt lời, tài xế đã nhấn còi inh ỏi như đang cảnh cáo kẻ ăn vạ kia.

“Ồ!” Tài xế đề cao cảnh giác. “Cô nhìn kia, hắn còn vẩy tay với tôi nữa. Không thấy đây chỉ là chiếc taxi cà tàng chứ không phải Land Rover hay BMW à. Dám giở trò ăn vạ, tôi sẽ đập một trận ra trò cho hắn nhớ đòn.”

“Anh ta bị thương rồi.” Nam Tinh thấy máu rỉ ra từ kẽ tay đang ôm chân của người thanh niên kia, nhìn nét mặt anh ta cũng không hề giả tạo.

“Giả đấy! Tôi từng bị bắt vạ rồi, bực lắm, cô không biết đâu. Cô nghĩ xem có ai ra vào khu này mà không đi xe xịn không? Ăn vạ rõ ràng còn gì nữa. Nếu là người ở khu biệt thự gần đây, chỉ cần gọi điện về là có người ra đón ngay. Mà kể cả hắn không phải ăn vạ thật, tôi vẫn phải cảnh giác. Bao nhiêu người tốt bị mấy kẻ ăn vạ này dồn ép đến nỗi trở thành người xấu rồi, haiz!”

“Anh ta bị thương nặng đấy.”

“Không dừng, không dừng, đánh chết cũng không dừng”

Người thanh niên thấy chiếc xe lướt qua không có ý dừng lại, ánh mắt thoát cái ảm đạm phần nào, nhưng không hề la hét chặn xe.

Chiếc xe chạy đi để lại màn khói bụi mịn mù, Thành Lạc Gia ngồi ven đường hé tay xem vết thương, máu vẫn còn chảy. Anh thử đứng dậy, mắt cá chân trái nhói lên vô cùng đau đớn, chỉ còn cách lết về nhà mà thôi.

Chiếc xe kia chạy được mấy trăm mét bỗng lùi lại, đỗ trước mặt anh.

Tài xế lộ đầu ra nhìn, tay cầm điện thoại chìa thẳng về phía anh, quay phim một lúc mới hỏi: “Bị thương à?”

Thành Lạc Gia gật đầu, xởi lởi cười hỏi: “Có thể phiền anh chở tôi về khu biệt thự không? Cảm ơn.”

“Tôi không muốn chở anh, nhưng cô trên xe bảo tôi phải giúp, có gì thì cô ấy sẽ chịu trách nhiệm.” Tài xế không an tâm vẫn tiếp tục để chế độ quay phim, gài điện thoại lên xe ở vị trí có thể quay lại cả quá trình, xong xuôi mới xuống xe dìu anh.

Thành Lạc Gia lên ghế sau, thấy chỉ có một người trên xe, đoán đây chính là cô gái mà tài xế nói, liền lên tiếng: “Cảm ơn cô.”

Tài xế dìu anh lên xe ngồi yên vị, thấy anh không giở trò ăn vạ mới thoáng yên tâm.

Nam Tinh thấy anh luôn giữ mắt cá chân, liếc qua vết thương rồi lấy băng gạc và thuốc trong ba lô đưa cho anh. Thành Lạc Gia nhận lấy. “Cảm ơn, tôi tên Thành Lạc Gia, Thành của thành công, Lạc của Lạc Dương, Gia của cố gắng.”

“Nam Tinh.”

Câu trả lời lạnh nhạt, giọng điệu không có vẻ gì nhiệt tình, nhưng quả thật cô ấy đã yêu cầu tài xế dừng xe, còn đưa thuốc cho mình, Thành Lạc Gia cười lịch sự xem như đáp lời. Anh nhận lấy thuốc và băng gạc để xử lý vết thương, nhưng vừa mới buông tay khỏi mắt cá chân, máu đã lại chảy xuống.

Tài xế liếc kính chiếu hậu thấy vậy vội hô hoán: “Này này! Dừng để máu dính lên xe tôi, mắt cả nửa ngày mới rửa sạch đấy, có khi còn bị cảnh sát giao thông chặn lại hỏi lung tung.”

Thành Lạc Gia vội giữ chặt vết thương, lúng túng nói: “Xin lỗi, làm bẩn xe anh rồi.”

“Nhưng mà này, sao anh lại bị thương nặng thế? Quanh đây đâu có hố sâu làm anh lọt đâu.”

“Tôi có tật cũ nên đi lại không vững, vừa rồi bị treo chân đúng chỗ bên đường có tảng đá sắc...”

Nam Tinh nhú mày cầm chai thuốc lên mở nắp, kéo tay anh ra, rắc thuốc vào vết thương giúp anh. Thuốc bột vừa rắc kín vết thương, cô lập tức quán băng, thao tác hết sức nhanh nhẹn, gọn ghẽ dứt khoát.

Thành Lạc Gia kinh ngạc. “Cô là bác sĩ à?”

“Không!” Nam Tinh băng vết thương rồi cất thuốc vào ba lô. Băng xong cho anh, hai tay cô đều dính máu, ngay cả băng gạc quán tay cô cũng nhuộm sắc đỏ, thậm chí thấm vào miệng vết thương của cô.

Thành Lạc Gia ngượng ngùng. “Lát nữa vào nhà tôi rửa tay đi. Mà hai người định đi đâu?”

Tài xế nói như lẽ đương nhiên: “Ở đây chỉ có một con đường thôi, đương nhiên là đến khu biệt thự rồi.”

“Đến khu biệt thự tìm bạn à?”

“Ừ, nhưng tôi không biết anh ta ở căn nào.” Nam Tinh thấy Thành Lạc Gia và Triệu Kỳ xấp xỉ tuổi nhau, chột nghĩ biết đâu Thành Lạc Gia cũng quen Triệu Kỳ, nói không chừng sẽ bớt rất nhiều công sức cho cô. Khu này có đến hai ba mươi căn biệt thự, đi tìm từng nhà một thì tốn thời gian quá.

Thành Lạc Gia tỏ vẻ nhiệt tình. “Cô muốn tìm ai? Người trong khu đó tôi quen gần hết.”

“Có ai họ Triệu không?”

Thành Lạc Gia gật đầu. “Có.”

Chương 2

Thành Lạc Gia lại nói thêm: “Có hai nhà họ Triệu.” Nam Tinh chưa rõ giữa hai người quan hệ thế nào, sợ bút dây động rùng làm Triệu Kỳ lại bỏ trốn thì toi công. Vì vậy cô không nói hẳn ra là mình tìm Triệu Kỳ, chỉ hỏi dò anh: “Là hai nhà nào?”

Thành Lạc Gia khựng lại. “Xin lỗi, tôi cần biết rõ cô tìm họ với mục đích gì trước đã, tiết lộ chỗ ở của họ cho người lạ thì không hay lắm. Không phải tôi không tin cô, chẳng qua không biết họ có bằng lòng cho cô biết thông tin của họ hay không.”

Nam Tinh khẽ gật đầu. “Tôi hiểu.” Những lúc này cô thực chẳng thích kiểu người chính trực như vậy chút nào.

Cô hỏi tiếp: “Anh thân với hai nhà ấy lắm à?”

“Gọi là quen biết thôi.”

Nam Tinh vừa hỏi vừa quan sát giọng nói và nét mặt của Thành Lạc Gia một cách kĩ lưỡng, thấy anh ta không nói dối mới vào thẳng vấn đề. “Người tôi tìm là Triệu Kỳ, anh ta là một tên lừa đảo.”

Thành Lạc Gia chợt hiểu ra.

Nam Tinh biết anh đang nghĩ gì. Triệu Kỳ nổi tiếng lãng nhãng, cô nói mập mờ như vậy chẳng khác nào nói mình bị Triệu Kỳ lừa tình, đương nhiên dễ dàng chiếm được sự thương cảm của người khác, cũng có lý do chính đáng để tra hỏi thông tin về hắn ta.

Sau này dù có gặp lại Thành Lạc Gia, bị anh chất vấn, cô cũng có thể biện minh rằng mình không nói dối. Triệu Kỳ dùng thân phận Thạch Bát Lâu chơi khăm cô, chính xác là một tên lừa gạt.

Thành Lạc Gia hạ giọng: “Tôi biết Triệu Kỳ, nhưng nghe nói hôm qua anh ta vừa dẫn... À không, đi du lịch một mình rồi.”

Nam Tinh hỏi vặn: “Một mình? Phải dẫn theo vị hôn thê tên Thang Mễ đi theo mới đúng chứ nhỉ?”

Thành Lạc Gia thấy cô biết cả tên vị hôn thê của Triệu Kỳ, vậy đúng là cô bị lừa tình rồi. Anh ngại ngừng gật đầu. “Đại khái là vậy.”

“Anh gặp vị hôn thê của anh ta bao giờ chưa?”

“Gặp rồi.” Thành Lạc Gia sợ cô mất bình tĩnh, vội bổ sung: “Không xinh bằng cô.”

Nói xong anh mới nhận ra nhìn Nam Tinh và Thang Mễ khá giống nhau. Song Nam Tinh mang khí chất và diện mạo khá lạnh lùng, trong khi Thang Mễ đích thực là típ con gái dịu dàng. Nhìn kĩ lại thì không giống cho lắm.

Nam Tinh định hỏi thêm thì xe đã trở tới cổng khu biệt thự. Thành Lạc Gia báo cho bảo vệ canh cổng biết mình bị thương, cần cho xe chạy vào đến nhà. Bảo vệ đưa cho tài xế một tấm thẻ, dặn phải đi ra trong vòng một tiếng.

Lúc này tài xế mới tin tưởng Thành Lạc Gia không phải phường ăn vạ.

Xe chạy đến nhà, Thành Lạc Gia ấn chuông, người giúp việc ra mở cửa và dìu anh vào nhà. Anh sai người đi rửa xe cho tài

xế, lại nói với Nam Tinh: “Cô vào nhà ngồi chút đi, tôi hỏi thăm xem Triệu Kỳ đã đi thật chưa, đi rồi thì bao giờ về.”

“Được.” Nam Tinh và tài xế ngồi chờ trong phòng khách, lát sau có người bưng trà đến.

Tài xế vội uống hai hớp, cảm thán: “Tôi không hiểu biết gì về trà, nhưng chắc chắn đây là trà thượng hạng. Không ngờ anh ta thực sự không phải kẻ lừa gạt, may mà nghe lời cô.”

Nam Tinh nghĩ bụng, nếu quả thật tài xế bản tính lạnh lùng, dù cô có nói rất hơi bông cổ thì anh ta cũng sẽ không quay lại chỗ “kẻ ăn vạ” đâu.

Cô tựa vào ghế, ánh mắt hướng đến tủ phòng khách có đặt vài món đồ cổ và mấy tấm ảnh. Thị lực cô rất tốt, nhìn từ xa đã thoáng thấy có người quen quen. Cô đứng dậy đi lại gần, đó là ảnh chụp chung của Thành Lạc Gia và hai người khác.

Không ngờ một người trong ảnh lại là Lê Viễn.

Ba chàng trai trong ảnh đều còn trẻ, khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi. Lê Viễn đứng chính giữa, bên trái là Thành Lạc Gia, bên phải là một cậu thiếu niên có nụ cười xán lạn.

Cô xem thêm mấy tấm ảnh khác, nhìn đường nét trên khuôn mặt có thể đoán ra họ đều là người thân của Thành Lạc Gia.

Trên tủ chỉ toàn ảnh người thân trong gia đình, vậy ắt hẳn quan hệ của Lê Viễn và Thành Lạc Gia rất thân thiết.

Nói chuyện điện thoại xong, Thành Lạc Gia ra khỏi phòng trên chiếc xe lăn đơn sơ. Có vẻ như đây là xe lăn của ai đó trong gia đình, vì bình thường người ta không để sẵn xe lăn trong nhà.

Thành Lạc Gia thông báo: “Đúng là Triệu Kỳ đi vắng rồi. Cậu ta thường đi đây đi đó, không biết bao giờ mới về, e là lần này cô đến mất công rồi.”

Nếu hẳn không có nhà thì Nam Tinh cũng hết cách. Cô nghiêng đầu hỏi: “Đây là anh trai anh à?”

Thành Lạc Gia nhìn vào bức ảnh cô chỉ, ánh mắt bỗng tối sầm. “Bạn thân. Cha chúng tôi đều là dân kinh doanh, chúng tôi quen nhau từ tấm bé, có cùng chí hướng, học chung trường trung học quốc tế nên trở thành bạn thân.”

Giọng anh thấp hẳn xuống, không giống như đang nhắc đến bạn thân chút nào, thậm chí còn tỏ ra không muốn nói nhiều về người bạn này. Bản thân Nam Tinh cũng rất khó hình dung Thành Lạc Gia tính cách hào sảng với Lê Viễn ăn nói thận trọng lại có thể trở thành bạn bè “cùng chí hướng”. Cô không gặng hỏi thêm nữa, làm vậy giống như bởi móc đời tư người khác quá.

Thành Lạc Gia trầm ngâm hỏi: “Cô Nam Tinh, cô từ xa đến đây phải không?”

Nam Tinh trả lời: “Thượng Hải.”

“Vậy khá xa. Nếu cô không ngại, cứ tạm ở lại đây. Nhà tôi còn nhiều phòng trống lắm, cô cứ tự nhiên. Tôi không có ý gì khác đâu, chẳng qua thấy cô là người tỉnh khác đến, mang nhiều đồ đạc đi lại phiền phức lắm.”

Nam Tinh từ chối: “Chưa biết bao giờ Triệu Kỳ mới về, tôi không thể ở đây chờ anh ta mãi được.”

Dù sao cô cũng đã biết chỗ ở thật của Triệu Kỳ, không sợ mất dấu nữa. Nấn ná ở đây thêm mười ngày nửa tháng chỉ mang lại

thêm cho cô vài cặp mắt dòm ngó. Làm việc mà ôm cây đợi thỏ thì chẳng bao giờ được lợi lộc gì.

Tài xế cũng xen vào: “Để con gái trong nhà thì trưởng bối nhà anh cũng không vui đâu.”

Nam Tinh nhận thấy nét mặt Thành Lạc Gia thoáng sượng sùng khi nghe nói tới trưởng bối trong nhà. Anh khẽ gật đầu. “Tôi suy nghĩ chưa thấu đáo rồi.”

“Cảm ơn. Không biết anh có tiện nói tôi biết Triệu Kỳ ở căn nào không?”

“Lần sau đến cô cứ qua đây, tôi sẽ dẫn cô đi.” Thành Lạc Gia cảm thấy từ chối cô nhiều lần sẽ tạo ấn tượng mình không tin tưởng cô, bèn nói thêm. “Cô đưa tôi số điện thoại, thấy cậu ta về, tôi sẽ gọi cho cô ngay, tránh để cô lại đi một chuyến công cốc.”

Nam Tinh nhìn anh chốc lát, cuối cùng vẫn cho anh số điện thoại của mình.

Thành Lạc Gia lưu lại, cũng đọc số của mình cho cô.

Tài xế thấy chuyện đã xong, trà ngon mấy cũng chỉ là trà, uống mãi cũng ngán, bèn hỏi cô: “Đi chưa?”

“Ừ.”

Thành Lạc Gia xách chiếc ba lô Nam Tinh đang đặt trên ghế gân đó lên cho cô, vừa nhắc lên liền thấy nặng trĩu. Anh kinh ngạc hỏi: “Nặng thế, bên trong đựng gì vậy?”

“Nhiều đồ lắm.” Nam Tinh nhẹ nhàng đón lấy.

Thành Lạc Gia thấy cô hành động thuần thục gọn gàng, lấy làm thắc mắc. “Bình thường cô thích đi thám hiểm hả? Trước kia tôi cũng thích đi thám hiểm lắm, A Khổng và A Viễn cũng

thế. À, là hai người trong ảnh. Sau này A Viễn quay về tiếp quản công ty của ba cậu ấy, chỉ còn lại A Khổng và tôi.”

Nam Tinh lại đưa mắt nhìn tấm ảnh trên tủ chụp ba cậu thanh niên trẻ trung phần chấn, đang độ tuổi xuân phơi phới, nhiệt tình hăng hái nhất.

Thành Lạc Gia im lặng chốc lát mới nói tiếp: “Nhưng hai năm trước, tôi và A Khổng leo núi gặp phải tuyết lở, tôi bị cồng.

Tài xế nhận ra ẩn tình, dè dặt hỏi: “A Khổng thì sao?”

Thành Lạc Gia chìm vào im lặng hồi lâu mới đáp: “Mất rồi.”

Tài xế biết ý, không tiện nói thêm.

Thành Lạc Gia bùi ngùi. “Kể từ đó ba mẹ không cho phép tôi đi thám hiểm nữa. Sau chuyến đi đó, sức khỏe của tôi kém đi nhiều, đi lại đều phải nhờ xe lăn, vật lý trị liệu hai năm qua mới cải thiện được. Tôi đang định bao giờ sức khỏe tốt hơn, sẽ trèo lên núi tuyết lần nữa, hoàn thành ước nguyện của tôi và A Khổng”

Tài xế kinh hoảng, xua tay. “Chuyện liều mạng này sao lại còn làm nữa? Đâu dễ gì giữ được tính mạng, nên nghe ba mẹ anh ở nhà đi.”

Thành Lạc Gia chỉ cười nhạt, không tiếp lời tài xế. Nam Tinh cất lời: “Bảo trọng, cố lên.”

Thành Lạc Gia thẳng thốt, không ngờ Nam Tinh lại khích lệ mình. Chẳng phải người bình thường đều sẽ khuyên can anh giống bác tài này sao?

Anh cứ lăn tăn mãi, một cô gái lý trí như Nam Tinh không thể nào bị Triệu Kỳ lừa gạt được. Nhưng anh không tiện hỏi, cô muốn che giấu ắt hẳn có lý do khó nói.

“Hy vọng có thể gặp lại.” Thành Lạc Gia nói với người tài xế. “Cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ, sau này nếu có việc cần tôi giúp, cứ gọi điện cho tôi.”

Tài xế xúc động. “Khi này tôi còn cho rằng anh là kẻ ăn vạ nên nói mấy câu khó nghe, tôi thực sự không nên... như vậy.”

Thành Lạc Gia không hề để bụng. Anh đi đứng bất tiện, nên nhờ người giúp việc tiễn họ.

Khách về hết, Thành Lạc Gia mới nhận ra mắt cá chân mình không còn đau mấy. Anh cúi xuống nhìn lớp băng gạc quấn ngay ngắn, thật khó tin cô gái này không liên quan gì đến ngành y.

Nhưng sao cô ấy chỉ hỏi đến tấm ảnh nhóm ba người anh chụp chung mà không hỏi mấy tấm khác?

Lẽ nào cô ấy biết A Không? Hay A Viễn?

Chưa đầy năm phút sau, chuông điện thoại vang lên, anh nhìn tên người gọi đến, ngật ngừng chốc lát mới bắt máy. Vừa có tín hiệu, giọng nói lo lắng của mẹ đã dội đến từ đầu dây bên kia: “A Lạc, nghe người giúp việc nói con bị thương à? Đang yên đang lành sao lại bị thương, bị thương nặng không, gọi bác sĩ đến khám chưa? Lát nữa mẹ về, con ở yên trong nhà, đừng đi đâu cả. Nếu con có chuyện gì, ba mẹ phải sống thế nào...”

Người bên kia đầu dây không nén nổi tiếng nghẹn ngào.

Thành Lạc Gia thấy áy náy, cũng thấy... phiền muộn.

Kể từ sự cố cách đây hai năm, mẹ anh trở nên không thể chịu được việc anh bị thương dù chỉ là lật vật, nên bà đã cất hết

toàn bộ đồ nhọn sắc trong nhà đi, tránh cho anh khỏi xây xước chảy máu.

Sự bảo bọc quá đà này khiến Thành Lạc Gia cảm thấy vô cùng nặng nề.

“Con không sao, mẹ, chỉ là vết thương ngoài da thôi, mẹ đừng lo quá.”

Dù trong lòng phiền muộn, anh vẫn bình tĩnh an ủi mẹ đang lo lắng cho mình.

Chẳng qua nỗi buồn càng lúc càng nặng nề hơn.

Tài xế vui vẻ thấy chiếc xe đã được rửa sạch sẽ, trên đường lại kể cho Nam Tinh nghe mấy vụ ăn vạ. Khi đưa cô đến sân bay, anh ta mới nói: “Hôm nay tôi làm chuyện tốt, tâm trạng vui, không thu tiền.”

Song Nam Tinh vẫn trả tiền cho anh ta. “Nếu lần sau gặp tình cảnh tương tự, anh có giúp không?”

Tài xế dứt khoát trả lời: “Không!”

Vui thì cũng vui thật, nhưng anh ta sợ bị ăn vạ hơn, khác nào đánh cược hạnh phúc cả gia đình.

Anh ta không sẵn sàng giúp, trừ phi lần tới có khách tự nguyện gánh trách nhiệm thì anh ta mới hỗ trợ.

Nam Tinh “ừ” một tiếng. Cô không bất ngờ, cũng không mảy may có ý nghĩ khinh thường. “Tạm biệt.”

Ngày hôm sau Nam Tinh quay về Thượng Hải, vừa tới đầu ngõ đã nghĩ đến việc sắp được gặp ông chủ Đào, tâm trạng cô phấn chấn hơn hẳn.

Cửa hàng Đào Gia đang mở toang, bên trong có người. Nam Tinh đi vào, còn chưa kịp nhìn rõ người ngồi bên trong là ai thì người nọ đã đứng “vụt” dậy, tíu tít vẫy tay. “Hi! Cô Nam Tinh, tôi quay lại rồi.”

Không gặp được người muốn gặp, Nam Tinh khựng lại, tâm trạng lập tức sa sút.

“Két...”

Không biết tại sao không khí trong cửa hàng thoáng chốc đóng băng, nụ cười rạng rỡ của Phùng Nguyên cũng bị Nam Tinh làm cho đông cứng.

... Anh ta làm gì sai sao!

Chương 3

Phùng Nguyên qua cơn sượng sùng vì thái độ lạnh nhạt của Nam Tinh, nhanh chóng nghiêm túc chào lại. “Hôm nay tôi bắt đầu quay lại làm việc, nên đến đây thông báo trước với cô.”

“À.” Nam Tinh hỏi. “Ông chủ Đào đâu?”

“Ông ấy vừa đi mua hoa rồi, nói là muốn chăm cây cỏ, hưởng thụ cuộc sống người già.” Phùng Nguyên nói thêm. “Tôi cũng muốn sống cuộc sống người già, nhàn nhã biết mấy.”

Nam Tinh liếc nhìn Phùng Nguyên. Anh ta mới hơn hai mươi tuổi đã làm tại Sở môi giới Âm Dương, chứng tỏ Phùng Nguyên qua đời ở tuổi này.

Người qua đời ở độ thanh xuân vẫn giữ được lòng nhiệt tình và tinh thần cầu tiến trong công việc như anh ta quả là hiếm có.

Hầu hết mọi người đều biến thành ác quỷ vì oán hận cuộc đời bất công.

Có lẽ cô nên tử tế hơn với anh ta.

Nam Tinh tự nhắc nhở bản thân trong khi Phùng Nguyên vẫn còn lải nhải. “Nhưng tôi đâu già đi được. Nếu bây giờ tôi đi trồng cây trồng cỏ, chắc sẽ bị cười cho thối mũi mắt.”

“Thế không phải là thanh niên lãng mạn à?”

“Hi! Đẹp trai thì người ta gọi là lãng mạn, xấu trai thì gọi là làm màu.” Phùng Nguyên nhận thức rõ về nhan sắc của mình. “Hay còn gọi là ra vẻ.”

Nam Tinh nhìn xoáy vào anh ta, hình dung cảnh anh ta làm vườn, có vẻ như... không đẹp mắt lắm. Cô an ủi: “Không đẹp, nhưng mình vui là được.”

Phùng Nguyên ngây người, thoáng cảm động như vừa nhận được lời động viên tinh thần to lớn. “Cô Nam Tinh đúng là người lương thiện.”

Nam Tinh chuyển đề tài: “Ai đưa anh hồ sơ của Thạch Bát Lâu?”

“Là sếp tôi.” Phùng Nguyên buột miệng đáp, cơn xúc động lập tức bay biến, thay vào đó là tức giận ngập tràn. “Cô bẫy tôi đó hả!”

“Không” Nam Tinh nghiêm nghị trả lời. “Tôi chỉ muốn báo cho anh biết, vì anh không chịu đưa tài liệu của Thạch Bát Lâu nên tôi đã tìm cách trộm. Sau đó thì...”

“Cô trộm của tôi?” Phùng Nguyên vội lật xem cặp công văn, nhưng không có dấu vết gì cả.

Dĩ nhiên Nam Tinh không kể cụ thể mình đã trộm thế nào, giữ mảnh sau này còn dùng. Cô nói tiếp: “Nhưng sau khi dò tìm theo tài liệu của anh, tôi phát hiện thông tin Thạch Bát Lâu cung cấp cho công ty anh là giả.”

Phùng Nguyên sửng sốt, thoáng bất mãn. “Chuyện thế này... có thể xảy ra ở bất kỳ đâu. Tài liệu cấp trên giao dù là giả, tôi vẫn phải coi là thật thôi.”

Nhìn nét mặt không hề dễ chịu của Phùng Nguyên, Nam Tinh biết anh ta cũng không biết chuyện này. Có lẽ anh ta cũng đã từng nghi ngờ, nhưng muốn sống yên ổn trong một môi

trường nào đó thì không nên so đo những việc không quá quan trọng.

“Tôi không trách anh, cũng không cho rằng anh thiếu chuyên nghiệp.”

Phùng Nguyên nghe vậy cũng không vui lên được. “Tôi về công ty tìm nhiệm vụ cho cô.”

Nam Tinh không giữ anh ta lại. Cô nghĩ, hóa ra khiến một người tích cực lạc quan trở nên không vui lại dễ dàng đến vậy.

Nhưng để họ vui vẻ trở lại thì không hề dễ dàng chút nào.

Phùng Nguyên bảo đi tìm việc, lại mất tích ba ngày liền.

Hôm đó, trời vừa sẩm tối, Nam Tinh đã đi ngủ. Không biết có phải vì nghĩ đến chuyện của Triệu Kỳ trước khi đi ngủ không, mà cây bút chu sa vẫn cứ lơ lửng trong giấc mơ của cô.

“Nam Tinh, ông nội tặng con bút chu sa, ngày sau con phải cùng Nam Nguyệt bảo vệ nhà họ Nam mình.”

Ông nội đưa bút chu sa cho cô, rồi bóng dáng càng lúc càng xa. Cô cố chạy đuổi theo, một hồi sau bỗng khát nước, lại nhìn thấy trước mặt có bát canh cá.

Cô ló đầu xem, hai con cá một đen một trắng trong bát bỗng vẩy đuôi quét qua mặt cô.

Nam Tinh giật mình choàng tỉnh, vẫn nhìn thấy hai con cá không ngừng bơi qua bơi lại trước mặt, hết quét đuôi qua má trái, lại sượt qua má phải của cô.

Tại sao cá của Khưu Từ lại xuất hiện trong phòng cô?

Anh quả nhiên là tên biến thái chuyên bám đuôi mà!

“Vụt...” Cá âm dương bơi lượn dạo quanh khắp phòng đuôi cá cứ đong đưa qua lại, quét hết bên này đến bên kia...

Nam Tinh còn đang ngái ngủ liền ngồi phắt dậy, chộp lấy đôi cá.

Ba giờ sáng là lúc người ta ngủ say nhất.

Khưu Từ bị tiếng gõ cửa đánh thức, mở mắt ra còn lầy lảm lạ, ai lại đi gõ cửa giờ này? Lẽ nào có tên say rượu nào đó đi nhầm phòng?

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lúc này Khưu Từ mới đứng lên đi ra cửa, vừa mở ra đã thấy Nam Tinh mặt mày sa sầm đứng lù lù trước mặt, vẻ vô cùng tức tối.

Anh kinh ngạc, là người anh hoàn toàn không ngờ đến.

Nam Tinh ngược mắt nhìn anh, lướt qua nửa người trên ở trần để lộ lồng ngực trắng kiện và cơ bụng rắn chắc. Cô thoáng thảng thốt, cuống quýt dúi chiếc lọ vào tay anh. “Cá của anh này.”

Khưu Từ ngạc nhiên nhìn vào lọ, đúng là cá của mình rồi. Anh thắc mắc: “Cô gặp chúng ở đâu thế?”

Nam Tinh không nhịn được nói: “Anh hỏi chúng đi, sao nửa đêm còn bơi qua bơi lại trong phòng tôi. Chuyện này có liên quan gì đến anh không đấy?”

Khưu Từ nhìn dáng vẻ hùng hổ hỏi tội vẫn muôn phần xinh đẹp của cô, nở nụ cười hiền lành. “Thề với trời, tôi không hề bảo chúng đi tìm cô đâu.”

Nam Tinh trừng mắt nhìn anh. “Anh có thể mượn mắt chúng để theo dõi đúng không?”

Khưu Từ lập tức giơ ngón tay lên, nghiêm túc thề thốt: “Có thể, nhưng tôi tuyệt đối không làm vậy với cô.”

“Vậy sao chúng lại bơi đến chỗ tôi?”

Đêm khuya thanh vắng khiến tiếng trò chuyện của hai người được phóng đại hơn, các phòng cùng tầng bắt đầu rục rịch như muốn ra xem có chuyện gì. Khưu Từ thấy cứ tiếp tục thế này thì không ổn, bèn quyết định: “Tôi mặc áo vào đã, chúng ta ra ngoài rồi nói.”

“Cất cá của anh đi.”

Khưu Từ mỉm cười, “ừ” một tiếng rồi đi vào phòng mặc quần áo. Lát sau anh đi ra, cùng Nam Tinh vào thang máy xuống tầng.

Thượng Hải nửa đêm vẫn còn xe cộ qua lại, song không tập nập ồn ào như ban ngày.

Hai người thong dong bước trên lối đi bộ, mỗi lúc có xe phóng qua, cơn gió lạnh cuối thu lại ùa đến.

Khưu Từ tỏ vẻ quan tâm. “Cô có lạnh không?”

“Không lạnh.” Nam Tinh nhắc nhở. “Cá.”

“Tôi cũng không biết tại sao chúng lại đến chỗ cô, tôi vốn sai chúng đi tìm người khác.”

“Tìm ai?”

Khưu Từ suy nghĩ chốc lát mới trả lời: “Một người bạn của anh tôi bị mất liên lạc từ hôm qua, tôi dự định sáng mai mới đến nhà họ, theo thông lệ sẽ cho cá xuất phát trước, không ngờ

chúng lại bơi đến chỗ cô. Tinh Tinh, chẳng lẽ cá của tôi yêu thăm cô rồi?”

Nam Tinh lườm anh, chẳng ai muốn bị hai con cá yêu thăm chút nào. Cô chợt nghĩ đến lời Khưu Từ vừa nói, bạn của Lê Viễn... chẳng lẽ là... Cô dừng bước, hỏi: “Bạn của anh trai anh có phải tên là Thành Lạc Gia không?”

Khưu Từ bất ngờ hỏi lại: “Cô biết anh ấy à?”

“Tôi từng gặp anh ta.” Nam Tinh kể. “Khi đi tìm Triệu Kỳ, tôi bắt gặp một người bị thương trên đường nên bảo tài xế tiện thể chở anh ta về nhà. Đó chính là Thành Lạc Gia. Tôi thấy ảnh chụp chung của anh trai anh với anh ta và một người tên A Khổng trong biệt thự.”

“Trùng hợp thật.” Khưu Từ vỡ lẽ. “Cô nói khi ấy anh ta bị thương à? Vậy có phải cô đã chạm vào vết thương của anh ta không?”

“Ừ.”

“Tôi biết tại sao cá của tôi lại bơi đến chỗ cô rồi. Cô chạm vào vết thương của Thành Lạc Gia nên dính phải máu của anh ta. Cá của tôi ưu tiên tìm từ gần đến xa, men theo mùi của mục tiêu trước, nếu không phải Thành Lạc Gia thì chúng sẽ bơi đi. Không ngờ... chúng gặp được cô, còn bị cô bắt lại.”

Khưu Từ không nhịn được cười. “Suýt nữa bị cô mang đi nấu canh, hai đứa nhóc đáng thương.”

Lúc này, Nam Tinh mới giải tỏa được nỗi nghi ngờ. Cô biết Khưu Từ không phải tên biến thái, chẳng qua nửa đêm nửa hôm bị cá đánh thức cũng bực bội. Cô còn mang cá của anh đến gõ cửa bắt tội, cũng làm phiền giấc ngủ của anh.

May mà anh tốt tính.

Nam Tinh đuối lý, nhưng Khưu Từ không hề để bụng. “Sáng sớm tôi sẽ lên đường luôn. Triệu Kỳ cũng ở trong khu biệt thự kia à? Vậy tôi tiện thể hỏi thăm giúp cô luôn nhé?”

“Tôi không biết Triệu Kỳ dẫn vị hôn thê của mình đi đâu, bao lâu mới về. Thành Lạc Gia đã hứa sẽ để ý giúp tôi, không ngờ anh ta lại mất liên lạc.”

Khưu Từ không ngờ Nam Tinh và Thành Lạc Gia chỉ mới gặp nhau một lần mà anh ta đã chịu giúp cô. Ngạc nhiên hơn là, Nam Tinh dễ gần như thế từ khi nào nhỉ?

“Thật ra cũng không hẳn là mất liên lạc thật. Hôm qua trước khi ra khỏi nhà, anh ấy có viết thư báo ba mẹ là mình đi ra ngoài một chút. Sau đó hai bác có gọi điện nhưng anh ấy không bắt máy, sau mỗi cuộc gọi nhớ chỉ đáp lại bằng tin nhắn thoại báo bình an.” Khưu Từ kể tiếp. “Thành Lạc Gia từng gặp tai nạn, hai năm qua ba mẹ anh ấy ít khi cho anh ấy đi xa. Lần này anh ấy tự nhiên bỏ đi một mình, làm họ vô cùng lo lắng, anh tôi cũng rất lo.”

Nam Tinh lặng thinh chốc lát mới dò hỏi: “Sợ anh ta quay lại núi tuyết sao?”

Khưu Từ không ngờ cô còn biết cả chuyện này. “Anh ấy kể với cô à?”

“Ừ, anh ta kể cho tôi nghe vụ tai nạn trên núi tuyết hai năm trước. Hôm đó anh ta cũng nói, bao giờ sức khỏe hồi phục sẽ leo núi tuyết thêm lần nữa, hoàn thành ước nguyện của anh ta với A Khổng.”

Khưu Từ trầm mặc. Tuy anh chưa gặp Thành Lạc Gia, nhưng nghe anh trai kể chuyện cũng lấy làm tiếc. Hai người bạn thân đồng hành, một người chết, một người bị thương, dù là với người còn sống hay người ra đi thì cũng đều vô cùng tàn nhẫn.

Nam Tinh nghĩ tới một việc. “Anh ta không nghe điện thoại của các người, không chừng sẽ nghe của tôi. Tôi chỉ là một người xa lạ, hơn nữa anh ta đã nhận lời giúp tôi để ý Triệu Kỳ.”

Khưu Từ khó khăn lắm mới lấy được số điện thoại của Nam Tinh, nghe thấy vậy bỗng lòng giật thót.

Nam Tinh nói tiếp: “Xác nhận Thành Lạc Gia an toàn, ít nhất có thể khiến anh trai anh yên tâm, coi như cảm ơn hôm trước anh ta đã giúp tôi.”

“Ừ.”

“Chờ trời sáng rồi tôi sẽ gọi, mấy giờ anh đi?”

“Bấy giờ.”

“Vậy tôi về đây, anh đi ngủ đi.” Cá của anh đi lạc, cô lại bắt chúng đến cửa phòng anh hỏi tội. Giờ đã ba rưỡi sáng, chỉ còn mấy tiếng nữa là anh phải lên đường rồi.

Ngủ không ngon còn phải bôn ba đường xa, Nam Tinh biết cảm giác này khó chịu cỡ nào.

“Hết buồn ngủ rồi.” Khưu Từ từ chối. “Ban đêm không thể để cô đi một mình được, tôi đưa cô về.”

Nam Tinh nhìn xoáy vào anh. “Tôi là người bình thường sao?”

Khưu Từ cười cầu hòa. “Đương nhiên không phải, cô là siêu tân tinh mà. Nhưng siêu tân tinh trong vũ trụ đâu phải bất khả

chiến bại, lỗ như gặp phải vì sao khác thì sao? Tôi không yên lòng”

Nam Tinh rời ánh mắt, nói khẽ: “Trước giờ tôi vẫn vậy.”

“Sau này sẽ không thế nữa.” Khưu Từ thấy cô đã đi đến rìa đường, bèn kéo cô quay về lối đi bộ.

Đi một hồi, Nam Tinh lại ra gần rìa đường, Khưu Từ lập tức cười hỏi: “Trên người tôi có gai à?”

Nam Tinh ủ rũ. “Tôi về đây, có tin tôi sẽ gọi.”

Trên người Khưu Từ không có gai, cũng vì không có gai nên mới khiến cô không muốn đến gần. Một khi đã thành thói quen, đến lúc muốn tránh né sẽ vô cùng khó khăn.

Chương 4

Nam Tinh bắt xe quay về ngõ đã là gần năm giờ, trời vẫn còn xám xịt. Lúc thanh toán tiền xe, cô nhắc thấy chiếc xe đã đi theo cô suốt cả quãng đường.

Cô biết đó là Khưu Từ, nhưng vờ như không hay.

Vào cửa hàng, cô ngồi xuống ghế ngăn ngơ nhìn đồ cổ bày la liệt khắp nơi. Tất cả đồ cổ ở đây do đích thân cô mang về, từng món đều khắc sâu ký ức của riêng chúng.

Phần lớn là đau buồn, rất ít ký ức vui vẻ.

Đồ cổ nhớ rõ nhất chuyện thê lương, hướng chi là người còn sống sờ sờ.

Ông nội đứng sừng sững trong biển lửa không hề sợ hãi, hệt như một vị thần.

Nhưng người ông đầu đội trời chân đạp đất trong ký ức của cô cũng không thoát khỏi vó ngựa giày xéo của kỵ binh.

Nam Tinh rùng mình, tỉnh khỏi cơn mê. Cô thở hắt ra, trán đầm mồ hôi lạnh. Cô chợt nhớ, nhìn đồng hồ đã thấy gần bảy giờ.

Khưu Từ đi từ bảy giờ, không chừng bây giờ anh đang ở phòng chờ bay rồi.

Cô vội bấm điện thoại gọi cho anh, bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Tôi ngủ quên mất, anh lên máy bay rồi hả?”

“Chưa. Giọng cô sao vậy? Ốm à?”

“Không có gì, anh chờ một chút, tôi liên lạc với Thành Lạc Gia bây giờ đây.”

Nam Tinh cúp máy, gọi vào số Thành Lạc Gia. Chuông đổ chuông nửa phút, gần hết thời gian chờ mới thấy bên kia nhắc máy.

“Cô Nam Tinh?” Giọng Thành Lạc Gia nghe còn thều thào mệt mỏi hơn cả cô, nói một câu đã húng hắng ho vài tiếng. “Xin lỗi, hiện giờ tôi không ở khu biệt thự.. có lẽ không để ý Triệu Kỳ giúp cô được rồi. Tôi định gọi cho cô nhưng chuyện khá gấp, thật xin lỗi.”

Nam Tinh vốn định “ừ” một tiếng rồi thôi, bỗng nhớ đến câu Khưu Từ vừa hỏi mình: “Giọng anh sao vậy? Ốm à?”

“Bị sốt, không sao đâu.”

“Chân anh lành chưa?”

“Chưa... Vừa mới đi lại được mà tôi đi nhiều quá, làm vết thương nặng hơn.” Thành Lạc Gia lại nói thêm. “Tôi đi khám rồi.”

Nam Tinh nghe thấy ở đầu dây bên kia có tiếng còi xe inh ỏi, nhưng không có tiếng người nói chuyện. Rõ ràng Thành Lạc Gia đang ở ven đường chứ không phải bệnh viện.

Rốt cuộc anh ta đang ở đâu?

Sức khỏe yếu thế rồi mà còn đi lung tung, lẽ nào anh ta muốn đến núi tuyết?

“Anh không ở bệnh viện.” Nam Tinh hỏi thẳng. “Anh muốn lên núi tuyết phải không?”

Thành Lạc Gia im lặng hồi lâu nhưng không cúp máy, lát sau mới rầu rĩ cất lời: “Tôi muốn đi, nhưng lực bất tòng tâm. Tôi

không muốn ở mãi trong nhà, nên mới ra ngoài một chút.

“Tôi hiểu.”

Tiếng cười khẽ cất lên bên kia đầu dây. “Tôi biết cô sẽ hiểu, từ khi cô không lên tiếng ngăn cản tôi đi núi tuyết, tôi đã biết rồi.” Thành Lạc Gia lại ho sù sụ, giọng càng thều thào. “Sau này nếu có cơ hội đến thăm nhà tôi, tôi sẽ tiếp đón cô nồng hậu, cảm ơn cô, cô Nam Tinh.”

Cuộc gọi kết thúc.

Giọng Thành Lạc Gia quá yếu, Nam Tinh đoán anh đang ốm khá nặng, nếu cứ để mặc như thế sẽ có chuyện.

Cô gọi lại cho Khưu Từ vào đúng bảy giờ, cô hỏi ngay: “Lên máy bay rồi hả?”

“Chưa, tôi đang chờ cô.”

Nam Tinh thoáng sửng sốt. “Tôi gọi cho Thành Lạc Gia rồi, hiện tại vết thương trên chân anh ta khá nặng, mà còn đang sốt, nhưng anh ta không đến bệnh viện.”

“Gay rồi đây.” Khưu Từ hỏi lại. “Anh ấy có nói mình đang ở đâu không?”

“Không, có vẻ không muốn nói. Anh ta đang trốn ba mẹ mình.”

Khưu Từ chợt nghĩ ra. “Nam Tinh, cô chờ một chút, có lẽ anh ấy sẽ chịu gặp một người.”

Anh cúp máy, Nam Tinh ôm điện thoại không biết bao lâu mới thấy tiếng chuông vang lên lần nữa. Không phải Khưu Từ, là Thành Lạc Gia gọi đến.

“Nam Tinh? Cô biết Lê Viễn phải không?”

Nam Tinh thoáng ngập ngừng rồi mới trả lời: “Đúng.”

Anh khẽ cười. “Hôm đó cô hỏi tôi người trên ảnh là ai, tôi đã thấy nghi nghi, bởi vì cô không hỏi ai khác, chỉ hỏi riêng tấm ảnh đó. Vừa rồi cô với tôi vừa nói chuyện xong thì Lê Viễn gọi cho tôi ngay, tôi càng tin chắc hai người quen biết nhau.”

“Gặp nhau là có duyên.” Nam Tinh còn chưa dứt câu, điện thoại đã vang lên tiếng ho sù sụ còn khản đặc hơn lúc trước. Thành Lạc Gia đã bệnh nặng hơn rồi. Đúng lúc này không hiểu sao điện thoại lại kêu “tít tít”, Nam Tinh lờ đi, khẽ nói: “Dù anh không nói cho Lê Viễn biết anh đang ở đâu, tôi vẫn có thể tìm ra được.”

“Cô không tìm được tôi đâu, không ai tìm được tôi đâu.” Thành Lạc Gia gằn giọng quyết liệt.

Rồi cúp máy.

Vừa ngắt máy với Thành Lạc Gia, Nam Tinh đã nhận được cuộc gọi từ Khưu Từ. Cô vội nghe máy. “Thành Lạc Gia vừa gọi cho tôi, đoán được tôi và Lê Viễn có quen biết. Anh ta không chịu nói địa chỉ.”

Khưu Từ thở phào nhẹ nhõm. “Hóa ra cô vừa nói chuyện điện thoại với anh ấy. Máy báo bận mãi, tôi còn lo cô bị làm sao.”

Lúc này Nam Tinh mới hiểu ra. “Tiếng tít tít kia là âm thanh thông báo cuộc gọi đến à?”

Khưu Từ sững sờ. “Cô không biết à?”

“Ừ.” Vì trước giờ chỉ có ông chủ Đào gọi cho cô, chưa bao giờ có tình huống đang trong hội thoại thì lại nhận cuộc gọi của người khác.

Giờ thì cô biết rồi.

Khưu Từ phì cười, chợt nhớ đến câu cô vừa nói. Nam Tinh chau mày thắc mắc. “Tôi làm gì buồn cười à?”

“Không, cô mới tả âm thanh đường dây báo cuộc gọi đến là gì?”

“Tít tít tít.”

Khưu Từ lại bật cười, sao từng câu từng chữ đều đáng yêu vô vàn thế này.

Lúc này Nam Tinh mới hiểu ra, lặng thinh chốc lát mới hỏi: “Có bay đi nữa không?”

Khưu Từ không trêu chọc cô nữa. “Không, khi này anh tôi gọi điện tôi cũng ở bên cạnh, nghe ra được giọng của người chỗ A Lạc đang ở không phải tiếng địa phương ở đó, là nơi khác. Chúng tôi đặt lại vé máy bay sang đó rồi, hai tiếng nữa mới cất cánh.”

“Ừ.”

Bỗng đầu dây bên kia vang lên giọng nói nũng nịu dịu dàng. “A Từ, anh nói chuyện điện thoại với ai thế? Giọng dịu dàng quá, hi hi.”

Nam Tinh khựng lại. Giọng con gái, rất êm tai, nghe như đang ngồi ngay sát Khưu Từ.

Thậm chí còn gọi anh là A Từ.

Lâm Man vốn đang ôm cánh tay Lê Viễn ngồi tựa thoải mái, nghe thấy Khưu Từ cứ nói chuyện điện thoại suốt bèn nảy sinh ý đồ trêu chọc, chồm qua người Lê Viễn, hỏi với vào.

Khưu Từ vội quay người chặn cô ấy lại, giờ ngón tay ra hiệu im lặng. Song bên này Nam Tinh đã lên tiếng “Nói chuyện sau nhé!”

Cuộc gọi kết thúc, Khưu Từ nhìn Lâm Man vừa phá đám "Có chuyện gì đây cô Lâm?"

Lâm Man cười lém lỉnh, quay sang mách Lê Viễn: "òà, cậu em trai ế kinh niên của anh đã phá lời thề độc thân suốt đời rồi kìa."

"Anh gặp rồi" Lê Viễn nhận xét, "Là một cô gái khá cá tính."

"Thế là anh gặp rồi á, em cũng muốn gặp." Lâm Man cuống quýt quay sang Khưu Từ. "A Từ, tôi cũng muốn gặp, để tôi duyệt cho, tôi giới thiệu người làm."

Khưu Từ thực sự sợ Lâm Man lạnh lùng sẽ dọa Nam Tinh vốn nghiêm túc bỏ chạy, liền từ chối thẳng thừng: "không cần, cô dọa người ta chạy đi mất"

Lâm Man níu cánh tay Lê Viễn cười khanh khách. "Tôi thực sự tò mò muốn biết chú theo đuổi con gái thế nào đấy. Hay để tôi dạy chú nhé. Đến ngọn núi băng ngàn năm như anh trai chú mà tôi còn theo đuổi được, kinh nghiệm đây mình đây nhé."

Lê Viễn vẫn luôn trầm tư nghĩ về Thành Lạc Gia cuối cùng cũng rời ánh mắt sang phía Lâm Man. "Tự hào thế cơ à?"

"Dĩ nhiên rồi, theo đuổi được cậu Lê là có thể tự hào cả đời ấy chứ." Lâm Man thấy Lê Viễn tâm trạng nặng nề, ghé mặt đến hôn lên môi anh. "Sẽ sớm tìm được A Lạc thôi mà. Em đi tìm cùng anh, tìm thấy em sẽ đánh anh ta một trận thay anh."

Hàng mày Lê Viễn giãn ra, anh khẽ hôn lên trán Lâm Man.

Khưu Từ nhìn cảnh hai người tình tứ ngọt ngào mà ngán không chịu nổi, phải đánh mắt đi.

Nắng chiều cuối thu vương chút ấm áp khiến người ta không khỏi cảm thấy thư thái. Nam Tinh nhắm mắt, ngả người lên chiếc ghế dài ở cửa phơi nắng. Cậu Vàng lim dim bên cạnh, vừa cảm nhận được bóng râm đổ xuống đã cảnh giác ngẩng phắt lên. Thì ra là Phùng Nguyên.

“Gâu...”

Phùng Nguyên vuốt đầu nó, lấy gói thức ăn cho chó trong túi ra, đổ vào bát của nó.

Những hạt thức ăn rơi rào rào xuống bát. Nam Tinh mở mắt, nhìn sang mái hiên đằng xa. “Uống trà không?”

Phùng Nguyên kinh ngạc. “Sao cô không hỏi tôi về nhiệm vụ?” Anh ta ngửa tay muốn sờ trán cô xem có bị sốt không nhưng không dám, sợ bị chặt tay.

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Nhiệm vụ đâu?”

Cuối cùng Phùng Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. “Chưa có. Lần này tôi đến tìm cô nói một việc.”

“Nói đi.”

“Sếp tôi tìm đến đòi tài liệu của cô.”

Nam Tinh ngỡ ngàng, Phùng Nguyên nói tiếp: “Công ty của tôi chia thành nhiều nhóm, để phòng ngừa tài liệu bị đánh cắp, tài liệu các nhóm không được quản lý tập trung. Cô là thành viên nhóm C mà tôi quản lý, toàn bộ tài liệu nhóm đều nằm trong tay tôi, vì vậy đến cả sếp tôi cũng không tiếp cận được tài liệu của cô.”

“Anh đưa rồi à?”

“Đưa rồi.” Phùng Nguyên nói thêm. “Tài liệu giả.”

Nam Tinh khá bất ngờ, Phùng Nguyên cười khẩy. “Anh ta đưa cho tôi tài liệu giả, tôi phải trả đũa chứ. Sau này dù anh ta có phát giác ra thì cũng chẳng thể chất vấn tôi được.”

Nam Tinh thực sự không ngờ Phùng Nguyên sẽ làm như vậy. Một người nhát gan cẩn trọng như anh ta lại dám làm việc này, quả thật khiến Nam Tinh phải ngượng mồm. Cô ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện.”

“Cảm ơn cô Nam Tinh quan tâm.” Phùng Nguyên ấm lòng, được thấu hiểu mới là chuyện quan trọng nhất.

Lần này Nam Tinh không lạnh lùng ngắt lời anh ta. Cô biết rõ nếu Phùng Nguyên giao tài liệu thật của cô thì anh ta sẽ không bị ảnh hưởng gì, nhưng tài liệu giả thì có thể khiến anh ta gặp phải phiền phức không cần thiết, thậm chí còn có thể bị sa thải.

Đây thực sự là một việc rất mạo hiểm đối với người coi trọng sự nghiệp như Phùng Nguyên.

“Cảm ơn anh, Phùng Nguyên.”

Phùng Nguyên sướng sốt, hạnh phúc như có trăm hoa đua nở trong lòng. Anh ta bỗng đứng phắt dậy, mặt đỏ rần. Lần đầu tiên trong đời, anh ta được một người đẹp nghiêm túc cảm ơn thế này.

“Tôi... tôi sẽ cố gắng làm việc.” Phùng Nguyên nhanh chóng đội mũ lên đầu, vội vàng quay người đi. Còn nán lại, trái tim anh ta sẽ nhẩy ra khỏi lồng ngực mất.

Mặc dù trái tim này đã không còn đập từ lâu lắm rồi, nhưng anh ta vẫn có cảm giác nó đang chực nhẩy vọt ra ngoài.

Nam Tinh nhìn bóng Phùng Nguyên khuất dạng trong con ngõ, chợt hiểu ra tại sao ông chủ Đào lại chọn Phùng Nguyên làm người tiếp quản công việc này.

Có lẽ ông thấy cô quá cô đơn, lần lượt tiễn đưa hết người nhà họ Đào này đến người nhà họ Đào khác, nên lần này ông tìm cho cô một người có thân phận như Phùng Nguyên.

Cũng không già, không chết, có thể mãi mãi bầu bạn với cô suốt trăm nghìn năm.

“Tinh...”

Tiếng chuông vang lên làm Nam Tinh bừng tỉnh. Cô mở điện thoại ra, thấy tin nhắn của Khưu Từ.

“Tìm được rồi.”

Chương 5

Tình hình của Thành Lạc Gia không ổn lắm, Lê Viễn tìm đến nơi thì nhận được tin anh ngất xỉu ven đường, may có người tốt bụng đưa vào viện giúp.

Khi nhóm Lê Viễn chạy đến bệnh viện, Thành Lạc Gia vẫn chưa tỉnh, đang phải truyền dịch.

Khưu Từ đi thanh toán viện phí, Lê Viễn và Lâm Man chờ ở hành lang. Lâm Man phân vân. “Có cần báo cho bác Thành không?”

“Ừ.”

“Để em gọi điện báo cho, anh không giỏi ứng đối khi bị người lớn hỏi vặn.”

Lê Viễn trùi mền vuốt tóc cô, lúc nào cô cũng chu đáo như thế. Hồi bé, anh luôn tìm mọi cách để trốn cô bé Lâm Man cứ nhằng những bám theo anh như cái đuôi, bây giờ lại không hề muốn né tránh chút nào nữa.

“Man Man, chúng ta cưới sớm đi.”

Lâm Man tròn mắt, đỏ mặt. “Không được, cuối năm ba mẹ em mới có thời gian về nước.”

Lê Viễn vẫn kiên quyết. “Vậy chúng ta bay sang Canada.”

Lâm Man khẽ cười. “Cậu Lê muốn cưới em đến vậy à, em có chạy đi đâu. Em thích anh từ khi còn bé, mãi mới mới chờ được đến khi cả hai trưởng thành để theo đuổi, có được anh rồi em không nỡ bỏ anh đâu. Em là của anh, anh không phải sợ.”

Cô lại đỡ dành anh. “Em đi gọi điện đây, nếu không bác Thành sốt ruột chết mất.”

Lê Viễn khẽ gật đầu. Lâm Man vừa đi khỏi thì Khuu Từ quay lại, tay cầm một xấp hóa đơn.

Anh ngồi xuống cảm thán. “Anh ấy hồi lại rồi thể nào cũng sẽ tiếp tục bỏ nhà đi thôi.”

“Ừ.” Lê Viễn hiểu tại sao Thành Lạc Gia lại muốn trốn nhà ra đi. Kể từ sau vụ tai nạn hai năm trước, ông bà Thành trông nom con trai không khác gì giam lỏng, lúc đầu thậm chí còn không cho ra khỏi nhà. Sau này hai người thấy Thành Lạc Gia ủ rũ chán chường mới mở rộng phạm vi, cho phép con trai đi lại trong khu biệt thự.

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong khu biệt thự mà thôi, không được vào nội thành, không được đến nơi xe cộ tấp nập, cũng không cho leo núi, kể cả ngọn núi chỉ cao một trăm mét cũng không được.

Thấy A Lạc chịu khó “hợp tác” suốt hai năm qua, dần dần ông bà Thành mới cho phép anh đi xa hơn một chút. Ai ngờ chỉ đi chạy bộ thôi mà chân cũng bị thương rách toạc một đường, máu chảy không ngừng.

Bà Thành lập tức cấm Thành Lạc Gia ra ngoài, thậm chí còn không được bước qua cửa nhà. Bà lo âu tai ương sẽ tìm đến đứa con trai duy nhất của mình, nơm nớp sống trong sợ hãi suốt hai năm qua.

Nhưng A Lạc không đồng ý, thậm chí còn thẳng thừng cự tuyệt.

Cả nhà tranh cãi kịch liệt.

Hôm sau, A Lạc lê đôi chân còn băng bó bỏ đi giữa đêm hôm khuya khoắt, thoát khỏi ngôi nhà không khác gì lao ngục.

Lê Viễn biết chỉ cần A Lạc tỉnh lại là sẽ nghĩ ngay đến chuyện chạy trốn, nhưng ông bà Thành chắc chắn sẽ cấm cản. Họ thà chấp nhận con trai không hạnh phúc, còn hơn phải mạo hiểm mất con vĩnh viễn.

Lê Viễn thấy Khưu Từ đang bật khung chat, liền hỏi thăm: “Đang nói chuyện với Nam Tinh à?”

“Không, cô ấy bận lắm.” Khưu Từ đã nhắn tin cho Nam Tinh trên đường tới bệnh viện, nhưng đến giờ vẫn chưa có hồi âm. Anh kiểm tra đi kiểm tra lại đến mấy lần, một dấu chấm cũng không thấy đâu.

Lê Viễn thấy Khưu Từ có vẻ hụt hẫng, liền lựa lời khuyên nhủ: “Em đang cảm thấy không biết cô ấy là người như thế nào đúng không? Thích một người thần bí như vậy, chưa chắc đã là sáng suốt đâu.”

Lâm Man sau khi gọi điện về, đúng lúc nghe thấy câu này, vừa đi vừa lên tiếng phản đối: “Thích là thích, nào cứ phải là sáng suốt hay không.” Cô ra dáng đàn chị vỗ vai Khưu Từ. “A Từ, chú đừng nghe anh chú nói nhảm, ngô nghê trong chuyện tình cảm như thế mà còn lên mặt dạy dỗ em út. Chuyện này chú cứ hỏi tôi, tôi ủng hộ chú.”

Lê Viễn tựa ghế nhìn cô. “Nghe như tình trường của cô Ba nhà họ Lâm cũng phong phú quá nhỉ?”

Khưu Từ nhận ra Lê Viễn có vẻ như đang hờn ghen, mà không phải, hai người này đang công khai thể hiện tình cảm làm người ta phát ngán cả lên thì có.

“Dĩ nhiên là phong phú rồi.” Lâm Man cúi người. “Cậu Lê quên mất là em phải giở hết mọi chiêu trò trong năm năm theo đuổi anh à, cực khổ lắm đấy.”

Lê Viễn phì cười. “Vất vả cho em rồi.”

Khưu Từ đang nổi hết cả da gà thì bỗng nhận được hồi âm từ Nam Tinh.

“.”

Tuy chỉ có một dấu chấm nhưng cũng đủ làm anh hứng khởi hẳn lên.

Nam Tinh ở Thượng Hải xa xôi lại không vui vẻ chút nào. Cô phải chơi cả nửa ngày với Cậu Vàng, tận đến khi anh chàng thấm mệt nằm nhoài dưới mái hiên.

Ông chủ Đào nấu cơm tối xong, gọi Nam Tinh vào ăn.

Nam Tinh cầm đũa nhìn ông chủ Đào dốc hết lọ này đến lọ khác lấy thuốc. Ông ngửa cổ uống nước kèm một đồng thuốc đủ màu trên tay rồi mới nhắc đũa lên.

Nam Tinh quyết định. “Ngày mai tôi đến công ty giúp việc thuê người. Tôi không biết nấu ăn, ông cũng không thể hun khói trong nhà bếp suốt được.”

“Đông người, không tiện.” Ông chủ Đào từ chối. “Nhắc mới nhớ, hai ngày trước có một anh chàng đến cửa hàng, có vẻ quan tâm cô lắm, tên Khưu Từ.”

“À..” Nam Tinh thản nhiên hỏi. “Anh ấy nói gì?”

Ông chủ Đào cười khẽ. “Chỉ hỏi thăm cô thôi.”

Nam Tinh biết càng hỏi nhiều càng chứng tỏ cô rất tò mò muốn biết Khưu Từ đã nói gì, bèn cúi mặt xuống ăn. “Ăn cơm đi, lúc ăn không được nói chuyện.”

Ông chủ Đào vẫn chưa động đũa, tiếp tục khuyên nhủ: “Một người không thuộc Huyền Môn như tôi vẫn có thể tiếp nhận cô, huống chi là người hiểu biết nội tình như Khưu Từ.”

“Anh ấy đâu thể sống lâu như tôi.”

Ông chủ Đào sững sờ, quả thực đây là khúc mắc không thể phủ nhận của Nam Tinh. Ông muốn cô thay đổi, lạc quan vui vẻ hơn, nhưng rõ ràng không thể dùng chuyện tình cảm kiểu này được.

Nếu họ thực sự ở bên nhau, trăm năm sau Khưu Từ vẫn sẽ qua đời. Nếu có con, Nam Tinh cũng phải tận mắt nhìn con mình sang thế giới bên kia.

Việc này quá tàn nhẫn.

Ông chủ Đào không biết nói gì thêm, chỉ biết thở dài, tùy duyên thôi vậy.

Chuông điện thoại của Nam Tinh reo lên vào lúc mười một giờ đêm. Cô bị tiếng chuông đánh thức, thấy là dây số lạ ở ngoại tỉnh, cứ ngỡ là kẻ lừa đảo nên trở mình không thèm để ý.

Chuông cứ reo đến khi hết thời gian rồi dừng lại, song chỉ mười giây sau lại tiếp tục reo.

Lúc này Nam Tinh mới bắt máy nhưng không lên tiếng trước, chốc lát sau bên kia mới ôn hòa hỏi: “Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của cô Nam Tinh không?”

“Đúng.”

“Xin lỗi vì muộn thế này mà vẫn quấy rầy cô.. Tôi là mẹ của A Lạc, tôi lấy được số của cô trong máy A Lạc. Tôi kiểm tra, thấy A Lạc trò chuyện với cô gần năm phút sau khi bỏ nhà đi. Hai năm qua, nó rất ít nói chuyện điện thoại với người khác, dù là ba mẹ cũng chẳng bao giờ hơn nửa phút.”

Qua vài câu sơ sài, Nam Tinh đã biết người mẹ này có bản năng kiểm soát quá mạnh mẽ.

Cô loáng thoáng hiểu ra vì sao Thành Lạc Gia lại quyết bỏ nhà ra đi dù vết thương trên chân chưa lành.

Người bên kia đầu dây thở dài. “Mong cô thông cảm, là một người mẹ, tôi rất muốn biết quan hệ của cô và con trai tôi là thế nào. Hiện giờ tâm trạng nó không ổn định, tôi hy vọng cô có thể giúp nó, giúp chúng tôi. Mong cô khuyên nó hãy ở yên trong nhà, chúng tôi cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi.”

Nam Tinh giải thích rõ ràng: “Tôi chỉ gặp anh ta một lần. Có lẽ chính vì tôi là người xa lạ nên anh ta mới chịu nói nhiều với tôi như vậy. Dù thế nào, tôi cũng không can thiệp được, cũng không thể ràng buộc anh ta.”

“Haiz...” Bên kia tiếp tục thở dài, sau mỗi câu nói lại thở dài một lần, tràn ngập vẻ lo lắng và bất lực. “Có lẽ là vậy thật. Xin lỗi, muộn thế này còn quấy rầy cô.”

Bà ấy xin lỗi mấy lần liền mới cúp máy. Nam Tinh nghĩ đến Thành Lạc Gia bề ngoài cởi mở, lại nghĩ đến mắt mát của anh sau biến cố hai năm trước, không hiểu sao cứ có dự cảm không lành.

Khưu Từ vừa rời khỏi bệnh viện đã nhận được tin nhắn của Nam Tinh, lần này là hai chữ.

“Ngủ chưa?”

“Chưa.”

Tin vừa đi chưa được năm giây, chuông điện thoại đã vang lên. Tim của anh cũng loạn nhịp theo tiếng chuông, vừa bắt máy đã hỏi: “Muộn thế này còn chưa ngủ sao?”

“Ừ. Thành Lạc Gia sao rồi?”

Khưu Từ ngơ ngác, không ngờ lần đầu tiên Nam Tinh nhắn tin có chữ hằn hoi, sau đó còn chủ động gọi điện cho anh, nhưng lại là để hỏi thăm người khác. Anh hệt hững trả lời: “Vẫn đang ở bệnh viện. Có ba mẹ anh ấy đến chăm sóc rồi, tôi mới vừa ra khỏi, chuẩn bị về khách sạn.”

“Hôm trước tôi gọi điện nói chuyện với Thành Lạc Gia năm phút, mẹ anh ta kiểm tra điện thoại phát hiện ra nên vừa gọi cho tôi, hỏi tôi có quan hệ gì với anh ta. Với kiểu này, tôi nghĩ bà ấy sẽ không dễ dàng để Thành Lạc Gia đi nữa, nhưng chắc chắn lần này Thành Lạc Gia cũng sẽ không chịu ở lại đâu. Có lẽ sẽ xảy ra mâu thuẫn rất lớn, anh nhớ để ý hai mẹ con họ cho kĩ.”

“Tôi biết rồi.” Khưu Từ càng nghe nhịp tim càng chậm lại. Thấy cô nói xong, dường như không còn gì muốn dặn dò nữa, anh mới vót vát hỏi. “Còn chuyện gì nữa không?”

Chẳng hạn như hỏi anh sao rồi...

“Không!”

“... Ừ.” Khưu Từ tiu nghỉu. “Cô ngủ đi, muộn rồi.”

“Ừ.”

Kết thúc cuộc gọi, Khưu Từ ngược mắt nhìn bầu trời đen kịt, hệt hững một cách khó hiểu. Lâm Man ở đằng sau thấy anh

đứng bên đường bèn bỏ Lê Viễn chạy đến, vụt lên trước mặt dọa anh.

Ai dè Khưu Từ lại đứng đưng không thềm phản ứng.

Lâm Man tụt hứng dẫu môi. “Chẳng vui gì hết, còn chán hơn cả anh chú.”

Khưu Từ trầm ngâm. “Sao cô ấy không hỏi gì đến tôi, mà chỉ hỏi thăm người mới gặp một lần?”

Lâm Man chớp mắt. “Chú nói ai? Em dâu tương lai của tôi và A Viễn à?”

“Cô ấy tên Nam Tinh.”

Lâm Man nhin cười. “Ngốc quá, cô ấy quan tâm đến A Lạc chỉ vì A Lạc là bạn của chú, ai lại đi lo lắng cho một người xa lạ làm gì cơ chứ. Tôi thấy, chắc chắn cô ấy là người trong nóng ngoài lạnh, cũng là ngọn núi băng ngàn năm như ông anh của chú. Rõ ràng là quan tâm người ta chết đi được, nhưng đánh chết cũng không chịu thừa nhận.”

Khưu Từ kinh ngạc, Lâm Man chưa bao giờ gặp Nam Tinh mà đã nhận xét vô cùng chính xác. Giờ thì anh hiểu vì sao gia nghiệp nhà họ Lâm đồ sộ như vậy mà chưa bao giờ nếm mùi thất bại. Biết nhìn người sẽ tránh được rất nhiều sai lầm trong kinh doanh.

Lâm Man tuy là con gái út nhưng thừa khả năng làm lu mờ hai người anh của mình, chẳng qua cô không hứng thú thừa kế gia nghiệp mà thôi.

Có điều, Nam Tinh quan tâm đến chuyện của Thành Lạc Gia, chưa chắc là vì thích anh.

Điện thoại Lê Viễn đổ chuông dồn dập, hai người cùng quay sang nhìn. Lê Viễn vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng khóc cào xé ruột gan của bà Thành: “A Viễn, không thấy A Lạc đâu nữa, nó lại bỏ trốn rồi!”

“Bây giờ bọn cháu đi tìm cậu ấy ngay, bác đừng sốt ruột.” Lê Viễn cúp máy, ra hiệu với Khưu Từ.

Khưu Từ lập tức ngẩng đầu, hai con cá đang lượn lơ trên không trung nhanh chóng bơi vào bệnh viện.

Thành Lạc Gia vẫn chưa chạy khỏi đây.

Chương 6

Thành Lạc Gia chưa kịp rời khỏi bệnh viện, cũng chưa nghĩ ra phải chạy đi đâu, chẳng qua sau khi tỉnh lại, anh lại gặp người mình không muốn gặp nhất.

Mẹ gục đầu nằm cạnh giường bệnh, khuôn mặt mệt mỏi, trong giấc ngủ cũng khẽ nhíu mày như không ngon giấc.

Mẹ là người thích sạch sẽ, nhà cửa bình thường không có lấy một hạt bụi, vậy mà bây giờ lại nằm gục bên giường bệnh ngủ. Chắc hẳn mẹ phải quá mệt nên mới bỏ qua những chi tiết này.

Vì anh ở đây, nên mẹ mới không để ý đến điều gì khác. Đây là điều khiến Thành Lạc Gia đau khổ nhất.

Anh biết mẹ yêu thương mình, nhưng tình thương quá nhiều lại trở thành gánh nặng. Anh đã bị trói buộc suốt hai năm, bây giờ không muốn tiếp tục sống trong xiềng xích của yêu thương như vậy nữa.

Anh đi đâu cũng được, chỉ cần tránh được ánh mắt lo lắng bao bọc quá mức của mẹ.

Nhân lúc mẹ ngủ say, Thành Lạc Gia rút kim truyền dịch trên tay, lê đôi chân bị thương bỏ đi.

Giờ đã nửa đêm, đèn đã tắt gần hết, hai bên hành lang chỉ còn ánh sáng leo lét hắt từ vài ngọn đèn vàng vọt đằng xa.

Hành lang không một bóng người, lác đác đây đó có người nhà bệnh nhân đang ngủ say trên mấy chiếc giường xếp, không hề để ý đến người đi lại.

Thành Lạc Gia vịn vách tường đi gần đến phòng nhân viên y tế, loáng thoáng nghe thấy tiếng trò chuyện thì ngừng lại. Anh quay người đi vào kho chứa mấy chiếc giường xếp bám đầy bụi của bệnh viện, nhìn vô cùng nhếch nhác. Anh chẳng buồn để tâm, chỉ cần có thể tránh mặt mẹ là được.

Anh ngồi thu lu trong kho, nường theo ánh đèn ngoài cửa sổ nhìn băng gạc trên chân, ngẫm lại thấy mình khá gay gắt với Nam Tinh. Cô chỉ là người ngoài, nhẽ ra hôm nay anh không nên nổi giận với cô.

Thành Lạc Gia tự chán ghét tính khí quái gở này của mình, cứ như bị người khác nhập vào, dù biết nhưng không thể cưỡng lại được.

Nếu chưa bao giờ có chuyện của hai năm trước thì tốt biết mấy.

Tiếng gió gào rít bên tai, cảm giác rét lạnh khiến người ta ngạt thở.

“A Lạc, cậu trèo nổi không? Nếu không trèo được nữa thì chúng ta nghỉ chốc lát đi.”

“Suyt!” Anh khẽ ra hiệu với cậu thanh niên xấp xỉ tuổi mình. “Nói bé chút đi, tuyết trên núi dày lắm.”

Gây ra động tĩnh lớn trên núi tuyết là điều kiêng kỵ của dân leo núi. Tuyết trên núi dày cộp tích từ năm này đến năm khác, chỉ cần một tiếng súng cũng có thể gây ra trận tuyết lở trải dài cả ngọn núi.

Tuyết lở cực kỳ đáng sợ, con người nhỏ bé không thể trốn thoát, bị chôn vùi chỉ trong tích tắc, còn không có cả cơ hội thở

đốc. Chờ đến khi đội cứu viện xuất hiện, không chết vì rét thì cũng chết vì thiếu oxy.

Trèo lên đến đây, Thành Lạc Gia và A Khổng thấy khó thở hơn, cảm nhận rõ khí oxy loãng đi rất nhiều.

Ba lô leo núi trên người càng lúc càng nặng, mỗi bước đi đều là một thử thách với nghị lực và quyết tâm của họ.

Hai người tiếp tục trèo lên, nhìn thấy những người leo núi gần đó như một bầy kiến đang cố bò lên.

Hai người trèo thêm một trăm mét nữa, A Khổng ngừng lại, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. “Không ngờ ngọn núi này khó leo vậy, may mà chúng ta đã chuẩn bị suốt hai năm trời.”

Thành Lạc Gia cười xòa. “Không thì sao phải chuẩn bị cả hai năm chứ.”

A Khổng bật cười. “Cũng đúng.”

Một khi nghỉ ngơi là không muốn cử động nữa, đây cũng là lý do vì sao hai người không thể chốc chốc lại dừng lại. A Khổng đứng dậy trước, quần áo trên người vừa dày vừa nặng, khiến anh trông như con gấu đang lắc lư. Anh chìa tay đến trước mặt Thành Lạc Gia. “Đi thôi.”

Thành Lạc Gia bắt lấy tay bạn lấy đà đứng dậy, hai người tiếp tục trèo lên.

Còn bốn trăm mét nữa là có thể đến đỉnh núi, còn chút nữa thôi họ sẽ chinh phục ngọn núi này.

Bao năm qua, họ đã cùng nhau phiêu lưu mạo hiểm khắp thế giới.

Leo núi, lặn biển, nhảy dù, nhảy bungee, họ đều đã chinh phục hết.

Thật ra người lớn hai nhà không cho phép họ tham gia mấy trò mạo hiểm này, tục ngữ nói “đi đêm lắm có ngày gặp ma”, chỉ cần một sự cố thôi cũng đủ để hủy hoại cuộc đời họ. Nhưng còn ở độ tuổi trẻ trung này, họ không muốn yên phận làm cậu ấm thừa kế gia nghiệp.

Hai thế hệ già trẻ giằng co không thôi, không bên nào chịu nhân nhượng.

Cuối cùng hai bên đi đến thỏa thuận, hai người họ được phép tự do làm bất cứ việc gì trước năm ba mươi tuổi, nhưng sau đó phải về nhà, không được theo đuổi hoạt động mạo hiểm nào nữa.

Họ chỉ còn vài năm ngắn ngủi, nên muốn mau chóng hoàn thành kế hoạch, để lại dấu ấn cho tuổi trẻ của mình.

Núi tuyết khó đi, bước đi trên tuyết in hằn dấu chân sâu hoắm.

"Aaaa!"

Nơi xa có tiếng người hô hoán, hai người ngẩng lên liền thấy có người lăn xuống. A Khổng vội nhìn ra xa, chợt thấy một mũi nhọn nhô ra, hình như có vết gãy.

Tiếng hét của người kia thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Mọi người hết hoảng nhìn theo, người có kinh nghiệm vội chạy sang một bên, còn người thiếu kinh nghiệm thì hét lên âm ỉ, xúi giục mọi người chạy nhanh lên, tuyết lở đến nơi rồi.

A Khổng tức giận, gằn giọng cảnh cáo: “Hét gì chứ!”

Từng lớp tuyết dày trút xuống, mọi người chạy tán loạn. Thành Lạc Gia và A Khổng cách đó khá xa, phía trên lại không

có dốc đứng nào, tương đối an toàn. Nhưng bên kia tuyết lở dữ dội, sụp xuống từng tảng như đất đá trôi cuộn cuộn với tốc độ gần như 20m/giây.

Tiếng hét hoảng loạn càng to hơn, ngay cả tuyết phía trên hai người cũng bắt đầu rơi xuống.

Tuyết nhanh chóng vùi lấp mấy người chưa kịp chạy trốn, thoát cái nuốt chửng “bây kiến” nơi xa, chẳng để lại chút tung tích nào.

Tuyết lở cả mười phút mới ngừng, không tiếp tục trôi xuống nữa.

Lúc này có người đi đến giải cứu đám người bị tuyết vùi, nằm trong tuyết trên nửa tiếng thì gần như không còn hy vọng sống sót nữa.

“Chúng ta cũng sang xem có cứu được ai không” Thành Lạc Gia vừa nói vừa chạy sang bên kia, A Khổng nối bước theo sau.

Thành Lạc Gia chạy vội, nào ngờ vấp chân khuỷu ngã, lúc đứng dậy thấy mắt cá chân nhói lên. A Khổng vội khuyên ngăn: “Cậu ở lại đây đi, tôi đi cứu người.”

Thành Lạc Gia gật đầu, anh thế này đi qua chỉ gây thêm phiền phức cho người khác.

A Khổng chạy đến cứu viện, cùng những người khác đào lớp tuyết trắng dày cộm, những mong cứu được người nào hay người đó.

Thành Lạc Gia thình lình nghe tiếng tuyết nứt, kinh hoàng nhìn sang hướng A Khổng. Anh phát hiện mũi tuyết vốn đông cứng lại âm âm gãy lìa, tạo thành dòng sông tuyết khổng lồ đang cuộn cuộn chảy xuống.

“A Khổng...”

Dù gào thét cào xé ruột gan thế nào cũng không ngăn được dòng tuyết trắng xóa nuốt chửng lấy A Khổng.

Thành Lạc Gia thoát cái tỉnh lại, màu trắng ám ảnh kia vẫn in rõ trong đầu.

Nếu... nếu lúc đó anh không đòi đi cứu người, A Khổng sẽ không chết.

Là lỗi của anh, anh không nên gợi ý đi sang cứu viện. Là anh gián tiếp hại chết bạn mình. A Khổng nhất định đang trách anh, tại sao lại muốn qua đó, tại sao...

Thành Lạc Gia mệt mỏi co ro trong góc phòng đầy bụi bẩn, anh vốn nên chết cùng A Khổng.

Hai người cùng đi, nhưng chỉ mình anh trở về.

Anh cứ nấu mình mãi trong tòa thành áy náy day dứt ấy bao lâu nay, nói đúng hơn là anh còn không bước được chân ra khỏi nhà. A Khổng đã nhắc đi nhắc lại, hoàn thành mục tiêu trên bảng kế hoạch rồi chúng ta nên quay về nhà. Nếu tôi lỡ dở, cậu nhớ hoàn thành giúp tôi nhé.

Thành Lạc Gia không chỉ cảm thấy bứt rứt trong lòng mà cả cơ thể cũng khó chịu. Anh thở hổn hển, như thấy A Khổng lại hiện ra trước mắt mình.

"A Lạc."

Thành Lạc Gia bừng tỉnh, không phải A Khổng, mà là Lê Viễn, người bạn thân chơi cùng với họ đến lúc trưởng thành và chọn quay về thừa kế gia nghiệp.

Khưu Từ thấy tình hình của Thành Lạc Gia không ổn, bèn quyết định: “Em đi gọi bác sĩ.”

Anh quay đi, hai con cá âm dương cũng bám đuôi đến phòng cấp cứu.

Lâm Man bật đèn pin điện thoại lên, hoảng sợ khi thấy sắc mặt tái nhợt xanh mét như đang hấp hối của Thành Lạc Gia. Lê Viễn ngồi xổm xuống giữ vai Thành Lạc Gia, trấn an: “A Lạc, cậu tỉnh lại nào, bác sĩ đến ngay thôi.”

Thành Lạc Gia nhận ra giọng Lê Viễn, nhưng khuôn mặt xuất hiện trước mắt anh lại là của A Khổng. Bây giờ anh nhìn ai cũng ngỡ là A Khổng.

Người đã bị chôn vùi trong núi tuyết từ rất lâu về trước.

Bên tai vang tiếng khóc lóc, dậm dò, cùng tiếng bước chân qua lại vội vã. Âm thanh huyền não lắng dần, Thành Lạc Gia truyền nửa bình dịch cũng từ từ tỉnh lại.

Anh nằm ngửa trên giường, khuôn mặt đờ đẫn không cảm xúc, mắt dán vào vách tường trắng xóa của bệnh viện.

“A Lạc.” Tiếng khóc kìm nén khản đặc của bà Thành vang lên, bà nắm tay con trai, run giọng nức nở. “Cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.”

Thành Lạc Gia thờ ơ, khẽ nghiêng đầu nhìn Lê Viễn và Lâm Man. Những người bạn của anh từ thuở bé đến khi trưởng thành đang ở đây, càng khiến anh nhớ đến A Khổng nay đã không còn. Anh cất giọng khàn khàn mệt mỏi: “Ra ngoài đi.”

Lê Viễn gật đầu. “Tôi biết rồi.”

“Không phải cậu.” Thành Lạc Gia nói với mẹ mình. “Mẹ đi ra ngoài đi.”

Bà Thành thẳng thốt, tay run cầm cập, đau buồn khôn xiết. “Con hận mẹ không cho ra khỏi nhà, vậy lúc con bỏ trốn có nghĩ đến cảm xúc của mẹ không? Sao mẹ lại không biết con đau khổ, nhưng mẹ còn đau khổ nhiều hơn.”

Thành Lạc Gia thoáng chớp mắt. “Mẹ đi ra ngoài đi.”

Anh không còn sức lực phản kháng, nhưng cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt luôn tràn ngập nỗi đau buồn thương xót của mẹ mình. Anh biết mẹ yêu thương mình, nhưng tình yêu này đã trở thành xiềng xích, trói chặt anh trong nhà.

Anh là người, không phải một chú cún cưng.

Bà đau khổ, anh cũng đau khổ.

Bà Thành không cố chấp nữa, quay người gạt lệ rời đi. Lâm Man thấy thế vội đi theo ra ngoài an ủi.

Ông Thành thấy con trai bốc đồng như vậy cũng phải nổi giận: “Con tưởng mẹ con mới bắt đầu lo lắng từ hai năm trước sao? Kể từ lúc con trưởng thành, tự ý từ bỏ gia nghiệp và việc học hành, ngày nào con ra khỏi nhà làm mấy chuyện nguy hiểm kia là ngày ấy mẹ con không được yên giấc! Mẹ con lúc nào cũng nơm nớp lo con gặp chuyện, còn con chỉ biết bướng bỉnh bốc đồng. Con đuổi ai ra ngoài? Đó là mẹ con đấy!”

“Con biết.” Thành Lạc Gia càng đau khổ hơn. “Con biết, ba, con biết mẹ yêu thương con, con cũng yêu mẹ, nhưng mà... con thật sự đau khổ lắm.”

Bởi vì không thể cự tuyệt và cắt đứt tất cả, nên anh mới như bây giờ.

Anh ngoan ngoãn nghe lời mẹ, nhốt mình trong nhà, không bước chân ra khỏi cửa để mẹ yên tâm vui vẻ hơn một chút,

không phải lo lắng cho anh nữa. Nhưng anh phát hiện mình đã sai. Tình yêu của mẹ như gông cùm, để bà được an lòng, anh phải chịu đau khổ dần vật đến tột cùng.

Tình yêu này không bình thường chút nào.

Ông Thành giận đến không thốt nên lời, hất tay bỏ đi. Ông bất lực, không thể hiểu được suy nghĩ của con trai.

Phòng bệnh chỉ còn lại Lê Viễn và Thành Lạc Gia. Lê Viễn chờ Thành Lạc Gia bình tĩnh lại mới lên tiếng: “Tôi hiểu tại sao cậu lại chạy trốn vào ngày hôm nay, cũng biết rõ cậu muốn đi đâu.”

Thành Lạc Gia dờ dẫm nhìn vách tường màu trắng. “Đúng, hôm nay là ngày giỗ của A Khổng, là ngày bọn tôi lên núi hai năm trước.”

Hôm đó không gió không tuyết, họ cất công chờ mãi mới có ngày đẹp như vậy.

Nhưng không ngờ lại trở thành ngày giỗ của A Khổng.

Thành Lạc Gia chậm rãi khép mắt. “Cậu cũng đi ra ngoài đi.”

Lê Viễn hiểu rõ Thành Lạc Gia, dù bây giờ có nói gì, Thành Lạc Gia cũng không để tâm. Anh đi ra ngoài, khép cửa lại, đứng yên hồi lâu trên hành lang, hồi tưởng lại rất nhiều chuyện từ thời niên thiếu đến khi trưởng thành.

Anh đứng ở ngã ba đường, một bên là gia nghiệp nhà họ Lê, một bên là bạn thân.

Anh suy nghĩ cả đêm, cuối cùng chọn về với gia đình. Kể từ khi anh chọn con đường kia, anh gần như hoàn toàn rời khỏi thế giới của họ.

Càng đi càng xa.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng như tờ, Thành Lạc Gia nằm trên giường, mãi nghĩ đến việc vừa rồi.

Anh cảm hận bản thân bất lực.

Bỗng nhiên, trong phòng xuất hiện một bóng dáng màu đen.

Thành Lạc Gia cứ ngỡ mình gặp ma, mà dù có là ma thì anh cũng chẳng sợ. Chết còn không sợ, thì sợ gì nữa.

Anh từ từ ngồi dậy, phòng bệnh trống rỗng không một ai khác. lát sau, bóng đen kia lại xuất hiện cùng một cơn gió lạnh, lảng lảng đứng cuối giường nhìn anh.

Thành Lạc Gia cũng yên lặng nhìn lại, không có bất cứ cảm xúc nào.

“Ồ, sao anh không có chút phản ứng nào thế?” Phùng Nguyên hết sức tổn thương khi thấy người ta đứng đưng nhìn mình, làm mất cả uy của người cõi âm.

Thành Lạc Giả hỏi thẳng: “Anh là ai? Quý sai đến đưa tôi đi à?”

“Tôi có đầu trâu hay mặt ngựa sao?” Phùng Nguyên cời mũ ra, lịch sự khom lưng chào Thành Lạc Gia. “Tôi cảm nhận được nơi này có người cần mình, nên đến đây.”

Thành Lạc Gia thất vọng, “Anh không đến đây để dẫn tôi đi, vậy đến làm gì?”

Phùng Nguyên hỏi ngược lại: “Anh muốn hồi sinh một người để tự tai nghe anh ta nói vài lời, đúng không?”

Thành Lạc Gia sửng sốt.

Phùng Nguyên cười khách sáo. “Tôi có thể giúp anh, cái giá là đôi mắt kiếp sau của anh.” Lúc này Phùng Nguyên mới tự giới

thiệt bản thân. “Tôi là Phùng Nguyên, đến từ Sở Môi giới Âm Dương.”

Chương 7

Đó lẽ cuộc nói chuyện thẳng thắn ngày hôm qua đã có tác dụng. Ông Thành nhận thấy tin thần Thành Lạc Gia đã khá hơn, anh hợp tác điều trị, không nóng nảy xua đuổi mọi người nữa.

Song bà Thành buồn lòng vì con trai nên không đến viện, vẫn nghỉ ngơi ở khách sạn gần đó.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng thật ra bà rấm rứt khóc một mình. Ông Thành thăm con xong quay lại khách sạn an ủi vợ, nhờ Lê Viễn và Lâm Man trông nom Thành Lạc Gia. Trước khi về, ông áy náy dặn dò: “A Viễn, tính A Lạc bướng bỉnh, nếu có nói gì khó nghe, cháu cũng đừng để ý. Giờ nó chỉ chịu gặp mỗi mình cháu thôi.”

Lê Viễn lễ phép nhận lời.

Tiền ông Thành ra về, Lâm Man ôm cánh tay Lê Viễn thở dài. “Thấy A Lạc sáng sửa thế kia giờ thành ra như vậy, ai cũng rất khó chịu.”

“Ừ.” Lê Viễn khuyên. “Em đi ngủ đi, anh đến phòng bệnh.”

Lâm Man đoán có những chuyện A Lạc không muốn nói trước mặt cô. Hai người họ chỉ gặp nhau vài lần do quan hệ làm ăn giữa hai nhà, không thân thiết như A Lạc với Lê Viễn. Cô bèn buông tay Lê Viễn ra. “Vậy em ngủ một lát, trưa dậy ăn cơm với anh.”

“Ừ.”

Lâm Man đi rồi, Lê Viễn lập tức đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Thành Lạc Gia đang ngồi trên giường, nhìn ra cửa sổ.

Ngoài kia có cây cổ thụ rất cao, không biết là cây gì. Đứng độ thu sang, lá đã lìa cành gần hết, chim chóc cứ bay qua bay lại càng khiến những chiếc lá khô thêm mong manh yếu ớt.

Thành Lạc Gia nghe tiếng bước chân, quay đầu thấy Lê Viễn đi vào một mình, bèn hỏi. “Man Man đâu?”

“Về khách sạn rồi.”

Thành Lạc Gia mỉm cười. “Hồi bé cô ấy chỉ thích đeo bám cậu, không thân với ai khác trong nhóm, giờ vẫn vậy.”

Lê Viễn ngồi xuống ghế bên cạnh, nhắc lại chuyện cũ: “Các cậu quên rồi sao? Lần đầu tiên mấy nhà chúng ta gặp nhau, cô ấy nhỏ tuổi nhất, ăn mặc như công chúa, cả đám con trai các cậu đã xúm lại bắt nạt cô ấy.”

Thành Lạc Gia ngỡ ngàng. “Quên rồi.”

Lê Viễn vẫn nhớ, khi gặp nhau trong bữa tiệc ngày hôm đó, Lâm Man chỉ mới bốn năm tuổi, còn đám con trai họ đã mười tuổi. Mấy cậu nhóc thấy Lâm Man, không biết ai đầu tiên chạy đến trêu khiến cô khóc nức nở. Nếu không có anh ngăn lại, đoán chừng cô phải khóc hết cả buổi.

Kể từ hôm đó, Lâm Man bám lấy anh như cái đuôi.

Thành Lạc Gia vẫn không nhớ được kỷ niệm này, nhưng cũng chẳng sao. “A Viễn, cậu có tin chuyện tâm linh không?”

Thấy Thành Lạc Gia bỗng nhắc đến chuyện này, Lê Viễn thoáng bất an. “Đừng nghĩ đến mấy chuyện đó.”

Thành Lạc Gia không còn nghĩ cái chết nữa, nhưng không thể thôi nghĩ đến người đột ngột xuất hiện và tự xưng là nhân

viên của Sở Môi giới Âm Dương kia. Anh không nói cho Lê Viễn biết, bởi vì anh ta đã đồng ý thực hiện giao dịch.

Đánh đổi đôi mắt kiếp sau để gặp lại A Khổng một lần.

Hôm nay người kia sẽ đến đây, anh đang chờ.

Đến gần trưa máy bay mới hạ cánh, Nam Tinh rời sân bay, đi thẳng đến bệnh viện. Trên đường, cô nhận được tin nhắn của Khưu Từ, anh hỏi cô ăn trưa chưa.

Gần như ngày nào Khưu Từ cũng hỏi thăm cô ba lần, ăn sáng chưa, ăn trưa chưa, ăn tối chưa.

Cô cũng đều đặn trả lời ba lần bằng một dấu chấm.

Nhìn thấy tên người gửi là Khưu Từ, cô lại nhớ đến giọng nữ ngọt ngào gọi anh là A Từ hôm trước. Trong tai cô như có chiếc loa vang vọng mãi âm thanh kia, không xua đi được.

Khưu Từ ngồi trong vườn hoa bệnh viện nhận được hồi âm, những tưởng sẽ lại nhận được một dấu chấm, ai ngờ không phải.

“Chưa.”

Anh cười thích thú. “Đi ăn nhanh đi, trưa rồi kìa.” Anh nghĩ ngợi một chút, lại nhắn thêm. “Nếu cô ở đây, tôi mời cô ăn.”

Lát sau, anh nhận được tin nhắn.

“Được.”

Khưu Từ khẽ chau mày. Được? Đây là trả lời cho tin nhắn trước? Hay câu sau?

Chắc là câu trước rồi, không thể nào câu sau được, không có lý do gì để Nam Tinh đột nhiên xuất hiện tại thành phố này cả.

Khưu Từ tự dần lòng để không mừng hụt.

Anh chưa kịp kiểm tra lại thì màn hình lại sáng, là tin nhắn của Nam Tinh.

“Tôi ở cửa Đông bệnh viện.”

Khưu Từ giật mình, đầy ngỡ vực đi đến cửa phía Đông. Nam Tinh thật sao, sao cô lại đến đây?

Bệnh viện này rất rộng, có bốn cổng vào, phải mất mười lăm phút anh mới đi từ cửa Tây sang đến nơi, quả nhiên bắt gặp Nam Tinh đang đứng dưới gốc cây.

Anh rảo bước chạy đến, chỉ hận không thể bóp mặt cô xem là thật hay giả. Nhưng dù thế nào anh vẫn rất vui.

Nam Tinh thấy rõ niềm vui đọng đầy trong mắt anh, nghiêng đầu nói: “Mời cơm đi.”

Khưu Từ cười rộ lên. “Được, được, được, tôi biết một quán khá ngon, đi men theo con ngõ chừng nửa tiếng. Cô đói chưa?”

“Chưa đói lắm.”

“Vậy chúng ta qua đó đi.”

Nam Tinh đi theo anh, con đường rợp bóng cây khá yên tĩnh, hai người không ai nói lời nào nên không khí thêm phần trầm mặc.

Trầm mặc, nhưng không lúng túng, không ai muốn phá vỡ sự yên bình này.

Lát sau Khưu Từ mới hỏi. “Sao cô lại đến đây?”

“Tìm người.”

Khưu Từ bỗng hiểu ra. “Thành Lạc Gia?”

“Ừ.”

Khưu Từ tức khắc lặng thinh. Thế này đâu phải cô vì anh mới quan tâm đến Thành Lạc Gia, Lâm Man đoán sai rồi. Tim anh nhói lên liên tục như bị gai đâm.

Giờ đây Nam Tinh có thể dễ dàng đâm gai vào tim anh rồi.

“Hiện giờ tình hình anh ấy đã ổn định rồi, đêm qua đang sốt hầm hập lại chạy đến nhà kho bệnh viện. Lúc cá của tôi tìm được đến nơi, anh ấy gần như đã hôn mê. Vừa rồi tôi quan sát bên ngoài phòng bệnh, thấy anh ấy không sao, cũng chịu phối hợp trị liệu, cứ thế này chắc sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.” Khưu Từ nói tiếp. “Lát nữa ăn cơm xong, tôi dẫn cô đi.”

“Ừ.” Nam Tinh hỏi sang chuyện khác. “Anh vẫn ăn cơm một mình à?”

Cô gái có giọng nói dịu dàng nũng nịu kia đâu?

“Một mình.” Khưu Từ nghĩ đến Lê Viễn và Lâm Man cứ quần quýt lấy nhau mà phát nản, chẳng buồn đi chung. Anh muốn ăn cơm, có muốn sâu răng đâu mà cứ bị “ăn kẹo” mãi thế, rõ là khổ. Anh lại cười nói: “Hôm nay thì không, có cô nữa.”

Nam Tinh thoáng nhìn anh, không tiếp lời.

Lúc họ đến quán ăn vẫn còn chưa đến giữa trưa, trong quán không đông người lắm.

Khưu Từ và Nam Tinh vừa ngồi xuống, còn chưa gọi cơm, bỗng nhiên có người đột nhiên ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh. Người nọ hành động mau lẹ, nhưng giọng nói cố tình kéo ra thật chậm.

“A... Từ.”

Nam Tinh sửng sốt, giọng nói này...

Lâm Man lúng liếng ánh mắt, chìa tay với Nam Tinh. “Chào cô, tôi tên Lâm Man.”

Nam Tinh bắt tay cô ấy. “Nam Tinh.”

“Cô chính là Nam Tinh à.” Mắt Lâm Man sáng rực lên, nở nụ cười tươi như hoa.

Khư Từ thâm thở dài, cái cô Lâm Man này...

Nam Tinh nhìn Khư Từ, anh kể về cô với Lâm Man ư? Sao lại nhắc đến cô? Nhắc thế nào? Cô có vô số câu hỏi trong lòng, nhưng không thể cất lời, đành cầm cốc trà lên uống cho đỡ bối rối.

“Anh tôi đâu?” Khư Từ hỏi Lâm Man.

“Mới gọi cho anh ấy, anh ấy còn đang ở bệnh viện, lát nữa sẽ đến.”

“Tôi cũng vừa từ bệnh viện đến đây.” Khư Từ giới thiệu với Nam Tinh. “Cô gặp anh tôi rồi đấy, đây là vị hôn thê của anh tôi, con gái thứ ba của tập đoàn Lâm Thị, con đại gia đấy, bữa này để cô ấy mời.”

Lâm Man cười hào phóng. “Được, nể mặt Nam Tinh, nay tôi mời.”

Nam Tinh thông thả đặt chén trà xuống, hóa ra là vị hôn thê của Lê Viễn. Anh ta cũng ở đây, thảo nào Lâm Man và Khư Từ cùng ở sân bay.

Ngụm trà đắng chát vẫn giữ trong miệng lúc này lại trở nên quá đổi ngọt ngào.

“Nam Tinh, cô không thích nói chuyện hả?” Lâm Man hết nhìn Khư Từ lại nhìn sang Nam Tinh, cười ngượng mồm. “Ngẫu ghê..”

Cuối cùng Khuu Từ không nhịn được nữa, xua đuôi: “Cô đi xem anh tôi đến đâu rồi đi.”

“Anh ấy có phải trẻ con đâu, tự đi được, tôi đã nói tôi đang ở quán ngon nhất khu này rồi. Hôm trước ăn cơm tôi nói đồ ăn ở đây là ngon nhất. Nếu anh ấy đi nhầm, thì chắc chắn hôm đó anh ấy không nghiêm túc nghe tôi nói.”

Nam Tinh thoáng quan sát Lâm Man. Bề ngoài cô tiểu thư trông rất ngây thơ, không hiểu việc đời, nhưng thực ra trong lòng vẫn có tính toán, vậy mà người ta không thể chán ghét sự thẳng thắn của cô ấy. Có điều, cô ấy vừa nói vừa liếc ra cửa đến mấy lần.

Rõ ràng rất sợ Lê Viễn đi nhầm đường thật.

Mười phút sau, Lâm Man ngóng mãi cũng nhìn thấy người mình đang chờ, vui mừng đứng dậy vỗ tay rồi rít.

Lê Viễn đang ngó nghiêng, nhìn thấy Lâm Man bèn rảo bước đi vào. Bàn Khuu Từ thẳng cửa ra vào, anh liếc mắt là nhận ra ngay. Lúc đi đến cạnh bàn, anh thoáng sững sờ thấy có thêm một người. “Cô Nam Tinh?”

Nam Tinh khẽ gật đầu chào Lê Viễn.

Lâm Man rót trà cho Lê Viễn, chu đáo nói: “Bọn em đã gọi món rồi, anh xem thử còn muốn ăn món gì không, em đã gọi món lần trước anh khen ngon rồi đấy.”

Lê Viễn vừa ngồi xuống vừa hỏi: “Gọi chạo tôm chưa?”

“Chưa.”

Lê Viễn gọi phục vụ đến, chọn thêm một món. “Lần trước em bảo chạo tôm ngon mà.”

Lâm Man cười khẽ nhìn anh. “Ừ.”

Khưu Từ thấy hai người tình tú, lại thấy ngọt đến đau răng. Chắc chắn đây không phải anh trai anh! Anh liếc sang, ngạc nhiên thấy Nam Tinh không hề tỏ ra ngán ngẩm chút nào.

Trước bất cứ chuyện gì, đối mặt với bất kỳ ai, Nam Tinh cũng vô cùng bình tĩnh và bản lĩnh.

Cô như người đã sống mấy thế kỷ, trải qua đủ mọi chuyện, nên không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ chuyện gì.

Lâm Man thấy Khưu Từ chốc chốc lại nhìn Nam Tinh với ánh mắt khác lạ thấy rõ. Ngược lại, Nam Tinh mang đến cho người ta một cảm giác khó tả, hơi lạnh lùng nhưng không lạnh như Lê Viễn mà khó đoán hơn. Lâm Man thăm dò: “Nam Tinh, Nam Tinh, sao cô lại đến đây, tìm A Từ nhà tôi à?”

Khưu Từ suýt sặc nước trà, ngay cả Nam Tinh cũng sửng sốt. Khưu Từ lên tiếng trước: “Không phải tìm tôi, cô tìm A Lạc.”

Lâm Man ngạc nhiên hỏi: “Cô cũng biết A Lạc á?”

“Ừ.”

“Vậy lát nữa ăn xong thì đi chung với bọn tôi.”

Nam Tinh thẳng thừng từ chối: “Tôi tìm anh ta có việc riêng.”

Mắt Lâm Man thoáng nheo lại. Chẳng lẽ cô Nam Tinh này không thích Khưu Từ thật sao, nhưng đâu phải hoàn toàn không có tình cảm... Nhưng nếu thích, nói như thế ngay trước mặt Khưu Từ mà không sợ người ta để bụng sao?

Cô cũng rồi tung luôn rồi.

Khưu Từ vốn không suy nghĩ nhiều, đến khi phục vụ thông báo “Thức ăn đến rồi” mới chột nghĩ ra.

Lễ nào... Thành Lạc Gia và Nam Tinh có... giao dịch... trộm
mệnh?

Chương 8

Bốn người họ ăn cơm khá từ tốn, chủ yếu chỉ có Lâm Man và Khưu Từ nói chuyện, Lê Viễn thì thoảng tiếp lời, Nam Tinh gần như không nói gì.

Ăn xong, Lâm Man lôi Lê Viễn về khách sạn, dành không gian riêng cho Khưu Từ và Nam Tinh. Tuy Nam Tinh nói thẳng là đi thăm A Lạc, nhưng Lâm Man vẫn cảm thấy chỉ là bạn bè thăm nhau, không phải kiểu đi thăm người mình thích.

Trên đường, Lâm Man khẽ hỏi Lê Viễn: “Anh biết Nam Tinh là ai không? Sao em cứ thấy cô ấy hơi khác người.”

“Không rõ, nhưng hành tung của cô ấy rất thần bí. A Từ có biết, nhưng chú ấy không nói.” Lê Viễn hỏi lại: “Em tò mò về cô ấy à?”

“Dĩ nhiên rồi.” Lâm Man thoáng đỏ mặt. “Em là chị dâu tương lai của họ mà, đương nhiên phải quan tâm rồi.”

Lê Viễn mỉm cười, lúc này mới nói: “Anh tin tưởng mắt nhìn người của A Từ.”

“Vây được rồi.” Lâm Man khẽ thở phào. “Không lo nữa, không lo nữa, về ngủ thôi, mệt quá.”

Khưu Từ và Nam Tinh sóng bước trên đường nhỏ yên tĩnh. Có lẽ đã đến thời điểm nóng nhất trong ngày, ngay cả chim chóc cũng lặng thinh không buồn cất tiếng hót.

Hàng cây cao vút hai bên in bóng râm xuống mặt đường. Ánh nắng len lỏi qua tán lá, rắc xuống từng đốm vàng loang lổ, để lại sắc màu ấm áp cuối thu.

“Nam Tinh, cô tìm A Lạc vì nhiệm vụ phải không?”

Nam Tinh không hề có ý định che giấu. “Đúng.”

Khưu Từ thở hắt ra. “Hồi sinh A Khổng à?”

“Ừ.” Nam Tinh nói thẳng. “Nhưng chưa chắc tôi đã nhận.”

“Tại sao?”

“Bởi vì thứ có thể hồi sinh A Khổng ở trên núi tuyết, mà tôi không có kinh nghiệm đến đó. Nếu món đồ đó bị chôn sâu dưới núi tuyết thì tôi có đến cũng vô ích, có khi còn bị chết rét.”

Khưu Từ cũng thấy nguy hiểm. “Núi tuyết không phải là nơi muốn đến là đến được.”

“Chưa chắc vật đó đã ở núi tuyết thật, có điều vị trí và phương hướng đều chỉ về hướng đó.” Nam Tinh không khỏi cảm thấy khó xử. “Hôm nay tôi đến gặp Thành Lạc Gia, nhận đồ của A Khổng rồi xác nhận lại.”

Khưu Từ thăm dò: “Quản lý Phùng tìm nhiệm vụ cho cô mà cô không biết à?”

“Những chuyện này anh ta lo hết, có lẽ anh ta cho rằng tôi có thể lên trời xuống bể, không gì không làm được.” Nam Tinh cũng không ngờ khách hàng lần này lại là Thành Lạc Gia.

Nếu là trước đây, cô sẽ không nhận nhiệm vụ trên núi tuyết, song đây lại là bạn của Lê Viễn. Cô còn thiếu anh ta một ân tình, hoặc cũng có thể là vì, Thành Lạc Gia cũng là bạn của Khưu Từ.

Vậy nên cô mới đến đây, xác định rủi ro trước rồi mới có quyết định.

Hy vọng món đồ có thể hồi sinh A Khổng không nằm trong núi tuyết thăm thẳm, như vậy cô có thể thực hiện giao dịch này.

Nếu đúng là nó nằm trong núi tuyết thật, cô chỉ đành từ chối thôi.

Ra khỏi đường nhỏ là đến cửa Đông bệnh viện. Bọn họ đi lên tầng Khưu Từ nhìn vào phòng bệnh chỉ thấy tạp vụ của bệnh viện mang hộp cơm đi rửa, không thấy ông bà Thành đâu mới ra hiệu cho Nam Tinh đi vào, còn mình chờ bên ngoài.

Tuy anh cũng muốn biết Nam Tinh nói chuyện gì với Thành Lạc Gia, nhưng bây giờ anh không còn sốt sắng muốn biết hết thảy về cô như lúc mới quen nữa.

Khi ấy, anh cho rằng hai người sẽ không gặp lại nhau, nên mới nôn nóng tìm hiểu.

Bây giờ Nam Tinh đã chịu gặp anh, sẽ không nói “không hẹn gặp lại” nữa, nên anh sẽ từ từ tìm hiểu mọi việc về cô.

Thành Lạc Gia ăn trưa xong thấy hơi mệt, định chợp mắt một lát thì thấy có người vào. Nhận ra Nam Tinh, anh vừa bất ngờ vừa vui mừng. “Sao cô lại đến đây?”

Nam Tinh đứng cuối giường, bình tĩnh trả lời: “Tôi tên Nam Tinh.”

Thành Lạc Gia nở nụ cười. “Tôi biết mà.”

“Phùng Nguyên là người môi giới của tôi.”

Nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt Thành Lạc Gia, anh bàng hoàng hồi lâu mới mấp má môi hỏi: “Cô... cô chính là thầy trộm mệnh?”

“Đúng vậy.”

Thành Lạc Gia nhìn cô với vẻ khó tin, hồi lâu sau mới thốt lên: “Cô tìm Triệu Kỳ chắc chắn không phải vì bị anh ta lừa. Cô hoàn toàn không giống người dễ mắc lừa, sao anh ta lừa được cô.”

Nam Tinh ngẫm nghĩ chốc lát mới xác nhận. “Xin lỗi, lừa anh rồi.”

“Không có gì phải xin lỗi cả, ai cũng có bí mật của riêng mình, tôi chỉ không ngờ cô lại là thầy trộm mệnh. Chuyện này nghe hết sức kì bí, vậy mà cô... cô làm việc này thật sao?”

“Đúng vậy. Có lẽ Phùng Nguyên đã khoe khoang tôi có thể hoàn thành bất cứ giao dịch gì, nhưng tình huống lần này khá đặc biệt. Muốn hồi sinh A Khổng phải tìm được món đồ có khí trường tương tự với anh ta, mà món đồ đó hiện giờ đang nằm ở khu vực núi tuyết, chưa rõ là chôn sâu trong núi hay chỉ ở gần đó. Cho nên tôi cần anh đưa cho tôi thêm một món đồ của A Khổng để xác nhận.”

“Đồ của A Khổng...” Thành Lạc Gia ngẫm nghĩ, nhìn thấy đồng hồ đeo tay trên bàn bèn đưa luôn cho cô. “Đây là món đồ A Khổng tặng tôi năm đó.”

Khưu Từ chờ Nam Tinh ở ngoài cửa khá lâu, thắc mắc không biết mọi việc có thuận lợi không. Anh suy đoán, theo lời Nam Tinh, cho dù món đồ cổ đó không vùi sâu trong núi thì cũng ở gần núi tuyết.

Anh không an tâm, định bụng sẽ đề nghị với Nam Tinh cho anh đi cùng.

Hai mươi phút sau, Nam Tinh đi ra.

Khưu Từ đứng tựa vách tường từ đầu đến cuối, lúc này mới nhúc nhích người đưa tay đóng cửa phòng bệnh lại giúp cô. “Sao rồi?”

“Không phải ở sâu trong núi tuyết, giờ tôi đi tới đó luôn.”

“Ừ.” Khưu Từ thoáng ngập ngừng. “Nam Tinh.”

Nam Tinh toan rời đi bỗng khựng lại. “Sao cơ?”

Khưu Từ chân thành nhìn cô. “Tôi đi với cô.”

Nam Tinh sửng sốt, im lặng hồi lâu mới lên tiếng từ chối: “Không cần đâu, tôi đi một mình được.”

“Tôi biết, nhưng tôi sẽ đi với cô.”

“Không cần.”

“Thôi mà.” Khưu Từ cười gian. “Tôi tiện đường.”

“...”

Nam Tinh bất lực nhìn anh nói dối trắng trợn. Có vẻ như, muốn ngăn anh thì chỉ còn cách đánh ngất anh thôi. Thấy cô định lắc đầu từ chối, anh lại nói tiếp: “Đây cũng là chuyện của anh tôi, tôi cũng muốn giải quyết cho nhanh để anh tôi được vui.”

Nếu là lý do này thì hết cớ để từ chối rồi.

Nam Tinh lặng thinh hồi lâu, thoáng hối hận, lẽ ra cô không nên đi tìm Khưu Từ ngay khi vừa xuống máy bay.

Cô khao khát hơi ấm, nhưng lại sợ hơi ấm.

Khưu Từ không nhận được câu trả lời của Nam Tinh nhưng vẫn theo sát cô. Nam Tinh cũng không cản, chỉ hơi bực, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Lên núi tuyết phải trang bị khá nhiều, Thành Lạc Gia gửi sang một danh sách đồ cần chuẩn bị. Cô và Khưu Từ ngược xuôi

mua sắm hết cả buổi chiều, nào là lều, túi ngủ, áo phao, rôi giày leo núi tuyết, gậy leo núi và đệm chống ẩm... Tổng phải hơn hai mươi mấy món, nhét đầy hai chiếc ba lô to đùng.

Nam Tinh hy vọng không phải lên núi tuyết, không cần dùng đến mấy thứ này.

Hai người gọi xe, nhét ba lô vào cốp, vừa lên xe tài xế đã tò mò hỏi: “Hai bạn trẻ định đi đâu thế?”

Khưu Từ cười xòa. “Tập sinh tồn nơi hoang dã.”

Tài xế cười khà khà.

Khưu Từ thấy Nam Tinh nhắn tin cũng không tò mò nhìn sang. Cô nhắn xong được khoảng mười giây, chuông điện thoại của cô vang lên.

Nam Tinh bắt máy, đáp “ừ” một tiếng, lại “ừ” tiếng nữa rồi cúp máy. Khưu Từ ngồi ngay bên cạnh, nghe loáng thoáng như giọng ông chủ Đào đang căn dặn Nam Tinh phải cẩn thận.

Anh bỗng cảm thấy rất nể ông chủ Đào, người duy nhất được Nam Tinh đón nhận và gần gũi.

Chuyến bay từ thành phố này đến núi tuyết không nhiều, mỗi ngày chỉ có một chuyến, còn là vào đêm khuya.

Máy bay hạ cánh, phải mất thêm sáu bảy tiếng ngồi xe mới đến vùng thảo nguyên mênh mêng kia. Họ xuống xe, nhìn thấy từng đàn dê bò đang cúi đầu gặm cỏ trên thảo nguyên rộng lớn như nối liền với bầu trời xa xăm. Mùa thu đến, lớp cỏ xanh mướt đã bạc màu, nhuốm vẻ tiêu điều.

Hai người đi vào thảo nguyên, từ xa đã thấy mấy túp lều Yurt^[14E]. Gần giờ trưa, khói bếp lượn lờ trên mái lều...

Tiếng chó sủa chột rộ lên, mấy người đàn ông lao ra khỏi lều, thấy hai người lạ mặt trên đồng cỏ liền phi ngựa đến trước mặt họ. Ngựa còn chưa dừng bước, họ đã nhanh nhẹn nhảy xuống.

Người đàn ông nhìn cách ăn mặc và hành lý của hai người, không lấy làm lạ. “Dân leo núi à, hai người đi hướng kia đi, bên đó địa thế bằng phẳng hơn. Bên này đều là dốc đứng, tuyết đọng nhiều, nguy hiểm lắm.”

Khuru Từ cảm ơn, nhân tiện hỏi thăm. “Hiện giờ có nhiều người đến leo núi lắm à?”

“Nhiều lắm, gần đây thời tiết tốt, lại không nổi gió. Núi tuyết trông gần thế thôi, chứ còn xa lắm. Hai người ăn cơm chưa? Người lặn lội từ phương xa đến đây đều là khách, ăn chung với chúng tôi đi.”

Người sống trên thảo nguyên tính cách thẳng thắn hào sảng, không chờ họ gật đầu đã cưỡi ngựa quay về, gọi người nhà tiếp đón khách.

Khuru Từ cười nói với Nam Tinh: “Họ nhiệt tình thế này, không nỡ từ chối. Đi chứ?”

Nam Tinh chau mày gật đầu. Đi cùng Khuru Từ, cô cảm tưởng như có thể giao du với bạn bè khắp năm châu bốn biển. Song cô không muốn tốn thời gian kết bạn làm gì, đảng nào thì bạn bè cũng sẽ ra đi trước cô. Càng gần bó với nhiều người càng

đau khổ, chẳng bao lâu trái tim cô sẽ lại sụt sẹo bởi trăm nghìn vết thương.

Túi lớn túi nhỏ chồng chất bên ngoài túp lều Yurt như thể họ sắp chuyển nhà. Người đàn ông thấy họ để mắt đến mấy chiếc túi kia, bèn giải thích: “Mùa đông sắp đến rồi, chúng tôi phải dời từ bãi chăn nuôi mùa hè đến bãi chăn nuôi mùa đông. Nếu không, khi cỏ chỗ này héo hết, dê bò sẽ chết đói chết rét. Mấy hôm nay thời tiết tốt, phải tranh thủ.”

Nam Tinh và Khuu Từ cũng từng nghe nói đến cuộc sống của người du mục. Để bảo đảm lương thảo đầy đủ, vào mùa xuân dân du mục sẽ di chuyển từ bãi chăn nuôi mùa đông đến bãi chăn nuôi mùa hè, đến mùa thu lại từ bãi chăn nuôi mùa hè chuyển đến bãi chăn nuôi mùa đông.

Nơi nào hoa cỏ tươi tốt thì đến đó.

Khi di cư, họ mang theo lều trướng, hành lý, dẫn theo bầy cừu, dắt díu cả nhà hồ hởi đi khắp các bãi chăn nuôi.

Hôm nay trùng hợp họ cũng đến đây, sau hai ngày nữa nơi này sẽ không còn lều trại, không có dân du mục, càng không có bầy gia súc rong ruổi khắp nơi.

Một gia đình bốn thế hệ chung sống với nhau, cùng mấy người anh em họ ở lều Yurt kế bên tiến đến đón họ. Người lớn tuổi nhất là bà cụ một trăm tuổi, còn đứa trẻ nhỏ nhất chưa tròn sáu tuổi. Cả gia đình nhiệt tình, niềm nở tiếp đón khách phương xa.

Chưa đến nửa tiếng, bầu trời trong xanh nắng ấm bỗng nổi gió lạnh căm, thổi cờ xí bên ngoài bay phấp phật.

Bà cụ dày dặn kinh nghiệm chỉ cần động tai lắng nghe tiếng gió đã đoán được ngay. “Trở trời rồi, cô cậu cứ ở đây một đêm đi, mai gió ngừng thì lên núi.”

Khưu Từ hỏi lại: “Nếu không lên núi, chỉ đi dạo quanh khu vực núi tuyết có được không ạ?”

Bà cụ gật đầu, mỉm cười đôn hậu. “Phong cảnh núi tuyết rất đẹp, đứng dưới chân núi ngắm cũng được, gặp may còn có thể nhìn thấy hoa tuyết liên, nhưng đã qua mùa rồi.”

“Vậy bọn cháu đi xem thử.”

Chương 9

Biết họ còn phải dọn nhà, Khưu Từ khéo léo từ chối những người dân du mục nhiệt tình muốn dẫn đường cho họ. Từ thảo nguyên trông về phương xa, có thể nhìn thấy ngọn núi tuyết sừng sững trắng xóa đội vòm không xanh thắm giữa vùng đất mênh mông, trông như mảnh pha lê trắng khảm lên bầu trời.

Tối nay hai người không định dựng lều trên núi, chỉ xách theo trang bị đơn giản nên cũng nhẹ nhàng. Giờ đây họ chỉ hy vọng món đồ cổ kia thật sự chỉ ở gần chân núi, nếu ở trên núi thì dù có mang đủ trang bị cũng vô ích.

Đi hơn một tiếng, cuối cùng hai người đã đến được chân núi. Từ đây nhìn lên, ngọn núi tuyết càng nguy nga hùng vĩ hơn hẳn khi nhìn từ đằng xa.

Nam Tinh ước lượng thấy khoảng cách đã đủ, bèn lấy bút chu sa chấm vào mực đỏ, vẽ một đường thẳng tắp.

Sợi chỉ đỏ chạy thẳng vào núi, không hướng lên trên mà chỉ về phía khác, cách đó chừng ba bốn mươi mét.

“Không cao, nhưng không ở ngọn núi này.”

“Vây là không cần phải leo núi rồi.” Khưu Từ thấy Nam Tinh đi theo sợi chỉ đỏ, lập tức nói gót theo.

Tuyết dưới chân núi không dày nhưng vẫn khó đi hơn đường bình thường. Hai người men theo phương hướng sợi chỉ đỏ chỉ hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng đến nơi.

Có lẽ do địa hình nên tuyết đọng rất nhiều trên đường, vài mỏm đá nhô lên nổi bật trong cảnh tuyết trắng mịn mù.

“Kia là gì?” Khưu Từ nhìn về chân núi cách đó không xa, loáng thoáng thấy được một thứ trông không hề giống mỏm đá.

“Hình như là..” Nam Tinh cảm nhận được hơi thở khác lạ.
“Bia mộ.”

“Bia mộ?” Khưu Từ lấy làm lạ, không giống tục lệ mai táng của dân du mục chút nào.

Bia mộ cách đó không xa, chẳng mấy chốc hai người họ đã đến gần. Chữ khắc trên bia mộ không phải chữ Hán, hai người không hiểu nội dung. Nhìn kỹ mới thấy đây không giống mộ phần truyền thống, đơn thuần là một đồng đá xếp chồng lên nhau thành nấm mồ.

Vậy mà sợi chỉ đỏ lại dẫn họ đến ngôi mộ này.

“Có vật bồi táng à?” Khưu Từ thắc mắc. “Nhưng mộ này của ai?”

Nam Tinh cũng không biết, vì không đọc được chữ trên bia mộ.

Trước mộ có một bó hoa tươi, trông không giống hoa viếng từ mấy ngày trước. Hoa này mới được ngắt hôm nay, cánh hoa còn chưa héo hắt.

Trời nổi gió, cánh hoa lay động trong gió tuyết càng khiến khung cảnh thêm rét lạnh. Khưu Từ thấy trời đã dần trút đi màu xanh, vội nhắc nhở: “Trời sắp tối rồi, gió cũng mạnh dần, chúng ta quay về thôi.”

Khi họ mới đi, những người du mục đã dặn dò, thấy gió lớn phải nhanh chóng trở về lều, đề phòng trở trời đột ngột, dễ hình thành bão tuyết. Gặp tình huống này thì kể cả ở dưới chân núi cũng dễ gặp tai ương.

Nam Tinh nhìn sắc trời, nhớ đến lời dặn của dân du mục bèn đồng ý. “Ừ.”

Họ trở về lều Yurt đã là sáu giờ tối.

Hai người vừa đến gần lều đã nghe tiếng chó sủa, nghe không có vẻ dọa dẫm mà như chào đón họ về nhà.

Nam Tinh nhớ đến Cậu Vàng, không biết Phùng Nguyên có mua thức ăn, mua thịt, có tắm cho nó không.

“Về rồi à?”

Bà cụ ngồi trên phản gỗ cất tiếng hỏi, như đã chờ họ lâu lắm rồi. Bà chống gậy đứng dậy, cơ thể với tám lưng đã còng tựa lên chiếc gậy tạo thành một hình tam giác. Nụ cười của bà đôn hậu, đầu óc minh mẫn, trăm tuổi mà tại vẫn thính mắt vẫn tinh. Bà nhoẻn miệng cười rạng rỡ như đang chờ đón cháu mình về nhà.

Khư Từ đi đến dìu bà, lễ phép chào: “Chúng cháu thấy sắc trời không ổn nên vội đi về ạ.”

“Phải rồi, thời tiết thay đổi thì phải cách núi tuyết xa một chút, làm đúng lắm. Núi tuyết đẹp, nhưng phàm những thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm, chỉ nhìn từ xa là được rồi.”

Bà cụ vừa căn dặn vừa dẫn họ vào lều.

Cơm tối đã nấu xong, Khư Từ và Nam Tinh ăn xong toan ra ngoài dựng lều.

Lều Yurt của dân du mục chắn gió che mưa được, nhưng vì nếp sống nay đây mai đó nên cả nhà thường sống chung một

lều, quả thật không có chỗ dư thừa cho họ nằm.

Khưu Từ và Nam Tinh đều có kinh nghiệm sinh tồn, chẳng mấy chốc đã dựng xong hai chiếc lều. Gia đình du mục kia định đến dựng giúp nhưng cũng chỉ gọi là góp sức hỗ trợ, loáng cái đã xong.

Bà cụ chống gậy đứng bên quan sát, cười tán thưởng. “Bao năm qua tôi gặp không ít thanh niên, chưa thấy ai dựng lều nhanh như vậy. Mấy cô cậu kia dựng lều còn không chắc, vậy mà cứ kêu gào đòi leo núi, haiz.”

Người phụ nữ bên cạnh lúc này mới phát hiện điều khác thường. “Hai lều, cô cậu không phải là một cặp à?”

Khưu Từ đang sắp xếp đồ đạc trong lều nghe thấy chị ta hỏi, cũng nghe được Nam Tinh trả lời: “Không phải.”

Anh trải túi ngủ, đi ra khỏi lều, bồi thêm thêm một câu “Không phải” làm người phụ nữ càng kinh ngạc. “Thế mà trông giống y như một cặp vậy.”

Khưu Từ mỉm cười, nói với Nam Tinh: “Trải xong rồi.”

Nam Tinh ngạc nhiên, cô những tưởng anh trải túi ngủ của mình, không ngờ lại trải cả giúp cô.

Khưu Từ chợt nghĩ ra bà cụ sống ở đây đã lâu, bèn hỏi dò về bia mộ gặp ở chân núi tuyết. “Bà ơi, hôm nay bọn cháu lên núi tuyết, thấy một ngôi mộ dưới chân núi.”

Bà cụ “à” một tiếng. “Cái đó...”

“Bà biết không ạ? Không biết trên bia mộ viết gì.”

“Biết chứ.” Bà cụ kể. “Đó là chữ viết của dân du mục chúng tôi, người Hán đọc không hiểu đâu. Chữ trên bia không viết gì phức tạp, nói theo tiếng Hán là một cái tên, tên là Ni Trân.”

“Ni Trân?”

“Ngọn núi tuyết này đẹp, nhưng không hề thân thiện.” Bà cụ khẽ thở dài. “Trước kia có đôi bạn thân từ tấm bé, thương yêu nhau lắm. Một hôm, hai chị em rủ nhau đi hái hoa tuyết liên mới nở. Hôm đó nắng chói chang nhưng gió lớn, họ lại mãi mê vui đùa, không để ý.”

Bà cụ thở dài, tỏ vẻ buồn thương. “Hai chị em xuống núi đúng lúc tuyết lở, không may bị chôn vùi dưới tuyết. Khi dân du mục chạy đến cứu nạn thì Ni Trân đã chết, chỉ còn một mình Thương Quỳnh. Sau đó, Thương Quỳnh đắp mộ cho người bạn thân dưới chân núi, ngày ngày đến cắm hoa, cầu mong linh hồn Ni Trân được thần núi bảo vệ, không phải chịu đau khổ nữa.”

Câu chuyện khá ngắn, nhưng không hề đơn giản. Nam Tinh nhận ra Thành Lạc Gia và A Khổng dường như rất giống với Ni Trân và Thương Quỳnh.

Hai người lớn lên bên nhau, cùng chung chí hướng trở thành bạn thân. Cùng là một ngọn núi tuyết, một người sống, một người chết.

Thành Lạc Gia day dứt khôn nguôi, không biết Thương Quỳnh có tự trách, áy náy cả đời như vậy không.

Bà cụ lại kể: “Nếu không nhờ Ni Trân đẩy Thương Quỳnh vào khe hở mỏm đá lúc bão tuyết trút xuống, Thương Quỳnh cũng không giữ được mạng sống.”

Khưu Từ chợt hỏi: “Ni Trân không núp vào sao?”

“Không, khe hở mỏm đá quá nhỏ, không đủ cho hai người.”

Nam Tinh và Khưu Từ im lặng hồi lâu. Trong biển tuyết quay cuồng không kịp suy xét bất cứ điều gì, Ni Trân đã đẩy Thương Quỳnh vào khe hở hoàn toàn theo bản năng, làm việc đúng đắn nhất mà nội tâm cô mách bảo.

Tính mạng của bạn thân quan trọng hơn tính mạng của bản thân mình.

Nam Tinh không biết Thương Quỳnh đã tiếp tục sống như thế nào, liệu có áy náy day dứt đến suy sụp như Thành Lạc Gia hay không.

Nam Tinh và Khưu Từ đã biết chủ nhân ngôi mộ là ai, song ngôi mộ này không có địa cung rộng lớn như mấy ngôi mộ cổ lần trước, mà là mộ đơn lẻ chỉ có quan tài bên trong.

Con người không thể đi vào mộ được.

Trước khi xuất phát, Khưu Từ hỏi Nam Tinh: “Cần xách theo xẻng không?”

Nam Tinh thoáng nhìn anh. “Không cần, sai Tiểu Bạch đi vào là được.”

Khưu Từ tấm tắc khen: “Tiểu Bạch giỏi quá.”

Khưu Từ cảm giác như có thứ gì đó trong ba lô của Nam Tinh đang cười vô cùng đắc ý. Anh nén cười, hỏi lại: “Tiểu Bạch?”

“Ừ.” Nam Tinh hạ giọng. “Đừng khen, nó dễ kiêu ngạo.”

“Cũng hay thích giận dỗi.” Từ lúc thấy Tiểu Bạch tức giận giẫm lên chân mình, Khưu Từ đã thấy vật nhỏ kia hết sức đáng yêu. Anh hỏi tiếp: “Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng do ông nội cô để lại cho cô à?”

“Không phải, của tôi.”

“Chúng mấy tuổi rồi?”

“Sáu tuổi.”

Khưu Từ kinh ngạc, Nam Tinh đúng là người có thiên phú. Anh mỉm cười tiếc nuối. “Nếu bà Lệ còn sống, bà nhất định rất muốn nhận cô làm đệ tử.”

Nam Tinh trầm mặc, nếu ông nội còn trên đời, chắc hẳn cũng rất muốn nhận Khưu Từ làm đệ tử. Cô nghĩ ngợi chốc lát mới hỏi: “Bà Lệ là người nhận nuôi anh hả?”

“Ừ, bà đã mất từ hai năm trước. Bà thật sự rất nghiêm khắc, nhưng cũng uyên bác lắm.”

Nam Tinh chợt hỏi: “Mấy việc này cũng do bà dạy anh hả?”

“Ừ.”

“Quả thật rất lợi hại.” Nam Tinh nhận xét. “Có lẽ mấy thứ bà ấy dạy anh đều là sáng tạo độc đáo của bà ấy, vì tôi chưa thấy, cũng chưa nghe nói đến bao giờ.”

Gần như không có thuật Huyền Môn nào cô chưa từng biết đến, kể cả bà Hàn hay Cát Đại Tiên. Tuy cô không biết hết phương pháp họ sử dụng, nhưng ít ra cũng đã từng được chứng kiến hoặc nghe nói qua.

Ngược lại, Khưu Từ rất nhiều lần làm cô phải kinh ngạc.

Khưu Từ cười kể: “Bà Lệ thật sự rất tài ba, nhưng nghiêm khắc lắm, hồi bé tôi bị đánh mãi. Kể từ ngày nhận nuôi tôi, bà Lệ đã dạy dỗ tôi như sẵn sàng đón nhận cái chết bất cứ lúc nào, không phút giây nào thả lỏng, lúc nào cũng căng thẳng gấp rút.”

Nam Tinh chợt nhận ra Khưu Từ đang chia sẻ câu chuyện cuộc đời mình cho cô nghe, kể với cô về người thân thiết nhất,

thậm chí cả quá trình tiếp xúc với huyền học.

Tia nắng ban mai dịu dàng thư thái bao phủ khắp nơi. Hai người không chuyện trò tiếp nữa, dành thời gian lắng tai nghe, cảm nhận cơn gió thổi qua thảo nguyên giờ đã mềm mại nhẹ nhàng hơn.

Quay lại mộ Ni Trân lần này không còn cảm giác xa lạ như hôm qua nữa.

Hoa cắm trước mộ đã được thay bằng một bó hoa rất tươi tắn, hình như vừa hái sáng nay.

Có người còn đến đây sớm hơn cả họ.

Tiểu Bạch theo sợi chỉ đỏ chui vào lòng đất, Nam Tinh nhặt vài hòn đá vụn, đắp chồng lên mộ đá trong lúc chờ đợi.

Lát sau, Tiểu Bạch lấm lem bụi đất đi ra, không ôm theo gì trong ngực. Thấy nó run rẩy chỉ vào mộ, Nam Tinh ngỡ ngàng hỏi: “Đồ cần tìm ở bên trong à?”

Khưu Từ nhìn sợi chỉ đỏ rõ ràng hướng vào ngôi mộ, hơn nữa cá của anh cũng một mực bơi lượn bên trên, đồ ở bên trong mà nhỉ.

Nam Tinh ngồi trước mộ nhìn theo sợi chỉ đỏ. Xem kỹ mới thấy, đúng là sợi chỉ đỏ hướng thẳng đến mộ, nhưng thực tế là xuyên qua ngôi mộ. Nói cách khác, chưa chắc món đồ nằm trong quan tài, mà có lẽ là ở vị trí bia mộ.

Khưu Từ thấy cô tìm kiếm trước bia mộ, bèn lấy chiếc xẻng nhỏ trong ba lô ra. Nam Tinh nhận lấy, đào trước bia, chốc lát sau mới ngẩng đầu lên dặn. “Anh ra trông chừng đi.”

Cô không bị áp lực tâm lý khi vào mộ của người xưa, nhưng nơi này khá gần nơi sinh sống của dân du mục, họ phát hiện ra

ắt sẽ đuổi hai người chạy không kịp.

Khưu Từ đi canh chừng, trông về phía thảo nguyên xa xa, thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp khiến người ta cảm thấy an yên tự tại, quả nhiên là chốn yên bình hiếm có.

Tiếng xẻng đào đất lộp cộp vang lên sau lưng, có thể nghe ra bùn đất thừa thớt lẫn rất nhiều đá sỏi.

Nam Tinh đào cả buổi, hai tay lấm bùn, đến khi nghe được âm thanh khác lạ từ mũi xẻng bèn lập tức nhẹ tay lại, sợ làm hỏng món đồ kia.

Khưu Từ nghe thấy âm thanh đào xới đã dừng lại, bèn quay người nhìn về phía cô, bắt gặp một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ nằm trong lòng đất. Lớp gỗ hơi mục nát, có vẻ như đã bị ăn mòn khá nhiều.

Anh khẽ khàng cầm lên, bị vài mảnh gỗ vụn đâm vào tay.

Một chiếc hộp gỗ bình thường, không hề có hoa văn điêu khắc, đơn thuần chỉ là một chiếc hộp gỗ thô sơ.

Khưu Từ chợt nhận thấy một mảnh vải lộ ra từ chiếc hộp, bèn mở nắp, định rút tấm vải bên trong ra lại thấy nặng tay. “Có đồ quần trong lớp vải.”

Nam Tinh cũng nhận ra tấm vải quần kín đến mấy lớp, sợ chỉ đỏ hướng đến chính món đồ này đây.

Cô cẩn thận vén hơn mười lớp quần mới thấy đồ bên trong.

Xem kích cỡ chuỗi hạt như là vòng tay.

Vòng tay đã hơi ố vàng, từng hạt châu được mài giữa to cỡ một móng tay, khắc đầy hoa văn phức tạp.

“Hạt bồ đề.” Khưu Từ nhìn đường vân đặc sắc kia, cảm thán. “Đây là loại bồ đề có tên bồ đề nghìn mắt, không phải đồ quý

nên rất hiếm khi được chôn trong mộ. Có điều... chôn trước mộ cũng không tính là vật bồi táng.”

Trên hạt bồ đề có những đốm nâu tự nhiên như có trăm nghìn con mắt uy nghi đang chăm chú nhìn Nam Tinh.

Uy nghi, nhưng không có cảm giác rợn người, khác hẳn với những món đồ cổ Nam Tinh tiếp xúc trước đây.

Thậm chí vòng tay này thấp thoáng cảm giác yên bình, vương chút hơi ẩm đủ làm tuyết tan chảy.

Bên tai hai người như có tiếng thiếu nữ cười hân hoan. Họ ngẩng đầu quay lại, trên bãi cỏ kia bỗng xuất hiện một bóng dáng thiếu nữ.

Đó là Ni Trân, cô thiếu nữ vui mình trên núi tuyết năm xưa.

- HẾT TẬP 1 -

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỎI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

[1E] Sinh khanh là thuật ngữ của giới văn vật, chỉ đồ đồng đen, dụng cụ bằng đồng cũng như tiền cổ khai quật chưa lâu, lộ ra màu gỉ còn mới.

[2E] *Lan Đình tự* là tác phẩm nổi tiếng nhất của Vương Hi Chi (303-361) - nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn. *Lan Đình tự* được mệnh danh là “Đệ nhất hành thư” trong lịch sử thư pháp.

[3E] Thư đồng văn xa đồng quỹ: Sách viết cùng một loại chữ, xe có độ dài của trục bằng nhau. Xưa mỗi nước có quy định độ dài của trục xe khác nhau để cho xe của nước khác không thể đi vào nước mình.

[4E] Đào Tiềm (365 - 427) là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc thời nhà Tấn và Lưu Tống, được mệnh danh là “thi nhân điền viên”.

[5E] Lưỡng nghi là âm và dương, tứ tượng là thái âm, thái dương, thiếu âm và thiếu dương. Bát quái là càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn và đoài.

[6E] Đấu củng là cấu trúc độc đáo được cấu tạo từ một bộ các khối gỗ (đấu) và các tay xà ngắn (củng) được cắt gọt sao cho khi chồng lên chúng sẽ đan cài vào nhau để tạo thành một khối thống nhất. Kết cấu này được coi là một trong những yếu tố quan trọng nhất trong kiến trúc truyền thống Á Đông.

[7E] Số 0 trông khá giống hình tròn, mà chữ “viện” trong tên Tôn Viện lại đồng âm với chữ “viên” có nghĩa là hình tròn.

[8E] Trích từ “Thái Bình Quảng Ký, quyển bốn mươi hai - Hạ Tri Chương”. Tương truyền, Hạ Tri Chương có lần đi bán kiến một người bán thuốc gọi là Vương lão, muốn xin ông dạy cho

thuật Hoàng Lão, nên tặng cho ông ta châu báu. Vương lão nhận được châu báu, đưa cho đứa bé mang đi đổi bánh, ăn cùng với Hạ Tri Chương. Hạ Tri Chương thậm tiếc nuôi châu báu bị xem thường, Vương lão lại nói: “Chưa bỏ được thói bủn xỉn, thì học được thuật gì?”, chuyện này muốn truyền đạt ý tưởng xem nhẹ tiền tài, vứt bỏ tham lam.

[9E] Một loại khoáng vật có ánh kim, trông tương tự như vàng.

[10E] Hòa thị bích là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

[11E] Tứ đại đồng đường: Một kiểu mô hình 4 thế hệ sống chung trong một mái nhà.

[12E] “Bát lâu” cũng có nghĩa là tầng tám.

[13E] Lạc khoản: Dòng chữ nhỏ ghi họ tên người vẽ, ngày tháng vẽ, thường ở dưới bức họa, bức trướng, câu đối, tấm bia, thư từ.

[14E] Lều Yurt hay còn được gọi là nhà lều Mông Cổ, lều du mục. Lều Yurt được sử dụng như nhà ở cho các dân tộc du mục Mông Cổ. Người Mông Cổ sống theo lối sống du mục, chính vì thế, lều du mục thường có kết cấu đơn giản, gọn nhẹ, thuận tiện cho việc đóng gói và di chuyển đến nơi khác trên lưng lạc đà hoặc ngựa. Lều Mông Cổ gồm có hai phần chính là hệ thống đỡ bằng gỗ và lớp phủ bạt màu trắng.